istorie, crimă, religie

1203, Constantinopol: documente dispar din biblioteca imperială. Zilele noastre, Vatican: Sean Reilly, agent FBI, caută un manuscris care i-ar putea salva viața iubitei sale, Tess Chaykin.

SALVAREA TEMPLIERILOR

RAYMOND KHOURY

CONTINUAREA BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
ULTIMUL TEMPLIER

SUSPANS

Raymond Khoury

Salvarea templierilor

Traducere din limba engleză
Theodora Toma

NEMIRA
2012

SUSPANS

NEMIRA
plăcerea lecturii
www.nemira.ro

Salvarea templierilor
Raymond Khoury

Raymond Khoury
THE TEMPLAR SALVATION
© Raymond Khoury, 2010
All rights throughout the world are reserved to Proprietor

© Nemira, 2012

Redactor: Nicoleta Ghement, Ecaterina Derzsi
Tehnoredactor: Stelian Bigan
Coperta: Alexandru Csukor

Orice reproducere totală sau parțială a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN ePUB: 978-606-579-550-1
ISBN PDF: 978-606-579-551-8
ISBN Print: 978-606-579-365-1

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

RAYMOND KHOURY, originar din Liban, s-a refugiat în timpul Războiului Civil, în anul 1975, la New York. Apoi s-a întors în țara natală și a studiat arhitectura la Universitatea Americană din Beirut. În anul 1984, când a izbucnit din nou războiul, a fost evacuat din oraș la bordul unui elicopter și s-a stabilit la Londra, unde și-a deschis o firmă de arhitectură.

Khoury a scris un scenariu de film, nominalizat la *Fulbright Fellowship in Screenwriting*. Apoi a obținut drepturile de ecranizare pentru romanul lui Melvin Bragg, *The Maid of Buttermere*, cu Robert De Niro în rolul principal.

A publicat romanul *Ultimul templier,* care s-a bucurat de succes internațional și a fost ecranizat într-o serie de televiziune și a continuat cu volumul *Salvarea templierilor*. Autorul a mai scris câteva romane îndrăgite de public: *The Sign* (2007), *Sanctuarul* (2007 – Editura Nemira, 2007) și *The Devil's Elixir* (2011).

Prolog

CONSTANTINOPOL, IULIE 1203

– Stai la pământ şi taci! a şoptit bărbatul cărunt ajutându-l pe cavaler să se cațere pe culoarul spiralat. Meterezele roiesc de gărzi, iar asediul ăsta i-a pus pe ghimpi.

Everard din Tyr a privit în stânga şi în dreapta, scrutând întunericul, în căutarea vreunei amenințări. Nu era nimeni prin preajmă. Turnurile din extremități erau îndepărtate, iar torțele pâlpâinde ale gărzilor de pe metereze abia se zăreau în noaptea neagră. Păstrătorul alesese bine calea de acces. Dacă se mişcau repede, aveau o şansă reală de a escalda celelalte fortificații şi de a se strecura în oraş neobservați.

Să iasă din oraş nevătămați, iată cu totul şi cu totul altă problemă.

A smucit funia de trei ori ca să dea semnalul celor cinci frați cavaleri care aşteptau jos, ascunşi în umbra marelui zid exterior. Unul câte unul, s-au cățărat pe funia înnodată, ultimul tragând-o sus după el. Cu săbiile scoase din teacă, ținându-le strâns în mâinile bătătorite, s-au strecurat pe lângă metereze în şir indian, urmându-şi călăuza. Funia se deşira acum de-a lungul zidului interior. Câteva minute mai târziu se aflau toți pe teren solid şi urmăreau un om pe care niciunul dintre ei nu-l cunoştea, într-un oraş în care nu puseseră niciodată piciorul. Mergeau ghemuiți, neştiind unde îi ducea Păstrătorul, atenți să nu fie observați. Purtau pelerine negre deasupra tunicilor închise la culoare, în locul tradiționalelor mantii albe, cele care purtau crucea distinctivă, roşie, alungită. Nu trebuia să-şi dezvăluie adevărata identitate. Nu atunci când călătoreau pe teritoriu inamic şi cu atât

mai puțin când se strecurau într-un oraș care se afla sub asediul cruciaților papei Inocențiu. Cu toate acestea, *ei* erau cruciați. Pentru locuitorii Constantinopolului, templierii erau oamenii papei. Ei erau dușmanul. Și Everard era perfect conștient de soarta crudă care-i aștepta pe cavalerii capturați în spatele liniilor inamice.

Dar călugărul-războinic nu-i considera pe bizantini inamici și nu se afla acolo la ordinul suveranului. Nici pomeneală.

Creștin contra creștin, gândea el în timp ce se strecurau pe lângă o biserică închisă pe timpul nopții. *Oare când se va sfârși această nebunie?*

Călătoria lor a fost lungă și grea. Călăriseră zile întregi, făcând doar pauze scurte, extenuându-și caii peste poate. Mesajul care venise de la Păstrători, din adâncul capitalei bizantine, fusese neașteptat – și alarmant. Orașul Zara, de pe coasta dalmată, fusese jefuit în mod inexplicabil de armata papei – inexplicabil, pentru că era un oraș creștin, mai mult, nu doar un oraș creștin, ci unul catolic. Flota venețiană care transporta bărbații hrăpăreți ai cruciadei a patra se pusese din nou în mișcare. Constantinopolul era următoarea lor țintă, aparent pentru a-l reînscăuna pe fostul rege, decrepit și orb, și pe fiul acestuia. În plus, deoarece capitala bizantină nici măcar nu era catolică, ci greco-ortodoxă, și luând în considerare masacrul care se petrecuse acolo cu câteva decenii înainte, prevestirile erau sumbre.

Astfel că Everard și frații săi cavaleri părăsiseră cetatea Tortosa în mare grabă. Călătoriseră spre nord, pe toată lungimea coastei, apoi spre vest, străbătând teritoriul neospitalier al armenilor cilicieni și cel al Seljukului musulman, croindu-și drum prin peisajele lunare, aride, ale Cappadociei, ocolind orice așezări sau orașe, evitând pe cât posibil orice confruntare. Pe când au ajuns în împrejurimile Constantinopolului, flota cruciată – peste două sute de galere și transporturi de cai chiar sub comanda formidabilului doge al Veneției – era bine ancorată în apele ce înconjurau cel mai mare oraș al timpului său.

Asediul începuse.

Nu mai era timp de pierdut.

S-au ascuns în umbră când o patrulă de pedestraşi a trecut pe lângă ei târşâindu-şi picioarele, apoi l-au urmat pe Păstrător printr-un cimitir mic spre un desiş unde-i aştepta o căruţă trasă de cai. Un alt bărbat cărunt, a cărui expresie solemnă masca adânca îngrijorare, îi aştepta lângă ea, ţinând hăţurile. *Cel de-al doilea din cei trei*, gândi Everard încuviinţând discret, în timp ce oamenii lui urcau în spate. În curând se îndreptau spre inima oraşului, voinicul cavaler aruncând câte-o privire fugară prin fanta îngustă a pânzei ce acoperea căruţa.

Nu văzuse niciodată un astfel de loc.

Chiar şi în întuneric putea zări siluetele greoaie ale bisericilor înalte şi ale palatelor monumentale, de dimensiuni pe care nu şi le imaginase posibile. Chiar numărul lor era uimitor. Roma, Paris, Veneţia... avusese norocul să le viziteze pe toate, cu ani în urmă, însoţindu-l pe marele maestru într-o călătorie spre Templul din Paris. Toate păleau prin comparaţie. Noua Roma era într-adevăr cel mai grandios oraş. Când în sfârşit au ajuns la destinaţie, privelişte a ce l-a întâmpinat era la fel de copleşitoare: o structură magnifică, străjuită de o colonadă corintiană semeaţă, al cărei fronton dispărea departe, deasupra capului, în întuneric.

Al treilea Păstrător, cel mai bătrân dintre ei, îi aştepta la capătul scărilor grandiosului edificiu.

– Ce este locul acesta? l-a întrebat Everard.

– Biblioteca imperială, i-a răspuns omul.

Everard şi-a arătat surprinderea. Biblioteca *imperială*? Observându-i expresia, Păstrătorul a zâmbit.

– Unde poţi ascunde mai bine un lucru, decât în văzul tuturor?

S-a întors şi a păşit înăuntru:

– Urmaţi-mă. Nu mai avem mult timp.

Bărbaţii în vârstă i-au condus pe cavaleri de-a lungul unui şir de trepte, prin vestibulul de la intrare, în măruntaiele clădirii cavernoase. Holurile erau pustii. Ora era târzie, dar nu era doar asta. Tensiunea din oraş era palpabilă. Aerul umed al nopţii era îngreunat de frică, o frică înteţită de incertitudinea şi confuzia care creşteau cu fiecare zi. Au înaintat grăbit la

lumina torțelor, trecând pe lângă vastele scriptoriumuri care conțineau mare parte din cunoașterea lumii antice, rafturi peste rafturi de manuscrise și codexuri, printre care și câteva scrieri recuperate din de mult pierduta Bibliotecă din Alexandria. Au coborât pe o scară în spirală, ce ducea în partea din spate a edificiului, apoi au străbătut un labirint de pasaje înguste și mai multe scări, umbrele lor preligându-se de-a curmezișul pereților pătați de calcar, până când au ajuns într-un coridor întunecat, cu uși de-o parte și de alta. Una dintre gazde a descuiat ușa din capătul pasajului și i-a condus înăuntru. Era o magazie imensă, una dintre multele de acolo, gândise Everard. Era ticsită cu lăzi, avea pereții tiviți cu rafturi pline de pânze de păianjen care adăposteau papirusuri și codexuri legate în piele. Mirosea a mucegai și a stătut, dar era răcoare. Constructorul locului știuse că umiditatea trebuia controlată pentru ca manuscrisele pe pergament și hârtie velină să supraviețuiască. Și asta făcuseră – de secole întregi.

De aceea erau Everard și oamenii săi acolo.

– Nu sunt vești bune, le-a spus cel mai bătrân dintre Păstrători. Uzurpatorul Alexie nu are curajul să înfrunte inamicul. A plecat cu patru divizii călare ieri, dar n-a îndrăznit să intre în luptă cu francii și cu venețienii. Nu știa cum să ajungă mai repede la adăpostul porților.

Bătrânul s-a oprit, abătut:

– M-aștept la ce-i mai rău. Orașul e ca și pierdut și odată ce cade...

Everard deja își imagina răzbunarea cruntă pe care latinii ar fi abătut-o asupra locuitorilor înfricoșați dacă ar fi făcut o breșă în apărarea lor.

Trecuseră abia douăzeci de ani de când latinii din Constantinopol fuseseră masacrați. Bărbați, femei, copii... nimeni nu fusese cruțat. Mii și mii, omorâți într-o frenezie ucigașă, cum nu se mai văzuse de la căderea Ierusalimului în urma primei cruciade. Negustătorii venețieni, genovezi și pisani, precum și familiile lor care se stabiliseră de mult în Constantinopol și care controlau negoțul pe mare al orașului și finanțele – întreaga populație romano-catolică a capitalei – fuseseră măcelăriți într-o revoltă subită și furioasă a localnicilor plini de resentimente. Casele lor erau scrum, mormintele, profanate și supraviețuitorii, vânduți ca sclavi turcilor. Nici

clerul catolic al oraşului nu a avut o soartă mai bună în mâinile duşmanilor săi greco-ortodocşi: bisericile lor fuseseră arse, reprezentantul papei, decapitat public, iar capul îi fusese legat de coada unui câine şi târât pe străzile însângerate ale oraşului în faţa unei mulţimi ce jubila.

Bătrânul s-a întors şi a condus cavalerii mai departe prin magazie, spre o a doua uşă, care era parţial ascunsă de nişte rafturi încărcate.

– Francii şi latinii vorbesc despre recucerirea Ierusalimului, dar ştim amândoi că nu vor ajunge atât de departe, a spus el în timp ce meşterea la încuietorile uşii. Şi în orice caz nu-şi doresc să redobândească Mormântul Sfânt. Nu în zilele noastre. Singurul lucru care îi interesează acum este să-şi umple buzunarele. Şi papa nu-şi doreşte nimic mai mult decât să vadă acest imperiu căzând, iar Biserica sa, supusă autorităţii Romei. S-a întors, cu un aer sumbru. S-a spus deja de mult timp că doar îngerii din ceruri cunosc data la care-şi va afla sfârşitul marele nostru oraş. Mi-e teamă că, acum, nu mai sunt singurii care o cunosc. Oamenii papei vor cuceri Constantinopolul. Şi când se va întâmpla nu încape îndoială că vor exista câţiva dintre ei a căror singură misiune va fi să pună mâna pe astea.

A deschis uşa şi i-a condus înăuntru. Camera era goală, cu excepţia a trei cufere mari de lemn.

Bătăile inimii lui Everard s-au înteţit. Fiind unul dintre puţinii aleşi şi făcând parte din eşaloanele superioare ale Ordinului ştia ce se afla în cuferele simple, neornamentate. De asemenea, ştia şi ce avea de făcut.

– Veţi avea nevoie de căruţă şi de cai, iar Teofil vă va ajuta din nou, a continuat bătrânul, recunoscându-l parcă din priviri pe cel mai tânăr dintre cei trei Păstrători, cel care îi ajutase pe Everard şi pe oamenii săi să pătrundă în oraş. Trebuie să plecaţi în zori.

– Voi...? Pe Everard l-au surprins cuvintele bătrânului. Dar voi? Voi toţi veniţi cu noi, nu-i aşa?

Bătrânul le-a aruncat o privire posomorâtă oamenilor săi, apoi a scuturat din cap.

– Nu. Trebuie să vă acoperim urmele. Lasă-i pe trimişii papei să creadă că ce caută ei se află încă aici, ca să fim siguri că sunteţi în afara oricărui

pericol.

Everard a vrut să se opună, dar a văzut că Păstrătorii erau hotărâți. Știuseră dintotdeauna că așa ceva putea să se întâmple. Fuseseră pregătiți pentru asta, cum fusese fiecare generație de Păstrători dinaintea lor.

Cavalerii au târât cuferele în căruță, unul câte unul, câte patru dintre ei ridicând povara în timp ce alți doi stăteau de pază. Când au pornit la drum, primele semne ale zorilor se strecurau pe cerul nopții.

Poarta pe care o aleseseră Păstrătorii, Poarta Primăverii, erau una dintre intrările mai retrase ale orașului. Era flancată de două turnuri, dar avea și o deschizătură mai mică, ascunsă, lângă una dintre porțile principale, spre care și-au croit drum.

În timp ce căruța încărcată, condusă de doi oameni acoperiți de mantii, huruia îndreptându-se greoi spre ieșire, trei pedestrași s-au apropiat pentru a o opri, holbându-se curioși la ea. Unul dintre ei a ridicat mâna și a întrebat:

– Cine-i acolo?

Teofil, care ținea hățurile, a tușit înainte de a mormăi un răspuns slab, spunând că trebuia să ajungă urgent la Mănăstirea Zoodochos, care se afla chiar dincolo de porți. Așezat alături de el, Everard a urmărit în tăcere cum cuvintele Păstrătorului păreau să-și fi atins scopul și, intrigând santinela, s-a dus mai aproape pentru a le mai adresa disprețuitor o întrebare.

La adăpostul tunicii închise la culoare, templierul a privit bărbatul care s-a apropiat de ei, a așteptat ca acesta să ajungă lângă ei și apoi s-a năspustit asupra lui, implântându-i pumnalul în gât. Imediat trei cavaleri au sărit din spatele căruței și le-au închis gura celorlalți gardieni înainte ca aceștia să poată da alarma.

– Duceți-vă, a șuierat Everard când tovarășii lui se repezeau spre postul de bază, în timp ce el însuși și doi dintre cavaleri se ghemuiseră, scrutând turnurile de deasupra capetelor lor. I-a făcut semn lui Teofil să se furișeze către adăpost, cum plănuiseră. Bătrânul își făcuse treaba, și acesta nu era un loc potrivit pentru el; Everard știa că iadul se poate dezlănțui în orice moment – ceea ce s-a și întâmplat când încă două santinele au ieșit din

postul de pază, chiar în momentul în care cavalerii au îndepărtat prima dintre bârnele transversale ale porții.

Templierii și-au recuperat săbiile și au ucis santinelele cu o precizie uimitoare, dar nu înainte ca unul dintre ei să strige destul de tare încât să-și alerteze camarazii din turnuri. În câteva secunde, felinare și torțe se mișcau frenetic de-a lungul meterezelor în timp ce se dădeau semnale de alarmă. Everard a aruncat o privire către poartă și a văzut că frații săi încă se chinuiau să slăbească ultima bârnă – chiar când o ploaie de săgeți a mușcat din pământul secetos de lângă copitele unuia dintre caii de la căruță, aproape atingându-l pe unul dintre ei. Nu era timp de pierdut. Dacă un singur cal ar fi fost doborât, evadarea lor ar fi fost zădărnicită.

– Trebuie să ne mișcăm, a strigat el în timp ce a tras o săgeată, lovind un arcaș de deasupra lui și trimițându-l de-a rostogolul de pe metereze în jos. Everard și cei doi cavaleri care luptau alături de el au reîncărcat și au tras din nou, scuipând fulgere în sus, ținând piept santinelelor, până când unul dintre templieri a strigat și porțile s-au deschis scârțâind.

– Să mergem, a strigat Everard chemându-și oamenii, dar când se chinuiau să se cațere înapoi în căruță, o săgeată s-a înfipt în pieptul cavalerului de lângă el, intrându-i prin umăr drept în cavitatea toracică. Bărbatul – Odo de Ridefort, un om cât un taur – s-a prăbușit la pământ, într-o baie de sânge.

Everard s-a repezit spre el și l-a ajutat să se ridice chemându-i pe ceilalți. În câteva secunde îl copleșiseră pe fratele-cavaler, trei dintre ei trăgând în sus în apărare, iar ceilalți ajutându-l pe rănit să urce înapoi în căruță. Ocrotit de arcași, Everard a sărit în față și, după ce s-a cățărat pe capră, s-a întors să-i arunce lui Teofil un semn de mulțumire la plecare, dar Păstrătorul nu se afla acolo unde îl văzuse ultima oară. L-a zărit în apropiere, zăcând la pământ, nemișcat, cu o săgeată înfiptă în gât. S-a uitat spre el preț de o bătaie de inimă, suficient pentru a nu-l mai putea uita vreodată, apoi a sărit în căruță și-a dat bice cailor, trezindu-i la viață.

Ceilalți cavaleri s-au urcat și ei, iar căruța a țâșnit pe porți afară din oraș, urmată de o ploaie de săgeți. În timp ce Everard îi conducea spre

vârful unei coline, înainte de a se îndrepta spre nord, şi-a aruncat privirea peste marea strălucitoare de dedesubt şi peste galerele de război ce lunecau pe lângă zidurile oraşului, cu flamurile fluturând la pupă, cu scuturile dezvelite, cu sparge-valurile lustruite, cu scările mobile ridicate ameninţător.

Nebunie curată, a gândit el din nou cu inima îndurerată, lăsând în urmă sublimul oraş şi catastrofa ce urma să se abată asupra lui.

Drumul de întoarcere a fost mai domol. Lăsaseră caii să se odihnească, dar căruţa grea şi povara încărcăturii îi încetineau. Să evite oraşele şi orice fel de contact cu oamenii s-a dovedit mai greu decât atunci când erau doar ei călare şi se puteau abate de la drumurile bătătorite. Mai rău era că Odo pierdea mult sânge, şi nu puteau face mai nimic pentru a opri sângerarea în goana lor nebună. Cel mai rău era însă că nu mai călătoreau incognito: ieşirea lor din oraşul asediat nu fusese la fel de discretă ca intrarea. Oameni înarmaţi – de data aceasta din afara zidurilor Constantinopolului – urmau să îi hăituiască.

Şi, înainte de asfinţitul primei zile, aşa s-a şi întâmplat.

Everard trimisese doi cavaleri înaintea căruţei şi doi în urmă, să-l poată avertiza din timp de eventualele pericole. În acea primă seară, precauţiunea le-a fost de folos. Santinela din spatele convoiului a observat o companie de cavaleri franci venind dinspre vest, care le luase urma. Everard a trimis un călăreţ să recupereze cercetaşii trimişi înainte şi a părăsit drumul principal spre sud-est, pe care cruciaţii s-ar fi aşteptat să-l aleagă, îndreptându-se mai departe spre est, spre munţi.

Era vară, şi, deşi zăpada se topise, terenul sterp era totuşi greu de străbătut. Dealurile luxuriante au luat treptat locul munţilor stâncoşi şi abrupţi. Puţinele poteci pe care căruţa abia putea merge erau înguste şi primejdioase, mărginite de râpe ameţitoare. Pe zi ce trecea, starea lui Odo era din ce în ce mai gravă. O ploaie torenţială a transformat o situaţie deja groaznică într-una blestemată. Neavând de ales, Everard şi-a condus oamenii pe teren, pe cât posibil mai înalt. Înaintau anevoios, mâncând doar ce găseau sau ce puteau vâna, umplând tigvele din izvoare şi fiind forţaţi să

se oprească la căderea întunericului şi să-şi petreacă nopţile sub cerul liber, chinuiţi de gândul că urmăritorii lor erau încă undeva prin preajmă, căutându-i.

Trebuie să reuşim să ne întoarcem, gândi el, blestemând infama răsturnare de situaţie care-i lovise fără niciun avertisment, pe el şi pe fraţii săi. *Nu putem da greş. Nu când în joc e o miză atât de mare.*

Mult mai uşor de zis decât de făcut.

După câteva zile ceva mai bune, starea lui Odo devenise disperată. Reuşiseră să-i scoată săgeata şi să oprească sângerarea, dar rana se infectase şi se instalase febra. Everard ştia că trebuia să se oprească şi să-l ţină nemişcat câteva zile într-un loc uscat, ca să aibă o şansă să supravieţuiască drumului până la fortăreaţa lor. Dar, având confirmarea cercetaşilor că urmăritorii nu se dăduseră bătuţi, erau nevoiţi să mărşăluiască în continuare şi să spere într-un miracol.

Ceea ce au şi găsit în a şasea zi, sub forma unei mici mănăstiri izolate.

N-ar fi observat-o, dacă n-ar fi fost două ciori care se roteau pe deasupra, ele atrăgând atenţia cercetaşului cu ochi de şoim. Un ciorchine de chilii înghesuite, scobite în peretele de piatră, mănăstirea era aproape nedetectabilă, perfect camuflată, în inima muntelui, ascunsă în curbura stâncii care se înălţa protectoare deasupra ei.

Cavalerii s-au apropiat călare cât au putut, apoi au lăsat căruţa şi caii şi au făcut restul drumului căţărându-se pe panta stâncoasă. Everard era fascinat de dedicarea cu care oamenii aceştia construiseră mănăstirea într-un loc atât de izolat şi de primejdios – cu multe secole în urmă, după cât se pare – şi se întreba cum reuşise să supravieţuiască în tot acest timp, cu toate bandele de războinici selgiucizi care cutreierau zona.

S-au apropiat precauţi, cu săbiile scoase din teacă, deşi se îndoiau că e cu putinţă să trăiască cineva într-un asemenea loc neospitalier. Spre uimirea lor, au fost întâmpinaţi de o duzină de călugări, bătrâni gârboviţi şi discipolii lor mai tineri, care i-au recunoscut repede drept adepţi ai Sfintei Cruci, ca şi ei, şi care le-au oferit adăpost şi hrană.

Mănăstirea era mică, dar bine aprovizionată pentru un loc atât de îndepărtat de orice aşezare omenească. Odo a fost aşezat confortabil într-un pat uscat, iar mâncarea caldă şi băutura i-au reînsufleţit corpul slăbit. Everard şi oamenii săi au târât apoi cele trei cufere până în vârful dealului şi le-au instalat într-o odaie mică, fără ferestre. Alături se afla un scriptorium impresionant care conţinea o colecţie însemnată de manuscrise legate. Câţiva scribi trebăluiau la măsuţele lor, concentraţi la lucru, abia ridicând ochii la vizitatori.

Călugării – basilieni, cum urmau să afle curând cavalerii – erau uimiţi de vestea pe care o aduceau templierii. Ideea că armata papei atacă fraţi creştini şi pradă oraşe creştine, chiar şi după Marea Schismă, era greu de acceptat. Fiind atât de izolaţi, călugării nu aflaseră că Saladin cucerise Ierusalimul şi nici de eşecul celei de-a treia cruciade. Inimile li se îngreunau şi se încruntau la auzul veştilor.

Pe tot parcursul discuţiei, Everard a ascuns cu iscusinţă o problemă delicată: ce făceau el şi fraţii templieri la Constantinopol şi care fusese rolul lor în asedierea marelui oraş. Era conştient că, în ochii acestor călugări ortodocşi, el şi camarazii săi puteau fi luaţi cu uşurinţă drept parte a forţelor latine cantonate la porţile capitalei lor. Şi, în legătură cu asta, era o chestiune şi mai încurcată, la care egumenul mănăstirii – abatele ei, părintele Filipicus – a ales, în cele din urmă, să facă referire.

– Ce anume duceţi voi în cuferele acelea?

Everard văzuse privirile curioase pe care călugării le aruncaseră cuferelor şi nu era foarte sigur ce să le răspundă. După o mică ezitare, a zis:

– Nu ştiu mai multe decât voi. Am primit ordin să le transportăm de la Constantinopol la Antiohia.

Abatele i-a susţinut privirea, rumegând răspunsul primit. După un moment destul de incomod, a încuviinţat respectuos şi s-a ridicat.

– E timpul pentru vecernie, apoi ar trebui să ne retragem. Putem vorbi mai multe mâine-dimineaţă.

Cavalerilor li s-au oferit mai multă pâine, brânză şi cupe de anason fiert în apă, apoi mănăstirea s-a cufundat în tăcere, o tăcere întreruptă doar de

răpăitul ploii în ferestre. Ritmul sacadat trebuie să-i fi alinat neliniștea lui Everard, căci acesta a lunecat curând într-un somn adânc.

S-a trezit când soarele i-a copleşit simţurile. S-a ridicat în capul oaselor, dar se simțea ameţit, pleoapele îi erau grele, iar gâtul uscat. A aruncat o privire în jur – cei doi cavaleri cu care împărţise camera nu mai erau acolo.

A încercat să se ridice, dar întregul corpul i se clătina, iar membrele i se împleticeau neputincioase. Un urcior cu apă şi un bol stăteau îmbietoare lângă uşă. S-a sculat cu greu şi şi-a târât picioarele până acolo, luând urciorul şi golindu-l, simţindu-se deodată reîmprospătat. Ştergându-şi gura cu mâneca, s-a îndreptat spre refectoriu, dar ceva nu era în regulă.

Unde sunt ceilalţi?

Surescitat din cale-afară, s-a strecurat tiptil, mergând desculţ pe lespezile de piatră, păşind pe lângă câteva chilii şi refectoriu, toate acestea fiind pustii. Auzind un zgomot venind dinspre scriptorium, s-a îndreptat într-acolo, simţindu-şi corpul fără vlagă, cu picioarele tremurându-i fără a se putea stăpâni. Trecând pe lângă intrarea încăperii unde depozitaseră cuferele, l-a străfulgerat un gând. A şovăit şi s-a strecurat în cameră, cu simţurile palpitându-i frenetic, un sentiment de groază confirmat acum de ceea ce vedea.

Cuferele fuseseră deschise, iar lacătele, smulse.

Călugării ştiau ce e înăuntru.

Un val de greaţă l-a cutremurat şi s-a sprijinit de perete ca să poată sta drept. Şi-a adunat toate puterile şi s-a năpustit afară din cameră şi înapoi în scriptorium.

Imaginea de care a dat privirea lui începţoşată l-a făcut să înghețe.

Fraţii lui erau legaţi de podeaua unei camere mari, zăcând în poziţii nefireşti, ţepeni, cu feţele rigidizate de suflarea de gheaţă a morţii. Nu era nici sânge, nici vreun semn de violenţă. Parcă viaţa li s-ar fi oprit pur şi simplu ori s-ar fi scurs pe nesimţite din ei. Călugării stăteau în spatele lor într-un semicerc macabru, holbându-se absenţi la Everard de sub glugile întunecate, cu abatele, părintele Filipicus, în mijlocul lor.

Un fior îi străbătu picioarele și înțelese.

– Ce-ați făcut? a întrebat, cuvintele țâșnindu-i din gât. Ce mi-ați dat?

S-a repezit către abate, dar a căzut în genunchi înainte de-a putea face măcar un pas. S-a sprijinit în mâini și s-a concentrat cu greu, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Și-a dat seama că toți trebuie să fi fost drogați cu o noapte înainte. Băutura cu anason – asta trebuie să fi fost. Drogați, astfel încât să le dea călugărilor răgazul să exploreze cuferele. Și dimineața, apa. Trebuie să fi fost otrăvită, Everard știa, frământându-se chinuit de spasmele durerii. Privirea i se întuneca, iar degetele îi tremurau necontrolat. Se simțea de parcă stomacul îi fusese strangulat și ars.

– Ce-ați făcut? a șuierat templierul din nou. Cuvintele abia i se deslușeau, iar limba îi era grea și gura uscată.

Părintele Filipicus s-a apropiat și a rămas în picioare privindu-l de sus pe cavalerul prăbușit, cu fața încremenită de hotărâre.

– Facă-se voia Domnului! a răspuns simplu, mișcându-și mâna de sus în jos, apoi dintr-o parte într-alta, trasând cu degetele-i moi semnul crucii în aerul dintre ei.

A fost ultimul lucru pe care l-a văzut Everard din Tyr.

1

INSTANBUL, TURCIA, ÎN PREZENT

– Salam, profesore. *Ayah vaght darid keh ba man sohbat bo konid?*

Behrouz Sharafi s-a oprit şi s-a întors surprins. Străinul care îl strigase – un bărbat chipeş, elegant, între 35 şi 40 de ani, înalt şi suplu, cu părul negru dat cu gel, o bluză pe gât pe dedesubtul unui costum închis la culoare – se sprijinea de o maşină. Bărbatul i-a făcut un semn discret cu ziarul împăturit pe care îl ţinea în mână fixându-l cu privirea pe profesorul nedumerit. Behrouz şi-a potrivit ochelarii şi l-a privit. Era destul de sigur că nu-l întâlnise niciodată, dar străinul era în mod cert un concetăţean iranian – vorbea limba farsi cu un accent perfect. Ceea ce era surprinzător. Behrouz nu cunoscuse prea mulţi iranieni de când venise în Istanbul, cu puţin peste un an în urmă.

Profesorul a ezitat atunci, dar, îndemnat de privirea îmbietoare şi nerăbdătoare a străinului, a făcut câţiva paşi spre el. Era o seară blândă şi agitaţia zilnică din piaţa universităţii scădea treptat.

– Îmi pare rău, ne...

– Nu, nu ne cunoaştem, a confirmat străinul întinzând braţul prietenos, conducându-l subtil pe profesor către portiera din spate a unei maşini, pe care tocmai o deschisese pentru el.

Behrouz s-a oprit, încremenit de o nelinişte bruscă. Viaţa în Istanbul fusese, până atunci, o experienţă eliberatoare. Cu fiecare zi, i se mai duceau din grijile legate de ce spunea ca profesor sufit la Universitatea din Teheran. Departe de disputele politice ce-i înfuriau pe intelectuali în Iran, istoricul în

vârstă de 47 de ani se bucurase de noua lui viață, într-o țară mai puțin insulară şi mai puțin periculoasă, o țară care dorea să adere la Uniunea Europeană. Străinul în costum închis la culoare care-l invita să facă o plimbare îi spulberase într-o clipită visul efemer.

Profesorul şi-a ridicat mâinile defensiv:

– Îmi pare rău, nu știu cine sunteți și asta...

Din nou străinul l-a întrerupt pe acelaşi ton curtenitor şi neamenințător.

– Vă rog, profesore, îmi cer scuze pentru abordarea aceasta grăbită, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. E vorba despre soția și fiica dumneavoastră. Ar putea fi în pericol.

Behrouz simți valuri de frică și furie inundându-l.

– Soția mea și... Ce-i cu ele? Despre ce vorbiți?

– Vă rog, a zis bărbatul fără nicio urmă de emoție în glas, totul va fi în regulă. Dar trebuie neapărat să vorbim.

Behrouz a aruncat o privire în stânga și în dreapta, incapabil să se concentreze. În afara conversației înfricoșătoare pe care o avea, totul în rest părea normal. O normalitate care, știa, va dispărea din viața lui de-acum înainte.

S-a urcat în mașină. Deși era un BMW nou, ultimul tip, avea un miros ciudat, neplăcut, pe care l-a simțit imediat. Nu a putut să-l identifice, în timp ce străinul s-a așezat la volan și și-a făcut loc în trafic.

Behrouz nu s-a putut abține.

– Ce s-a întâmplat? Ce înseamnă că sunt în pericol? Ce fel de pericol?

Străinul privea drept înainte.

– De fapt, nu e vorba doar despre ele. E vorba despre voi toți.

Felul monoton și nonșalant în care vorbise îl făcea să se simtă și mai neliniștit.

Străinul i-a aruncat o privire peste umăr.

– Are legătură cu munca dumneavoastră. Sau, mai exact, cu ceva ce ați descoperit de curând.

– Ceva ce am descoperit? Mintea lui Behrouz s-a zbătut o secundă, apoi a înțeles ce voia bărbatul. Scrisoarea?

Străinul a încuviinţat.

– Aţi tot încercat să înţelegeţi la ce se referă, dar fără succes.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare, rostită cu o siguranţă fermă care o făcea şi mai ameninţătoare. Străinul nu numai că aflase despre scrisoare, dar părea că ştie şi greutăţile întâmpinate de Behrouz în cercetarea sa.

Behrouz se juca nervos cu ochelarii.

– De unde ştiţi despre asta?

– Vă rog, profesore, e ocupaţia mea să ştiu totul despre tot ce-mi stârneşte curiozitatea. Şi descoperirea dumneavoastră mi-a stârnit curiozitatea. Într-o măsură foarte mare. Şi, cum dumneavoastră sunteţi meticulos în cercetare – admirabil, trebuie să adaug –, şi eu sunt meticulos în a mea. Unii ar spune chiar fanatic. Deci, da, ştiu ce aţi făcut. Unde aţi fost. Cu cine aţi vorbit. Ştiu ce aţi putut deduce şi ce vă scapă încă. Şi ştiu mult mai mult de-atât. Lucruri din afara cercetării. Lucruri precum domnişoara Deborah care este micuţa favorită a lui Farnaz la şcoală. Sau că soţia ţi-a pregătit nişte *gheimeh bademjan* la cină.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

– Ce mi se pare foarte drăguţ din partea ei, având în vedere că aţi rugat-o abia aseară. Dar, în fond, era într-o poziţie destul de vulnerabilă, nu?

Behrouz simţea cum ultimele picături de viaţă i se scurg de pe faţă în timp ce îl apucă spaima. *Cum e posibil să... Ne urmăreşte, ne ascultă? În dormitor?* I-a luat un moment să-şi redobândească controlul asupra corpului destul cât să îngâne câteva cuvinte.

– Ce vreţi de la mine?

– Acelaşi lucru pe care vi-l doriţi şi dumneavoastră, profesore. Vreau s-o găsesc. Comoara despre care vorbeşte scrisoarea. O vreau.

Mintea lui Behrouz se scufunda într-un vârtej de irealitate. Se chinuia să se exprime coerent.

– Încerc să o găsesc, dar, aşa cum aţi spus, nu reuşesc să o descifrez.

Străinul şi-a întors faţa spre el o clipă, dar căutătura lui fixă a părut mai degrabă o lovitură dură.

– Trebuie să vă străduiţi mai mult, a spus el.

Privind iar în față, a adăugat:

– Trebuie să vă străduiți ca și cum viața dumneavoastră ar depinde de asta, ceea ce, în acest caz, se și întâmplă.

A cotit, ieșind de pe bulevard și intrând pe o străduță îngustă, tivită cu magazine cu obloanele trase, oprind pe dreapta. Behrouz s-a uitat în jur, scrutând zona. Nu era nimeni, nicio lumină de la clădirile de deasupra magazinelor.

Străinul a apăsat butonul de start / stop pentru a opri motorul și s-a întors către Behrouz.

– Vreau să știți că vorbesc serios, i-a spus, pe același ton enervant de calm. Vreau să înțelegeți că am nevoie să faceți tot posibilul – totul – să vă terminați munca. Vreau să știți că este crucial pentru bunăstarea dumneavoastră, a soției și fiicei dumneavoastră să vă dedicați tot timpul problemei, să căutați în adâncul dumneavoastră orice resursă nefolosită și să elucidați enigma. De acum înainte ar trebui să vă gândiți numai la asta. La nimic altceva.

A făcut o pauză, pentru ca vorbele să-și facă efectul:

– În același timp, a adăugat, vreau să mă asigur că înțelegeți că orice tentativă de a pune în practică vreo fantezie prostească de a merge la poliție pentru ajutor ar fi, sincer, catastrofală. E vital să înțelegeți asta. Putem să intrăm împreună într-o secție de poliție chiar acum și vă garantez că singurul dintre noi doi care ar avea de suferit ați fi dumneavoastră, și încă mult. Trebuie să vă conving de asta. Vreau să nu aveți niciun dubiu în legătură cu ce urmează să fac, ce sunt capabil să fac, ca să mă asigur că faceți asta pentru mine.

A deschis ușa din partea lui:

– Poate că asta va reuși să vă convingă. Haideți.

A coborât.

Behrouz l-a urmat, ieșind din mașină cu picioarele tremurându-i. Străinul s-a îndreptat spre spatele mașinii. Profesorul s-a uitat în sus, sperând să surprindă vreun semn de viață, viziuni nebune cu fugi însoțite de

strigăte de ajutor crescând și explodând în el, dar l-a urmat pur și simplu pe torționarul său, pășind cu indiferență ca un deținut încătușat.

Străinul a apăsat un buton pe cheia electronică. Portbagajul mașinii s-a deschis și s-a ridicat încet. Behrouz nu voia să se uite, dar când străinul și-a întins mâna spre înăuntru, profesorul nu și-a putut înfrâna spaima. Portbagajul era, slavă Domnului, gol, în afară de o mică geantă de voiaj. Străinul a tras-o mai aproape de margine, a desfăcut fermoarul și un miros putred i-a inundat nările lui Behrouz, făcându-l să se înece și să facă un pas înapoi. Însoțitorul său nu părea deranjat. A băgat mâna în geantă și a scos nonșalant o grămadă de păr, piele și sânge pe care i-a arătat-o lui Behrouz fără cea mai mică urmă de ezitare sau de jenă.

Behrouz și-a simțit stomacul urcându-i în gât când a recunocut capul tăiat pe care străinul îl ținea.

Domnișoara Tamara. Profesoara preferată a fiicei sale.

Sau ce mai rămăsese din ea.

Behrouz a pierdut controlul asupra corpului său, scuturat de spasme în timp ce genunchii i se îndoiau. S-a prăbușit la pământ, icnind, scuipând și trăgând disperat aer în piept, incapabil să respire, cu o mână peste ochi pentru a-i feri de oroare.

Străinul nu i-a lăsat niciun răgaz. S-a aplecat la nivelul lui, l-a apucat pe profesor de păr și i-a ridicat capul, astfel încât să nu poată evita să privească resturile diforme și însângerate.

– Găsește-o, i-a ordonat. Găsește comoara. Fă orice, dar găsește-o. Sau tu, soția ta, fiica ta, părinții tăi din Teheran, sora ta și familia ei...

A lăsat finalul în suspans, convins că profesorul înțelesese mesajul.

2

ORAȘUL VATICAN, DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

Plimbându-se prin curtea San Damaso, Sean Reilly a aruncat o privire epuizată la grupurile de turişti cu ochii mari explorând oraşul Vatican, întrebându-se dacă avea să viziteze vreodată locul cu acelaşi sentiment de abandon nepăsător.

Nu era deloc indiferent faţă de ce făcea.

Nu se afla acolo pentru a admira arhitectura uimitoare sau splendidele opere de artă, şi nici nu se afla în vreun pelerinaj spiritual.

Era acolo pentru a încerca să-i salveze viaţa lui Tess Chaykin.

Şi, dacă avea ochii mari deschişi, era doar o încercare de a ţine în frâu oboseala cauzată de lipsa de somn şi de schimbarea de fus orar, şi să aibă mintea destul de limpede încât să înţeleagă ceva din criza nebună care se abătuse asupra lui cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte. O criză pe care nu o înţelegea pe deplin, dar pe care trebuia să o înţeleagă.

Reilly nu avea încredere în omul care mergea alături de el – Behrouz Sharafi –, dar nu avea de ales. În momentul de faţă, tot ce putea să facă era să mai rumege încă o dată informaţia pe care o avea, de la conversaţia telefonică disperată cu Tess până la întâlnirea înfricoşătoare pe care o avusese cu profesorul iranian, în timpul călătoriei cu taxiul de la aeroportul din Fiumicino. Trebuia să se asigure că nu-i scăpa nimic – nu că ar fi avut foarte multe de la care să pornească. Un nenorocit îl obliga pe Sharafi să găsească ceva pentru el. Tăiase capul unei femei ca să-i arate cât de serios era. Acelaşi dement o ţinea acum ostatică pe Tess ca să-l convingă pe Reilly

să intre în joc. Reilly ura să fie pus într-o astfel de poziție – defensivă, și nu ofensivă –, deși, ca agent special și coordonator al Unității de Combatere a Terorismului Domestic al FBI-ului din New York, beneficia de un antrenament îndelungat și de experiență în situațiile de criză.

Problema era că, de obicei, acestea nu implicau oameni pe care îi iubea.

În afara clădirii cu portic, un preot tânăr îmbrăcat într-o sutană neagră îi aștepta, transpirând sub dogoarea soarelui de iulie. I-a condus înăuntru, și în timp ce păşeau de-a lungul coridoarelor răcoroase, cu dale mari de piatră, și urcau scările grandioase de marmură, lui Reilly îi era greu să alunge amintirile neplăcute ale ultimei sale vizite pe pământul sfânt, cu trei ani în urmă, și rămășițele chinuitoare ale unei conversații pe care o avea încă pe conștiință. Amintirile au năvălit cu și mai multă forță când preotul a împins ușa uriașă, sculptată în stejar, și i-a adus pe cei doi vizitatori în fața șefului său, cardinalul Mauro Brugnone, secretarul de stat al Vaticanului. Un bărbat lat în umeri, a cărui statură impozantă se potrivea mai bine unui fermier din Calabria decât unui om al Bisericii, al doilea după papă în ierarhia puterii, omul de legătură al lui Reilly de la Vatican, și, aparent, motivul din spatele răpirii lui Tess.

Cardinalul – care, deși avea peste șaizeci de ani, era la fel de robust și de energic cum și-l amintea Reilly de la ultima sa vizită – a înaintat cu brațele deschise spre a-l întâmpina.

– Eram nerăbdător să aud veşti de la tine, agent Reilly, a spus el, cu o față întunecată de o expresie dulce-amară care înnoura fața, dar speram să fie în împrejurări mai vesele.

Reilly a lăsat jos geanta pe care o pregătise în grabă cu o noapte înainte și i-a strâns mâna cardinalului.

– Sunt de aceeași părere, Eminență, și vă mulțumim că ne-ați primit atât de repede.

Reilly l-a prezentat pe profesorul iranian, iar cardinalul a făcut la fel cu ceilalți doi bărbați din cameră: monseniorul Francesco Bescondi, prefectul Arhivelor Secrete ale Vaticanului – un bărbat slab, cu păr blond rărit și cu

un barbișon bine îngrijit – și Gianni Delpiero, inspectorul general al Corpului Jandarmeriei, forțele polițienești ale Vaticanului – un bărbat mai înalt și mai bine legat, cu un păr des și negru și trăsături dure. Reilly a încercat să nu pară deranjat de faptul că poliţistul-șef al Vaticanului fusese invitat să participe la discuție. I-a strâns mâna cu un zâmbet reținut, cordial, împăcându-se cu ideea că trebuia să se fi așteptat la asta, având în vedere urgența cu care fusese aranjată audiența – și luând în considerare Biroul pentru care lucra.

– Cu ce te putem ajuta, agent Reilly? a întrebat cardinalul, conducându-i spre fotoliile plușate de lângă șemineu. Mi-ai spus că-mi vei explica tot când vei ajunge aici.

Reilly nu avea prea mult timp la dispoziţie pentru a se hotărî cum urma să acționeze, dar era sigur de un lucru, acela că nu trebuia să le spună totul. Nu și dacă dorea să-i convingă să fie de acord cu cererea sa.

– Înainte de a zice, vreau să știți că nu mă aflu aici în misiune oficială. Nu FBI-ul m-a trimis aici. E o rugăminte personală. Vreau să mă asigur că sunteți de acord cu asta.

Ceruse câteva zile de concediu după telefonul pe care-l primise de la Tess. Nimeni din clădirea de la Federal Plaza – nici Aparo, partenerul său, și nici Jansson, șeful lor – nu știa că el se afla în Roma. Ceea ce, gândi el, se poate să fi fost o greșeală, dar așa se hotărâse să procedeze.

Brugnone i-a alungat temerile.

– Ce putem face pentru *tine*, agent Reilly? a repetat el, punând de data aceasta accentul pe „tine”.

Reilly a dat din cap recunoscător.

– Sunt într-o situație foarte delicată, a răspuns el. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Fără ocolișuri. Dar am nevoie, în același timp, de îngăduința dumneavoastră de a nu vă da mai multe informații decât pot acum. Tot ce pot să vă spun este că sunt în joc vieți omenești.

Brugnone a aruncat priviri îngrijorate spre colegii săi.

– Spune-ne de ce ai nevoie.

– Profesorul Sharafi, aici de faţă, are nevoie de ceva informaţii. Informaţii pe care, crede el, nu le poate găsi decât în arhivele dumneavoastră.

Iranianul şi-a potrivit ochelarii şi a încuviinţat.

Cardinalul l-a studiat pe Reilly, vizibil încurcat de vorbele lui.

– Ce fel de informaţii?

Americanul s-a aplecat în faţă.

– Trebuie să consultăm un anumit *fond* din arhiva Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei.

Bărbaţii au început să se foiască în scaunele lor, vizibil iritaţi. Rugămintea lui Reilly nu mai părea la fel de nevinovată. Contrar credinţei populare, nu era nimic secret în legătură cu Arhivele Secrete ale Vaticanului; cuvântul „secret” trebuia înţeles doar în contextul în care aceste arhive făceau parte din „secretariatul” personal al papei, documentele sale *personale*. Fondul pe care dorea Reilly să-l acceseze însă, *Archivio Congregatio pro Doctrina Fidei* – Arhiva Inchiziţiei –, era cu totul altceva. Conţinea documentele cele mai sensibile ale Vaticanului, inclusiv pe cele referitoare la procese de erezie şi interzicerea de cărţi. Accesul la rafturile ei era strict restricţionat, spre a-i ţine la distanţă pe amatorii de scandaluri. Evenimentele pe care *fondurile* ei le acopereau – un *fond* fiind un corpus de documente despre un anumit subiect – nu erau nici pe departe punctul forte al papalităţii.

– Despre ce *fond* este vorba? a întrebat cardinalul.

– Despre *Fondul Scandella*, a răspuns Reilly fără ezitare.

Gazdele lui au părut luate prin surprindere o clipă, apoi s-au relaxat la auzul vorbelor lui. Domenico Scandella era un personaj relativ mărunt, un morar din secolul al XVI-lea care nu-şi putuse ţine gura. Ideile sale despre începuturile universului fuseseră considerate erezii şi omul sfârşise ars pe rug. Ceea ce Reilly şi profesorul iranian puteau să caute în transcrierile de la proces nu constituiau o ameninţare. Era o cerere inofensivă.

Cardinalul l-a studiat cu atenţie pe american.

– Doar de asta ai nevoie?

Reilly a încuviinţat.

– Da.

Cardinalul i-a privit pe ceilalţi doi oficiali ai Vaticanului. Aceştia au ridicat din umeri indiferenţi. Reilly ştia că le reuşise planul. Acum venea partea cea mai grea.

Bescondi şi Delpiero i-au însoţit pe Reilly şi pe camaradul lui iranian, traversând curtea Belvedere către intrarea Bibliotecii Apostolice, unde erau adăpostite arhivele.

– Trebuie să recunosc, a mărturisit prefectul cu un chicotit forţat, că mă temeam să nu fii în căutarea unui lucru mai greu de... *onorat.*

– Cum ar fi? a întrebat Reilly, făcându-i jocul.

Bescondi s-a întunecat la faţă, căutând răspunsul cel mai puţin compromiţător.

– Profeţiile Luciei Dos Santos, de exemplu. Ştiţi despre cine e vorba, nu? Clarvăzătoarea din Fatima?

– De fapt, acum că aţi adus vorba... Reilly a lăsat cuvintele să plutească, apoi a afişat un rânjet fugar.

Preotului i-a scăpat un râs înfundat şi a încuviinţat cu uşurare.

– Cardinalul Brugnone mi-a spus că eşti de încredere. Nu ştiu de ce îmi făceam griji.

Cuvintele au rezonat neliniştitor în mintea lui Reilly când s-au oprit în faţa intrării în clădire. Delpiero, inspectorul general, s-a scuzat, având în vedere că nu părea să fie nevoie de el.

– Dacă vă pot ajuta cu ceva, agent Reilly, s-a oferit poliţistul, să-mi spuneţi. Americanul i-a mulţumit, Delpiero s-a îndepărtat.

Cele trei săli ale bibliotecii, etalând splendide panouri ornamentate, încastrate, şi fresce viu colorate, donaţiile de la diverşi suverani europeni către Vatican, erau dezarmant de tăcute. Cărturari, preoţi de diferite naţionalităţi şi alţi savanţi cu acreditări impecabile lunecau pe podelele de marmură, rupându-se din seninătatea sălilor de lectură. Bescondi i-a condus pe cei doi neiniţiaţi către o impresionantă scară spiralată, din marmură, care ducea până la subsol. Era mai răcoare acolo jos, iar aerul condiţionat nu se

mai străduia atât de mult să facă față căldurii de vară de afară. Au trecut agale pe lângă doi arhiviști, care i-au adresat prefectului mici plecăciuni respectuoase, ajungând într-o zonă aerisită de recepție, unde un membru al gărzii elveține, în uniforma lui sobră, bleumarin, cu bereta neagră, stătea în spatele unui birou, în fața unui grup de monitoare de supraveghere discrete. Bărbatul le-a făcut semn să intre, au urmat cinci bătăi ușoare în tastatura de securitate și, odată intrați în sanctuar, ușa culisantă cu acționare pneumatică s-a închis în spatele lor.

– Fondurile sunt aranjate în ordine alfabetică, a spus Bescondi arătând spre plăcuțele delicate și elegant inscripționate de pe rafturi, luându-și un punct de reper.

– Să vedem. Scandella ar trebui să fie spre capăt, pe aici.

Reilly și iranianul l-au urmat în inima criptei imense, cu tavanele joase. În afara pocnetelor scurte ale pantofilor lor pe podeaua de piatră, singurul sunet care se auzea era zumzetul înfundat al sistemului de ventilație care regla doza de oxigen din încăpere și ținea la distanță bacteriile dăunătoare. Șiruri lungi de rafturi erau ticsite de manuscrise și codexuri legate în piele, printre care erau amestecate cărți mai noi și dosare de carton. Rânduri întregi de manuscrise antice se sufocau sub pături de praf, deoarece, în cazul multora, nimeni nu le atinsese sau consultase de decenii întregi – dacă nu chiar secole.

– Uite aici, a spus gazda lor arătând spre un dosar de carton pe un raft de jos.

Reilly a privit înapoi spre intrarea în arhive. Erau singuri. A încuviințat în semn de mulțumire către preot și a zis:

– De fapt, noi dorim să consultăm un alt fond.

Bescondi a clipit, confuz.

– Un alt fond? Nu înțeleg.

– Îmi pare rău, părinte, dar nu puteam risca un refuz din partea ta și a cardinalului. Se impune să obținem informația de care avem nevoie.

– Dar, s-a bâlbâit arhivarul, nu ați menționat nimic mai devreme și... aș avea nevoie de aprobarea Eminenței Sale să vă pot arăta alt...

– Părinte, te rog, l-a întrerupt Rilley, trebuie să-l vedem.

Bescondi a înghiţit în sec.

– Despre ce fond este vorba?

– *Fondo Templari*.

Archivarul a căscat ochii, după care s-a uitat în stânga, mai departe, la intervalul unde stăteau, şi înapoi.

A ridicat mâinile în semn de protest şi a făcut câţiva paşi poticniţi în spate.

– Îmi pare rău, nu este posibil... nu fără aprobarea Eminenţei Sale...

– Părinte...

– Nu, nu este posibil, nu pot permite aşa ceva, nu înainte să discut cu...

A făcut încă un pas înapoi, întorcându-se spre intrare.

Reilly trebuia să acţioneze.

S-a întins, blocându-l pe preot cu un braţ....

– Îmi pare rău, părinte.

Cu cealaltă mână a căutat în buzunarul hainei, de unde a scos un tub mic de apă de gură pe care l-a aţintit către faţa speriată a preotului, pulverizând un nor de spray spre el. Bărbatul s-a holbat la Rilley cu ochii mari şi înspăimântaţi, când ceaţa i se dispersa în jurul capului său, apoi a tuşit de două ori înainte ca picioarele să cedeze sub el. Reilly l-a prins în timp ce cădea şi l-a aşezat uşor pe podeaua dură.

Lichidul incolor şi inodor nu era apă de gură.

Şi, pentru ca arhivarul să nu moară din cauza lui, Reilly trebuia să mai facă ceva – şi asta repede.

A căutat într-un alt buzunar şi a scos o mică seringă din ceramică, i-a smuls capacul şi a împuns venele pulsânde de pe antebraţul bărbatului. I-a verificat pulsul şi a aşteptat să fie sigur că antidotul opioidului îşi făcuse efectul. Fără acesta, fentanilul – un opioid debilitant şi cu acţiune rapidă, parte a micului arsenal neoficial şi neletal al Biroului – îl putea face să intre în comă, sau, ca în cazul tragic al celor peste o sută de ostatici dintr-un teatru moscovit cu câţiva ani în urmă, îl putea omorî. O doză rapidă de

naxolon era necesară pentru a se asigura că bărbatul respira normal – ceea ce acum făcea.

Reilly a stat cu el atât timp cât a fost nevoie să se asigure de efectul drogului, luptându-se cu disconfortul caustic pe care îl simțea după ce tocmai îi făcuse neștiutoarei lor gazde, gândindu-se la Tess și la ceea ce îi spusese Sharafi despre răpitorul acesteia și profesoara ucisă. Simțind că respirația arhivarului se stabilizase, a încuviințat.

– E în ordine.

Iranianul a arătat spre capătul culoarului.

– S-a uitat în partea aceasta când ai menționat *fondul*. Ceea ce se potrivește. „T” este următoarea literă.

– Avem cam douăzeci de minute până se trezește, poate mai puțin, i-a spus Rilley, îndreptându-se într-acolo. Să le folosim cu înțelepciune.

3

Pe Tess Chaykin o dureau plămânii. Și ochii. Și spatele. De fapt, nu mai rămăseseră prea multe care să nu o doară.

Cât timp o să mă mai țină așa?

Pierduse orice noțiune a timpului – orice simț al realității, de fapt. Știa că ochii îi erau lipiți cu bandă adezivă. La fel și gura. Și încheieturile la spate. Și genunchii, și gleznele. O mumie în secolul XXI înfășurată în bandă adezivă izolantă, argintie și lucioasă – și încă ceva. Un cocon moale, gros, înfășurat în jurul ei. Ca un sac de dormit. Ceea ce explica faptul că era lac de sudoare.

Era singurul lucru de care putea fi sigură.

Nu știa unde se afla. Nu exact, oricum. Se simțea închisă într-un spațiu înghesuit. Unul călduros și înghesuit. Credea că ar putea fi în spatele unei dubițe sau într-un portbagaj. Nu era sigură de asta, dar putea auzi zgomotele distorsionate, înăbușite în jurul urechilor, prin banda izolantă. Veneau de afară. Zgomotele unei străzi circulate. Mașini, motociclete, scutere, zumzăind și mormăind în trecere. Dar ceva din sunetele acelea o încremenea. Ceva părea să nu se potrivească, în neregulă – dar nu punea să-și dea seama ce anume.

S-a concentrat, încercând să ignore amețeala și ceața care-i întuneca memoria. Imagini vagi începeau să se contureze. Și-a amintit că fusese înșfăcată sub amenințarea unei arme pe drumul spre oraș de la șantierul de săpături din Petra, Iordania, toți trei – ea, amicul Jed Simmons și istoricul iranian care-i căutase. Cum îl chema? Sharafi. Behrouz Sharafi, asta era. Își

amintea că fusese încuiată într-o cameră cavernoasă, fără ferestre. Nu mult după aceea răpitorul o obligase să-l sune pe Rilley la New York. După aceea o drogaseră, îi injectaseră ceva. Încă simțea înțepătura pe braț. Și acesta era ultimul lucru pe care și-l amintea – și asta fusese cu cât timp în urmă? Habar nu avea. Câteva ore. O zi întreagă, poate? Mai mult?

N-avea nici cea mai vagă idee.

O călca pe nervi faptul că era acolo. Era cald și întunecat, și înghesuit, și tare, și mirosea a, ei bine, portbagaj de mașină. Nu ca portbagajul unei mașini vechi și dărăpănate cu o grămadă de chestii fluturând primprejur. Mașina aceasta, dacă era o mașină, era în mod evident nouă – dar, neplăcută.

Moralul îi scădea pe măsură ce se gândea mai mult la situația dificilă în care se afla. Dacă era în portbagajul unei mașini și dacă auzea zgomote de afară... poate că era pe un drum public. A apucat-o panica.

Dacă fusese aruncată acolo și lăsată să putrezească?

Dacă nu-și dă nimeni seama că eu sunt aici înăuntru?

O venă de la gât începuse să i se umfle, iar banda din jurul urechilor le-a transformat în camere de ecou. Mintea îi alerga frenetic, mânată de bătăile înnebunitoare ale ritmului interior, întrebându-se cât aer mai era acolo, cât putea supraviețui fără apă sau mâncare, dacă banda o va face să se sufoce sau nu. A început să-și imagineze o moarte lentă, agonizantă, uscându-se de sete și foame și căldură, stingându-se într-o cutie întunecată, ca și cum ar fi fost îngropată de vie.

Frica acestui gând a lovit-o ca o găleată cu apă rece. Trebuia să facă ceva. A încercat să se răsucească, să-și schimbe poziția, poate să facă cumva să împingă cu picioarele capacul portbagajului sau orice era aceea în care se afla, dar nu se putea mișca. Sigur o împiedica ceva. Era țintuită în loc, constrânsă de niște legături pe care le simțea acum smucindu-i umerii și genunchii.

Nu se putea mișca.

A încetat să se mai lupte cu legăturile și s-a liniștit, cu un oftat furios răsunându-i în urechi. Lacrimile îi inundau ochii în timp ce noțiunea de

moarte se concretiza în jurul ei. Fața luminoasă e fetiței ei de treisprezece ani, Kim, a trecut peste disperarea ei, plutindu-i în gând, chemând-o. Și-o imagină în Arizona, bucurându-se de vară la firma surorii mai mari a lui Tess, Hazel. Un alt chip a alunecat în poză, acela al mamei ei, Eileen, care era și ea acolo cu ele. Apoi fețele li s-au disipat, și un sentiment rece și gol i-a crescut în stomac, furia și remușcarea ce-au urmat după ce-a părăsit New Yorkul și a venit acolo, în deșetul iordanian, cu atâtea săptămâni în urmă, pentru a-și face cercetarea pentru următorul roman. Săpăturile de vară cu Simmons, o cunoștință a vechiului său prieten Clive Edmondson și unul dintre cei mai buni experți în istorie templierilor din zonă, i se păruse o idee bună. Venirea în deșert îi permitea să petreacă un timp cu Clive și îi oferea șansa să-și îmbogățească bagajul de cunoștințe despre templieri, cunoștințe care constituiau acum scheletul noii sale cariere. La fel de important, poate chiar mai mult, îi oferea spațiul de care avea nevoie să gândească lucrurile la rece în plan personal.

Și acum asta.

Regretele lui Tess s-au perindat printr-o sumedenie de locuri tenebroase și mintea i s-a fixat pe o altă față: cea a lui Reilly. Se simțea cumplit de vinovată, gândindu-se în ce fel de cursă îl atrăsese când a dat acel telefon, întrebându-se dacă el era în siguranță sau nu și dacă o va găsi vreodată. Gândul acesta i-a aprins o scânteie de speranță. Își dorea să creadă că el va face asta. Dar scânteia s-a stins la fel de repede cum se aprinsese. Știa că se amăgește. Era la două continente distanță. Chiar dacă ar încerca – știa că ar fi încercat –, n-ar fi în elementul lui, un străin într-o țară străină. Era puțin probabil.

Nu-mi vine să cred că o să mor așa.

Un zgomot surd a pătruns – ca toate celelalte, sâcâitor de înfundat, venit parcă doar să o tortureze și mai mult. Dar își dădea seama că era o sirenă. O mașină de poliție sau o ambulanță. Zgomotul creștea și odată cu el speranțele ei – apoi s-a stins în depărtare. A cutremurat-o dintr-un alt motiv. Era un sunet distinct – toate țările aveau într-un fel propria lor semnătură referitor la sirenele de la mașinile serviciilor de urgență. Dar ceva legat de

sirena aceea o neliniștea. Nu era sigură, dar auzise ambulanțe și sirene de poliție pe timpul șederii în Iordania, și asta suna diferit. Foarte diferit.

Era un sunet pe care îl mai auzise cu siguranță, dar nu în Iordania.

Unde naiba sunt?

4

ARHIVA INCHIZIȚIEI, ORAȘUL VATICAN

– Cât timp mai avem? a întrebat istoricul iranian, aruncând încă un codex legat în piele în grămada de la picioarele sale.

Reilly și-a aruncat ochii la ceas și s-a încruntat.

– Nu e o știință exactă. S-ar putea trezi în orice clipă.

Bărbatul a încuviințat agitat, cu fruntea plină de picături de sudoare care parcă înfloreau.

– Încă un raft. Și-a potrivit ochelarii și a extras încă un set de dosare legate, apoi, mișcându-se repede, a dezlegat șnurul de piele ce-l ținea închis.

– Trebuie să fie acolo, nu?

Reilly s-a uitat din nou la preotul întins pe jos și la ușa pneumatică a arhivei. Cu excepția zumzetului constant al sistemului de climatizare era liniște deplină – pentru moment.

– Asta a spus Simmons. Era sigur. E pe-aici pe undeva. A pus jos mănunchiul de dosare legate și a luat alt volum.

Fondul Templier ocupa trei rafturi la capătul îndepărtat al arhivei, eclipsându-le pe cele din jur. Ceea ce nu era surprinzător. Afacerea fusese cel mai mare scandal politic și religios al timpului său. Diverse comisii papale și o mică armată de inchizitori fuseseră desemnate să investigheze Ordinul, înainte ca mandatele de arestare să fie emise la sfârșitul anului 1307 și până la desființarea sa în 1312 și arderea pe rug a ultimului Mare Maestru în 1314. Deși arhiva templierilor se pierduse – ultima oară fusese reperată în Cipru, unde fusese mutată de la Acra după căderea orașului în

1291 –, Vaticanul își construise desigur, în decursul investigației sale, o vastă relatare proprie. Rapoarte de la inchizitori itineranți, stenograme ale interogatoriilor și confesiunilor, declarații ale martorilor, procese-verbale ale deliberărilor papale, lista de bunuri și acte confiscate din casele templierilor din toată Europa – era totul acolo, o relatare judiciară exhaustivă a infamului sfârșit al călugărilor-războinici.

Și se pare că între paginile șterse se mai ascundeau secrete.

Parcă spre a confirma acest fapt, istoricul s-a întors, cu fața luminată de entuziasm.

– Asta e.

Reilly s-a apropiat să arunce o privire. Iranianul ținea în brațe un volum gros, legat în piele. Era greu și mare, cam cât un album foto. Copertele erau ferfenițite și fragile, cu tijele de lemn dinăuntrul legăturii de piele ieșind pe la colțuri. Îl ținea deschis, expunându-i prima pagină. Era goală, cu excepția unei pete mari, mov-maronie în colțul din dreapta jos – rezultatul unui atac bacterian – și un titlu în mijloc: *Registrum Pauperes Commilitones Christi Templique Salomonis.*

Registrul Templierilor.

– Acesta e, a insistat profesorul, întorcând paginile cu atingeri ușoare.

Majoritatea foilor pânzate păreau să cuprindă fragmente de proză, scrise cu litere negre cursive. Unele aveau hărți rudimentare pe ele, în timp ce pe celelalte erau așternute liste de nume, locuri, date și alte informații pe care Rilley nu le putea descifra.

– Ești sigur? a întrebat americanul. O a doua șansă n-o să mai aveam.

– Cred că da. Simmons nu l-a văzut niciodată, de fapt, dar e exact așa cum mi l-a descris, sunt sigur.

Reilly a aruncat o ultimă privire la volumele rămase pe raft și și-a dat seama că trebuie să se încreadă în judecata lui Sharafi. Secunde prețioase se iroseau.

– În regulă, hai să plecăm de-aici.

Chiar atunci le-a ajuns la urechi un geamăt venind din capătul culoarului. Reilly a înghețat. Arhivarul își revenea. Cu un ochi vigilent

căutând orice camere de supraveghere pe care să nu le fi observat la intrare, Reilly a țâșnit pe coridorul îngust ajungând lângă el exact când bărbatul se ridica în picioare.

Bescondi s-a rezemat de un raft, ștergându-și fața cu mâinile. Reilly s-a aplecat mai aproape de fața lui.

Arhivarul l-a privit nedumerit.

– Ce… ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigur. Reilly și-a pus mâna pe umărul său în semn de alinare. Ați leșinat câteva secunde. Tocmai voiam să mergem după ajutor. Nu-i plăcea minciuna asta.

Bescondi părea pierdut, străduindu-se să înțeleagă ce se întâmplase. Reilly știa că preotul nu-și amintea nimic – cel puțin nu pentru moment. Dar urma să-și amintească. Curând.

– Stați aici, i-a spus Reilly. Mergem după ajutor.

Arhivarul a încuviințat.

Reilly s-a uitat la Sharafi, sugerând să plece, cu ochii ațintiți discret pe codexul pe care acesta îl căra. Iranianul a înțeles mesajul. A ascuns cartea voluminoasă sub braț, ferită de privirile arhivarului, și a trecut pe lângă el, urmându-l pe Reilly.

Au ajuns la ușa pneumatică. Cele două rânduri de uși culisante parcă-și bateau joc de ei, în timp ce tropăiau lent în tandem – apoi ușile exterioare s-au deschis în sfârșit și Reilly și profesorul iranian se găseau acum în zona de recepție. Paznicul era deja în picioare, vigilent, remarcând tensiunea din mișcările lor și întrebându-se de ce arhivistul nu era cu ei.

– Monseniorul Bescondi – a pățit ceva, tocmai a leșinat, a exclamat Reilly, arătând spre arhivă și încercând, în același timp, să-l ascundă pe Sharafi de privirile paznicului. Are nevoie de un doctor.

Paznicul și-a căutat stația cu o mână, întinzându-și celălalt braț, cu palma deschisă spre fețele lui Reilly și a iranianului, făcându-le semn să rămână nemișcați.

– Un moment, le-a cerut el.

Reilly nu s-a dat bătut.

– Are nevoie de un doctor, înțelegi? Are nevoie de unul acum, a insistat, împungând aerul cu degetul, încercând să-l grăbească pe paznic să treacă de ușa pneumatică.

Omul a ezitat, conștient că urma să-i lase pe cei doi vizitatori nesupravegheați, dar știind că trebuie să verifice starea monseniorului.

Înăuntru, arhivarul își revenea și se uita spre capătul culoarului, la dreapta și la stânga, observând vrafurile de codexuri și dosare legate îngrămădite pe podea.

Brusc, simțurile adormite parcă s-au scurtcircuitat, când a deslușit semnificația locului în care erau împrăștiate documentele. Uluit, icnind de spaimă, s-a ridicat cu greu, îndreptându-se șovăielnic spre ușa pneumatică, ajungând la ea exact la timp pentru a-i zări pe Reilly și pe colegul său iranian, care aveau o discuție aprinsă cu paznicul. Arhivarul amețit a apăsat pe butonul care acționa ușile și a început să bată cu pumnii în ușa interioară. Așteptând să se deschidă, strigătele lui de ajutor se izbeau de sticla ramforsată, dar ele erau amuțite sinistru de ușa pneumatică. Imaginea ireală a arhivarului i-a atras atenția pazniculuI.

Omul avea reflexe bune – postura i-a devenit deodată rigidă și agresivă, întinzând mâna după pistolul din toc, ridicând totodată și stația de emisie-recepție pentru a da alarma. Două acțiuni pe care Reilly trebuia să le oprească la timp, dacă voia ca el și Sharafi să scape de-acolo. Și, deși paznicul fusese, ca toți ceilalți membri ai celei mai mici armate din lume, antrenat în armata elvețiană, a fost cu o sutime de secundă mai încet decât Reilly, care a țâșnit spre el, aruncându-și brațul stâng în exterior pentru a se feri de pistol și folosindu-și cealaltă mână pentru a smulge radioul din mâna adversarului său și a-l arunca departe de acesta. Paznicul și-a balansat brațul liber, proiectând un upercut spre fața lui Reilly. Americanul l-a evitat lăsându-se pe spate și contracarând cu propria lovitură, izbindu-și inamicul în coaste și îngenunchindu-l. PazniculuI i s-a înmuiat mâna dreaptă, destul cât Reilly să-i smulgă arma și să-l izbească cu toată forța, împingându-l peste birou. Americanul s-a uitat la pistolul care a alunecat pe podeaua tare,

departe de paznicul încă ameţit după ciocnirea cu biroul, apoi s-a întors şi l-a înşfăcat pe Sharafi.

– Mişcă-te, i-a strigat el târându-l înainte, spre scări.

5

Au dat buzna la parter și au zburat prin sălile palatului, fără să fie opriți, dar Reilly știa că situația se va schimba. Cum era de așteptat, în câteva secunde, s-au auzit fluiere și tropăituri în urma lor – paznicul elvețian de la subsol își revenise, și nu mai era singur – în față, la capătul îndepărtat al celei de-a treia camere, patru carabinieri alergau spre ei agitând revolverele.

Nu merge conform planului, se mustra Reilly în gând, luând-o la stânga și aruncând o privire înapoi spre Sharafi, să se asigure că încă era în spatele lui. Arhivarul își revenise prea repede. Reilly știuse că asta se putea întâmpla. Doza de sedativ pe care i-o dăduse lui Bescondi fusese intenționat mai mică. Nu putea risca să-l omoare sau să-l bage în comă, așa că era necesar să fie precaut. Prea precaut, se vede. Și, la momentul respectiv, Reilly trebuia să născocească o altă ieșire din orașul sfânt, de vreme ce nu aveau nicio șansă să ajungă la șoferul care-i aștepta lângă palatul apostolic – și chiar dacă reușeau, le era imposibil să plece de acolo, atât timp cât o patrulă de poliție a Vaticanului se afla pe urmele lor.

– Pe-aici! i-a strigat profesorului iranian, zburând printr-o altă cameră opulentă și ajungând la sălile contemporane din noua aripă a Muzeului Chiaramonti.

Erau mulți vizitatori în jur, vastul spațiu transformându-se într-o cursă cu oameni de toate vârstele pe post de obstacole. Reilly și însoțitorul lui au reușit însă să se strecoare, lăsând în urmă o serie de țipete și indignări. În

spate, urmăritorii lor se organizaseră într-un bloc compact şi-şi făceau drum printre vizitatori.

Reilly a văzut o ieşire principală desluşindu-se spre dreapta şi a virat spre aceasta, fiind însă forţat să se oprească la vederea altor trei poliţişti intrând furtunos pe uşile mari de sticlă. A privit spre stânga – mai era o ieşire pe partea cealaltă a sălii, în colţul diametral opus. S-a bulucit spre ea, cu iranianul urmându-l îndeaproape, şi a ţâşnit afară aterizând pe o terasă deschisă, aflată la capătul unor scări simetrice cu aspect ceremonios.

Căldura de vară l-a lovit precum gazele de eşapament ale unui autobuz de tranzit. Inspirând adânc, Reilly s-a întors către Sharafi, făcându-i semn cu mâinile.

– Dă-mi cartea, te încetineşte.

Iranianul era tulburător de calm când a scuturat din cap, strângând cartea la piept.

– Mă descurc. Încotro?

– Habar nu am, dar nu putem rămâne aici, a răspuns Reilly coborând apoi scările în salturi, picioarele aterizându-i zgomotos din trei în trei trepte.

Apoi a auzit piuitul unor staţii de emisie-recepţie, şi, privind peste balustrada de marmură, a zărit caschetele a încă doi carabinieri gonind dinspre partea inferioară a scărilor, încercând să-i prindă în capcană. Într-o secundă urma să dea nas în nas cu poliţiştii italieni de pe terasă, în niciun caz o situaţie ideală.

La naiba!

Şi-a făcut curaj, şi-a luat avânt şi s-a aruncat peste balustradă, căzând peste poliţişti, punându-i la pământ şi oferindu-i profesorului o cale de ieşire.

– Mergi înainte! i-a strigat profesorului în timp ce carabinierii doborâţi se zbăteau în jurul lui, izbindu-l şi apucându-l de mâini şi de picioare. A reuşit să se elibereze din strânsoare şi în curând era pe urmele lui Sharafi.

Au alergat umăr la umăr pe gazonul atent îngrijit din curtea principală, apoi s-au afundat într-un pasaj boltit care străbătea clădirea şi care i-a condus afară, în spaţiul deschis al Stradone del Giardini şi la şirul lung de

mașini parcate de o parte și de alta. Reilly s-a oprit, pierzând câteva secunde, scrutând împrejurimile, căutând pe cineva care să intre sau să iasă dintr-o mașină, o motocicletă, orice, dorindu-și o oportunitate, o șansă să fure ceva care să-i scape naibii de-acolo. Dar nu aveau noroc – nu se vedea nicio mișcare nicăieri, nici sunetul vreunei telecomenzi care să dezactiveze alarma unei mașini, nicio țintă sigură pentru el – și încă o trupă de carabinieri a apărut, alergând înspre ei de la capătul îndepărtat al drumului, la cam o sută de metri.

S-a concentrat, încercând să recunoască împrejurimile și să le compare cu harta Vaticanului pe care n-avusese timp s-o studieze pe îndelete înainte să se îmbarce pentru această nefericită incursiune. Știa unde erau – în mare –, dar orașul sfânt era așezat alandala, un labirint de clădiri care se intersectau și alei sinuoase, care i-ar fi împiedicat chiar și pe cei mai talentați într-ale orientării. N-a avut nicio revelație cum să scape, așa că instinctul de supraviețuire l-a făcut să-și miște picioarele înainte și să-l ducă departe de pericolul care se apropia.

L-a condus pe profesor printre mașinile parcate, apoi pe o stradă îngustă și lungă care dădea spre un gazon întins, brăzdat de două poteci intersectate, Giardino Quadreto, care străjuia un alt muzeu – pentru ca în final să-și dea seama că se blocaseră singuri. Polițiștii Vaticanului și gărzile elvețiene păreau să vină spre ei din toate părțile și ar fi tăbărât pe ei în câteva secunde, deoarece amandoi erau pe un teren deschis fără nicio clădire în jur unde ar fi putut să se ascundă. Reilly s-a răsucit, cercetând zona, refuzând să accepte inevitabilul, și atunci și-a dat seama. Mintea i s-a limpezit cât să realizeze unde erau. Și acel ceva se afla în apropiere, încântător de accesibil.

– Pe-aici, l-a zorit Rilley pe profesor, arătând în depărtare spre colțul grădinii ceremoniale și spre un zid de beton înalt și fără nicio deschizătură.

– Ești nebun? Nu-i nimic acolo decât un zid.

– Urmează-mă și taci, l-a repezit Reilly.

Iranianul a zbughit-o după el și chiar înainte să ajungă la zid, pământul s-a deschis în fața lor sub forma unei rampe de beton care cobora spre un fel

de structură sub pământ.

– Ce e jos acolo?

– Muzeul Trăsurii, a spus Reilly, gâfâind. Haide.

6

Reilly şi profesorul iranian au ajuns la capătul rampei şi au continuat să fugă.

Muzeul Trăsurii, cea mai recentă anexă a Muzeului Vaticanului, era o vastă expoziţie la subsol, care părea un tunel nesfârşit – lucru care-i convenea lui Reilly. A încetinit când a intrat în prima sală, acordând hărţii sale mentale o secundă să acţioneze. Spaţiul din jurul său era elegant şi modern, în contrast puternic cu exponatele pe care le adăpostea: de la lectici somptuoase până la caleşti din aur, catifea şi damasc trase de cai, din secolul al XIX-lea, o uimitoare colecţie de opere de artă de 24 de carate pe picioroange şi roţi.

Complicele său s-a uitat împrejur, nedumerit.

– De ce suntem aici? E o înfundătură şi nu cred că astea ne vor duce undeva, nu fără cai.

– Nu ne aflăm aici pentru trăsuri, a zis el, conducându-l pe Sharafi mai adânc în muzeu.

Trăsurile poleite au făcut loc unei game largi de maşini motorizate. Au trecut tiptil pe lângă un trio de limuzine mătăhăloase din anii ’30 aidoma celor din filmele cu Al Capone, cu caroseriile asamblate manual, farurile bombate şi aripile ondulate care rechemau amintiri dintr-o epocă mai elegantă.

– Glumeşti, nu-i aşa? şi-a permis Sharafi să chicotească.

Înainte ca Reilly să poată răspunde, a auzit mişcare în spatele lor, lângă intrare. O trupă de carabinieri şi gărzi elveţiene a dat buzna în sala de

expoziție, trecând furtunos pe lângă turiștii speriați. Unul dintre polițiști îi văzuse pe Reilly și pe iranian printre ciorchinii de vizitatori și acum arăta spre ei și striga înnebunit.

Americanul s-a încruntat.

– Ai încredere în mine, i-a spus lui Sharafi începând să se miște din nou.

L-a tras pe iranian dincolo de o ricșă albă pe trei roți, cu blazonul Sfântului Scaun pe ușile de pânză, spre partea cea mai îndepărtată a muzeului, unde se găseau automobile papale mai recente. Îndreptându-se spre partea din spate a muzeului, au trecut pe lângă un Mercedes 600, o decapotabilă Lincoln Continental cu patru uși și pe lângă un Chrysler Imperial, toate din anii ’60 și sclipind precum obsidianul negru.

Sharafi a privit înapoi. Carabinierii se apropiau.

– Cum ai de gând să ne scoți de-aici? Poți să pornești una dintre aceste mașini de la fire?

– Sper că nu va fi nevoie, a răspuns Reilly zărind între timp ce căuta: o ușă lângă o jaluzea rulată, ascunsă într-un perete din dos și vopsită la culoare. Acolo! a arătat el în timp ce se îndrepta deja spre ea.

Profesorul l-a urmat îndeaproape.

Când au ajuns, ușa s-a deschis larg și au ieșit doi tehnicieni operatori în salopete, orbi la dezastrul din jur. Reilly i-a împins la o parte, lunecând pe lângă ei și prinzând ușa înainte să se închidă. Urmat de ecoul unor țipete, a reușit să-l tragă pe Sharafi după el și au continuat să meargă printr-un tunel, destul de larg cât să poată trece o mașină. A mărit viteza, cu plămânii și mușchii coapselor arzând, uitându-se peste umăr să se asigure că profesorul ținea pasul cu el. Iranianul, spre surprinderea lui Reilly, ținea aproape. Tunelul i-a purtat până la un garaj mare unde trei mecanici meștereau la ultimele trei automobile papale: un Mercedes G500 SUV decapotabil, pe care papa îl folosea în Vatican, și două Mercedesuri ML430 „papamobil” SUV, cu geamurile securizate, care formau o cutie, pentru când călătorea în străinătate, toate într-o culoare pe care producătorul german o numea „alb

mistic de Vatican”. O altă rampă ducea în afara garajului, în direcţia opusă celei pe care intraseră.

O ieşire.

Poate.

Reilly a făcut preţ de o secundă trierea în minte şi s-a dus ţintă spre ML-ul la care se lucra. Era orientat în direcţia greşită, cu spatele la rampa de ieşire, dar avantajul era că avea capota ridicată şi motorul pornit. Mecanicii speriaţi i-au văzut şi s-au îndreptat spre ei să le ceară socoteală. Reilly era însă plin de adrenalină şi intrase în criză de timp. Nu şi-a ieşit din ritm. A păşit direct spre primul mecanic, l-a apucat de mână, i-a răsucit-o şi a folosit-o pentru a-l proiecta în colegul său, trimiţându-i pe amândoi peste o trusă de scule. Al treilea mecanic a ezitat şi s-a retras, şi-a băgat mâna în trusa de scule şi a scos o cheie franceză mare, apoi s-a apropiat de el.

– Urcă! s-a răstit Reilly la Sharafi, trăgând tija de susţinere a capotei şi trântind-o înainte să se caţere în scaunul şoferului.

L-a urmărit pe Sharafi năpustindu-se din spatele maşinii, pierzându-l o clipă din vedere în spatele cutiei mari de sticlă – apoi l-a zărit pe mecanic cu cheia în mână venind din spate şi îndreptându-se direct spre el. A ezitat, întrebându-se dacă să sară să-l ajute pe profesor sau nu, apoi l-a zărit din nou într-una dintre oglinzile retrovizoare – şi a fost uimit să-l vadă pe iranian descotorosindu-se de mecanic cu două lovituri excelente, aplicate cu precizie de chirurg în genunchi şi în faţă.

Sharafi s-a urcat lângă el, respirând greu, dar părând netulburat, strângând încă în mâini cartea voluminoasă. Ochii lor s-au întâlnit – o secundă în care a plutit o recunoaştere tacită a eficienţei cu care iranianul înfruntase acest obstacol. Mai mulţi carabinieri au năvălit în garaj dinspre partea muzeului, ţipând la ei şi agitându-şi pistoalele. Un zgomot greu venind din spate i-a atras atenţia lui Reilly. S-a întors la timp să vadă coborând poarta de la capătul îndepărtat al rampei de ieşire. Unul dintre mecanici îşi revenise şi se sprijinea de perete, cu mâna pe butonul de control şi faţa împietrită într-un zâmbet de satisfacţie.

– Ține-te bine! a urlat Reilly, pornind mașina în marșarier și apăsând pedala până la podea.

Vehiculul de patru tone s-a înclinat spre spate, cu cauciucurile scârțâindu-i pe podeaua lucioasă. Reilly a condus SUV-ul prin tunel până sus pe rampa mică. Încercând să evite coliziunea cu pereții, cu ochii țintă la poarta care cobora centimetru cu centimetru, a reușit să treacă la limită pe sub ea. Marginea cutiei de sticlă se prinse de partea de jos a porții, astfel că metalul mușcă din geamul ramforsat. Mașina țâșni la lumina zilei, la capătul drumului pe care el și Sharafi îl străbătuseră cu câteva minute în urmă.

A răsucit volanul ca să întoarcă marele SUV, a băgat în viteză și a țâșnit înainte. Drumul era îngust și plin de mașini parcate de-a lungul întinsei fațade a Bibliotecii Apostolice.

– Frumoasă mișcare cu mecanicul! a remarcat Rilley aruncându-i o privire însoțitorului său.

– Țara mea a fost mai tot timpul în război de când m-am născut, a ridicat profesorul din umeri. A trebuit să mă înrolez, ca toată lumea. Ai idee unde suntem? a întrebat privind de jur împrejur.

– Mai mult sau mai puțin. Poarta e pe partea cealaltă a clădirii acesteia, a spus, arătând spre biblioteca ce se pierdea în urma lor pe stânga. Dacă am nimerit-o, ar trebui să fie o cale de trecere în curtea cu mașinile parcate pe aici pe undeva...

Avea dreptate – și a cotit prin tunelul îngust care dădea în curtea Belvedere. A șerpuit vehiculul printre mașinile parcate, printre vizitatorii speriați care săreau la o parte din calea papamobilului greoi ce purta numărul de înmatriculare SCV 1 – de la *Stato della Citta del Vaticano*, însemnând Statul Orașului Vatican, deși majoritatea romanilor glumeau zicând că era de fapt o prescurtare de la *Se Cristo Vedesse*, însemnând „Dacă Christos ar putea vedea”, o critică la adresa faptului că, de-a lungul secolelor, papii răstălmăciseră complet mesajul original al lui Iisus care predica despre lipsa de bunuri materiale. Un alt pasaj ascuns în partea opusă a curții i-a condus afară, pe partea cealaltă a complexului bibliotecii, spre un drum liber pe Via del Belvedere, spre Porta Sant’Anna și afară din oraș.

– Nu putem rămâne în chestia asta, a zis Sharafi. E ca o baliză.

– N-am scăpat încă de-aici. Reilly privea ţintă înainte.

Două maşini ale carabinierilor – două Alfa Romeo, elegante, un albastru închis, cu măştile de protecţie ameninţătoare ca nişte rechini, cu girofaruri albastre rotindu-se pe capotă şi sirene stridente – au năvălit de pe o stradă lăturalnică la jumătatea distanţei dintre ei şi poartă şi acum se năpusteau spre ei.

Categoric nu merge conform planului, a gândit Reilly, încruntându-se la perspectiva unui joc de-a victima cu poliţia italiană într-un automobil papal furat. Dar asta făcea. Şi se îndreptau direct spre ei, şi nu păreau să fie primii care să cedeze. În clipa aceea, faţa lui Tess i-a apărut în minte – şi-a închipuit-o captivă, probabil într-un loc abject, legată de vreun calorifer, neajutorată, cu psihopatul pândind în apropiere. Nu putea să renunţe, nici nu-şi permitea să nu-i scoată de acolo cu carte cu tot. Trebuia să reuşească – pentru ea.

A ţinut pedala apăsată.

– Agent Reilly, s-a crispat Sharafi, apucând strâns mânerul uşii.

Americanul nici n-a clipit.

Mai avea o nanosecundă până la coliziune când drumul s-a deschis într-o piaţetă largă, la poalele turnului lui Nicolas al V-lea, o fortificaţie masivă, circulară, care făcea parte din zidurile originare ale Vaticanului. Reilly a tras de volan către dreapta – părăsind traiectoria ca de săgeată chiar în momentul în care maşinile de poliţie au zburat pe lângă el – apoi spre stânga iarăşi ca să-şi reia drumul. Apoi s-a uitat în oglindă şi a văzut cele două Alfa Romeo făcând întoarceri simultane cu frâna de mână, rotindu-se pe loc înainte să reia urmărirea.

În faţă drumul era liber, iar poarta era la mai puţin de o sută de metri distanţă acum. Era drumul pe care Reilly fusese condus în interiorul Vaticanului, de două ori deja, o intrare grandioasă cu coloane de marmură gemene împodobite cu câte o acvilă solemnă de fiecare parte a porţilor masive de fier – porţi pe care câţiva paznici elveţieni se grăbeau acum să le închidă.

Nu era bine.

Reilly a ţinut pedala blocată la podea, simţind un nod în stomac. Cu cele două Alfa apropiindu-se în urma lor, a ţâşnit pe lângă câteva maşini care aşteptau să fie conduse în afara porţilor. O luă pe drumul principal, suind roţile SUV-ului pe bordură pentru a se putea strecura pe lângă vehicule. Apoi năvăli prin poartă, aruncând-o în aer într-o frenezie asurzitoare de fier şi oţel torsionat, urmată aproape instantaneu de o erupţie de sticlă când cutia înaltă de sticlă a automobilului papal s-a lovit de torsadele încâlcite care se întindeau deasupra porţii.

Pietonii de pe strada aglomerată din afara zidului Vaticanului s-au împrăştiat îngroziţi, sărind din calea lui, în timp ce Reilly a tras stânga abrupt pe Via di Porta Angelica. Sharafi a privit înapoi, zărind primul Alfa care zbura printre porţi şi care a tras şi el stânga din scurt ca să urmărească SUV-ul. Dar chiar în momentul acela o explozie puternică a cutremurat strada, iar unda de şoc l-a proiectat pe Reilly din scaun.

– Ce naiba...?

Americanul s-a aplecat instinctiv odată cu explozia, controlând automobilul papal care derapa din cauza suflului, apăsând apoi pe frâne şi oprindu-se cu un scârţâit puternic. Cu urechile înfundate, capul ameţit şi corpul rigid din cauza şocului, Reilly s-a întors spre Sharafi împietrit de uimire şi nedumerit. Iranianul i-a întors privirea, părând surprinzător de calm şi imperturbabil, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Mintea lui Reilly era prea ocupată ca să se calmeze, încercând să desluşească priveliştea ireală din jurul său şi să gândească, dar privirea de nepătruns a profesorului tot zăbovea într-un colţişor, în timp ce-şi lungea gâtul ca să vadă mai bine.

Strada din afara porţilor era apocaliptică, ceva rupt parcă din centrul Bagdadului. Un fum gros şi negru se revărsa din scheletul în flăcări al unei maşini, un vehicul parcat care trebuie să fi avut o bombă în el. Mai mult ca sigur că explodase exact când Alfa trecuse pe lângă el, pentru că maşina poliţiei era zdrobită de zidul exterior al Vaticanului, proiectată pe o parte. Ceea ce părea a fi al doilea Alfa era de asemenea printre rămăşiţe, bulucită în nişte maşini parcate. Dărâmături erau peste tot, iar bucăţi de beton şi

metal cădeau încă în ploaie deasupra lor. Oameni șocați șchiopătau confuzi, căutându-i pe cei dragi, sau stăteau încremeniți de groază. Trebuiau să fie morți, Reilly era sigur de asta – și o mulțime de răniți.

– Trebuie să mergem, a spus iranianul.

Reilly l-a privit chiorâș, amețit încă din cauza exploziei.

– Scoate-ne de aici acum, a insistat bărbatul. Trebuie să te gândești la Tess.

Reilly a privit înapoi. Câțiva carabinieri ieșeau din norul de fum, cu armele scoase, apoi au început să tragă. Gloanțele au zgâriat spatele distrus al SUV-ului.

– Mișcă-te! a scrâșnit iranianul.

Reilly și-a dezlipit ochii de la scena groazei și a călcat pedala de accelerație. Și, în timp ce SUV-ul gonea furtunos pe străzile înguste fără vreo destinație anume, în toată nedumerirea lui a înțeles brusc ce se întâmpla. Acum avea o senzație sfâșietoare în piept.

Observații disparate se aranjau ca piesele unui puzzle. Felul în care arăta iranianul în timp ce fugeau, de parcă ar fi ieșit la o alergare ușoară în timp ce Reilly gâfâia. Felul în care îl neutralizase pe mecanic cu eficiența unui ninja. Faptul că nici măcar nu tresărise când explodase bomba. Cadavrele contorsionate nu-l impresionau.

La dracu’!

S-a întors spre bărbatul care stătea lângă el.

– Cine naiba ești?

7

Lui Reilly i-a stat inima în loc. Omul de pe scaunul din dreapta îl privea fără urmă de emoție. Fără zâmbet provocator. Fără vreo grimasă batjocoritoare. Fără nimic. Doar o privire egală, calmă. Ai fi crezut că era la o plimbare de duminică, privind peisajul derulându-se în timp ce făcea conversație cu șoferul său.

Cuvintele sale, în schimb, aveau o nuanță diferită.

– Dacă vrei să trăiască, i-a spus lui Reilly, condu.

Nenumărate fragmente vizuale și auditive de la conversația cu Tess și până acum s-au îngrămădit în mintea lui Reilly. Confirmau toate un singur lucru: ticălosul care stătea lângă el îl înșelase.

Degetele i se strângeau pe volan, cu unghiile afundându-i-se în pielea moale.

– Bomba... ai fost tot tu.

– Doar o asigurare, a confirmat bărbatul, scoțând un telefon mobil din buzunar și ridicându-l în mâna dreaptă, departe de Reilly. Și, din câte se pare, una de care aveam nevoie.

Reilly a înțeles. Telefonul declanșase bomba. Sângele îi clocotea – îi venea să-i scoată inima din piept și să i-o bage pe gât și să-l privească sufocându-se.

– Și adevăratul Sharafi?

– Presupun că e mort. Bărbatul a ridicat nepăsător din umeri. Era în portbagajul mașinii.

Nici urmă de emoție în vocea lui.

Următoarea întrebare zburda în mintea lui Reilly, lovind şi zbătându-se să iasă. Intuia răspunsul pe care urma să-l primească, dar a pronunţat oricum cuvintele.

– Şi Tess?

Ochii bărbatului s-au întunecat o clipă.

– Mai e o maşină acolo. Cu o altă bombă.

A ridicat telefonul spre Reilly pentru a-şi întări spusele:

– Tess e înăuntru.

O furtună s-a iscat în sufletul lui Reilly, iar peisajul citadin care se derula a devenit neclar, un amalgam de maşini parcate şi ziduri gri.

– Ce? Spui că e aici? La Roma?

– Da. Chiar mai aproape decât îţi imaginezi.

Presupusese că ea e încă în Iordania, de unde îi telefonase. Când o răpise dementul care stătea acum lângă el. Inima lui Reilly pompa acum cu putere, mult peste limită, asurzindu-l şi inundându-l cu adrenalină şi fiere, cu necesitatea urgentă de a ajunge la Tess care eclipsa orice alte gânduri. A trecut în grabă printr-o serie de potenţiale mişcări, în acelaşi timp, evaluându-le, căutând un avantaj, refuzând să accepte ideea că psihopatul de lângă el poate scăpa nepedepsit.

– E vie?

A trebuit să întrebe, deşi nu avea cum să ştie dacă răspunsul va fi adevărat sau nu. Nu putea decât să privească atent în ochii tipului, în speranţa că ar putea să zărească vreun indiciu cu privire la adevăr.

Faţa bărbatului era de nepătruns şi asta îl înnebunea.

– Vie, da.

Reilly era prea ocupat să proceseze informaţia pentru a mai încetini SUV-ul care a zburat pe lângă o piaţă de flori şi prin mijlocul unei intersecţii mari de la Circonvallazione Trionfale, de parcă ar fi fost pe şine, provocând maşinile care se apropiau să frâneze brusc şi cauzând o sumedenie de coliziuni.

– Mergi drept înainte şi concentrează-te, i-a ordonat teroristul. N-o vei ajuta pe Tess dacă ne omori pe amândoi. Nu ştiu cât timp va mai putea

respira în portbagaj.

Reilly nu știa ce să creadă. A clipit, scrâșnind din dinți, abținându-se din greu să nu-l nimicească pe tip. În schimb, stătea încruntat cu fața spre drum, descărcându-și furia pe pedala de accelerație, apăsând-o și mai tare. Motorul Mercedesului se căznea propulsând SUV-ul mai repede pe Via Trionfale, care cotea ușor la dreapta și la stânga, înainte ca blocurilor joase din ambele părți să le ia locul peisajul plin de verdeață, iar drumul să înceapă să șerpuiască pe un deal împădurit.

Reilly ținea pedala la podea, iar motorul mare de 4.3 litri mormăia în timp ce goneau printre copaci. Urcau grăbit spre ceea ce părea să fie o mică pădure în mijlocul Romei, dar care era de fapt un mic parc luxuriant, de cincisprezece acri, care ducea spre Cavalieri Hilton, în vârful colinei. Reilly observă că bărbatul ținea strâns mânerul, ca să nu alunece dintr-o parte într-alta, atunci când o curbă periculoasă apăruse din senin, luându-l prin surprindere. S-a luptat cu volanul încercând să mențină SUV-ul pe șosea, scârțâind din cauciucuri. Mașina a ieșit din curbă cu spatele, alunecând, apoi și-a continuat urcușul. Mai sus, o altă curbă periculoasă, de data aceasta spre dreapta, se contura în față.

– La naiba, am spus încet! a lătrat tovarășul lui.

Du-te dracului! Reilly fierbea în sinea lui, apoi a văzut un mic luminiș amenajat, slavă Domnului, părăsit, care se afla acolo, chemându-l să iasă în lumina soarelui glorios, la sfârșitul unei poteci mici chiar înainte de curbă.

A schimbat viteza, prefăcându-se că încetinește pentru a lua curba, apoi a apăsat accelerația aruncând mașina în direcția opusă. A zburat de pe șosea, huruind în jos pe poteca de pietriș, derapând în toate părțile, în timp ce Reilly a rotit brusc volanul spre stânga și a tras frâna de mână. Mașina s-a învârtit furios, cu cauciucurile apăsând greu mormanele de pietriș care se adunaseră în jurul lor. Reilly s-a folosit de inerția laterală pentru a se arunca asupra teroristului, ridicând cotul și poziționându-l ferm către fața adversarului în timp ce zbura din scaunul său.

Bărbatul a fost iute ca fulgerul, ridicând codexul mare și greu și folosindu-l drept scut pentru a-i contracara atacul. A absorbit șocul greutății

lui Reilly şi a parat lovitura. Americanul încă avea un mic avantaj, strivindu-şi adversarul de portiera maşinii. Mâna bărbatului a ţâşnit deschizând uşa maşinii. Reilly şi-a trecut un braţ în jurul cărţii, iar pe celălalt l-a folosit pentru a lansa un pumn. Bărbatul s-a ferit, aplecându-se periculos de mult în afara maşinii – lucru de care Reilly a profitat în cel mai scurt timp, trăgându-i cartea din mână, chiar când îl împingea afară.

Teroristul s-a prăvălit la pământ. Reilly s-a aruncat din maşină după el, dar bărbatul şi-a revenit şi a luat-o la goană, lăsând o distanţă de circa zece metri între el şi agentul FBI. Timpul parcă s-a oprit în loc, iar cei doi se priveau în tăcere, înfruntându-se sub soarele fierbinte al Romei, măsurându-se unul pe altul în luminişul pustiu. Era o linişte sinistră, în special după iadul prin care trecuseră, auzindu-se doar corurile cicladelor şi ciripitul speriat al vreunui graur.

– Linişteşte-te! i-a spus teroristul lui Reilly, ridicând telefonul mobil cu o mână, în timp ce cu degetul arătător de la mâna cealaltă îl avertiza dojenitor. O singură zvâcnire şi ea o să moară.

Reilly l-a privit cu ură, ţinând strâns cartea.

S-au cercetat reciproc, mişcându-se crispaţi, la unison, câte un centimetru în lateral, menţinând distanţa dintre ei.

– Unde e? a întrebat Reilly.

– Toate la timpul lor.

– Nu vei scăpa cu faţa curată.

Ochii lui Reilly erau aţintiţi către el, cu simţurile la pândă, procesând fiecare frântură de informaţie, căutând o scăpare.

– Trebuie să te contrazic, a replicat teroristul. Am înţeles că-ţi pasă foarte mult de femeia asta. Altfel, nu ai fi zburat peste jumătate de lume şi nu m-ai fi condus la Vatican. Ceea ce înseamnă că o să mă laşi să plec de aici nevătămat, dacă asta înseamnă că o vei salva. Ceea ce e adevărat – ar salva-o. Indiscutabil.

– Pe de altă parte, eu am această carte. Şi am stabilit deja că e destul de importantă pentru tine, nu?

Bărbatul a încuviinţat dând din cap.

– Deci, uite cum facem, a spus Reilly. Tu vrei cartea, eu o vreau pe Tess. Teafără și nevătămată. Așa că facem schimb. Du-mă la ea, arată-mi că e bine și nevătămată, și îți dau cartea.

Teroristul a scuturat din cap, scuzându-se parcă într-o doară.

– Nu pot. Nu știu dacă sunt în siguranță acolo jos acum, înțelegi ce spun? Nu, va trebui să te duci singur după ea. Ce zici? Cartea contra locului în care se află. Și cuvântul meu că e teafără.

Cuvântul lui, a scrâșnit Reilly din dinți. Știa că nu are de ales.

– Și telefonul pe care îl ții în mână, a adăugat el.

Teroristul s-a gândit un moment, după care a ridicat din umeri.

– Mi se pare corect.

Nenorocitul ăsta bolnav vorbește de corectitudine! s-a zbârlit el. S-a zbătut să-și țină furia în frâu și să rezolve situația.

– OK, uite cum o să facem, a zis Reilly. Tu pui telefonul jos pe pământ și-mi zici în ce mașină e și unde e parcată. Voi pune și eu cartea jos. Apoi ne vom mișca fiecare în lateral, câte un pas, ca și cum ne-am roti într-un cerc imaginar. Încet. Tu iei cartea, eu iau telefonul.

– Și apoi?

– Apoi vei scăpa, cel puțin un timp. Dar mai devreme sau mai târziu, fii sigur, o să-ți vin de hac.

Reilly îl fixa concentrat, memorând fiecare por, fiecare rid, fiecare detaliu.

Teroristul l-a privit, punându-și parcă planul la încercare pentru ultimă oară.

– E într-un BMW.

Americanului i-a crescut pulsul.

Bărbatul a ridicat niște chei de mașină și le-a scuturat, aţâţându-l pe Reilly. Erau ca o cârpă roșie în fața unui taur furios.

– Un BMW seria cinci. Albastru închis. Plăcuțe de Brindisi. E parcată în fața intrării Petriano.

Ceea ce are sens, s-a gândit Reilly. O asigurare – în cuvintele îngrozitoare ale teroristului – în caz că ar fi plecat din Vatican pe cealaltă

poartă.

Bărbatul a mai ţinut cheile în mână o secundă, apoi s-a întors şi le-a aruncat în spate. Au aterizat pe o bucată îngustă de gazon. L-a cercetat pe Reilly, cu un rânjet glacial străpungând parcă expresia ermetică de pe faţa lui.

– O să vrei şi asta, a adăugat, ridicând telefonul, apoi s-a întors şi l-a aruncat.

Reilly a încremenit pentru o secundă, cu ochii la telefonul care s-a rotit în aer de câteva ori înainte să aterizeze pe aceeaşi bucată de iarbă, lângă câteva bănci. A îngheţat, cu fiecare muşchi din corp tensionat, cu urechile ciulite, aşteptând o explozie îndepărtată, dar nu a auzit nimic.

– Lasă cartea şi du-te să le iei, a scrâşnit bărbatul arătând furios cu degetul spre peticul de iarbă.

Reilly a ezitat, picioarele îi erau înfipte în pământ – nu putea să ţină cartea şi să-l ocolească pe terorist pentru a recupera telefonul. Bărbatul nu ar fi avut nicio problemă să-l blocheze. Picioarele i-au zvâcnit, primind semnale contradictorii de a rămâne ţintuite şi de a fugi – apoi a acţionat. S-a întors şi a azvârlit cartea cât de departe a putut, proiectând-o în spatele său, apoi a ţâşnit spre telefon.

Teroristul a pornit în acelaşi moment. Cei doi bărbaţi s-au întrecut până la premiile puse în joc, privindu-se şi ferindu-se în timp ce goneau unul pe lângă altul, cu Reilly folosindu-şi toată voinţa pentru a se abţine de la a-şi schimba traiectoria şi a-l pune la pământ pe bărbat – lucru pe care nu-l putea face. Nu putea să rişte – eşecul ar fi însemnat să o condamne pe Tess la moarte sigură. Şi-a păstrat direcţia şi a ajuns pe gazon în câteva secunde. A zărit telefonul şi l-a cules de jos, uitându-se la el neîncrezător, sperând că faptul că nu a auzit o explozie în oraşul de jos însemna că nu existase aşa ceva, cu inima zbătându-i-se frenetic, apoi s-a întors.

Teroristul dispăruse.

La fel şi cartea.

8

Reilly se mişca asemenea unui robot, de parcă nu mai avea controlul asupra propriului corp. Trebuia să facă un lucru, unul singur, şi nimic nu-i putea sta în cale.

A urcat furtunos dealul, a străbătut terenurile hotelului, şocând oaspeţii rafinaţi cu înfăţişarea sa zdrenţăroasă. Nici măcar nu-i observase. A alergat până la intrare, a ochit un taxi care urma să ia un cuplu îmbrăcat elegant, şi a năvălit pe lângă ei, direct înăuntru.

– La Vatican, intrarea Petriano, i-a ordonat Reilly.

Bărbatul, ofensat de purtarea lui Reilly, a început să turuie în italiană, dar abia reuşise să scoată câteva cuvinte când Reilly i-a împins în faţă legitimaţia de FBI, şi cu cealaltă mână arătând furios în faţă, ţipând:

– *Vaticano.* Acum. Dă-i drumul!

Au reuşit să ajungă până aproape de Piaţa Sfântul Petru, când s-a oprit circulaţia.

Toată zona era un haos, din cauza exploziei. Cordoane poliţieneşti se întindeau ca scut de apărare pe drumurile ce duceau spre Vatican, în timp ce grupuri de turişti speriaţi erau conduse în afara perimetrului. Pe drum, taxiuri şi convoaie de autobuze cu turişti se luptau să iasă din nebunia asta, acoperiţi de o perdea de fum negru care plutea deasupra domului catedralei.

Reilly a coborât din taxi şi şi-a croit drum prin grămada de maşini şi de oameni. A zărit un indicator spre *Cancello Petriano,* care îl ghida spre o străduţă îngustă, sufocată de turişti care fugeau. S-a lipit de faţada unei clădiri din capătul străzii şi s-a luptat cu şuvoiul de oameni, îndreptându-se

spre spatele unei colonade răsucite din Piața Sfântul Petru. Prin marea de oameni, a zărit un alt indicator spre poartă, de data aceasta spre stânga.

A trecut de clădire și a luat-o într-acolo, gâfâind în timp ce ieșea din aglomerație. Poarta era la mai puțin de o sută de metri distanță de el acum, cu o parcare pentru câteva zeci de mașini care se întindea până acolo. Pulsul lui Rilley s-a accelerat.

Un BMW albastru închis cu numere de Brindisi.

Trebuia să fie pe acolo, pe undeva.

Pornise spre mașinile parcate când un polițist care dirija evacuarea i-a tăiat calea și a încercat să-l oprească. Individul turuia ceva de neînțeles în italiană, cu fața acoperită de sudoare din cauza stresului. Reilly l-a dat la o parte fără să-și întrerupă drumul. Polițistul s-a întors, l-a ajuns din urmă și l-a apucat de braț, mai tare de data aceasta, țipând la el, agitând un baston de oțel în mâna cealaltă și făcându-i semn să se întoarcă și să se alăture mulțimii. Reilly a băgat mâna în buzunar după acte – apoi și-a amintit că nu le putea folosi, nu acolo. Era probabil pe lista lor cu cei mai căutați infractori. A răspuns privirii polițistului și acesta a părut că-i observă ezitarea.

Nu avea de ales.

Reilly și-a ridicat mâinile defensiv, cu o jumătate de rânjet inocent pe față – *Prego, signore*, Vă rog, domnule –, apoi a hotărât că asta ar dura prea mult și i-a aplicat o lovitură în stomac polițistului, apoi încă una în maxilar.

Bărbatul a căzut la pământ.

Reilly era în mișcare din nou, scrutând rândurile de mașini, căutând disperat BMW-ul. S-a gândit să folosească telecomanda pentru a declanșa încuietorile mașinii și să lase piuitul alarmei să-l conducă la vehicul, dar nu voia să rişte, îngrijorat că teroristul putea să fi pus capcane în mașină, gândindu-se la același lucru.

A auzit un fluierat și i s-a dus toată concentrarea. Polițistul lovit se chinuia să se ridice și chema întăriri. În câteva secunde, alți polițiști fugeau spre Reilly, îndreptându-se spre el și dinspre poartă și din spatele său – și

chiar când primul dintre ei aproape că ajunsese lângă el, a văzut-o: albastru marin, numere albe, cu BR, codul provinciei ce trebuia să fie Brindisi.

Un polițist a strigat *Alt* – Stop – spre Reilly și a încercat să-l blocheze.

Americanul l-a împins la o parte și a continuat să meargă, fiind acum doar la câțiva metri de mașină. Un al polițist i se alăturase colegului său și amândoi țipau acum furioși, cu brațele deschise și armele scoase, ordonându-i să se oprească. Reilly și-a îndepărtat și el brațele cu evidentă frustrare, făcându-le semn să stea calmi – apropiindu-se totuși, încet, de BMW.

– Mașina! a ripostat el, cu vocea sugrumată de emoție. E o femeie în BMW-ul acela. Arăta cu degetul spre ea, cu fața schimonosită de furie. În nenorocita de mașină, a repetat. Ea e înăuntru.

Și-a apropiat mâinile una de alta, mimând o persoană cu mâinile legate.

Pe fețele polițiștilor se citea nedumerirea, în timp ce mergeau spre el, cu mâinile larg deschise, încercând să-l îngrădească, dar Reilly i-a privit fix și a continuat să meargă până a ajuns la BMW.

Le-a făcut din nou semn, folosindu-și mâinile și expresia facială disperată pentru a-i implora să-i acorde o secundă în timp ce ochii îi fugiseră spre spatele mașinii, iar mintea îi clocotea de întrebări.

Era Tess înăuntru? Era încă vie? Era și o bombă acolo cu ea? Oare teroristul privea de undeva din apropiere, așteptând să-i omoare pe toți în orice clipă cu un al doilea declanșator de la distanță? Sau mai avea nevoie să facă asta? Dacă ticălosul acela bolnav legase capcane de capacul portbagajului?

Carabinierii i-au întrerupt curând chinul. Unul dintre ei se aplecase înainte pentru a-l lovi cu bastonul de oțel, provocându-l pe Reilly să acționeze. A prins mâna polițistului în ale sale, parând lovitura și răsucind mâna bărbatului pentru a-i smulge bastonul, apoi l-a întors și l-a împins înapoi spre colegii săi. Înarmat acum cu bastonul, a sprintat spre partea laterală a mașinii și a încercat să deschidă portiera din partea șoferului. Era încuiată. A învârtit bastonul și a spart geamul, iar alarma a pornit zgomotos chiar când polițiștii l-au ajuns pe Reilly. Nu l-au putut opri să se aplece

înăuntru, şi rugându-se în gând, instinctele-i preluând controlul, sperând din suflet să nu fi făcut o greşeală imensă, s-a aplecat spre baza scaunului şoferului şi a tras maneta care acţiona portbagajul. S-a întors, alungând ideea unei explozii care l-ar fi făcut ferfeniţă, şi a zărit capacul ridicându-se şi culisând în sus inofensiv, chiar când poliţiştii îl împingeau în maşină, acoperindu-i vederea când din ce în ce mai mulţi poliţişti li se alăturaseră.

A ţipat la ei în timp ce-l lipeau cu faţa de capota maşinii, imobilizându-l, strivindu-i obrazul şi urechea, iar Reilly ripostând, încercând disperat să-şi ridice capul şi să vadă ce era în portbagaj. Şi atunci s-a auzit ceva – un poliţist care se dusese să arunce o privire şi-a ieşit din fire şi a început să strige din toţi rărunchii.

Tess.

Reilly a încremenit, sfâşiat de frică şi speranţă, cu mintea chinuindu-se să înţeleagă ce bolborosea bărbatul.

– Engleză, a ţipat el. Spune în engleză, la naiba! Ea e înăuntru? E în siguranţă?

A citit panica din ochii poliţiştilor şi a auzit cuvântul *Bomba* de mai multe ori, cuvânt al cărui sens era dureros de evident. Apoi a auzit un altul, *Donna,* din nou şi din nou – cuvânt care i-a sfâşiat inima. *Donna* – femeie. Dar... vie? Sau...

Şi-a adunat toate forţele pe care nu ştia că le mai are şi s-a împins înapoi, dându-i la o parte pe poliţişti şi luptându-se să ajungă în spatele maşinii, apoi a privit înăuntru.

Ea era acolo.

Înfăşurată într-un sac de dormit, ancorat de baza portbagajului, cu bandă izolatoare argintie pe ochi şi pe gură, nasul şi două fâşii din obraji fiind singurele bucăţi de piele vizibile.

Nu se mişca.

Şi lângă ea, în colţul din dreapta al portbagajului, o amestecătură de pachete gri Semtex, fire şi un detonator digital cu un led mic, roşu, care arăta că era înarmată.

Reilly nu a mai aruncat altă privire într-acolo. Și-a întins mâinile și le-a așezat blând în jurul gâtului lui Tess, cu degetul mângâindu-i obrazul, căutând pulsul.

Capul ei a zvâcnit într-o parte.

Pe fața lui Reilly s-a văzut că se destinde. A privit spre polițiștii de lângă el, care priveau în tăcere, consternați, apoi a desprins cu grijă banda de pe fața lui Tess, întâi bucata de pe gură, apoi pe cea din jurul urechilor și de pe ochi.

Ea a privit în sus spre el, cu ochii înlăcrimați de frică și bucurie, cu buza de sus tremurându-i.

Era cel mai frumos lucru pe care Reilly îl văzuse vreodată.

9

Mansoor Zahed a privit pentru ultima oară în oglinda retrovizoare înainte să intre pe alee. Nu a zărit nimic care să-i dea motive de îngrijorare. Casa aceea pe care agenţia i-o închiriase era pe o stradă rezidenţială liniştită. Ochii curioşi nu erau o problemă, în special datorită faptului că mica alee era ascunsă străzii de porţi înalte din metal.

Nu plănuia să mai zăbovească prea mult în zonă. Acum, când ceea ce căutase stătea sub scaunul pasagerului, se gândea că probabil isprăvise cu Roma. Istoricul american, Simmons, urma să-i confirme în curând dacă aceasta era sau nu situaţia. Făcând asta, Zahed spera că bărbatul va descoperi, de asemenea, care va fi următoarea lor destinaţie. Instinctele lui Zahed i-au spus că se va pune în mişcare din nou, lăsând Oraşul Etern în urmă întocmai ca oricare dintre celelalte menţiuni sângeroase din abominabilul – dar anonimul – său curriculum vitae.

S-a gândit la ziua ce a trecut şi s-a simţit destul de satisfăcut. Lucrurile nu decurseseră la fel de lin cum sperase, dar tot ce conta acum era că se afla aici, era în siguranţă, şi avea codexul cu el. *Misiune îndeplinită,* a gândit el cu un mic rânjet – îi plăcea la nebunie expresia asta şi recenta şi delicioasa ironie ce i-o putea adăuga. Dar în timp ce recapitula în gând evenimentele zilei, se tot împiedica de acţiunile agentului FBI şi a simţit un murmur de neliniște în legătură cu el. Nu era ceva cu care Mansoor Zahed să fie obişnuit. Şi nici ceva care să fie tolerat.

Agentul fusese uşor de manipulat. Zahed reuşise să-l atragă la Roma. Îl făcuse să creadă că era un erudit laş, Sharafi. Apăsase butoanele potrivite

pentru a-l convinge pe agent să-l conducă spre resursele cele mai ascunse ale sanctuarului religiei sale. Sean Reilly nu a tresărit nici atunci, şi nici în tot ceea ce a urmat. A făcut ce se ceruse de la el fără ezitare. Se transformase într-un criminal şi călcase în picioare chiar epicentrul credinţei sale, fără să se gândească la consecinţe.

Și asta îl neliniștea pe Zahed.

Nu era obişnuit să vadă asemenea devotament, nu la occidentalii molatici. Nu că l-ar fi subestimat pe bărbat. Deşi nu avusese prea multe informaţii înainte să-l cunoască, reuşise să afle că nu era nici începător, nici prea preocupat să facă totul ca la carte. Ceea ce îi fusese pe plac lui Zahed. Aventura lor comună avea nevoie de cineva cu o coloană a spinării ramforsată cu beton. Dar era un punct de cotitură, unde chiar calităţile pe care le aprecia la acest bărbat îl transformau într-o pacoste.

Trecuseră de mult peste respectivul punct.

Se întreba dacă nu cumva făcuse o greşeală lăsându-l pe Reilly în viaţă, şi s-a încruntat la acest gând. Avusese şanse. Putea să acţioneze când Reilly alerga spre telefon, când trecuseră unul pe lângă celălalt, dar în agitaţia momentului simţise o urmă de îndoială, nefiind sigur că l-ar fi putut doborî într-o luptă unu la unu. Se retrăsese. Văzuse ceva la Reilly, o scânteie de hotărâre şi încredere în sine care-l făcuse pe Zahed să se îndoiască de propriile abilităţi demne de luat în considerare. Cu care, din nou, nu era obişnuit. Sau pe care nu o tolera.

Mansoor Zahed s-a dojenit aspru pentru scăparea de moment. Trebuia să-l doboare, acolo şi atunci, şi ar fi plecat fără grija care acum îl urmărea: agentul FBI ar putea să devină o *adevărată* pacoste pentru el.

Dacă va fi să ne întâlnim din nou, va fi mai mult ghinionul lui decât al meu, s-a hotărât Zahed înainte să alunge gândul şi să se concentreze pe probleme mai urgente.

A aşteptat ca porţile să se închidă, înainte de a coborî din maşină, un Fiat Croma închiriat. Era un sedan obişnuit de familie, aşa că nu ar fi atras atenţia. O lăsase în zona Trastevere, nu departe de malurile Tibrului, înainte să ia taxiul spre aeroport pentru a se întâlni cu Reilly. O recuperase după ce

intrase în posesia codexului, moment în care trebuise să improvizeze – coborând în fugă dealul, trăgând un adolescent neajutorat jos de pe scuterul Piaggio și folosindu-l să ajungă la mașină. Nu era îngrijorat că putea fi urmărit. Nu în Roma. Dacă ar fi fost în Londra, lucrurile ar fi fost diferite. Acel oraș îmbrățișase cu nerușinare o viziune orwelliană și avea camere de supraveghere pe fiecare stradă. Roma era diferită. Lumea veche. Fără tehnologie. Lucru care-l mulțumea pe Zahed – și pe Cosa Nostra, care aveau putere asupra majorității deciziilor Consiliului Municipal.

A intrat în casă. Mirosea a mucegai și era un aer jilav, ca al unei case în care nu locuise nimeni de luni bune. Puținele piese de mobilier erau acoperite cu cearșafuri vechi și pături pe care Zahed nu se obosise să le îndepărteze. A încuiat ușa de două ori și a intrat pe hol, oprindu-se în fața oglinzii. A studiat figura care-l privea cu un dispreț calm. Părul dat spre spate, ochelarii ieftini, hainele monotone – toate erau necesare pentru a induce în eroare. Era bucuros să revină la o personalitate care i se potrivea mai bine, lucru pe care putea acum să-l facă.

A coborât pe scări până în pivniță și a descuiat ușa unei magazii. A pășit înăuntru și a apăsat întrerupătorul. Simmons era – conform așteptărilor – exact unde îl lăsase: pe podeaua camerei fără ferestre, cu spatele la perete, cu gura lipită cu bandă izolatoare și încheietura dreaptă legată cu cătușe din plastic de o țeavă de calorifer.

Jed Simmons a auzit ușa scârțâind chiar înainte să se aprindă becul care atârna de tavan în mijlocul camerei. A privit în sus pe scările de piatră. După întunericul din ultimele câteva ore, chiar și strălucirea palidă era dureroasă. Peste toate astea, să-și ridice pleoapele părea un efort olimpian. Nu se recunoștea în această stare patetică – atât de slăbit, încât abia își putea mișca membrele, cu mintea confuză și în derivă, fără să vadă vreo scăpare.

O clipă de speranță – era un salvator, cineva, cumva, își dăduse seama de ce se întâmpla și venise să-i curme suferința – a trecut rapid acum, când silueta familiară a răpitorului îi apăruse în fața ochilor.

Avea din ce în ce mai multă adrenalină și furia îi creștea. Era indignat pentru că era ținut captiv așa, de o persoană de al cărei nume și de ale cărei

intenţii nu avea habar. Răpitorul său fusese înnebunitor de strict în urmarea codului său de doar-cât-e-nevoie-să-se-ştie. Simmons nu ştia nimic în afară de lucrurile de bază: că se afla acolo ca să recupereze ceea ce câţiva templieri scoseseră în grabă din Constantinopol. În afară de asta, cine era bărbatul, pentru cine lucra, de ce căuta respectivul lucru – nimic din toate astea nu-i era accesibil.

Se întreba dacă va muri fără să ştie. Gândul îl enervă şi mai mult.

Un fior l-a străbătut pe Simmons când a zărit codexul pe care bărbatul îl adusese cu el. S-a uitat neajutorat la bărbatul care s-a lăsat pe vine în faţa lui şi care, cu o mişcare rapidă, i-a dezlipit banda izolatoare de la gură.

– Veşti bune, i-a spus lui Simmons aşezând cartea pe gresie, în faţa lui. Îl am. Ceea ce înseamnă că încă îmi eşti util.

– Tess… Unde e? E în regulă?

Cuvintele ieşeau slab şi nedesluşit.

– N-are nimic, Jed. E teafără şi nevătămată. M-a ajutat, aşa că acum e liberă. Vezi? Voi face la fel cu tine, dacă faci ce-ţi spun şi mă ajuţi să găsesc ceea ce caut. Ei, cum sună?

Simmons s-a holbat la el, simţind că se sufocă brusc de atâta ură. Voia să-l creadă, îşi dorea să creadă că Tess e în siguranţă, dar cumva se îndoia că e adevărat.

– Dar Sharafi?

Bărbatul a zâmbit.

– Şi el e în regulă. Nu mai am nevoie de el, aşa că l-am lăsat să plece. E atât de simplu.

A întins mâna şi l-a strâns condescendent de obraji pe Simmons:

– Iar acum… ce-ar fi să ne facem comozi – şi treji – şi să trecem la treabă?

Bărbatul şi-a strecurat mâna în buzunar şi a scos o seringă. Cu cealaltă mână a scos o fiolă mică dintr-un alt buzunar. A împins capacul de cauciuc şi a aspirat tot lichidul transparent dinăuntru, apoi a ridicat seringa pentru a scoate bulele de aer.

Arheologul s-a holbat la ac şi nu a spus nimic. A încuviinţat doar, ochii înceţoşaţi căzându-i pe cartea străveche, blestemând în gând ziua în care auzise pentru prima oară de ea, dorindu-şi să nu fi menţionat niciodată lucrul acela nenorocit.

10

Ascunşi în palatul tribunalului, în spatele Catedralei Sfântul Petru, Comitetul Central al Jandarmeriei Vaticanului era în plină criză. Tropăituri grăbite năvăleau în sus şi în jos pe coridoarele cavernoase ale clădirii medievale, telefoanele sunau peste tot, întrebări şi actualizări ale situaţiei se transmiteau zgomotos de-a lungul camerelor şi uşilor, iar întregul haos discordant săpa în urechile lui Tess Chaykin, reverberându-i dureros în craniu.

Reilly şi câţiva carabinieri o aduseseră acolo, departe de maşina-capcană, şi o aşezaseră pe o canapea în camera de aşteptare. Doi paramedici fuseseră chemaţi să o consulte. Era deshidratată, slăbită de foame – dar, în rest, nevătămată. Îi dăduseră nişte băuturi rehidratante, nişte Gatorade, şi cineva trimisese după nişte haine curate şi mâncare pentru ea. Totul trecuse ca prin vis, în afară de o întrebare care rămânea ferm ancorată în mintea ei:

Roma?

Cum naiba am ajuns la Roma?

S-a uitat în sus la Reilly, care vorbea cu paramedicii. Trebuie să-i fi simţit privirea, pentru că s-a întors şi i-a zâmbit. L-a urmărit cum le mulţumea paramedicilor, apoi i s-a alăturat.

– Cum te simţi?

– Mult mai bine acum, că nu mai sunt în nenorocitul ăla de sicriu.

Avea un milion de întrebări pentru el, dar încă se simţea ameţită şi nu-şi putea pune ordine în gânduri.

– O să te scot de-aici cât de repede pot. O să-ți găsească ei o cameră cu un pat.

– Mulțumesc.

Vocea îi era încă slăbită, gâtul, uscat, iar ochii erau tot stinși.

– Trebuie să ajung la un telefon, i-a spus ea. Trebuie să le sun pe Kim și pe mama.

I-a întins Blackberry-ul lui.

– Știi codul de deblocare.

– Da, a răspuns, un zâmbet vag încălzindu-i fața.

O voce din prag i-a întrerupt.

– Reilly!

Americanul s-a întors.

Doug Tilden, atașatul oficial al FBI-ului la Roma, stătea în ușă. Un bărbat înalt, cu părul grizonant dat pe spate, cu ochelari eleganți, fără rame, părea să aibă propriile lui griji.

– Avem nevoie de tine aici.

Reilly a încuviințat dând ușor din cap, apoi s-a întors spre Tess și i-a mângâiat blând obrazul.

– Sunt alături, dacă ai nevoie de ceva.

– Du-te. Sunt în regulă aici cu proviziile mele, a spus ea, ridicând sticlele ei și telefonul lui, cu fața întunecată, dar reușind să îi ofere un zâmbet chinuit.

El s-a ridicat în picioare, dar Tess l-a prins de braț și l-a oprit. L-a tras înapoi lângă ea, apropiindu-și fața de a lui.

– Îmi pare rău. Nu mi-am imaginat că o să…

Reilly a întrerupt-o scuturând ușor din cap.

– Nu-ți face probleme.

I-a susținut privirea, l-a tras mai aproape și l-a sărutat ușor pe buze.

– Mulțumesc, a șoptit ea, că m-ai găsit.

A zâmbit, transmițându-i din priviri că și el se simte eliberat, apoi a ieșit cu Tilden.

– Ne-ai băgat într-un rahat al naibii de mare, i-a spus Tilden în timp ce-şi croiau drum spre biroul inspectorului general. De ce n-ai spus nimic înainte? Am fi putut să te ajutăm.

– Tilden era un agent federal de carieră şi, ca ataşatul oficial al Biroului din Roma, răspundea de operaţiunile FBI în Italia şi de legăturile cu organizaţiile pentru respectarea legii din Europa de Sud, Orientul Mijlociu şi Africa nevorbitoare de franceză. Era neîndoios obişnuit cu situaţiile de criză, dar aceasta în mod clar depăşise cu mult ceea ce el considera o situaţie de rahat. Faptul că el era prin preajmă nu făcea lucrurile mai uşoare pentru Reilly, care-l întâlnise şi înainte, cu ani în urmă, când făcuseră amândoi parte dintr-o echipă de acţiune împreună cu biroul antidrog. Fusese o misiune dureroasă care se sfârşise cu o tragedie, ca aceea de astăzi. Persoane nevinovate muriseră cu ambele ocazii, deşi atunci Reilly apăsase el însuşi pe trăgaciul fatal. Împuşcăturile îl bântuiau încă, şi era un lucru care ar fi preferat să nu-i fie reamintit de prezenţa lui Tilden, în special nu astăzi, dintre toate zilele.

– Ştii cum decurg câteodată chestiile astea, Doug, i-a spus Reilly.

– În plus, era vorba despre Tess, nu?

Reilly i-a aruncat o privire însemnând „tu ce crezi”.

Tilden a încuviinţat în silă.

– Mă bucur că măcar le-ai spus că ai venit pentru treburi personale. Mă scapă pe mine de un pic de bătaie de cap.

– A fost alegerea mea tot timpul.

Tilden i-a aruncat o privire sobră.

– În regulă, a mârâit. Fă-mi doar o favoare şi nu agrava situaţia acolo.

– Trebuie să-mi iau avocat?

– Probabil, a replicat Tilden concis. Asta dacă te vor lăsa să pleci viu de-aici.

Judecând după privirile pe care Delpiero şi ceilalţi doi bărbaţi din cameră i le-au aruncat când a intrat, Reilly ştia că nici nu se punea problema.

Delpiero, poliţistul-şef al Vaticanului, a trecut peste formalităţile de prezentare a celorlalţi doi bărbaţi – unul era de la unitatea antitero a poliţiei statale, celălalt, de la Serviciul de Spionaj –, apoi şi-a desfăcut mâinile indignat.

– Acum mai puţin de o oră, v-am lăsat pe tine şi pe profesorul tău cu monseniorul Bescondi şi ţi-am spus că-ţi stau la dispoziţie dacă ai nevoie de ceva. Astfel ne răsplăteşti generozitatea?

Reilly nu avea un răspuns uşor. În schimb, a întrebat:

– A doua bombă? E în siguranţă?

– A fost dezamorsată.

Şi acum întrebarea mai grea:

– Şi prima bombă? Cât e de rău?

Delpiero s-a înăsprit la faţă.

– Trei morţi. Peste patruzeci de răniţi, doi în stare critică. Asta ştim până acum.

Reilly s-a încruntat, cu gândul la veştile cumplite. Sângele i-a îngheţat în vene de furie şi remuşcare.

– Era un bărbat în portbagajul primei maşini, a spus el după o clipă.

Delpiero s-a întors spre unul dintre colegii săi şi a turuit o întrebare în italiană. Au avut un schimb scurt şi intens de replici, care i-a spus lui Reilly că vestea sa era o noutate pentru ei.

– De unde aţi aflat? a întrebat Delpiero.

– Tipul care a fost cu mine mi-a spus.

– Ştiţi cine e bărbatul din portbagaj?

– Behrouz Sharafi, l-a informat Reilly. Cel adevărat.

– Deci bărbatul care a fost cu tine...

Era un impostor.

Gândul acesta l-a îngreţoşat pe Reilly. A văzut că-i pierduse pe Delpiero şi pe ceilalţi. Furios şi nedumerit, Delpiero a ridicat tonul:

– Deci l-ai adus pe acest... acest terorist aici, la Vatican, fără să ştii măcar cine e?

– Nu e atât de simplu, a ripostat Reilly, încercând să-şi stăpânească furia faţă de terorist şi în special faţă de el însuşi. Mi s-a spus că trebuie să-l duc la arhive sau, altminteri, femeia care stă acum afară ar fi murit, a zis arătând mânios spre uşă. Ticălosul, oricine ar fi, şi-a jucat rolul perfect, şi puteţi fi al naibii de siguri că, dat fiind nivelul resurselor pe care se pare că le are la dispoziţie, nu i-ar fi fost greu să-mi fluture un paşaport cu numele lui Sharafi pe el, dacă i-aş fi cerut. A scuturat din cap cu amărăciune. Recunosc, m-a păcălit. Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva. Încercam doar să salvez viaţa unui prieten.

– Şi aşa aţi omorât trei oameni şi aţi rănit nenumăraţi alţii, a contrat Delpiero.

Reilly s-a simţit sfâşiat şi s-a oprit, toate cuvinte grele pe care ar fi vrut să i le arunce în faţă oprindu-i-se în gât. Muriseră oameni, alţii fuseseră răniţi, şi el se simţea responsabil. Fusese amăgit de nenorocitul acela, oricine ar fi fost – amăgit şi întrecut. Aproape. Reilly a încercat să se consoleze cu faptul că putea foarte uşor să fi murit şi el. Dacă i-ar fi oferit teroristului măcar o jumătate de şansă după ce au ieşit din Vatican, nu exista îndoială în mintea lui Reilly că l-ar fi omorât. Ceea ce ar fi însemnat că şi Tess ar fi murit mai mult ca sigur. Măcar reuşise să împiedice asta. Nu-l interesa nicio carte sau distrugerea automobilului papal. Îi salvase viaţa lui Tess, ceea ce îşi şi propusese. Dar nu aşa. Asta nu făcea parte din înţelegere. Muriseră oameni, oameni nevinovaţi pe care nu avea niciun drept să-i implice în propria lui dramă, şi nimic nu o să compenseze asta vreodată.

Tilden a văzut chinul de pe faţa lui Reilly şi a intervenit.

– Cu tot respectul, *Ispettore*, cred că trebuie să auzim toate faptele înainte ca vreunul din noi să spună ceva ce ar putea regreta.

– Sunt de acord, s-a auzit o voce din spatele lor.

Cardinalul Brugnone intrase în cameră. Monseniorul Bescondi, prefectul Arhivelor Secrete ale Vaticanului, îl însoţea, părând să-şi fi revenit de la injecţia pe care Reilly i-o făcuse. Niciunul nu zâmbea.

Lui Reilly îi era greu să-i privească în ochi.

– Vrem să ştim tot despre această atrocitate care a avut loc, a mormăit Brugnone. Agent Reilly, de ce nu ne spui ce trebuia să ne fi spus de prima dată când ai ajuns aici?

Americanul simţea că începe să-l doară capul îngrozitor.

– Vă voi spune ce ştiu, dar nici măcar nu cunosc toate faptele. Trebuie să le auzim de la Tess – domnişoara Chaykin, din cealaltă încăpere – ca să ne facem o imagine de ansamblu.

– N-o invităm înăuntru? a sugerat cardinalul.

– Nu ştiu dacă e în stare, a spus Reilly.

Cardinalul l-a fixat cu o privire gravă:

– De ce să n-o întrebăm pe ea?

11

– Totul a început în Iordania, a spus Tess grupului strâns în încăpere.

Acum era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Încă se simţea stoarsă şi chinul de a-şi aminti ce se întâmplase o făcea să tremure. Totuşi, realiza că era important. Bărbaţii din cameră – Rilley, cardinalul Brugnone, inspectorul Delpiero, arhivistul Bescondi şi cei doi detectivi de la brigada antitero –, toţi aveau nevoie să ştie prin ce trecuse. Trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-i ajuta să-l prindă pe tipul care era responsabil pentru toate astea, să-l salveze pe Simmons, care, spera ea, trebuia să fie încă în viaţă. Pentru cât timp însă, era un lucru la care nu voia să se gândească.

– Eram acolo cu un alt arheolog, Jed Simmons. Face săpături lângă Petra, îl are pe Brown care-l susţine şi...

S-a oprit, amintindu-şi că trebuia să se limiteze doar la ce era relevant şi să nu devieze, apoi a continuat:

– În orice caz, a apărut acest istoric iranian, cineva care ştia pe cineva care-l ştia pe Jed.

– Behrouz Sharafi, a observat Reilly.

Tess a încuviinţat.

– Da. Un bărbat amabil şi liniştit. Atent şi foarte informat.

Reilly îi povestise ce i se întâmplase şi ideea că el era mort o făcea să tremure şi mai mult. S-a controlat şi a continuat.

– Sharafi avea nevoie de ajutor să descifreze ceva. O cunoştinţă de-a sa îi recomandase să-i vorbească lui Jed despre asta pentru că – ei bine, deşi

munca lui Jed în Petra privea istoria culturii nabateene, este, de asemenea, unul dintre oamenii cei mai erudiţi în ceea ce priveşte templierii. Este de fapt motivul pentru care mă aflam şi eu acolo.

L-a observat pe Brugnone neliniştindu-se şi strecurându-i o privire lui Reilly, sugerând că lucrurile încep să se aşeze.

– Tess – domnişoara Chaykin – este arheolog, le-a explicat Reilly celor din cameră. Un arheolog decăzut din rang, de fapt. Acum e scriitoare. Şi prima ei carte era despre templieri.

– O ficţiune istorică, a specificat Tess, simţind brusc cum pereţii se strângeau în jurul ei.

Apoi observă reacţia lui Brugnone. Părea familiar cu ceea ce ea şi Reilly tocmai menţionaseră.

– Cartea ta, a spus cardinalul meditativ, scrutând-o cu privirea. A fost bine primită, dacă nu mă înşel.

– A fost.

Tess a încuviinţat, amabilă, dar oarecum stânjenită. Ştia la ce se referea. Deşi romanul ei, un thriller a cărui poveste se petrece în timpul cruciadelor, fusese perceput ca nimic mai mult decât o operă de ficţiune istorică, ştia, de asemenea, că Brugnone era perfect conştient că povestea dintre paginile ei nu se născuse în întregime din imaginaţia ei. A simţit un val de disconfort şi a încercat să-şi aducă aminte că nu făcuse nimic rău. Se ţinuse de ceea ce ea şi Reilly conveniseră – să păstreze secretul, să nu vorbească despre asta, să nu spună nimănui, mai ales lui Brugnone sau şefului lui Reilly de la FBI, despre ceea ce se întâmplase cu adevărat în furtuna aceea şi pe insula grecească. Dar asta nu însemna că nu putea folosi ceea ce trăise şi ceea ce ea descoperise despre templieri de-a lungul timpului ca bază pentru un roman – şi unul de succes, din câte se pare, dar unul despre care doar cei obsedaţi de teorii ale conspiraţiei ar putea spune că se întemeia pe fapte reale. O lansase într-o nouă carieră, o nouă viaţă, şi se dovedise eliberator pentru ea.

Până acum.

Cardinalul i-a susţinut privirea încă un moment stânjenitor, apoi a spus:

– Continuă, te rog.

Tess a luat o gură din sticla ei şi s-a foit pe scaun.

– Sharafi găsise ceva, în Istanbul, la Biblioteca Naţională. Era în vechile arhive otomane. A dat peste ea din greşeală. Locuia la Istanbul. Se mutase acolo, din Teheran, preda la universitate, şi fiind expert în sufism, făcea cercetări despre istoria sufi în timpul liber. Era şi el sufist, ştiţi.

Buzele încă o dureau de la banda izolatoare şi nu se putea concentra.

– Oricum, era locul perfect pentru linia aceasta de cercetare, având în vedere că acolo a început totul, în secolul al XIII-lea, în Turcia, cu Rumi şi poemele sale.

– Şi a găsit ceva despre templieri? a întrebat Brugnone, un mic imbold ca să treacă la subiect mai repede.

– Oarecum. Scotocea prin arhivele vechi – ştiţi că au zeci de mii de documente acolo, aşteptând să fie sortate. Tot felul de chestii. Otomanii era arhivari maniacali. Oricum, Sharafi a găsit o carte. Un volum substanţial, cu coperte din piele, bine lucrate, de la începutul secolului al XIV-lea. Conţinea scrierile unui călător sufi pe care nu le mai întâlnise înainte. Dar mai avea şi altceva. Câteva foi veline desprinse fuseseră îndesate sub cotor. Ascunse vederii timp de secole. Sharafi le-a observat şi, normal, a devenit curios. Astfel că, fără să spună nimănui sau să ceară permisiunea, le-a scos de-acolo. Prima lui surpriză a fost că acestea nu erau scrise în arabă, ca restul cărţii. Erau în greacă. Greaca medievală. A copiat câteva propoziţii şi a rugat un coleg să i le traducă. Aceste pagini s-au dovedit a fi o scrisoare. Nu orice scrisoare... ci o confesiune. Mărturisirea unui călugăr dintr-o mănăstire ortodoxă de rit bizantin. S-a concentrat să-şi aducă aminte numele. Mănăstirea de pe muntele Argaeus.

S-a oprit şi a privit în jur, căutând vreun semn de recunoaştere. Nimeni nu părea să ştie despre ce vorbeşte.

Bescondi, prefectul arhivelor, s-a apropiat. Părea confuz.

– Spuneţi că acest Sharafi a găsit o confesiune a unui călugăr dintr-o mănăstire bizantină. Ce legătură are cu templierii?

Un singur cuvânt a apărut pe buzele lui Tess.

– Totul.

12

CONSTANTINOPOL, MAI 1310

– Cinci sute de hyperpyra? Dar e... de-a dreptul scandalos, a izbucnit episcopul francez.

Conrad de Tripoli nu părea impresionat. I-a susținut privirea bătrânului cu calmul cuiva care făcuse lucrul acesta de multe ori înainte și a ridicat din umeri. Nu un gest rece, înjositor. A avut grijă să-și păstreze un aer de amabilitate și, mai presus de toate, respect.

– Chiar nu ar trebui să ne târguim pentru câteva monede de aur, părinte. Nu când este la mijloc ceva atât de sacru.

Stăteau așezați la o măsuță discretă, ascunși într-un colț întunecat al unei taverne din districtul Galata, o colonie genoveză pe malul nordic al Cornului de Aur. Conrad îl cunoștea bine pe patronul stabilimentului și își derula adesea afacerile acolo. Se putea baza pe el pentru a-i oferi intimitatea de care avea nevoie și îi putea da o mână de ajutor dacă lucrurile se complicau. Deși Conrad nu prea avea nevoie de ajutor. Văzuse mai multe lupte și vărsase mai mult sânge decât și-ar putea imagina măcar majoritatea bărbaților, dar asta făcea parte dintr-un trecut îndepărtat pe care îl ținea pentru sine.

Cutia frumos împodobită stătea pe masă. Era o mică operă de artă cu desene florale, în relief pe părți și o cruce mare pe capac. Înăuntru era căptușită cu o catifea uzată și adăpostea ceva ce părea vechi de secole. Când Conrad i-a prezentat relicvariul pentru prima oară episcopului, oasele pe care le adăpostea erau învelite într-o hârtie velină care purta însemnele și

sigiliul patriarhului de Alexandria. Acum erau răsfirate pe fundul căptuşit al cutiei, antica paloare galbenă spre gri contrastând puternic cu materialul purpuriu.

Episcopului i-au tremurat degetele subţiri, cu unghii lungi, când s-a întins să atingă oasele din nou. De la gleznă la metatarsiene, erau toate acolo.

– Într-adevăr sacre. Piciorul Sfântului Filip, a mormăit cu ochii înlăcrimaţi de admiraţie. Al cincilea apostol.

Degetele s-au mişcat uşor în aer când s-a închinat încă o dată.

– Omul care a continuat să propovăduiască până la tragicu-i sfârşit, chiar şi când a fost răstignit cu capul în jos, a spus Conrad. Un adevărat martir.

– Cum ai pus mâna pe ele? l-a întrebat preotul.

– Te rog, părinte. Nu suntem la spovedanie, nu? a zâmbit Conrad, tachinându-l un moment înainte să se aplece spre el şi să-şi coboare tonul. Sunt multe cripte în acest oraş. Sub capela Sfintei Fecioare din Pharos, între zidurile Marelui Palat, la biserica din Pammakaristos... dacă ştii unde să cauţi, ele sunt acolo. Cele mai sfinte dintre comori, ferite din calea răului chiar înainte de marele jaf, aşteptând acum să fie dezgropate şi să le fie redată gloria de odinioară. Şi, cum îţi poate spune oricine, cunosc aceste tainiţe cum îmi cunosc propria mână, a zâmbit el, ridicându-şi mâna dreaptă. Dar trebuie să ştiu dacă le vrei sau nu, Părinte. Sunt şi alţi cumpărători care aşteaptă... şi am nevoie de fonduri ca să-mi continui munca, dacă vreau vreodată să pun mâna pe cea mai mare comoară dintre toate.

Episcopul a căscat ochii brusc.

– Despre ce vorbeşti?

Conrad s-a aplecat mai aproape.

– Despre Giulgiu, a şoptit.

Episcopul a tras o gură de aer şuierând în timp ce faţa i s-a luminat:

– Giulgiul din Edessa?

– Desigur. Şi cred că sunt aproape.

Degetele episcopului au început să tresară lacome.

– Dacă va fi să-l găseşti vreodată, a spus, aş fi foarte interesat să-l achiziţionez pentru catedrala noastră.

Conrad şi-a înclinat capul nepăsător.

– Ca mulţi clienţi de-ai mei. Dar nu sunt sigur că aş vrea să mă despart vreodată de el. Nu şi când chipul Domnului nostru însuşi este imprimat pe el.

Buzele bătrânului preot tremurau vizibil acum, degetele diforme rugându-l stăruitor.

– Te rog. Trebuie să-mi promiţi. Spune-mi când îl ai. Voi plăti generos.

Conrad s-a întins şi a aşezat antebraţele veştejite ale bărbatului din nou pe masă.

– Să rezolvăm această problemă mai întâi, ce zici? Despre restul vom vorbi la timpul potrivit.

Episcopul l-a studiat pentru o clipă, apoi a zâmbit, cu buzele subţiri, un zâmbet stricat care se potrivea perfect cu oasele pe care urma să le cumpere. Au convenit asupra unei ore la care urmau să se întâlnească din nou pentru a face schimbul, apoi bătrânul s-a ridicat şi a plecat.

Conrad a rânjit satisfăcut în timp ce strângea oasele şi cerea un urcior de bere. A contemplat agitaţia din camera principală a tavernei. Neguţători, aristocraţi, oameni de rând şi curve, făcând potlogării şi îmbătându-se într-o ceaţă răguşită de italiană stricată – limba franca a districtului Galata – şi râsete.

O schimbare majoră faţă de austeritatea vieţii sale anterioare, de călugăr-războinic, unul dintre Soldaţii Săraci ai lui Hristos şi ai Templului lui Solomon – templierii.

A zâmbit. Oraşul fusese bun cu el.

Îl primise între zidurile lui şi îl lăsase să-şi facă o nouă viaţă, ceea ce nu fusese uşor. Nu după toate nenorocirile şi dezastrele abătute asupra lui şi a fraţilor săi, nu şi după ce începuseră să fie hăituiţi. Dar lucrurile mergeau bine pentru el acum. Reputaţia îi creştea cu fiecare vânzare. Şi îi făcea o plăcere deosebită să prospere pe cheltuiala celor care îi distruseseră

Ordinul, jecmănindu-i pe cei a căror tagmă fusese cauza pentru care ajunsese la Constantinopol.

Dacă ar şti numai, a gândit el cu satisfacţie.

Ca şi oraşul său adoptiv, Conrad se înălţa din cenuşa unei calamităţi puse la Vatican. Necazurile lui începuseră cu eşecul de la Acra din 1291, cu aproape două decenii în urmă, o bătălie dezastruoasă, care se soldase cu pierderea ultimei mari fortăreţe creştine pe Pământul Sfânt, de către Conrad, fraţii templieri şi ceilalţi cruciaţi, şi a avut ca rezultat arestările masive ale anului 1307, pe care regele Franţei şi papa le urziseră pentru a desfiinţa Ordinul. Regina Oraşelor suferise propria ei revoluţie catastrofală cu circa o sută de ani în urmă, când armata papei a violat-o şi a jefuit-o în 1204, după ce a asediat-o pentru un an. Sângele a curs, până la glezne, pe străzi. Mari incendii au răvăşit-o zile întregi, distrugând o treime din clădirile ei. Tot ce a rămas în picioare a fost scormonit şi prădat până când nu mai putea fi recunoscut. După dezastru, oricine şi-a permis s-o facă s-a mutat. Ceea ce fusese odată piaţa de desfacere a lumii şi mândra casă a Împăratului lui Dumnezeu pe pământ, Noua Romă a ajuns un oraş al ruinelor.

Cuceritorii oraşului nu se bucuraseră prea mult de conducerea sa. Primul său împărat latin, Balduin, a fost capturat de bulgari în cursul unei ambuscade lângă Adrianopol la mai puţin de un an de când devenise conducător. I-au tăiat mâinile şi picioarele şi l-au aruncat într-o râpă în care se spune că ar fi supravieţuit trei zile. Nici succesorii săi n-au dus-o mai bine. N-au reuşit să păstreze oraşul decât cinci decenii înainte ca luptele interne şi incompetenţa lor să le sfârşească umilitor domnia.

Împăratul bizantin care a recucerit oraşul în 1261, Mihail al VIII-lea, se considera un nou Constantin şi şi-a pus în gând să-i redea vechea glorie. Palatele şi bisericile au fost restaurate, străzile reparate, spitale şi şcoli au fost înfiinţate. Dar realitatea a curmat curând aceste ambiţii. În primul rând, banii erau puţini. Imperiul Bizantin intrase în declin. Era mult mai mic decât odinioară, doar un stat grecesc minor, ceea ce însemna că cei care domneau primeau doar o mică parte din veniturile din taxe şi vămi de care

se bucurau înainte. Mai rău, granițele sale estice erau atacate constant. Bande de turci nomazi ciuguleau imperiul dezbinat și micșorat. Refugiații din provinciile asediate, lefteri și disperați, se îngrămădeau acum în oraș, trăind în mizerie în barăci suprapopulate și de-a lungul gropilor de gunoi, sărăcindu-i și mai mult economia. O iarnă grea nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile, un îngheț târziu distrugând majoritatea recoltelor și crescând deficitul de provizii.

Haosul și tumultul îi conveneau lui Conrad. Avea nevoie de anonimatul pe care un oraș în continuă mișcare i-l putea oferi. Și se puteau face bani frumoși, dacă știai unde să-i găsești: în buzunarele clericilor creduli, aflați în vizită, venind de la bisericile și catedralele lor bogate din Apus.

Constantinopolul poate să fi fost jefuit de orice lucru de valoare cu o sută de ani în urmă, dar era în continuare o peșteră a lui Aladin când venea vorba de relicve sfinte. Sute dintre acestea se credeau a fi împrăștiate prin oraș, ascunse în nenumăratele biserici și mănăstiri, așteptând să fie șterpelite și vândute. Aveau o valoare mare pentru preoții din Europa Occidentală. O catedrală, o biserică sau o mănăstire departe de Pământul Sfânt avea de câștigat mult ca statut – și, ca urmare, la contribuții – odată ce adăpostea o relicvă importantă originară de pe aceste țărmuri îndepărtate. Credincioșii nu trebuiau să se îmbarce în pelerinaje lungi și costisitoare și să călătorească peste mări și țări să vadă, și poate chiar să atingă, osul unui martir sau o așchie din Adevărata Cruce. Drept care mulți clerici veneau la Constantinopol în căutarea unui trofeu pe care să-l poarte cu ei la biserica lor de-acasă. Unii plăteau bani buni, alții înșelau și furau – orice era necesar pentru a-și asigura premiul.

Iar Conrad era acolo să ajute.

Chiar dacă, de cele mai multe ori, premiul nu era chiar ce pretindea el că este.

Ca orice truc ieftin, știa el, prezentarea era totul. Investește în ambalajul corespunzător, spune povestea cum trebuie și cumpărătorii vor sta la coadă pentru o bucățică din Coroana de Spini sau un petic din veșmântul Fecioarei Maria.

– Un alt client satisfăcut? a întrebat birtaşul în timp ce aducea încă un urcior de bere.

– Se poate şi altfel?

– Fii binecuvântat, fiul meu! a chicotit omul.

A aşezat urciorul pe masă şi a arătat spre spatele barului.

– Te aşteaptă cineva afară. Un turc. A spus că-l cheamă Qassem. A spus că ai să ştii cine e.

Conrad şi-a turnat un pahar şi l-a dat pe gât dintr-o înghiţitură, apoi l-a pus pe masă şi s-a şters la gură cu dosul palmei.

– Afară, în spate? Acum?

Birtaşul a încuviinţat.

Conrad a ridicat din umeri, apoi a împins relicvariul spre el.

– Te rog, ai grijă de asta până mă întorc, se poate?

L-a găsit pe bărbat aşteptând lângă o stivă de butoaie goale, la intrarea din spate a tavernei. Îi cunoscuse pe Qassem şi pe tatăl său la scurt timp după ce ajunsese în oraş cu puţin peste un an în urmă. Qassem îi displăcuse pe loc, fiind un tânăr taciturn şi musculos, puţin trecut de douăzeci de ani, cu ochi lipsiţi de orice căldură. Tatăl, Mehmet, era cu totul altă poveste. Un butoi de carne grasă şi păroasă, era o găluşcă de om cu o frunte lată, ochi bulbucaţi şi gât gros şi scurt. Era, în plus, un neguţător desăvârşit, unul care era în stare să-ţi vândă ceva, apoi să-l cumpere înapoi la jumătate de preţ şi să-ţi lase impresia că-ţi face un favor.

Avea, de asemenea, acces la orice ar fi avut Conrad nevoie ca să-şi ducă înşelătoriile la bun sfârşit şi nu punea prea multe întrebări.

– Tatăl meu are ceva şi crede că ai putea fi interesat, i-a spus Qassem.

– O să-mi aduc calul, i-a răspuns Conrad, neştiind că anunţul obişnuit al turcului urma să-i schimba viaţa cu totul.

A recunoscut paloşele imediat.

Erau şase din toate, protejate de tecile din piele, înşirate pe o masă de lemn în micul magazin al lui Mehmet. Lângă ele erau alte arme care nu au făcut decât să-i confirme lui Conrad ceea ce realizase cu groază: patru

arbalete, două duzini de arcuri din corn, o grămadă de pumnale și cuțite de pâine.

Arme pe care le știa foarte bine.

Paloșele îl interesau cel mai mult. Deși modeste ca aspect, erau unelte de război formidabile – brutal de eficiente, expert fabricate, perfect echilibrate. Nu aveau acele ornamente arătoase care se regăseau pe mânerele și pe măciuliile săbiilor nobilimii. O sabie de templier nu era o demonstrație ostentativă de bogăție, nici nu putea fi – cavalerii-războinici trăiau sub jurăminte sacre de sărăcie. Era o unealtă de război, pur și simplu. O coadă cruciformă comodă, încoronând o lamă turnată cu model, menită să treacă atât prin carnea și oasele dușmanului, cât și prin orice fel de zale care încercau să le protejeze.

Săbiile aveau, totuși, o caracteristică aparte, greu observabilă, dar care se găsea cu siguranță pe ele: inițialele proprietarului, de ambele părți ale unei mici cruci alungite – acea *croix pattée* folosită de Ordin –, lotul gravat pe secțiunea superioară a lamei, chiar sub protecție.

Inițiale pe care Conrad le-a recunoscut imediat.

Și parcă o mare de imagini și sentimente s-ar fi prăvălit peste el.

– De unde le-ai luat?

Mehmet l-a studiat cu o curiozitate fățișă, apoi fața cleioasă i s-a relaxat într-un rânjet satisfăcut.

– Deci îți place mica mea colecție?

Conrad a încercat să țină în frâu neliniștea care creștea în interiorul său, dar știa că negustorul turc nu e ușor de păcălit.

– Te scap de tot lotul la prețul pe care îl ceri, dar trebuie să știu unde le-ai găsit.

Turcul l-a privit și mai curios, apoi l-a întrebat de ce.

– Treaba mea. Ai de gând să le vinzi sau nu?

Negustorul și-a încrețit buzele și și-a frecat bărbia cu degetele grase, apoi a cedat:

– Le-am luat de la niște călugări. Ne-am întâlnit cu ei la un caravanserai acum trei săptămâni.

– Unde?

– Spre est, la vreo săptămână de călărit distanță.

– Unde? a insistat Conrad.

– În Cappadocia. În apropierea orașului Venessa, a adăugat negustorul fără să spună mai mult.

Conrad a încuviințat, adâncit în gânduri, sărind deja la alte lucruri. El și cei doi frați cavaleri ai săi se strecuraseră prin peisajul ireal al acelei regiuni în drumul lor spre Constantinopol. Ocoliseră câteva caravanseraiuri, imense puncte de comerț răsfirate de-a lungul Drumului Mătăsii, construite de sultani și aristocrați selgiucizi pentru a-i încuraja și a-i proteja pe negustorii care băteau drumurile pe cămile între Europa și Persia, și mai departe spre China.

– Acolo e mănăstirea?

– Nu. Tot ce mi-au spus a fost că este undeva sus, în munți, a spus negustătorul. Cerșeau alimente, vânzând tot ce se poate. Seceta a distrus tot ce a scăpat de îngheț. A chicotit. Oricum, nu contează unde e. Doar nu ai de gând să te duci acolo.

– De ce nu?

– E un teritoriu periculos, în special pentru un franc ca tine. Ar trebui să treci printr-o jumătate de duzină de *beylikuri* până acolo și să riști să te întâlnești cu de două ori pe-atâtea bande de ghazi pe drum.

Conrad știa că are dreptate. După căderea sultanatului selgiucid de Rum, întreaga regiune la est de Constantinopol se destrămase într-o țesătură de *beylikuri* independente, emirate conduse de bei. Armatele beilor foloseau mercenarii ghazi, războinici ai credinței care erau însetați ori după victorie, ori după ceea ce ei numeau „martiriu de miere”, fără vreo preferință pentru una sau alta. Erau luptători neînfricați și conduceau cu o mână fermă teritoriile pe care le controlau. Fusese destul de greu pentru el și frații săi să se strecoare prin zonă neobservați. Ar fi fost cu totul altă treabă acum: în văzul tuturor, punând întrebări, încercând să localizeze o mănăstire care probabil nu dorea să fie găsită.

– Nouă, pe de altă parte, ne-ar fi mult mai uşor să trecem, a sugerat negustorul, aşezându-se, iar zâmbetul îngâmfat înmulţindu-i cutele care-i susţineau bărbia. Şi nu ar fi prea dificil să te deghizăm şi să te luăm ca unul dintre noi.

Conrad l-a fixat pe neguțătorul șiret. Bărbatul mirosise ceva de valoare, cel puțin asta era evident.

Se va ocupa de asta când va veni timpul. Să înceapă cu începutul.

– Cât?

– Totul depinde de ce anume îţi doreşti să obţii, a zis Mehmet.

– O discuție.

Evident, nu era ce spera neguțătorul să audă. Totuși, Conrad nu-și imagina că acesta se aştepta să-i spună tot adevărul.

Mehmet a ridicat din umeri.

– În cazul acesta, dublul preţului minunatelor obiecte din faţa ta, a spus el, trecându-şi braţul cărnos peste mulţimea de săbii şi cuţite. Şi dus, şi întors.

Era, în cuvintele bătrânului preot, un preț scandalos. Dar falsele oseminte erau mai mult decât de ajuns să-l plătească.

În plus, era pentru o cauză nobilă.

Cea mai nobilă dintre toate cauzele.

– O să-ți dau de știre, a spus Conrad.

Mehmet i-a aruncat un zâmbet mulţumit şi a făcut o mică plecăciune teatrală.

– Sunt la dispoziţia ta, prietene.

Au îndesat săbiile şi cuţitele într-un sac de pânză dură, pe care Conrad l-a legat de oblâncul şeii sale. Abia plecase de la prăvălie, că s-a şi întâlnit cu ea.

Sora lui Qassem, Maysoon. Care se întorcea la magazinul tatălui ei.

Văzând-o, s-a zăpăcit.

După toți anii de celibat strict în fortărețele de pe Pământul Sfânt, se simțea bine în preajma femeilor, acum că trăia printre ele. Dar ceva din ea i-a făcut inima să o ia la goană. Era incredibil de atrăgătoare, după toate

criteriile posibile. O tânără înaltă și grațioasă, cu ochi turcoaz, arzători, o piele fără cusur de culoarea mierii, și o mulțime de forme voluptuoase care se ghiceau incitant de sub veșmântul închis și lung, imposibil de ignorat.

Când s-a apropiat de el, Conrad a tras de hățuri, încetinindu-și armăsarul, încercând să prelungească momentul cât mai mult. Ochii li s-au întâlnit. Nu era prima oară când se întâmpla asta, și, ca și altă dată, ea nu s-a întors. Îl fixa cu o privire enigmatică, aprinzând o văpaie de neliniști în el. De cele câteva ori când o văzuse nu schimbaseră decât câteva politeţuri. Tatăl sau fratele ei era inevitabil acolo, iar prezența lor grăbea retragerea ei. Mai ales limbajul trupului lui Qassem sugera o atitudine extrem de posesivă față de ea, atitudine căreia ea i se supunea în tăcere. Conrad observase niște vânătăi în zona ochiului ei și la colțul gurii o dată, dar nu avusese ocazia să afle ce anume le provocase. Nu era niciodată singur cu ea, niciodată nu avea posibilitatea să o descoasă așa cum și-ar fi dorit. Știa că această întâlnire nu va fi cu nimic altfel, aflându-se tot în apropierea prăvăliei. Nu putea decât să facă un mic semn de recunoaștere și să o privească neputincios cum trece alene pe lângă el, provocându-l stăruitor din ochi, înainte să se dezlipească și să treacă fluturând.

S-a abținut să se întoarcă și să o vadă că se îndepărtează plutind și și-a mânat calul în galop ușor. Călărind mai departe, nu se putea gândi la nimic altceva. Mai ajunsese la un asemenea conflict interior și înainte, și încă nu descoperise cum să-l rezolve. Până de curând, întreaga lui viață de adult însemnase sacrificiu. Se dăruise unui ordin monastic strict și jurase să-i respecte regulamentul fără a ezita. Cât timp fusese călugăr, i se dedicase unei vieți rigide și bine orânduite, private de orice posesiuni lumești, fără soție sau familie. În calitate de călugăr-războinic trebuia să treacă peste faptul că viața îi putea fi oricând scurtată de un iatagan sau de o săgeată. Sacrificiul deja îl costase scump, lăsând o parte din el însuși pe pământul însângerat al Acrei, o parte pe care nu o va mai recupera niciodată.

Dar toate astea țineau de trecut.

Ordinul nu mai exista.

Acum era civil, liber de constrângerile extreme ale vieții trecute. Și totuși se simțea prins între cele două lumi, încă îi era greu să se bucure de libertatea nou câștigată.

Fusese destul de greu înainte să o întâlnească pe Maysoon.

Gândindu-se la ea acum, și-a adus aminte o regulă a templierilor, una care le interzicea cavalerilor să vâneze orice, în afară de lei. O regulă ciudată, având în vedere că niciun leu nu viețuia pe pământurile unde templierii trăiau și luptau. De timpuriu, Conrad învățase că e o aluzie ce făcea parte dintr-un simbolism inspirat de Scripturi: „Adversarul tău, diavolul, bântuie ca un leu fioros, căutând să devoreze pe cineva.” Știa că se referă la lupta dintre om și bestia poftelor lui, conflict în care cavalerii se străduiau neîncetat să învingă.

Nu era sigur că poate să-l depășească încă prea mult timp de-acum înainte.

Ceea ce l-a neliniștit și mai mult acum era că trecutul pe care-l credea încheiat venea să se năpustească asupra lui.

Avea o treabă de făcut.

– S-a terminat, Conrad, i-a spus Hector de Montfort.

– Știi ce au făcut ticăloșii ăia la Paris. Din tot ce știm, ceilalți au fost arși pe rug până acum.

Stăteau cu picioarele încrucișate sub o pătură de stele, în jurul unui mic foc în camera unui conac dărăpănat care-și pierduse acoperișul și proprietarii cu decenii în urmă. Trei foști tovarăși de arme, trei bărbați înăspriți care scăpaseră de un mandat de arestare injust și care acum se redescopereau într-o țară străină.

Conrad, Hector și Miguel de Tortosa.

Vestea pe care o primiseră cu câteva săptămâni în urmă fusese devastatoare. În februarie, peste șase sute dintre frații lor care fuseseră arestați în Franța se răzgândiseră și-și retractaseră mărturisirile. Hotărâseră să apere Ordinul împotriva acuzațiilor fabricate ale regelui. O mișcare curajoasă, dar neinspirată. Negându-și mărturisirile, deveniseră eretici, lucru care atrăgea pedeapsa cu moartea prin ardere pe rug. În mai, cincizeci

şi patru dintre ei fuseseră executaţi la Paris. Alţi templieri avuseseră aceeaşi soartă în alte părţi ale Franţei.

Sute îşi aşteptau acum rândul.

– Trebuie să încercăm să-i salvăm, a insistat Conrad. Trebuie să încercăm să ne salvăm Ordinul.

– Nu mai e nimic de salvat, Conrad, a replicat Miguel, aruncând unul dintre paloşe la loc, peste mormanul de teci şi cuţite pe care i le arătase Conrad. De la Acra şi de la decăderea Templului Şoimului, ordinul nostru e mort şi îngropat.

– Atunci, trebuie să-l aducem din nou la viaţă, a spus Conrad, cu faţa arzându-i de emoţie. Ascultaţi-mă. Dacă putem să regăsim ceea ce Everard şi oamenii lui au pierdut, putem s-o facem.

Hector l-a privit pe Miguel. Amândoi păreau epuizaţi, încercând să-şi revină după ce ascultaseră ce le spusese Conrad când le arătase armele mai devreme în seara aceea. Ca unul dintre apropiaţii maestrului şi conducătorului, Conrad fusese invitat într-un cerc restrâns de cavaleri care ştiau istoria adevărată a Ordinului. Fusese implicat în ceea ce Everard din Tyr şi oamenii săi fuseseră trimişi să facă în 1203. Dar nu şi Hector şi Miguel. Nu ştiau de secretele ordinului. Nu până în seara aceea.

Era mult de înghiţit.

– Fii realist, frate, a oftat Miguel. Ce pot face trei oameni împotriva unui rege şi unui papă? Ne-ar cocoţa pe ţăruşii ăia înainte să scoatem un cuvânt.

– Nu şi dacă îl avem, a spus Conrad. Nu, dacă o facem cum trebuie. I-a mai îngenucheat o dată. Nouă oameni au construit un mic imperiu cu el. Putem face la fel. Putem reconstrui ce-am avut şi le putem continua munca.

Îşi studia fraţii cavaleri. Erau diferiţi acum. Îmbătrâniţi, în primul rând. Trecuseră aproape douăzeci de ani de când luptaseră împreună la Acra. Mai bătrâni, mai greoi, încetiniţi de răsfăţul unei vieţi fără oprelişti. A simţit o urmă de îndoială şi s-a întrebat dacă el însuşi credea în propriile cuvinte. Ceea ce le ceruse era un lucru mare, un sacrificiu imens pentru ceva ce aducea un final care nu era nici pe departe sigur.

– Putem sta aici, să întoarcem spatele trecutului nostru şi să ne trăim vieţile astfel, le-a spus. Sau putem să ne reamintim jurămintele. Misiunea noastră. Putem să ni-i reamintim pe toţi cei care şi-au dat vieţile pentru cauza noastră şi putem să încercăm să facem astfel încât să nu fi murit în van. Eu zic că nu avem de ales. Trebuie să încercăm. S-a aplecat şi a apucat unul dintre paloşe. Aceste săbii ar fi putut ajunge în mâinile oricărui negustor din ţară. Dar nu au ajuns. M-au găsit pe mine. Ne-au găsit pe noi. Nu putem ignora asta. Fraţii noştri ne strigă din mormânt. Spuneţi-mi că nu veţi rămâne indiferenţi la rugăminţile lor.

S-a uitat la Hector. Francezul l-a privit în ochi pentru un moment prelungit, apoi a încuviinţat încet. Conrad a încuviinţat şi el, apoi s-a întors spre Miguel. Spaniolul i-a aruncat o privire lui Hector, apoi şi-a scuturat capul, chicotind încetişor înainte să se arate de acord.

Au plecat peste patru zile: Conrad, cei doi fraţi cavaleri, Mehmet şi fiul său, alături de alţi patru bărbaţi pe care neguţătorul îi angajase să-i apere.

Spre surprinderea lui Mehmet, Conrad nu era călare. Spre deosebire de Hector şi Miguel, care erau, el conducea o căruţă veche trasă de cai fără acoperământ.

– Nu mi-ai spus nimic despre o căruţă, i-a zis comerciantul. Asta o să ne încetinească.

– Ceea ce are implicaţii directe asupra preţului pe care l-am convenit, nu-i aşa?

Neguţătorul i-a întors un rânjet larg, prefăcându-se ofensat.

– Am fost eu vreodată altfel decât corect?

– Eşti un stâlp al virtuţii, a zis Conrad. Acum spune preţul şi să-i dăm drumul.

În curând ieşeau din oraş, îndreptându-se spre est. O zi mai târziu, părăsiseră teritoriul bizantin şi trecuseră în cel condus de diverşi bei.

Teritoriu inamic.

Urmând sfatul neguţătorului, cavalerii erau îmbrăcaţi la fel ca escortele lor: robe simple şi lungi, negre, pelerine de stofă şi eşarfe. Feţele le erau ascunse parţial de turbane, iar la curele purtau iatagane şi nu săbii.

Trucul a funcţionat.

Graţie vorbei iscusite ale lui Mehmet, a reuşit să-i treacă de câteva bande de ghazi nomazi şi, după opt zile de călărit intens, au ajuns la Sari Han, un imens edificiu de piatră fără alte deschizături în zidurile exterioare în afară de o arcadă bogat ornamentată.

Odată ajunşi înăuntru, găsirea mănăstirii s-a dovedit o încercare mai grea. Niciunul dintre cei care călătoreau în caravane, nici proprietarul hanului nu păreau să ştie nimic despre existenţa ei. Au plecat mai departe şi au mai încercat la câteva caravanseraiuri, fără succes însă. Zile întregi au trecut fără niciun indiciu de reuşită până când perseverenţa le-a fost în sfârşit răsplătită când au găsit un preot de la o biserică de piatră din Cappadocia care cunoştea mănăstirea.

În pofida indicaţiilor sale vagi şi peste câteva stânci abrupte şi râpe ameţitoare au găsit-o în sfârşit: micul grup de chilii, cuibărite la baza unei faţete stâncoase, ascunsă de restul lumii.

Conrad l-a rugat pe Mehmet să i se alăture pentru o privire mai atentă. Au lăsat caii şi căruţa cu ceilalţi şi s-au căţărat pe o margine îngustă, ascunzându-se în spatele un stânci masive, destul de aproape să-i poată vedea pe călugări când ies din mănăstire.

Mehmet l-a zărit în curând pe călugărul care-i vânduse săbiile.

Restul Conrad trebuia să-l facă singur.

S-au alăturat celorlalţi. Conrad şi-a recuperat calul şi l-a condus spre mănăstire, singur.

Încă îşi croia drum pe panta stâncoasă când doi tineri acoliţi au ieşit, alertaţi de nechezatul calului care se chinuia să urce şi de tropotul copitelor sale. Când în sfârşit a ajuns la mănăstire, toţi erau deja afară, privindu-l curioşi şi în tăcere. Apoi abatele, un bătrân veştejit, pe nume Părintele Nicodimus, a ieşit şi l-a studiat precaut înainte să-l invite înăuntru.

S-au aşezat în refectoriu, înconjuraţi de alţi şase călugări. După ce a acceptat să bea apă, Conrad nu a pierdut prea mult timp cu o conversaţie fără rost, în afară de a le spune numele său – numele adevărat – şi zicându-

le că venea de la Constantinopol, deşi călugării erau dornici să audă veşti despre starea actuală a oraşului.

– Nu mă aflu aici din greşeală, părinte, i-a spus abatelui.

– Poftim?

– Mă aflu aici din cauza a ceva ce aţi vândut nu cu mult timp în urmă.

– Am vândut? Şi cam ce ar putea fi?

– Câteva săbii. S-a oprit, privindu-l pe preot, studiind fiecare rid din jurul ochilor bărbatului şi din jurul gurii lui. Săbii ale templierilor, a adăugat.

Cuvintele l-au neliniştit pe călugăr. Lui Conrad nu i-a fost greu să observe indiciile: clipitul, buzele uscate, degetele agitate, foiala. Călugării îşi petrecuseră aproape toată viaţa în sihăstrie, rupţi de orice fel de interacţiune socială. Nu erau prea buni în arta înşelăciunii. Deşi din ce cauză călugărul era neliniştit nu era chiar evident.

– Ştiţi totuşi despre ce săbii vorbesc, corect?

Călugărul a ezitat, apoi a îngăimat:

– Da, ştiu.

– Trebuie să aflu cum aţi intrat în posesia lor.

Preotul nu a spus nimic o vreme, ci a rămas pe gânduri, cu o expresie aproape defensivă. Un zâmbet chinuit i-a apărut la colţul gurii.

– Pot să întreb de ce te interesează?

Faţa lui Conrad a rămas neclintită, ochii – neiertători.

– Erau ale fraţilor mei.

– Ale fraţilor?

Conrad şi-a scos încet paloşul din teacă şi l-a aşezat pe masă, în faţa abatelui. A lovit uşor cu degetul gravura de la capătul lamei.

Abatele s-a aplecat pentru o privire mai de aproape.

Conrad îi arăta crucea alungită.

– Cavaleri templieri, i-a spus Conrad. Ca şi mine.

Cutele de pe fruntea abatelui s-au adâncit.

– Cum aţi intrat în posesia lor? a întrebat cavalerul.

– Nu... nu sunt sigur. Sunt foarte vechi, știi. Stăteau într-o cameră de depozitare de ani buni. Atât doar că din cauza frigului și a secetei, nu mai aveam ce mânca. Trebuia să vindem ceva. Și, după cum vezi, nu prea avem altele pe care să le vindem.

Lui Conrad nu prea îi convenea sentimentul pe care-l simțea dinspre călugărul bătrân.

– Și nu știți cum au ajuns acolo?

Preotul a dat din cap.

– Sunt aici de foarte, foarte multă vreme. Dinaintea timpului meu.

Cavalerul a încuviințat gânditor, arătând clar că nu e mulțumit de răspuns și astfel accentuând disconfortul gazdei.

– Țineți o cronică aici, nu-i așa? a întrebat în cele din urmă.

Cuvintele păreau să-l fi surprins pe abate.

– Desigur. De ce?

– Mi-ar plăcea să o văd.

Părintele Nicodimus a clipit de multe ori.

– Cronicile noastre sunt... sunt documente private. Sunt sigur că înțelegeți.

– Înțeleg, a spus Conrad fără să zâmbească. Dar trebuie să le văd. Frați de-ai mei au dispărut. Drumul lor se termină aici, cu aceste săbii. În mănăstirea voastră. Sunt sigur că înțelegeți.

Ochii călugărului fugeau în altă parte, apoi se întorceau la fața lui Conrad. Nu putea să-l privească în ochi pe cavaler.

– Trebuie să văd însemnările de la anul Domnului nostru 1203 încolo, a adăugat cavalerul. Atunci au dispărut. Și îmi imaginez că ziua în care săbiile lor și celelalte arme ale lor au ajuns aici trebuie să fi fost un eveniment demn de consemnat în cronica voastră. Și totuși îmi spuneți că nimeni de aici nu a citit despre așa ceva?

A analizat expresiile rigide de pe fețele celorlalți călugări din cameră. Majoritatea erau tineri și slabi, cu fețe supte și pielea palidă. De asemenea, se holbau la el la unison, cu maxilarele încleștate, câțiva dintre ei dând ușor din cap.

– Nimeni? a întrebat Conrad din nou. Nici măcar în cronica voastră? Cine este cronicarul aici?

Unul dintre călugări a ezitat, a ridicat mâna şi a făcut cu greu un pas înainte.

– Nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat? l-a întrebat Conrad.

Bărbatul a scuturat din cap.

– Nu ştiu.

Cavalerul şi-a îndreptat atenţia către abate.

– Se pare că avem de citit.

Părintele Nicodimus a inspirat adânc, apoi a încuviinţat. L-a rugat pe cronicar să-l conducă pe Conrad să vadă cărţile.

– O să vin şi eu în scriptorium, i-a spus cavalerului. Eşti palid şi obosit, frate Conrad. Sunt sigur că ţi-ar prii nişte hrană după călătoria ta lungă.

Cavalerul l-a urmat pe cronicar în sala mare, fără ferestre. Candelabre uriaşe împodobite cu zeci de lumânări iluminau birourile şi rafturile doldora de cărţi. Cronicarul a mers până la un raft mai îndepărtat, a studiat cotoarele codicelor legate în piele de pe el, a extras două volume şi le-a adus cu el. Le-a aşezat pe un birou mare şi înclinat şi l-a invitat pe Conrad să le studieze.

Cavalerul s-a aşezat şi el şi a început să cerceteze însemnările, căutând datele potrivite. Ştia că Everard şi oamenii săi părăsiseră Tortosa la începutul verii acelui an. Căuta încă atent printre foile veline fragile când abatele a reapărut împreună cu tinerii săi acoliţi. Într-o mână ducea o farfurie cu o bucată de brânză şi una de pâine. În cealaltă, ţinea o cupă.

Le-a aşezat pe o scândură care ieşea din partea laterală a mesei de lucru.

– Nu e mult, dar mi-e teamă că e tot ce-ţi pot oferi, a spus abatele.

Conrad l-a privit intens. Destul de ciudat, mâinile abatelui tremurau, făcând cupa să danseze un pic înainte să o pună pe scândură.

– E suficient, a spus Conrad, încruntându-se uşor. Aveţi recunoştinţa mea, părinte.

A rupt un colțișor de pâine și l-a băgat în gură, apoi a ridicat cupa. Era plină cu un lichid fierbinte, galben-auriu. Conrad a apropiat-o să o adulmece. Nu era un miros cunoscut.

– Anason, a spus abatele. Îl creștem aici. Când înghețul și seceta ne-o permit.

Conrad a ridicat din umeri și a dus cupa la gură.

Când marginea fierbinte a cupei i-a atins buzele, ochii i s-au fixat pe privirea abatelui și o alarmă s-a declanșat undeva în adâncurile minții sale. Ceva nu era în regulă. Interesul bărbatului era prea mare și toate micile ticuri i se agravaseră.

Conrad a pus cap la cap ce știa. Apoi, într-o clipă, a gândit negânditul.

Imposibil! și-a spus el. *Nu se poate să ascundă asta.*

Și totuși era acolo. O alarmă zgomotoasă zăngănindu-i în urechi. Anii în care avusese de-a face cu înșelătorii pe Pământul Sfânt îi ascuțiseră simțurile și-l învățaseră să se aștepte la trădare la fiecare colț, și traiul incognito într-o țară străină nu făcuse decât să le ascută și mai mult. Simțuri care acum îl avertizau că acel negândit ar explica de fapt foarte multe.

A ținut cupa lipită de buze și, fără să bea, a studiat expresia abatelui.

A dat-o la o parte, departe de gură.

– Părinte, a spus el, și dumneata pari cam palid. Poate că ai mai multă nevoie de asta decât mine.

A întins mâna, oferindu-i cupa.

– Nu, nu, mă simt bine, a răspuns abatele, retrăgându-se ușor. Te rog. O să mâncăm când se termină cu treburile zilei.

Conrad nici nu a clipit. S-a aplecat și a împins cupa mai aproape de abate, punând mâna pe mânerul unui pumnal mare, pe care îl avea la centură.

– Insist, a spus el.

A ținut cupa acolo, la doar câțiva centimetri de fața preotului. Mici tremurături brăzdau fața bătrânului, încrețindu-i colțurile gurii, nările, pleoapele.

–Ia-o, a ordonat cavalerul.

Bărbatul s-a supus, cu mâinile tremurânde.

– Bea, a şuierat Conrad.

Mâna abatelui se scutura vizibil acum, aproape vărsând conţinutul cupei în timp ce o apropia încet de gură. I-a atins buzele. A ţinut-o acolo o clipă, cu mâna tremurându-i şi mai mult, cu ochii arzând de frică şi ţâşnindu-i de la cupă la Conrad şi înapoi.

– Bea-o, părinte, a stăruit cavalerul calm, dar ferm.

Călugărul a închis ochii, parcă gata să mai ia o gură, dar cupa i-a căzut brusc din mână. Obiectul s-a prăbuşit şi s-a spart pe podeaua de piatră.

Conrad îl sfredelea pe călugăr cu privirea, scoţând pumnalul şi aşezându-l pe masă.

–Acum, ce-ar fi să-mi spuneţi cum au ajuns de fapt săbiile aici?

– O să fie bine, i-a spus Conrad neguţătorului înmânându-i săculeţul. Ne descurcăm de-aici.

Mehmet a aruncat o privire grăbită la monedele de aur din săculeţ, apoi i-a strâns şireturile şi l-a îndesat-o sub curea.

– E un drum lung înapoi la Constantinopol. Acestea sunt teritorii periculoase. Sunt destui ghazi aici.

– Ne descurcăm, a repetat cavalerul. Nu ne întoarcem acolo.

– Nu?

Conrad a încuviinţat doar şi şi-a întins mâna, cu o expresie a feţei care dădea de înţeles că nu are de gând să spună mai mult. Neguţătorul corpolent s-a încruntat, apoi i-a strâns mâna şi i-a scuturat-o cu ciudă.

– Mergeţi cu bine! i-a spus el.

– Şi tu.

A rămas cu Hector şi cu Miguel, uitându-se la turcii care se îndepărtau călare. Conrad îşi închipuia ce se întâmpla probabil în capul neguţătorului. Îl plătise cu o mică avere ca să-i aducă aici, şi aduseseră şi o căruţă cu ei. O căruţă în care să transporte ceva. Ceva care trebuia să aibă o mare valoare dacă merita atât efort şi cheltuială.

Ceva ce neguţătorul şi-ar dori instinctiv.

– Să-nţeleg că ai găsit ceva, i-a spus Hector.

– Așa este, i-a răspuns Conrad, uitându-se după cei șase călăreți care dispăreau în josul muntelui.

Gura i s-a lățit într-un rânjet obraznic.

– Chiar așa este.

Părintele Nicodimus stătea la masa de lucru a cronicarului și se simțea mai rău cu fiecare rând pe care-l scria. Greutatea poverii îi întuneca mintea, transformând alegerea fiecărui cuvânt într-o muncă herculeeană. Totuși, trebuia să o facă. Nu exista cale de întoarcere. Nu din asta.

Trebuia s-o fi ars, a gândit el. *Trebuia să le fi ars pe toate cu mult timp în urmă.* Se gândise la asta de multe ori de-a lungul anilor, se întrebase dacă să o facă, fiind chiar aproape de câteva ori. Dar, asemenea predecesorilor săi, nu îndrăznea să o facă de frica unei greșeli care ar fi abătut asupra lui o furie nepământeană.

Simțea uităturile grele ale acoliților săi care se adunaseră, dar nu își putea ridica ochii să-i privească. Se concentra doar asupra foilor din fața sa și a încercat să-și țină ferm mâna cu care făcea să lunece pana.

I-am greșit Bisericii mele, a scris el. *Am greșit Bisericii și Domnului meu și pentru această greșeală nu există izbăvire. Mă tem că acel cavaler Conrad și frații săi templieri ne-au pecetluit soarta. Ei cutreieră acum pământurile noastre, îndreptându-se spre Corycus și de-acolo spre ținuturi necunoscute, purtând cu ei opera diavolului, scrisă de mâna sa cu otravă trasă din străfundurile iadului, a cărui existență blestemată constituie o amenințare îngrozitoare pentru piatra pe care lumea noastră a fost creată. Nu îndrăznesc să caut iertare sau milă pentru greșeala noastră. Tot ce pot oferi este acest simplu act care să-l salveze pe Tatăl nostru ceresc de povara sufletelor noastre nefericite.*

A mai citit o dată, cu ochii obosiți și înlăcrimați. Când a terminat, a pus pana jos lângă foi și abia atunci a îndrăznit să privească în sus spre călugării din fața sa. Toți îl urmăreau în tăcere, cu fețele mai palide și mai supte ca niciodată, cu buzele și degetele tremurânde.

În fața fiecăruia era câte o cupă simplă de lut.

Abatele s-a uitat spre ei, privirea-i deznădăjduită întâlnindu-se cu uitătura fiecăruia. Apoi le-a făcut un semn din cap şi a dus cupa la buze.

Fiecare şi-a ridicat-o pe-a lui.

Abatele a încuviinţat din nou.

13

ORAȘUL VATICAN, ÎN PREZENT

O tăcere grea înăbușea camera. Tess a privit fețele din jurul ei, încercând să-și dea seama dacă să continue sau nu. Cardinalul Brugnone și prefectul arhivelor, monseniorul Bescondi, păreau neliniștiți din cauza a ceea ce ea tocmai spusese. Lucru care era de înțeles. Pentru clerici, ideea de călugări – nu călugări-războinici ca templierii, ci bărbații aceia blânzi și pioși care se retrăseseră din societate ca să-și dedice viața rugăciunii și studiului –, ideea că acești călugări recurseseră la crimă, indiferent din ce motive, era de necrezut.

Reilly părea, de asemenea, contrariat de ce se afla în confesiunea călugărului.

– Deci primul grup de templieri avea ceva pentru care călugării au hotărât să-i omoare? Și apoi, o sută de ani mai târziu, trei templieri iau urma tovarășilor lor dispăruți, apar la mănăstire și reiau ce le aparținea, speriind călugării atât de tare, încât i-a făcut să se sinucidă?

– Asta spune scrisoarea abatelui, a confirmat Tess.

– Impostorul care a venit aici cu agentul Reilly, a întrebat Tilden, cine era?

– Nu știu, a răspuns ea. Nici Sharafi nu știa. Vedeți, după ce a găsit mărturisirea, profesorul și-a dat seama că făcuse o descoperire importantă. Nu s-a putut abține să nu cerceteze mai adânc, deși îl neliniștea. Profund. Adică aduceți-vă aminte ce a scris călugărul. „Opera diavolului, scrisă cu mâna lui, cu otravă din străfundurile iadului, a cărui existență blestemată

este o ameninţare cumplită pentru piatra pe care lumea noastră a fost creată.” Poate acest lucru era ceva ce nu trebuia găsit. Totuşi, Sharafi nu s-a putut abţine, dar ştia că trebuia să aibă grijă. Ştia că aşa ceva poate fi periculos. Chiar mai mult, probabil, dacă ar fi ajuns în mâinile cui nu trebuia. Aşa că a scos scrisoarea afară din arhive – a furat-o, la drept vorbind – şi a lucrat la ea în linişte în timpul său liber, sperând să-şi dea seama ce se întâmplase cu templierii aceia şi ce au luat cu ei. Petrecea mult timp în bibliotecă, căutând mai multe indicii. Călătorul sufi nu scrisese despre confesiunea pe care o ascunsese în jurnalul său; nu lăsase nimic în urmă cu privire la locul în care o găsise sau ce făcuse după aceea. Sharafi s-a gândit că sigur a fost la fel de speriat de ea ca şi el. Dar jurnalul descria călătoriile autorului în zonă, ceea ce constituia un punct de plecare, deşi Sharafi ştia că multe dintre numele de locuri şi puncte de reper din natură la care se făcea referire se schimbaseră de multe ori de-a lungul secolelor. Aşa că Sharafi a cercetat respectiva zonă, cea din jurul Muntelui Argaeus, care acum se numeşte altfel, întrebând în jur, încercând să găsească ruinele mănăstirii. A studiat şi toate materialele despre templieri pe care le-a găsit. Dar se tot lovea de ziduri. Zona pe care o cerceta era aproape nepopulată şi nu a găsit mănăstirea, nu că s-ar fi aşteptat cu adevărat să găsească ceva acolo, nu după atât timp. Nu a putut găsi nici vreo menţiune despre Conrad, în niciunul dintre documentele despre templieri de care dispunea. Era gata să renunţe când, cu câteva luni în urmă, acest tip l-a abordat în faţa universităţii, în Istanbul. Ştia totul despre descoperirea lui Sharafi. I-a spus profesorului că vrea ca el să-i găsească scrierile despre care vorbea călugărul. Şi l-a ameninţat pe el şi pe familia sa.

Tess a privit spre Reilly. Americanul a încuviinţat în semn de susţinere. A înghiţit şi a simţit cum i se rigidizează tot corpul.

– Sharafi era... *îngrozit*. Bărbatul i-a arătat un cap tăiat. Capul unei femei pe care o omorâse, o profesoară care era preferata fiicei lui. Îi tăiase capul... doar ca să-i arate că nu glumeşte.

Aerul din încăpere parcă s-a îngreunat odată cu spusele ei.

– De unde știa tipul ăsta la ce lucra profesorul? a întrebat Reilly. I-am pus impostorului nostru aceeași întrebare în taxi, pe drumul dinspre aeroport, crezând că e adevăratul Sharafi, și a zis că nu-i vorbise nimănui despre asta.

– Și noi l-am întrebat, a replicat Tess. A spus că a fost asistentul lui de cercetare de la universitate și nu și-a ținut gura. El era singurul care știa despre asta, în afară de soția sa. Și când l-a confruntat, el nu a negat. L-a mustrat pe Sharafi că nu raportase despre asta el însuși și a spus că a simțit că era de datoria lui să o facă.

– Datoria lui? Cine era?

– Un student. Din Iran.

– Dar despre ucigaș? Sharafi a zis ceva despre originea lui?

– A spus că și el e din Iran.

– Cât de sigur era?

Reilly a simțit că-i bate inima mai tare.

Tess s-a gândit o secundă.

– A spus doar că e din Iran. Nu părea să aibă vreo îndoială.

Reilly s-a încruntat. Era clar că nu era răspunsul pe care sperase să-l primească, dar, după tot ce se întâmplase, ajunsese să se aștepte la asta. Toată afacerea începuse să semene suspect de mult cu treburile murdare ale unei agenții de spionaj. Agenția de inteligență dintr-o țară cunoscută pentru loviturile sale. Ceea ce nu era deloc un semn bun.

– Oricum, Sharafi a înțeles mesajul, a continuat ea. Trebuia să obțină rezultate. Și când nu a mai putut înainta pe cont propriu, a decis că are nevoie de ajutorul unui specialist în istoria templierilor.

– Așa că s-a dus în Iordania, a adăugat Tilden. Ca să-l consulte pe prietenul tău, Simmons.

Tess a dat din cap.

– Era într-o stare foarte proastă. La început, a încercat să ascundă. Nu ne-a spus toată povestea. A zis doar că lucrase la ceva pentru un tratat pe care îl scria și că încerca să localizeze un cavaler templier, Conrad, care ajunsese la Constantinopol în 1310.

– Dar credeam că toți templierii au fost arestați în anul 1307! a replicat Reilly.

– Mandatele de arestare au fost emise în 1307, e-adevărat. Dar unii dintre frați au reușit să fugă înainte ca slujitorii regelui Filip să-i ridice. Mulți templieri francezi, de exemplu, au ajuns în Spania și Portugalia, unde ordinele locale erau mai mult sau mai puțin protejate de regii din partea locului. Și-au schimbat numele ca să nu fie descoperiți de inchizitorii papei, care au fost trimiși pe urmele lor. Și, în Orient, templierii își pierduseră toate bazele pe Pământul Sfânt înainte de asta. Acra a căzut în 1291, nu? Ultimul bastion rămas era pe o insulă mică, pe coasta Siriei, Arwad. Au fost alungați de acolo în 1303 și templierii supraviețuitori au ajuns în Cipru, unde au intrat în bucluc pentru că l-au ajutat pe fratele regelui să-l detroneze. Când suveranul și-a recăpătat tronul, i-a executat pe cei patru templieri instigatori prin înec, iar pe restul i-a exilat, deși nu se puteau întoarce în țările lor natale din Europa, unde îi aștepta arestarea. Știm foarte puțin despre ce li s-a întâmplat.

– Prin urmare, Conrad poate fi unul dintre cei care au reușit să fugă, a speculat Reilly.

– Asta credea Jed, a spus Tess. Și-a verificat registrele. A găsit menționat un cavaler pe nume Conrad până la arestările din Cipru. După aceea, urma se pierdea. Nu a găsit nimic după asta – ceea ce nu era surprinzător. Odată exilați de regele Ciprului, Conrad și tovarășii săi nu puteau să se întoarcă în Europa, nu cu toți inchizitorii pe urmele lor. Jed credea că poate trăiseră incognito într-unul din orașele mari ca Antiohia sau Constantinopol. Deci asta era. Și apoi Sharafi a cedat. Ne-a spus ce se petrecea cu adevărat. Și Jed s-a hotărât să facă tot ce-i stătea în putere să-l ajute. Amândoi am făcut. Nu era vorba despre o cercetare universitară obișnuită. Era clar că tipul lui Sharafi nu ar fi acceptat niciun eșec. Iranianul era îngrozit de griji că i-ar putea face ceva soției sale sau fiicei sale ca să-l preseze mai tare. Trebuia să găsim ceva. Și când Jed s-a lovit de un perete în propriile însemnări, ne-a spus despre registru. Știa de el, știa de existența

lui, știa că îl ţin în străfundurile Vaticanului şi că nimănui nu îi este îngăduit să-l vadă.

Tess s-a oprit, sperând să continue vreunul dintre cei de faţă.

Acela a fost Reilly. S-a întors spre Brugnone:

– E-adevărat?

Cardinalul a ridicat din umeri, cu o expresie încremenită, apoi a încuviinţat.

– Da.

– De ce? a insistat Reilly.

Brugnone i-a aruncat o privire prudentă lui Tess, apoi şi-a îndreptat iar atenţia spre american.

– Arhivele noastre conţin documente foarte sensibile. Multe pot fi prost interpretate sau răstălmăcite de amatorii de scandal, cu planuri mai puțin onorabile. Încercăm să limităm asta.

– Și registrul?

Brugnone a dat din cap către Bescondi, care a intervenit.

– E consemnarea completă a arestărilor templierilor şi a desfiinţării ordinului lor. Tot ce au găsit inchizitorii, toţi cei cu care au vorbit, totul era trecut în el. Numele membrilor Ordinului de la Marele Maestru până la cel mai neînsemnat scutier, ce li s-a întâmplat, unde au ajuns, cine ce a spus, cine a trăit, cine a murit... Proprietăţile Ordinului, ceea ce deţineau în Europa şi în Levant, animalele lor, conţinutul bibliotecilor lor... tot.

Reilly a procesat informaţia.

– Deci Simmons avea dreptate. Știa că, dacă există vreo consemnare despre ce se întâmplase cu Conrad, trebuia să fie acolo.

– Da, a încuviinţat arhivarul.

Reilly a observat că Bescondi l-a privit o clipă pe cardinal. Un dialog fără cuvinte părea să fi avut între ei, în timp ce Brugnone i-a răspuns arhivarului cu un semn imperceptibil din cap. Acesta a încuviinţat.

Reilly s-a întors din nou spre Tess.

– Și atunci... m-ai sunat pe mine.

Tess a scuturat din cap cu mâhnire.

– Îmi pare rău. Eu doar... m-am gândit că eşti singura persoană pe care o cunosc care îl putea ajuta pe Sharafi să arunce o privire la registru. Nimic mai mult. Totuşi, m-am chinuit să mă hotărăsc dacă să te rog sau nu să faci asta. Mai ales că noi eram... Privirea i s-a fixat o clipă pe Reilly, lăsând cuvintele în suspensie. Nu era nevoie ca şi ceilalţi să afle de problemele lor. Am discutat întâi cu Jed. Nu eram sigură, încă mă gândeam... şi următorul lucru pe care îl ştiu este că acest tip care a apărut în faţa biroului lui Jed cu un pistol în mână ne-a împins în spatele dubiţei sale şi ne-a dus într-un loc ca o peşteră, nu ştiu unde era. Ne-a aruncat pe mine şi pe Jed într-o cameră, trebuia să fi fost un fel de pivniţă, şi ne-a pus nişte cătuşe de plastic la încheieturi şi la glezne. Sharafi era deja acolo, legat fedeleş. Şi toate imaginile alea groaznice despre capul tăiat al profesoarei şi ostaticii din Beirut şi Irak au început să-mi treacă prin cap. Tess se simţea înfrigurată acum. Vorbind despre asta, retrăia tot coşmarul. S-a uitat spre Reilly.

– M-a pus să te sun.

– De unde a ştiut despre toate alea? a întrebat americanul. Ai discutat cu altcineva?

– Nu, sigur că nu. Poate asculta ce vorbeam cu Jed, poate avea un microfon ascuns în biroul lui Jed sau mai ştiu eu ce.

Reilly s-a gândit câteva clipe.

– Tipul ăsta, oricine ar fi, pentru oricine ar lucra – şi cred că avem câteva idei – are resurse serioase la dispoziţie. Apare în Istanbul şi nu are nicio problemă cu a omorî o femeie pentru a-l convinge pe Sharafi. Îl urmăreşte până în Iordania şi află despre ceea ce tu şi Simmons discutaţi în particular. Vă ia pe toţi trei din Iordania şi reuşeşte să vă aducă cel puţin pe doi dintre voi, dacă nu pe toţi trei, tocmai până la Roma fără să fie detectat. Are tupeul să mă întâlnească la aeroport, să-mi vândă povestea asta şi mă face să-l aduc aici ca să ia registrul, dar nu înainte de a amplasa două maşini-capcană pe care le putea folosi la nevoie ca diversiune. A scuturat din cap şi a expirat zgomotos. Tipul ăsta are acces la informaţiile potrivite, are resurse care-i permit să călătorească după bunul plac, are acces la explozibili, detonatoare, maşini şi Dumnezeu ştie încă la ce. E mai calm

decât oricine altcineva când vine vorba de condiţii ieşite din comun. S-a uitat la toţi, parcă spre a-i convinge. Tipul ăsta nu e de categorie uşoară. E pe bune. Şi o să ne trebuiască resurse serioase dacă vrem să avem chiar şi cea mai mică şansă de a-l opri.

Delpiero a mustăcit, cu o expresie indignată.

– Oh, intenţionăm să facem tot ce ne stă în putere să-l aducem pe acest individ în faţa Justiţiei, a subliniat poliţistul Vaticanului, pe un ton uşor batjocoritor. Dar, în acelaşi timp, cred că ai foarte multe întrebări la care trebuie să răspunzi. Se pare că ai uitat că i-ai fost complice.

– Nu am uitat deloc, a sărit Reilly. Îl vreau pe tipul ăsta mai mult decât oricine din această cameră.

– Poate că nu mă fac bine înţeles, a spus inspectorul. Vom depune plângere împotriva ta. Tu l-ai adus pe acest bărbat la Vatican. Dacă nu ai fi făcut asta, nu ar fi pătruns la arhive, nu ar fi fost nevoie să detoneze nicio bombă şi...

– Crezi că aşa ar fi fost? a ripostat Rilley. Crezi că s-ar fi lăsat păgubaş şi s-ar fi întors fericit acasă? Îţi baţi joc de mine? Ai văzut cum operează. Dacă nu îl aduceam eu aici, ar fi găsit o altă cale de intrare. Poate că, ştiu eu, ar fi ajuns cumva la monseniorul Bescondi. Poate cu un alt cap tăiat, ca să fie sigur că e luat în serios.

– L-ai drogat pe monsenior, a mormăit Delpiero. Ai ajutat teroristul să scape.

– Asta a fost înainte să ştiu că *era* un nenorocit de terorist sau că *avea* vreo bombă, s-a înfuriat Reilly. Am făcut ce a trebuit ca să-i obţin cartea şi să salvez ostaticii. Spuneţi-mi o chestie. Ce mi-aţi fi zis, dacă v-aş fi anunţat că e un tip care are nevoie să vadă registrul templierilor? L-aţi fi lăsat să intre în paşi de dans acolo sau i-aţi fi oferit accesul? Ori aţi fi avut nevoie să ştiţi exact cine era şi de ce trebuia să-l vadă?

Delpiero s-a bâlbâit căutând un răspuns, apoi a privit spre Bescondi şi Brugnone. Arhivarul şi cardinalul păreau la fel de neliniştiţi din cauza întrebării.

– Ei? a insistat Reilly pe un ton aprig.

I-au răspuns ridicând din umeri.

Și-a șters fața cu mâinile încercând să-și domolească furia.

– Uite, a continuat el, cu vocea acum mai calmă, dar dârză. Poate credeți că am greșit, poate credeți că ar fi trebuit să procedez altfel. Poate că aveți dreptate. Dar în vâltoarea momentului, pur și simplu nu am avut altă soluție. Sunt pregătit să înfrunt consecințele faptelor mele. Absolut! Puteți face ce vreți cu mine odată ce treaba asta se încheie. După ce el va fi arestat sau la morgă. Dar până se va întâmpla asta, trebuie să fac parte din operațiunea asta. Trebuie să ajut să fie prins.

Delpiero i-a înfruntat privirea.

– E admirabil, agent Reilly. Dar am discutat asta cu superiorii tăi și ei sunt de acord cu noi.

Reilly a urmărit privirea inspectorului până la Tilden, care s-a uitat încruntat, parcă întrebând „la ce naiba te așteptai?”.

– Nu te aflai aici cu treburile Biroului. Mai rău, ne-ai ascuns informații cu privire la motivul adevărat pentru care te aflai aici. Asta nu dă foarte bine pentru cei care dețin puterea acasă. Dacă nu cumva îmi scapă ceva, pot să pariez că ar trebui să te consideri suspendat, i-a spus atașatul, pe timpul investigației autorităților italiene și a Vaticanului.

– Nu mă poți da la o parte, a protestat Reilly. Tipul m-a păcălit. Trebuie să fac asta.

S-a uitat în jur și l-a observat pe Brugnone studiindu-l. Tilden și-a desfăcut mâinile într-un gest resemnat, neajutorat.

– Îmi pare rău, dar așa trebuie să fie pentru moment.

Reilly a țâșnit în picioare.

– E o nebunie! a izbucnit, cu mâinile tăind aerul dramatic. Trebuie să ne mișcăm repede. Avem o scenă a crimei de cercetat. Avem o bombă neexplodată de analizat. S-ar putea să avem amprente în mașini și în arhive și capturi video pe camerele de supraveghere. Trebuie să emitem un buletin în toate punctele de graniță, să discutăm cu Interpolul.

Apoi s-a uitat țintă la Delpiero:

– Nu vă tăiați nasul ca să-i faceți în ciudă feței. Știu că sunteți nervoși. Și eu sunt. Dar pot să fiu de ajutor și sunt aici acum. Puteți folosi resurse FBI pentru treaba asta și nu vă permiteți să așteptați până se hotărăsc pe cine să urce într-un avion care vine încoace. Poate ajunge foarte departe până atunci.

Delpiero nu părea să fi fost impresionat de rugămintea lui Reilly. Cu trei scaune mai încolo, Brugnone și-a dres glasul ostentativ, atrăgând atenția tuturor în timp ce se ridica în picioare.

– Să nu ne grăbim.

I-a aruncat o privire lui Reilly și a continuat:

– Agent Reilly, condu-mă până la camera mea, te rog.

Delpiero a sărit în picioare.

– *Eminenza Vostra,* mii de scuze, dar... ce faceți? Omul ar trebui să fie arestat.

Brugnone l-a liniștit cu un gest ușor din mână, pe cât de mic, pe atât de autoritar. *Predersela con calma*. Liniștește-te.

A fost de ajuns să-l oprească pe Delpiero.

Reilly s-a ridicat, a privit nesigur spre Tilden și spre Delpiero, și l-a urmat pe cardinal afară din cameră.

14

Reilly l-a însoţit pe secretarul papei de-a lungul scuarului înverzit al grădinii din Piazza Santa Marta. Era trecut de prânz de-acum, şi aerul din jurul lor era sufocant. La mai puţin de cincizeci de metri spre stânga, faţada Catedralei Sfântului Petru se înălţa spre cer. Doar nişte urme vagi rămăseseră din norul negru de fum care însoţise explozia maşinii-capcană, dar piaţa în sine, de obicei animată şi plină de automobile, autobuze şi turişti în perioada aceasta a anului, era pustie. Deşi a doua bombă fusese dezamorsată şi distrusă, Vaticanul părea un oraş fantomatic şi, văzându-l astfel, Reilly se simţea şi mai rău decât se simţise în biroul inspectorului.

Cardinalul păşea în linişte, cu mâinile prinse la spate. Fără să se întoarcă pentru a-l privi, l-a întrebat pe Reilly.

– Nu am avut ocazia să vorbim de la ultima ta vizită – câţi ani au trecut, trei?

– Aşa este, a confirmat Reilly.

Brugnone a încuviinţat, adâncit în gânduri. După un moment, a întrebat:

– Nici acela nu a fost un moment plăcut, nu? Întrebările pe care ţi le puneai, răspunsurile pe care le-ai primit... şi apoi, după toate, să fii atras în furtuna aceea catastrofală...

L-au copleşit din nou amintiri din acel episod al vieţii lui. Chiar şi după trei ani, încă simţea apa sărată în gât şi fiorul adânc de la lungile ore petrecute pe mare, pe jumătate mort, plutind pe o plută încropită la kilometri distanţă de coasta unei insule greceşti minuscule. Dar cuvintele pe

care i le spusese atunci cardinalul l-au înfiorat cel mai tare: *Mi-e teamă că de adevăr ți-e frică.* Reilly și-a dat seama că nu avea liniștea necesară unui răspuns definitiv la întrebare. Își aducea aminte de cum stătea pe vârful stâncii cu Tess și privea neajutorat foile de pergament care fluturau în jos spre reciful învolburat, simțindu-se lipit de șansa de a ști vreodată dacă erau adevărate sau o înșelătorie elaborată.

– Nici astăzi nu a fost o plimbare la cofetărie, a replicat Reilly.

Cardinalul nu a înțeles.

– O plimbare la cofetărie?

– Adică nu a fost o zi ușoară, a clarificat Reilly.

– Dintr-un motiv sau altul, vizitele mele aici nu sunt niciodată ușoare, s-a plâns el.

Brugnone a ridicat din umeri și a alungat cu un gest din mâna lui mare acest comentariu.

– Aici e sediul unei mari puteri, agent Reilly. Și unde există putere trebuie să existe și conflict.

Au trecut peste drum și au intrat în sacristie, o clădire cu trei etaje care fusese alipită părții de sud a catedralei. Odată ajunși înăuntru, au mers spre stânga și au traversat sălile somptuoase ale Muzeului Trezoreriei. Cu fiecare pas, podelele de marmură rară și busturile de bronz ale papilor de altădată apăsau greu asupra lui Reilly. Fiecare centimetru din locul acesta era adânc înrădăcinat în istorie, chiar în temelia civilizației occidentale – o istorie despre care acum știa mult mai multe.

– Erai un om foarte credincios când ne-am întâlnit prima oară. Mai mergi la slujbă? l-a întrebat cardinalul.

– Nu chiar. Îl ajut pe părintele Bragg cu echipa de softbal a copiilor duminică dimineața, când pot, dar cam atât.

– Pot să întreb de ce?

Reilly și-a măsurat bine cuvintele. Aventura căreia supraviețuiseră el și Tess cu trei ani în urmă și revelațiile ei tulburătoare își puseseră amprenta asupra lui, dar încă avea un mare respect pentru Brugnone și nu dorea să-l jignească în niciun fel.

– Am citit mult de când ne-am întâlnit... M-am gândit la toate... şi cred că sunt mai puţin confortabil cu întregul concept de religie instituţionalizată decât eram.

Brugnone s-a gândit la răspunsul lui, cu ochii grei pierduţi în depărtare. Niciunul dintre ei nu a vorbit înainte să ajungă la sfârşitul galeriei cu fresce şi să intre în transeptul sudic al catedralei. Reilly nu fusese niciodată înăuntrul marii bazilici, iar priveliştea care l-a întâmpinat l-a lăsat cu gura căscată. Probabil că era întruchiparea sublimului în arhitectură, fiecare detaliu încântând ochiul şi înălţând sufletul. La stânga a zărit altarul papal al lui Bernini, coloanele răsucite, în formă de spice şi acoperământul splendid al baldachinului extraordinar de elaborat, fiind intimidat de domul colosal care se înălţa deasupra lui. La dreapta, abia putea întrezări intrarea în colţul îndepărtat al navei. Raze de lumină se strecurau prin ferestrele lucarnei, mult deasupra lor, scăldând catedrala într-o lucire nepământeană şi reaprinzând o scânteie din adâncul său care se stinsese în ultimii ani.

Brugnone părea să observe efectul pe care locul îl avea asupra lui Reilly şi s-a oprit la intersecţia dintre braţele transeptului să-i ofere răgazul să savureze totul.

– N-ai avut niciodată timp pentru o vizită pe îndelete, nu-i aşa?

– Nu, a răspuns Rilley, şi nu voi avea nici acum.

S-a oprit, apoi a continuat:

– Trebuie să ştiu ceva, Eminenţa Voastră.

Brugnone nici măcar nu a tresărit.

– Vrei să ştii ce se află în cufere.

– Da. Ştiţi ce urmăreşte?

– Nu sunt sigur, a spus cardinalul. Dar, dacă e ce cred eu că ar putea fi..., ar fi mai rău pentru noi chiar decât omul pe care îl urmărea Vance.

S-a oprit o secundă, apoi a întrebat:

– După tot ce a făcut astăzi... mai contează?

Reilly a ridicat din umeri. Prelatul avea dreptate.

– Nu prea. Dar m-ar ajuta să ştiu. Trebuie să-l găsim.

Brugnone a încuviințat, reținând întrebarea lui Reilly. L-a studiat puțin, apoi i-a spus:

– Am auzit ce ai zis acolo. Și, deși nu susțin ce ai făcut și nici nu sunt de acord cu decizia ta de a ne exclude din hotărârile tale, pot să înțeleg că erai într-o situație dificilă. Și adevărul este că îți suntem datori. Ne-ai făcut un mare serviciu acum trei ani, unul care realizez că a fost greu de înghițit pentru tine. Dar ai rămas fidel principiilor tale, în ciuda îndoielilor, și ți-ai pus viața în pericol pentru noi, ceea ce n-ar fi făcut oricine.

Reilly a simțit remușcarea ca o gheară care-l strânge. Ce spunea Brugnone era parțial adevărat, dar cardinalul nu știa întregul adevăr. La reîntoarcerea din Grecia, cu trei ani în urmă, Reilly și Tess căzuseră de acord să prezinte o versiune puțin modificată a întâmplărilor. Mințiseră. Grosolan. Le spuseseră șefilor de la FBI și reprezentantului Vaticanului la New York că furtuna dusese la moartea tuturor celor implicați în afara lor, și au susținut că ruinele Templului Șoimului nu fuseseră găsite niciodată. Promiseseră să nu vorbească despre ceea ce li se întâmplase la asediul Muzeului Metropolitan, unde patru călăreți costumați în cavaleri templieri luaseră cu asalt marea expoziție a Vaticanului, distrugând locul înainte să evadeze cu un vechi codificator templier. Și asta fusese tot. În ceea ce privea Vaticanul, Reilly luptase curajos până la sfârșit pentru a-i apăra cauza – ceea ce, din nou, nu era chiar adevărat. Și faptul că Reilly și cardinalul stăteau acum lângă Altarul Minciunii – un mozaic adami monumental reprezentând ceea ce americanul a recunoscut ca fiind pedeapsa cuplului care îl minți pe Sf. Petru în legătură cu câți bani primiseră pentru o bucată de pământ și au fost omorâți pentru înșelăciunea lor – nu prea îl ajuta.

– Aveam nevoie de ajutorul tău atunci și, în ciuda tuturor lucrurilor, ai fost de acord să ne ajuți, i-a spus cardinalul. Vreau să știu cum te simți acum. S-a schimbat ceva? Mai ești dispus să lupți pentru noi?

Reilly a simțit o deschidere. Dar nu i-a influențat răspunsul.

– Datoria mea este să mă asigur că asemenea indivizi nu mai au posibilitatea să facă rău celor din jur niciodată. Oamenilor nevinovați, ca aceia care au murit în afara zidurilor astăzi. Nu prea-mi pasă de ce e în

acele cufere, Eminenţa Voastră. Vreau doar să-l închid pe tipul ăsta sau să-l bag doi metri sub pământ, dacă asta alege.

Brugnone i-a susţinut privirea un moment, apoi parcă a ajuns la o concluzie, în timp ce încuviinţa ca pentru sine, încet.

– Bine, atunci, agent Reilly... cred că trebuie să te lăsăm să continui, nu?

După tot ce se întâmplase, în starea lui de surescitare, americanul nu era sigur că auzise bine.

– Ce spuneţi? Credeam că sunt arestat.

Brugnone i-a alungat comentariul cu gestul caracteristic.

– Ce s-a întâmplat azi-dimineaţă a început aici, în oraşul Vatican. Cum ne ocupăm de asta este problema noastră... şi, după cum ştii, avem şi o anumită influenţă asupra lucrurilor care se întâmplă în afara acestor ziduri.

– Influenţa dumneavoastră se extinde până la Federal Plaza? Pentru că sunt convins că-mi vor cere insigna înapoi.

Cardinalul i-a aruncat un zâmbet ştiutor, încrezător.

– În această privinţă, nu cred că sunt multe zone care să fie în afara sferei noastre de influenţă. Tonul i-a devenit ferm.Vreau să participi la investigaţie, agent Reilly. Vreau să-l găseşti pe acest bărbat şi să pui capăt acestei barbarii. Dar trebuie să ştiu şi că vei proteja interesele noastre, astfel încât, dacă va fi să găseşti ceea ce el caută, mi-l vei aduce mie întâi, indiferent de orice alte consideraţii... sau influenţe. Ultimul cuvânt a avut o anumită sonoritate.

Reilly i-a simţit lovitura.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Câţiva dintre asociaţii sau prietenii tăi ar putea avea alte idei despre ce trebuie făcut cu o descoperire de importanţă istorică.

Un cuvânt – *prietenii* – l-a spus mai accentuat.

Americanul a crezut că înţelege.

– Vă faceţi griji în privinţa lui Tess?

Brugnone a ridicat din umeri.

– Oricine poate fi o amenințare într-o situație ca asta. De aceea trebuie să știu că vei apăra interesele Bisericii, mai presus de toate. Am cuvântul tău, agent Reilly?

Reilly a cântărit bine spusele cardinalului. Pe de o parte, se simțea șantajat. Pe de altă parte, nu era ca și cum i se cerea ceva diferit de ceea ce oricum ar fi făcut. Și, în plus, prioritatea lui era să-l prindă pe individul care provocase carnajul. Orice s-ar fi aflat în cuferele acelea era de o importanță secundară. Clar secundară.

– Aveți cuvântul meu.

Brugnone a încuviințat dând ușor din cap.

– Atunci, trebuie să treci la treabă. Voi vorbi cu Delpiero și cu oficialii de la Polizia. Și cu superiorii tăi. Poți să preiei controlul după aceea.

– Vă mulțumesc.

Reilly a întins mâna recunoscător, neștiind dacă e un gest potrivit.

Brugnone i-a strâns mâna.

– Găsește-l. Și oprește-l!

– Nu va fi ușor. A obținut ceea ce își dorea... și, cu registrul templierilor, are un avans în fața noastră. Dacă acolo va găsi orice fel de informație despre ce s-a întâmplat cu acest Conrad, atunci, acolo îl vom găsi pe teroristul nostru. Dar el are cartea și noi nu.

Brugnone a zâmbit vag.

– Nu aș merge atât de departe.

A lăsat cuvintele să-și facă efectul, apoi a spus:

– Vezi tu, am înțeles de o vreme că arhiva a devenit mult prea mare pentru a putea fi administrată pe căile tradiționale. Avem peste optzeci și cinci de kilometri de rafturi, toate încărcate cu materiale. Astfel că, cu aproximativ opt ani în urmă, am inițiat un proces de arhivare electronică. Am scanat aproape jumătate din colecție.

Rilley s-a luminat puțin la față. Știa deja ce urma să răspundă Brugnone, dar a spus:

– Sper că nu le scanați în ordine alfabetică.

– Le înregistrăm în funcţie de relevanţa estimată, a replicat cardinalul cu un zâmbet cunoscător. Şi, mai ales după ce s-a întâmplat cu trei ani în urmă, cu greu se poate spune că templierii erau irelevanţi, nu?

15

Restul după-amiezii a fost o ceaţă dezlânată şi zgomotoasă.

Reilly şi Tess şi l-au petrecut în birourile Gendarmeriei, unde un post de comandă temporar fusese amenajat într-o sală mare de conferinţe. Frenezia activităţii din jurul lor nu s-a oprit nicio clipă în timp ce Tess a dat o declaraţie detaliată cuprinzând tot ce i se întâmplase, iar Reilly s-a asigurat că poliţia locală făcea tot ce-i stătea în putere să-l prindă pe răpitorul ei.

Spre uşurarea lui Reilly, păreau să fie pe drumul ce bun. Se emisese un BDI – „buletin de informare” – de mare prioritate către diversele autorităţi poliţieneşti ale ţării şi au fost trimise alarme către principalele puncte de intrare în ţară. Interpolul se asigura că cererea era transmisă în mod adecvat tuturor ţărilor vecine. Informaţia despre caz însă era restricţionată. Teroristul, despre care se credea că era un iranian care foloseşte un paşaport fals al unei alte ţări, reuşise să evite să privească înspre vreuna din camerele de supraveghere din interiorul Vaticanului. Toate imaginile cu el pe care reuşiseră să le obţină până acum erau fragmentare sau neclare. Echipe medico-legale fuseseră trimise să caute amprente în arhive, în BMW, în automobilul papal distrus, în speranţa că ar fi de ajutor pentru identificarea sa, în timp ce colegii lor din brigada antitero analizau în laborator bomba dezamorsată pentru a-i determina proveniența.

L-au adăugat şi pe Simmons pe listă, dată fiind posibilitatea ca, asemenea lui Tess şi Sharafi, să fi fost adus la Roma şi el. O cerere urgentă

pentru datele din pașaportul său a fost remisă ambasadei; între timp, Tess i-a ajutat pe detectivi să găsească nişte poze cu el pe internet.

Reilly a luat legătura cu atașatul legal al Biroului la Istanbul, informându-l despre necesitatea de a le localiza pe soţia şi pe fiica lui Sharafi şi de a le spune ce se întâmplase. În plus, l-a rugat pe atașat să pună poliția locală pe urmele asistentului turnător al lui Sharafi, deşi nu avea speranţe prea mari.

În timp ce se întâmplau toate acestea, la arhive, Bescondi a instruit cât de mulți cărturari a putut aduna să analizeze versiunea scanată a registrului şi să caute orice referință despre un cavaler pe nume Conrad.

Reilly s-a străduit să ignore iritarea evidentă a lui Delpiero şi a detectivilor de la Polizia cu privire la prezența sa. Intervenţia lui Brugnone în favoarea sa nu fusese prea bine primită. Polițiștii locali nu făceau niciun efort să-şi mascheze convingerea că ar fi trebuit să lâncezească în spatele gratiilor, şi nu să lucreze alături de ei. Reilly a trebuit să facă față câtorva întâlniri tensionate cu ei, dar s-a abținut şi a evitat să transforme o situație deja dificilă într-una şi mai grea. De asemenea, încerca pe cât posibil să nu le stea în cale, petrecându-şi aproape toată după-amiaza încingând liniile telefonice, primind mustrări de la şeful său pentru că lucrase singur, înainte să informeze diverşi şefi de unități de la Federal Plaza, Langley şi Fort Meade, înainte să se organizeze o şedință comună.

Până seara, nu prea mai putea face mare lucru. Toate avertizările fuseseră emise, investigatorii cercetau cu atenție rapoarte de imigrări şi înregistrările camerelor de supraveghere, laboranții meştereau la staţiile lor de înaltă tehnologie, iar cărturarii buchiseau scrieri medievale. Jocul aşteptării începuse.

Tilden i-a lăsat pe Reilly şi pe Tess la Sofitel, un hotel discret de mărime mijlocie pe care ambasada îl folosea frecvent pentru vizitatori. Au fost cazați sub nume false şi li s-au dat două camere alăturate la ultimul etaj. Doi polițişti în civil erau în fața hotelului, într-o Lancia fără însemne, pe Via Lombardia. Era o stradă cu sens unic, liniştită, ceea ce le uşura misiunea de dădacă.

Camerele erau spațioase și aveau o vedere superbă asupra grădinilor luxuriante ale Vilei Borghese și a domurilor Bisericii San Carlo al Corso și, mai departe, spre vest, a Bazilicii Sfântul Petru. Era o priveliște splendidă în orice zi și chiar mai mult cu soarele strălucind la apus, dar Tess n-a reușit să se bucure de ea decât trei secunde, după care s-a îndepărtat de fereastră pentru a se prăbuși în moliciunea patului gigantic. Pentru un om ca ea, cu mușchii greu încercați și mintea sleită, era paradisul.

Și-a întins brațele și și-a lăsat capul să se scufunde și mai mult în pernele moi.

– Care hotel era ăla care se lăuda tot timpul desăre cât de grozave sunt paturile lor?

Reilly a apărut în ușa care făcea legătura dintre cele două camere, ștergându-și fața cu un prosop.

– Westin!

– Ei bine, nu se compară cu bijuteria asta!

S-a lăsat pe spate și mai mult, cu brațele întinse spre marginile patului, cu ochii închiși de încântare.

Reilly s-a dus până la minibar și a scotocit înăuntru.

– Vrei ceva de băut?

Tess nu și-a ridicat privirea.

– Sigur.

– Ce-ai vrea?

– Fă-mi o surpriză.

A auzit sunetul plăcut al unui capac care se desface – capacele înșurubate nu erau, dintr-un motiv sau altul, o marfă de serie în Europa – apoi încă unul. Apoi salteaua s-a lăsat puțin spre stânga când Reilly s-a așezat pe marginea patului.

Ea s-a împins în spate, ridicându-se în capul oaselor pe perne, și el i-a întins o sticlă rece de bere Peroni.

– Bine-ai venit la Roma, a spus el, cu o expresie obosită și nedumerită, când au ciocnit sticlele.

– Bine-ai venit la Roma! a repetat ea, cu un aer preocupat.

Încă nu era prea sigură de cum se întâmplase totul. Deși trecuseră prin tot încă o dată la birourile Gendarmeriei, încă i se părea ireal că se afla acolo. La Roma. Într-o cameră de hotel. Cu Reilly lângă ea.

A luat o înghițitură mare, iar berea rece i-a gâdilat gâtul, apoi a simțit o furnicătură plăcută în stomac, apoi i-a privit fața. Avea câteva vânătăi mici, una pe obrazul stâng, alta mai pronunțată, deasupra sprâncenei drepte. Își aducea aminte cum se alesese cu o mulțime de astfel de vânătăi când s-au cunoscut prima oară. Dar după aceea, după ce se întorseseră în Statele Unite, după ce începuseră să se întâlnească și, curând după aceea, după ce el s-a mutat în casa ei, vânătăile începuseră să dispară – doar ca să fie înlocuite, știa, de o altfel de durere. S-a surprins pe sine însăși gândind că îi fusese dor să-l vadă în felul acesta, superagentul atotsalvator cu vânătăile și intensitatea, și urgența, și s-a simțit ciudat.

– Și iată-ne din nou aici! a zis ea.

– Da.

În ochii lui se vedea o lucire pierdută, obosită, de parcă nici el nu înțelegea că se află acolo.

– Ți-a fost dor de mine? nu s-a putut ea abține să-l întrebe, cu colțurile gurii ridicate într-un zâmbet jucăuș.

S-a uitat la ochii lui, care i-au zburdat peste toată fața – Doamne, ce dor îi fusese de privirea aia –, apoi a chicotit sprințar și ironic, înainte să ia încă o înghițitură de bere.

– Ce? a insistat ea.

– Hei, nu eu am fost cel care a fugit peste jumătate de lume.

Spre ușurarea ei, felul în care o spusese nu era deloc ranchiunos.

– Asta nu înseamnă că nu poate să-ți fie dor de mine, l-a tachinat ea.

El a râs și și-a scuturat capul în semn de neîncredere.

– Ești incredibilă, știai?

– Asta înseamnă da?

Zâmbetul ei luminos avea forța de atracție a unui magnet uriaș. Știa că scuturile lui nu vor mai rezista mult.

El i-a susținut privirea un timp, apoi a spus:

– Bineînțeles că mi-a fost dor de tine.

Ea și-a ridicat sprâncenele, prefăcându-se surprinsă.

– Atunci, ce-ar fi să nu te mai uiți așa la mine și să...

Nu a apucat să-și termine vorba. Era deja peste ea, ținându-i capul în mâini și sărutând-o cu o poftă de nepotolit. Sticlele pe jumătate goale s-au rostogolit de pe pat, căzând pe covor cu un zgomot înfundat, în timp ce corpurile lor se răsuceau unul în jurul celuilalt, cu mâinile flămânde căutând pe sub haine pielea atât de cunoscută.

– Sunt murdară, i-a șoptit Tess când el i-a smuls bluza, devorând-o până la buric.

Nu s-a oprit.

– Știu. Îmi place asta la tine, a replicat el printre mușcături mari din pielea ei.

Ea a râs, un râs visător, demonic, printre gemetele de plăcere.

– Nu! Chiar sunt murdară, adică nespălată.

Dar el și-a văzut de treabă mai departe.

– După cum am spus, face parte din farmecul tău.

Ea i-a cuprins capul în mâini, a închis ochii și și-a arcuit spatele, căzând între două perne.

– Adică trebuie să fac un duș, prostănacule.

– Amândoi trebuie, a mormăit el fără să cedeze. Mai târziu.

16

„Mai târziu” a venit după vreo două ore. Nu se mai văzuseră de patru luni. De fapt, nu ştiuseră când se vor mai vedea, dacă urmau să se mai vadă, având în vedere că nu se despărţiseră în termeni tocmai amiabili. Şi, deşi cele două ore în care au dispărut unul în altul ignorând restul lumii nu urmau să compenseze patru luni de dorinţe stăvilite şi experienţele reprimate de moarte prin care tocmai trecuseră, era totuşi un început bun.

După o lungă perioadă petrecută împreună în cabina de duş tivită cu marmură, erau din nou în pat, în halate groase de prosop de data aceasta, înfruptându-se dintr-o cină servită în cameră compusă din *risotto parmigiano* şi *scaloppine al limone*.

Reilly a privit-o pe Tess în timp ce mânca. În ciuda nebuniei ei din ultimele douăzeci şi patru de ore, părea atât de natural să fie cu ea. Din nou. Faptul că era cu ea a readus totul la viaţă, tot ce-i lipsise la ea. Ochii verzi ca de olivină sclipind cu inteligenţă şi cu neastâmpăr. Buzele splendid conturate şi dinţii perfecţi, în spatele zâmbetului ei luminos. Buclele blonde, răvăşite, care încadrau totul şi-i accentuau aura neîmblânzită din jurul ei. Râsetul. Umorul. Forţa şi energia. Magia care cuprindea orice încăpere în care intra ea. Privind-o cum înfuleca mâncarea cu înghiţituri mari şi lacome, cu desfătarea sinceră a cuiva căruia îi place să se bucure de viaţă, nu-i venea să creadă că o lăsase să plece din viaţa lui. Şi totuşi asta făcuse, deşi motivele despărţirii lor păreau acum, ei bine, dacă nu neînsemnate, atunci în mod sigur prost gestionate. Lucru care e întotdeauna uşor de spus când priveşti retrospectiv.

Trebuia să fi zis ceva atunci, a gândit el. Să oprească eroziunea treptată, frustrările şi sentimentele de nepotrivire, să curme suferinţa. Dar nu existase nicio soluţie uşoară. Se aruncaseră cu capul înainte pentru a-şi face o viaţă împreună. Ea avea deja un copil, Kim, o fiică de la fostul ei soţ, un prezentator de ştiri care se mutase pe Coasta de Vest şi în care se ascundea un hărţuitor sexual. Reilly, pe de altă parte, nu fusese niciodată căsătorit, şi nici nu avea copii. Ceea ce a devenit o problemă când capriciozitatea reproducerii umane a intrat în joc. Reilly nu-şi dorea să fie doar un tată vitreg pentru Kim, citată de el însuşi, şi, cum se întâmpla cu din ce în ce mai multe femei de treizeci de ani, nu fusese atât de uşor. Darul vieţii se dovedise a fi frustrant de evaziv. Testele arătaseră că nu era el de vină. Probabil că anii în care Tess luase contraceptive erau de vină. Astfel că un şuvoi subliminal de melancolie s-a înrădăcinat în timp ce dorinţa primordială a lui Reilly devenise şi a ei. Tratamentele de fertilitate s-au adăugat nefericirii, ciobind legătura dintre ei. Fiecare încercare nereuşită era ca un divorţ. La sfârşitul tratamentelor, Tess a simţit nevoia să evadeze. Suferinţa şi sentimentul că îl dezamăgea erau prea greu de înfruntat. Şi nu s-a străduit suficient să o oprească, deşi la momentul respectiv se simţea la fel de sleit şi de pustiit ca ea.

Da, trebuia să fi spus ceva, a gândit el, fără să-şi ia privirea de la ea. Şi-a promis că n-o va mai lăsa niciodată să plece din viaţa lui, dar în aceeaşi clipă şi-a reamintit că nu ţinea numai de el.

– O să termini aia? a mormăit ea printre îmbucături, arătând cu cuţitul spre farfuria lui.

El a chicotit şi i-a întins farfuria. A luat ultima bucată de viţel şi a înfulecat-o.

După o pauză, el a întrebat-o:

– Ce s-a întâmplat aici acum?

– Poftim?

A încercat să-şi pună ordine în gânduri.

– Asta. Noi. Aici. Iar psihopaţi şi templieri.

– Poate că asta ne e sortit, a rânjit Tess printre înghiţituri.

– Vorbesc serios.

Tess a ridicat din umeri, apoi l-a privit oarecum ciudat.

– Sunt încă foarte multe pe care nu le știm despre ei. De ce crezi că m-am dus să-l văd pe Jed? E ceea ce încercam să-ți explic... înainte să plec. Merită să fie luați în serios. Decenii întregi au fost, academic vorbind, un fel de teren minat, hrană bună pentru utopiști și conspiraționiști. Dar noi știm mai bine, nu-i așa? Tot ceea ce noi credeam că e doar mit și nonsens... totul s-a dovedit adevărat.

– Poate, a răspuns Reilly. N-am apucat să vedem dacă documentele de la Templul Șoimului erau reale sau doar falsuri.

– Totuși... erau acolo, nu-i așa?

Partea asta era adevărată, trebuia să fie de acord – și susținea viziunea ei despre ordin.

– Deci, acum că munca și cărțile tale se ocupă doar de ei, a întrebat el, asta înseamnă că vei fi în bătaia puștii de fiecare dată când vreun nebun crede că are un indiciu despre secretele lor?

– Tipul ăsta nu mă voia pe mine, i-a reamintit Tess. A venit după Jed, iar eu eram din întâmplare acolo.

– De data aceasta, a scos el în evidență.

– Ei bine, s-a apropiat ea de el și l-a sărutat, dacă se întâmplă din nou, îmi promiți că vei fi acolo să mă salvezi?

Reilly i-a asimilat vorbele în liniște, apoi s-a tras deoparte cu o expresie gânditoare.

– Doar ca să fiu sigur că înțeleg lucrurile bine – dacă te înșfacă vreun psihopat și numai atunci, rugămintea ta ca eu să-ți dau „spațiu” – a imitat ghilimelele în aer – și să te las în pace ca să poți să „rumegi lucrurile” – alte ghilimele imaginare – nu mai e valabilă.

A făcut o pauză, prefăcându-se că se gândește, apoi a încuviințat sardonic:

– Bine, mie-mi convine.

Fața i s-a întunecat la auzul vorbelor lui, de parcă o realitate incomodă intra iar în vizor.

– Putem... putem să ne bucurăm doar de momentul ăsta fără să vorbim despre noi acum?

– Există vreun „noi”?

Și-a păstrat tonul ușor și jucăuș, deși pentru el întrebarea nu era deloc așa.

– Tocmai am petrecut vreo două ore punând în practică aproape toate pozițiile din Kama Sutra. Cred că asta afectează oarecum statutul nostru, nu crezi? Dar putem, te rog, să nu... nu acum, bine?

– Sigur că da.

A afișat un zâmbet vag pentru a destinde atmosfera și s-a hotărât să lase baltă subiectul pentru moment. Ce se întâmplase între ei nu era tocmai terenul potrivit pentru o discuție serioasă despre ce simt unul pentru celălalt. Nu i se părea corect față de Tess, nu după chinul prin care trecuse.

El a schimbat cursul discuției.

– Spune-mi... cuferele, scrierile la care se referă confesiunea călugărului. Cardinalul nu prea părea dispus să-i dea un răspuns clar despre ce ar putea fi. Trebuie să fi discutat cu Simmons. Ai vreo idee?

– Câteva, dar... nu pot să fac decât unele presupuneri.

– Te ascult.

Ea s-a încruntat.

– „Opera diavolului, scrisă cu mâna sa cu otravă trasă din străfundurile iadului” și toate celelalte. Sună foarte lugubru, nu-i așa? Și nu e un lucru care să fie în mod normal asociat cu templierii.

– Dar tu știi mai bine?

Tess a ridicat din umeri.

– Cumva. Chestia e că trebuie să-i înțelegi contextul ei, circumstanțele. Evenimentele din jurnal, Conrad și călugării... toate astea s-au întâmplat în 1310. La trei ani *după ce* templierii fuseseră cu toții arestați. Și cum s-a întâmplat asta, de ce s-a întâmplat și când s-a întâmplat, ar putea să explice despre ce e vorba.

– Continuă.

Tess s-a îndreptat, și fața i s-a luminat așa cum făcea de fiecare dată când era entuziasmată de ceva.

– OK, ăsta e contextul. La sfârșitul veacului al XII-lea și începutul celui următor, Europa Occidentală trecea prin vremuri grele. După câteva secole de vreme caldă, aceasta devenise acum schimbătoare și greu de prevăzut – mult mai rece și mai umedă. Culturile erau distruse. Bolile se răspândeau. Acesta a fost începutul a ceea ce s-a numit „Mica Epocă de Gheață” care – destul de ciudat – a durat până acum vreo sută cincizeci de ani. Până în 1315, a plouat non-stop trei ani și s-a declanșat Marea Foamete. Astfel că oamenii de rând aveau o soartă mizeră. Acum, peste toate astea, tocmai pierduseră Pământul Sfânt. Papa le spusese despre cruciade că sunt dorite și binecuvântate de Dumnezeu – și acestea au eșuat. Cruciații au pierdut Ierusalimul și au fost în final alungați din ultima fortăreață creștină, Acra, în 1291. Totuși, ține minte că Biserica petrecuse decenii întregi pregătind sosirea noului mileniu drept un jalon de o mie de ani, și începuse să vorbească despre asta ca despre *parousia*, A Doua Venire. Îi avertizau pe oameni că trebuiau să îmbrățișeze creștinismul și să se supună autorității Bisericii înaintea acestei date, altfel pierdeau răsplata veșnică. Astfel că a avut loc o mare reînviere a fervorii religioase la momentul respectiv, și, când nu s-a întâmplat nimic, când noul mileniu a venit fără să aducă vreun Mare Eveniment, Biserica a trebuit să găsească altceva cu care să distragă atenția populației, ca o scuză, aproape. Și s-au întors spre eliberarea Pământului Sfânt de sub stăpânirea musulmanilor care-l cuceriseră. Papa și-a imaginat cruciadele ca pe ceva așteptat de Dumnezeu, împăptuirea care încorona întreaga mișcare, începutul unei noi ere triumfătoare a creștinismului. Și Biserica mersese atât de departe, încât și-a schimbat radical poziția, de la predicile despre pace și armonie și iubirea de aproape la ceva diametral opus – acum papa promova activ războiul, spunându-le credincioșilor săi „Dumnezeu vă va absolvi de toate păcatele trecute dacă mergeți și-i uciдeți pe păgânii de pe Pământul Sfânt”. Deci erau multe în joc în recucerirea Pământului Sfânt. Și când și asta a eșuat, a fost o mare lovitură. Enormă. Și oamenii erau speriați. Se întrebau dacă Dumnezeu e

mânios din cauza lor. Sau dacă ceva puternic şi rău lucra, slăbind eforturile lui Dumnezeu. Şi dacă despre asta era vorba, cine erau agenţii acestui ceva şi ce putere aveau?

– Acum, în timp ce se întâmplau toate astea, altceva creştea în intensitate în acelaşi timp, a continuat Tess. Occidentalii, mă refer la cei aflaţi la putere, preoţii şi monarhii – puţinii care ştiau să scrie şi să citească – începuseră recent să ia din nou în serios vrăjitoria. Nu mai făcuseră asta de secole. Asemenea preocupări muriseră odată cu păgânismul. Magia şi vrăjitoria erau ridiculizate ca nimic mai mult decât superstiţii ale unor bătrâne nebune. Dar când spaniolii au recucerit sudul Spaniei de la mauri spre sfârşitul secolului al XI-lea, au descoperit o nouă lume de scrieri la Biblioteca din Toledo, texte ştiinţifice antice şi clasice pe care arabii le aduseseră cu ei şi pe care le traduseseră din greaca originală în arabă şi apoi în latină. Astfel că Occidentul a redescoperit toate aceste scrieri pierdute, operele marilor gânditori şi oameni de ştiinţă care se uitaseră complet: Platon şi Hermes sau Ptolemeu şi mulţi alţii de care nu auziseră. Cărţi precum *Picatrix*, *Cyranidele* şi *Secreta Secretorum* care explorau filozofia şi astronomia, dar şi idei magico-religioase, şi poţiuni, şi vrăji, şi necromanţia, şi astromagia şi tot felul de lucruri pe care oamenii nu le văzuseră niciodată. Şi ce citeau îi îngrozea de moarte. Din cauza acestor texte, indiferent de cât de primitive sau prost gândite le considerăm acum, vorbeau despre ştiinţă şi despre cum funcţionează universul, şi cum se mişcă stelele, şi cum corpurile noastre puteau fi vindecate, şi, pe scurt, cum omul poate să preia controlul asupra elementelor care îl înconjoară. Şi asta era înfricoşător pentru ei. Era ştiinţă primitivă, şi aceasta era considerată magie. Şi pentru că submina conceptul de „voia lui Dumnezeu”, preoţii au catalogat-o drept „magie neagră”, şi tot ceea ce înfăptuia trebuia să fie rezultatul venerării diavolului.

Reilly şi-a amintit ceva despre aceşti călugări-războinici şi a întrebat:

– Nu au fost şi templierii acuzaţi de venerarea unui cap demonic?

– Sigur că da. Baphomet. Există teorii contradictorii despre el, încă nu ştim sigur despre ce era vorba. Dar despre asta vorbesc. Ca să înţelegem de

ce templierii au fost arestaţi şi acuzaţi de asemenea lucruri ridicole, trebuie să înţelegem mentalitatea din perioada în care au avut loc evenimentele.

– Deci până acum avem oameni care cred că Dumnezeu e supărat pe ei şi că agenţii diavolului s-au pornit să-i distrugă, şi preoţi şi regi care credeau că magia neagră ar putea să existe cu adevărat.

– Exact. Şi, în acest context controversat, avem aceşti călugări-războinici aroganţi şi bogaţi care au pierdut Pământul Sfânt şi acum s-au întors în Europa, şi nu par să fie prea ruşinaţi de înfrângerea lor. Încă au proprietăţi întinse şi trăiesc pe picior mare pe pământul unde toată lumea moare de foame. Şi oamenii încep să se agite. Încep să se intereseze de ei, întrebându-se cum de aceşti tipi scapă basma curată – şi în curând, întrebându-se dacă tipii ăştia nu cumva au vreo putere demonică, dacă nu cumva sunt înhăitaţi cu Satana, dacă nu cumva sunt nişte vrăjitori corupţi care-l venerează pe diavol. Frica de magia neagră a stat la baza tuturor proceselor templierilor. Desigur, acuzatorul lor, regele Franţei, avea destule motive să vrea să-i distrugă. Lăcomia şi invidia au jucat, de asemenea, roluri importante. Le datora foarte mulţi bani şi vistieria lui era goală, şi era, în acelaşi timp, indignat de aroganţa şi făţişa lor lipsă de respect faţă de el. Dar, peste toate astea, se considera cel mai creştin dintre regi, apărătorul credinţei, în special după moartea soţiei sale în 1307 – anul în care a ordonat arestările, o perioadă în care se retrăsese într-o iubire de sine religioasă, ceva din care nu şi-a revenit niciodată. Se credea omul ales de Dumnezeu să-I îndeplinească munca divină aici pe Pământ şi să-I protejeze poporul de erezie. Spera să pornească o altă cruciadă. Şi el şi consilierii săi nu puteau înţelege cum aceşti templieri puteau să fie atât de aroganţi şi de indiferenţi faţă de trimisul lui Dumnezeu pe pământ, dacă nu primeau ajutoare de la vreun fel de putere demonică.

Reilly a chicotit.

– Chiar credeau asta?

– Absolut. Dacă templierii făcuseră un pact cu diavolul, dacă aveau cunoştinţe care puteau să transforme lumea şi să ia puterea de la cei care o deţineau – trebuiau distruse. Şi nu e atât de aberant pe cât sună. Cunoaşterea

înseamnă putere, în diferite feluri, şi armele oculte sunt un fir comun în istorie. Megalomani căutând acea adrenalină în plus, acea putere divină, înţelepciunea ezoterică ce le-ar fi permis să cucerească lumea. Hitler era obsedat de ocultism. Naziştii erau complet absorbiţi de magia neagră şi rune, şi nu doar în *Indiana Jones.* Mussolini avea un ocultist personal aproape nebun, pe numele Julius Evola. Ai fi uimit de toate superstiţiile şi sistemele de credinţe excentrice, pe care mulţi dintre liderii mondiali le iau în serios, chiar şi în ziua de astăzi.

Reilly îşi simţea capul greu.

– Deci cuferele astea...?

– „Opera diavolului, scrisă de mâna sa cu otravă trasă din străfundurile iadului, a cărui existenţă teribilă constituie o ameninţare devastatoare pentru piatra pe care lumea noastră a fost creată”, i-a reamintit Tess. Ce anume din aceste cărţi i-a înspăimântat atât pe călugări? Există vreun sâmbure de adevăr în acuzaţiile ce le-au fost aduse templierilor? Erau ei cu adevărat ocultişti ce practicau magia neagră?

Reilly părea neîncrezător.

– Fii serioasă. Ar putea fi totul o metaforă.

Şi-a adus aminte ultima lui întâlnire cu Brugnone, petrecută cu trei ani în urmă.

– Pot să mă gândesc şi la alte scrieri care să scuture din temelii lumea unui călugăr, nu-i aşa?

– Desigur, a încuviinţat Tess. Dar trebuie să ai o minte deschisă. O să-ţi dau un exemplu pe care l-a adus Jed în discuţie. Ştii că erau foarte mulţi templieri în Spania şi Portugalia. O prezenţă semnificativă acolo. Ei bine, la un moment dat în secolul al XIII-lea, au intrat în bucluc şi au trebuit să-şi amaneteze cam toate proprietăţile din Castilia. Dintre toate enclavele pe care le aveau acolo, singura pe care au păstrat-o a fost o bisericuţă insignifiantă în mijlocul pustietăţii. Nu avea niciun sens. Nu era într-o zonă strategică. Pământurile ei nu le aducea nici măcar suficiente venituri încât să le permită călugărilor să le trimită fonduri fraţilor lor de pe Pământul Sfânt. Dar fusese singura *encomienda*, singura enclavă pe care hotărâseră să

o păstreze. Ceea ce nu a fost imediat evident a fost că această bisericuță avea într-adevăr o caracteristică interesantă: regiunea. O construiseră chiar în mijlocul Spaniei, la distanță egală de granițele țării. Adică perfect echidistantă, la metru.

– Haide! a replicat Reilly. Cum adică „perfect echidistantă”? Cum puteau ei să-și dea seama, când, acum șapte sute de ani? Chiar și astăzi, cu hărțile GPS și…

– E fix în mijloc, Sean, a insistat Tess. Nord-sud, est-vest, trage liniile alea, și unde se intersectează, acolo e. Jed a verificat folosind coordonate GPS. Chiar acolo este. Și un astfel de loc are o semnificație ocultă majoră: controlul epicentrului unui teritoriu asigura un fel de dominație magică asupra lui. Și există ale curiozități geografice ale zonei care au de-a face cu drumul pelerinilor către Santiago de Compostela și alte proprietăți templiere. Crezi că toate sunt doar coincidențe? Poate. Sau poate templierii chiar credeau în prostiile alea. Și poate nu sunt chiar prostii.

Reilly a expirat prelung. Orice-ar fi fost, era ceva pentru care omul pe care îl urmărea era dispus să omoare. Și poate asta era tot ce trebuia să știe.

– Concluzia… ar putea fi orice, a rezumat Reilly.

– Da, a încuviințat Tess în timp, terminând de mâncat escalopul.

Reilly a studiat-o curios, apoi a scuturat ușor din cap și a lăsat să-i scape un mic chicotit.

Tess l-a privit surprinsă.

– Ce este?

– Te cunosc eu! Tocmai te gândeai cum toate astea vor fi un material grozav pentru următoarea ta carte, nu-i așa?

A lăsat furculița jos și s-a întins leneșă, apoi s-a afundat în perne. S-a întors pe o parte pentru a-l privi.

– Putem vorbi despre altceva? A zâmbit, cu o expresie visătoare. Sau, și mai bine, ce-ar fi să nu vorbim despre nimic o vreme?

El i-a zâmbit, a strâns farfuriile de pe pat și le-a pus pe căruciorul hotelului dintr-o mișcare, apoi s-a contopit în ea.

Zumzetul unui telefon i-a zdruncinat simțurile cu atingerea catifelată a unui electroșoc și l-a smuls dintr-un somn fără vise, de câteva ore.

Se răsucise și se foise încontinuu. Fusese o zi devastatoare din punct de vedere emoțional, cu suișuri și coborâșuri care veneau spre el rapid și furios. Noaptea era mai grea. Imagini cu distrugerile și carnajul de la Vatican îi sufocau orice bucurie pe care o putea avea de a fi iar cu Tess. S-a surprins reluând evenimentele în gând, iar și iar, încercând să înțeleagă ceea ce făcuse, dar nu putea scăpa de sentimentul care-l bântuia, acela că el era responsabil pentru tot și se întreba cum va putea trăi cu povara vinei care creștea în interiorul său.

S-a ridicat în capul oaselor, simțindu-se amețit. Raze subțiri de soare pătrundeau prin fantele înguste ale jaluzelelor. I-a luat câteva secunde să recunoască locul în care era. A privit spre radioul cu ceas de pe noptieră. Arăta că era puțin peste ora șapte dimineața.

Tess s-a foit lângă el în timp ce răspundea la telefon.

A ascultat, apoi a spus:

– Dă-mi-l la telefon.

În timp ce mormăia răspunsuri monosilabice, Tess s-a ridicat, ciufulită și amețită, și s-a uitat întrebătoare la el.

A acoperit receptorul și i-a zis:

– E Bescondi. Au o pistă. În registru.

– Deja? Apoi ochii i s-au aprins. Conrad?

– Conrad.

17

AERODROMUL PARQUI DI PRETURO, L’AQUILA, ITALIA

Conducând automobilul prin ultima curbă şi apropiindu-se de poarta care se găsea la capătul drumului de ţară pitoresc, Mansoor Zahed se simţea din nou mulţumit cu alegerea sa în privinţa pilotului. Aerodromul părea la fel de somnolent ca atunci când aterizaseră cu două zile în urmă. Pilotul pe care îl angajase, un sud-african pe nume Bennie Steyl, ştia în mod clar ce făcea.

Ghemuită într-o vale liniştită în regiunea Abruzzo a Italiei, mica facilitate era la doar o oră şi jumătate distanţă de condus de la Roma. În timp ce Zahed se apropia de aerodrom putea observa, ca şi înainte, că era foarte puţină activitate. Zborul recreaţional era mult mai scump în Italia decât în restul Europei din cauza accizelor la combustibil şi a costurilor prohibitive pentru orice, de la folosirea spaţiului aerian până la serviciile de deszăpezire şi dezgheţare – o taxă obligatorie, chiar şi în Sicilia în mijlocul verii. Liniştitul aerodrom se degradase treptat, până când un cutremur de 6,3 grade magnitudine a lovit regiunea în primăvara anului 2009. Drumurile înguste şi sinuoase au fost supraaglomerate de localnici care-şi părăseau locuinţele, iar pentru că amenajarea izolată şi dărăpănată era la o aruncătură de băţ de oraşele şi satele devastate, aceasta a făcut un efort umanitar şi de salvare imens, ceea ce în schimb l-a inspirat pe prim-ministrul italian să schimbe locul Summitului G8 al verii din Sardinia în micul oraş medieval al L’Aquila pentru a demonstra solidaritatea sa cu victimele cutremurului.

Aerodromul fusese îmbunătăţit în grabă pentru a-i putea primi pe liderii lumii dezvoltate, înainte să revină la starea sa naturală, somnolentă.

O stare care i se potrivea de minune lui Zahed.

A tras maşina în dreptul micii cabine de la poartă. În depărtare putea deja să vadă avionul lui Steyl aşteptând leneş pe pistă, cu fuzelajul alb care strălucea în soarele dimineţii. Avionul bimotor Cessna Conquest era parcat într-o parte, departe de cele în jur de douăsprezece aeroplane, mai mici, cu un singur motor ale Aeroclubului L'Aquila, aliniate de-a lungul pistei scurte de asfalt. Portarul mătăhălos a lăsat din mână paginile roz ale ziarului *Gazetta dello Sport* şi l-a întâmpinat cu un gest letargic din mână. Zahed a aşteptat în timp ce bărbatul burtos şi neîngrijit s-a ridicat cu greu din scaunul deformat din nuiele împletite şi s-a mişcat până la maşină. Zahed a explicat că trebuie să intre cu automobilul să lase nişte bagaje şi alte provizii la avion. Portarul a încuviinţat încet, şi-a târşâit picioarele până la barieră şi şi-a aşezat mâna grea pe contragreutate. Bariera s-a ridicat doar atât cât să-i permită lui Zahed să treacă, ceea ce a şi făcut, adresându-i un semn cordial de mulţumire paznicului perspicace.

Portarul nu l-a întrebat nimic despre bărbatul ameţit cu ochelari de soare, pe jumătate adormit, din scaunul din dreapta. Zahed nici nu se aştepta la asta. Pe un aerodrom liniştit şi izolat ca acesta – mulţumiri lui Steyl din nou – siguranţa nu era nici pe departe la fel de importantă ca scorurile ultimelor meciuri de fotbal.

Zahed a condus până la avion şi a parcat de o parte a acestuia. Steyl îl poziţionase astfel încât uşa cabinei să nu fie pe partea cu celelalte avioane, cu hangarul clubului de zbor, şi mai departe, pe câmp, de structura simplă galben-albastră care adăpostea birourile aerodormului şi de modestul turn de control. Precauţia nu era probabil necesară. Nu era nimeni prin preajmă.

Pilotul, un bărbat înalt, puternic, cu barbă, păr roşcat, dat pe spate şi ochi mari, gri, a ieşit pe uşa cabinei şi l-a ajutat pe Zahed cu Simmons, care era sedat la limita inconştienţei. L-au ajutat pe arheolog pe trepte şi l-au aşezat într-unul din scaunele încăpătoare de piele. Zahed l-a verificat. În spatele ochelarilor întunecaţi, ochii lui Simmons priveau goi drept înainte,

iar gura îi era pe jumătate deschisă, cu o mică picătură de salivă adunată pe marginea buzei inferioare. Americanul va trebui probabil să primească încă o doză înainte să ajungă în Turcia.

– Să plecăm de-aici, i-a spus Zahed lui Steyl.

– Suntem gata de acțiune, a răspuns sud-africanul. Tonul său era aspru, dar Zahed știa că așa era felul bărbatului. Lasă mașina la marginea pistei, să nu atragem atenția asupra ei. Voi porni motoarele.

Zahed s-a supus și a lăsat mașina închiriată lângă hangar. Motoarele turbo ale aeronavei Cessna se trezeau la viață pe când se întorcea spre avion și, chiar când a ajuns lângă el, un bărbat într-un tricou alb și o pereche de pantaloni largi negri atârnați de bretele, cu niște bocanci mari și grei, a ieșit din turnul de control. Pantalonii păreau să aibă o dungă reflectorizantă pe laterale. Avea niște hârtii în mână și părea că se grăbește. Mai mult, limbajul trupului său denota un fel de neliniște când s-a urcat pe o bicicletă veche și a început să pedaleze, îndreptându-se spre ei.

Zahed a ajuns la avion înaintea lui și a urcat. L-a găsit pe Steyl în carlingă, apăsând comutatoare și efectuând verificările dinainte de zbor. I-a arătat bărbatul prin geamul din partea pilotului.

– Cine e tipul?

Pilotul s-a uitat pe geam.

– E pompier. Trebuie să-i țină tot timpul prin preajmă ca să justifice faptul că ne taxează pentru ei. Și având în vedere că șansele ca ei să se ocupe de vreun incendiu sunt aproape zero, de obicei lucrează și cu hârtii și-l ajută pe tipul din turn cu hârțogăraia. Ăsta e cam greu de mulțumit, dar nu e chiar o pacoste, cât timp fluturi niște verzișori.

Zahed s-a încordat.

– Ce vrea?

Steyl l-a studiat pe bărbat curios.

– Să fiu al dracului dacă știu! I-am plătit deja taxa de aterizare și le-am dat planul nostru de zbor.

Au privit cum omul s-a apropiat de botul avionului, a ridicat mâna dreaptă, și a mișcat-o orizontal în apropierea gâtului – semnul internațional

pentru ca pilotul să oprească motoarele. Steyl a încuviințat și s-a supus.

– Scapă de el, i-a spus Zahed!

Sud-africanul a ieșit din carlingă. Zahed l-a urmat până la ușa cabinei.

Pompierul, un carnaval de ticuri de vârstă medie, cu chelie, a urcat pe treptele retractabile și a aruncat o privire în cabină. Duhnea a tutun, iar pe tricoul său se vedeau pete mari de sudoare. Părea încins, pornit și puțin amețit chiar, ca și cum cineva îl trezise țipându-i în urechi. În mână avea niște documente pe care i le flutura lui Steyl.

– *Mi scusi, signore,* a șuierat bărbatul între două guri de aer. Picături de sudoare îi curgeau pe frunte. Îmi cer scuze pentru deranj, dar, a continuat el, chinuindu-se să-și aleagă cuvintele, după cum știți, a fost un atac terorist în Roma ieri. Și acum trebuie să verificăm pașapoartele tuturor celor care vin sau pleacă de pe acest aeroport și să completăm aceste hârtii.

Steyl l-a fixat gânditor o secundă, apoi i-a strecurat o privire lui Zahed înainte să-i afișeze pompierului un zâmbet larg.

– Nicio problemă, prietene. Absolut nicio problemă. S-a întors spre Zahed. Domnul trebuie să vadă pașaportul dumneavoastră.

– Sigur că da, a răspuns Zahed politicos.

Steyl a făcut apoi semn către carlingă și i s-a adresat pompierului încet, cu o elocvență exagerată, de parcă ar fi încercat să i se adreseze unui copil de marțian.

– Îmi iau doar pașaportul din geanta de zbor, în regulă?

Bărbatul a încuviințat și și-a șters fruntea cu o batistă.

– *Grazie mille.*

Zahed a pășit înapoi în cabină, și-a găsit servieta, și a pescuit din ea pașapoartele – ambele false. Cel care îl alesese pentru sine însuși, dintr-o grămadă de pașapoarte de diferite naționalități, era saudit. Cel pe care-l încropise pentru Simmons îl indica drept cetățean al Muntenegrului, ca acelea pe care le făcuse pentru Tess Chaykin și pentru Behrouz Sharafi, datorită unei cutii pline de pașapoarte achiziționate în prealabil de la un angajat corupt al Ministerului de Interne al țării respective. Zahed nu avusese nevoie de documente la intrare. Cu două zile în urmă, după ce

aterizase pe aerodrom, Steyl încuiase avionul, coborâse şi se îndreptase nonşalant spre turnul de control pentru a se ocupa de formalităţile de aterizare. Se întorsese apoi cu maşina închiriată în seara respectivă şi îl ajutase pe Zahed să-şi sustragă însoţitorii sedaţi, la adăpostul întunericului. Treaba asta devenea din ce în ce mai complicată, lucru la care Zahed se aşteptase oarecum. În timp ce se uita la pompier, a văzut privirea bărbatului căzând pe Simmons, care stătea doar, privind înainte, imobil şi fără expresie, cu ochii ascunşi de ochelarii de soare. Zahed a simţit un fior de neliniște şi s-a ferit de privirile lui Steyl şi ale pompierului, aşezându-se în spatele scaunului. Apoi a băgat mâna în servietă şi a scos pistolul de mână Glock 28, cel cu magazia extinsă de nouăsprezece gloanţe pe care-l prefera, şi l-a ascuns sub curea la spate.

El şi Steyl s-au reîntâlnit la uşa cabinei cu paşapoartele în mână.

– Prietenul dumneavoastră e în regulă? a întrebat pompierul.

– Poftim? Ah, da, e în regulă, a ridicat bărbatul din umeri în timp ce-i întindea italianului paşapoartele. I-a aruncat o ocheadă complice. Puţin cam mult *Montepulciano* de-al vostru aseară.

– Ah, s-a relaxat bărbatul în timp ce verifica paşapoartele.

Zahed l-a fixat precaut, cu muşchii încordaţi, cu simţurile în alertă.

Pompierul se chinuia să ţină paşaportul lui Zahed deschis în timp ce completa unul dintre formulare pe genunchi. L-a terminat, l-a pus la fundul teancului, apoi a deschis paşaportul lui Simmons, dar l-a pus deoparte, căutând ceva. A privit în sus spre Zahed şi Steyl ruşinat, aruncându-le o privire bleagă, apoi s-a întors la hârtiile sale – dar una dintre ele i-a atras atenţia. A trecut peste ea, s-a oprit, apoi s-a mai uitat o dată întorcându-se la ea. A scos-o din grămadă şi a studiat-o îndeaproape. Apoi a făcut ceea ce nu ar fi trebuit să facă, s-a întors şi a privit spre Simmons. O privire care nu a fost aleatoare ori accidentală. O privire furişă, plină de semnificaţii. O privire care l-a făcut pe Zahed să-şi ducă mâna la spate şi, printr-o mişcare fluidă şi calmă, a scos revolverul şi l-a îndreptat spre faţa pompierului.

Zahed a mişcat cealaltă mână spre propria faţă, cu degetul arătător ridicat, cerându-i pompierului să tacă. Apoi a întins aceeaşi mână spre el şi

i-a făcut semn să îi dea teancul de hârtii și pașapoartele pe care le ținea în mână. Ochii pompierului s-au îngustat căutând disperați spre stânga și dreapta, gândindu-se la ce opțiuni avea. Zahed a făcut un gest calm de „nu, nu” cu degetul înainte ca bărbatul să se supună și să-i întindă documentele.

Ochii lui Zahed au părăsit imaginea pompierului doar o secundă, în timp ce i-a zis lui Steyl:

– Ajută-l pe prietenul nostru să urce în avion.

Steyl a ezitat, apoi a spus:

– Cum să nu!

S-a aplecat și și-a încleștat mâna pe antebrațul bărbatului. Pompierul a dat din cap agitat și s-a urcat în cabină. Stătea așa acolo, transpirând și mai aprig acum, frica inundându-i fața, cu corpul său umflat, cocoșat în ușa deschisă a cabinei, în fuzelajul cu tavanul jos.

Zahed a răsfoit hârtiile și a găsit coala ce cauzase problema. Era semnalul de alarmă trimis tuturor. O poză de-a lui Simmons era lipită de hârtie. În mod interesant, a observat Zahed, nu era nicio poză cu el. A dedus că niciuna dintre camerele de supraveghere ale Vaticanului nu produsese un material clar – ceea ce era o veste bună. Trebuia să se asigure că treaba aceasta va rămâne așa.

A privit în sus spre pompier și a făcut gesturi galante către scaunul de vizavi de Simmons.

– Prego. Vă rog.

Bărbatul a încuviințat. Când i-a întors spatele și s-a dus să se așeze, Zahed a ridicat brațul și a lipit pistolul de tâmpla bărbatului, oțelul lovindu-i craniul cu un sunet înfundat. Funcționarul s-a prăbușit greoi în scaun, cu fața înainte. Sângele țâșnea prin părul de la spatele capului, scurgându-se pe scaunul din piele. Nu se mișca.

– Ah, omule, a făcut Steyl o grimasă, nemulțumit. Asta o să facă o mizerie pe cinste.

– Nu-ți face probleme, i-a spus Zahed calm, trăgându-l pe bărbat jos de pe scaun și trântindu-l pe podeaua cabinei. Tu doar scoate-ne de aici.

– Nu putem ateriza acolo cu el la bord, știi asta, i-a spus Steyl lui Zahed.

Iranianul s-a gândit doar o secundă, apoi a ridicat din umeri.

– Atunci, nu o vom face. I-a aruncat pilotului o privire ascuțită.

Steyl s-a arătat de acord.

Pilotul a închis ușa cabinei, și-a ocupat locul, și a repornit motoarele. A rulat avionul pe pistă și, în câteva secunde urcau spre cerul fără nori. Zahed stătea cu spatele, vizavi de Simmons. S-a uitat pe geam și a așteptat.

La câteva momente după decolare, Steyl și-a dat jos căștile și s-a aplecat spre deschiderea din carlingă.

– Am primit aprobarea pentru cinci mii de metri, l-a informat pe Zahed.

Priveliștea era splendidă, cu atât mai mult când Steyl a înclinat avionul în mijlocul ascensiunii. Câmpiile înalte de țară din jurul L'Aquilei au făcut repede loc munților gârboviți de păduri. Micul aeroplan a trecut în curând peste dealul orașului fortificat al Castel del Monte, și în câteva minute înconjurau o linie semeață de piscuri tăioase, cu vârful înămețit al Gran Sasso, cel mai înalt vârf al Italiei, spre stânga lor.

Steyl s-a aplecat în spate.

– Ne menținem la cinci mii de metri, i-a spus lui Zahed. Mai avem circa un minut până când încep să urc din nou.

Zahed a simțit aeroplanul cum încetinește și știa că Steyl se apropia acum de viteza de o sută de noduri. Când a simțit că se stabilizaseră, Zahed s-a împins din scaun. I-a scos ochelarii lui Simmons, i-a băgat în buzunar și l-a verificat rapid. Simmons era treaz, dar încă bine sedat, iar ochii mijiți se holbau la Zahed din mijlocul unei fețe imobile. Zahed a smucit centura de siguranță a arhelogului pentru a verifica dacă era sigură, l-a pocnit zeflemitor pe Simmons peste obraz, apoi s-a aplecat peste ușa cabinei.

Ușa avionului Conquest era compusă din două secțiuni care se deschideau ca o scoică – partea de sus, reprezentând cam o treime din înălțimea deschiderii, era prinsă de sus în balamale și se deschidea în sus, cealaltă parte, care avea atașate și scările, se deschidea în jos. Zahed a apucat zăvorul cu ambele mâini și l-a răsucit ușor, apoi și-a ținut respirația o

secundă şi a împins uşa de sus în afară circa un centimetru. S-a deschis brusc, marginea panoului prinzând curentul de aer dinspre fuzelaj. A dat drumul mânerului panoului de jos şi acesta s-a deschis larg.

Un curent de aer rece a inundat cabina cu un zgomot asurzitor. Zahed s-a echilibrat întâi. Trebuia să se mişte repede. Punctul de dirijiare şi coordonare a traficului aerian trebuia să-i dea lui Steyl permisiunea pentru a urca la următorul nivel de zbor şi urma să-i pună întrebări dacă nu începea ascensiunea curând după aceea. S-a apropiat de pompier, s-a aplecat, şi-a strecurat braţele la subsuorile bărbatului şi l-a tras în sus. A mârâit sub greutatea enormă a omului şi începuse deja să-l tragă când l-a simţit mişcându-se. Bărbatul era ameţit, dar conştient. Braţele i se bălăngăneau neputincioase pe lângă corp. Zahed s-a mişcat cu şi mai multă grabă. L-a ridicat pe jumătate, pe jumătate l-a târât cei patru metri până la uşa cabinei, înclinat într-o parte, atent la orice mişcare bruscă. Pompierul nu a făcut niciuna. L-a adus până în dreptul uşii şi l-a aşezat pe podeaua cabinei, apoi i-a mutat picioarele şi a început să împingă.

Capul pompierului a ieşit primul. A intrat în curentul de aer sălbatic şi s-a întors violent într-o parte, trezindu-l brusc şi forţându-i simţurile să revină la viaţă din nou. Era un lucru pe care ar fi preferat să-l evite. Ochii i s-au deschis dintr-odată şi, după o clipă de nedumerire, ceea ce i se întâmpla i s-a dezvăluit evident destul de repede, după cum se uita în interiorul aeronavei, apoi s-a împotrivit vântului şi a privit înăuntrul avionului, unde Zahed îl ţinea de picioare şi îl împingea în continuare. Ochii li s-au întâlnit pentru o secundă, destul ca Zahed să vadă teroarea absolută din expresia pompierului – apoi l-a împins ultima oară. Corpul bărbatului s-a prăvălit din avion, dispărând imediat, cu un scurt ţipăt. Zahed s-a ţinut bine în timp ce botul aeroplanului s-a îndreptat abrupt în jos, iar centrul de greutate i s-a mutat în faţă în secunda în care pompierul a zburat afară, exact aşa cum îi explicase Steyl. Pilotul a stabilizat avionul. Zahed s-a uitat către carlingă. Sud-africanul i-a întors privirea. Zahed a încuviinţat. Steyl a încuviinţat la rândul său şi şi-a întors privirea înainte.

Zahed a simțit avionul aplecându-se un pic spre stânga, de parcă ar fi fost așezat pe o placă turnantă pe care cineva o întorcea în sensul invers al acelor de ceasornic. Steyl menținea Conquestul din comenzi încrucișate și înclina, cum se înțeleseseră, avionul înainte. Plonja acum înainte, într-un unghi ascuțit față de axa principală a fuzelajului. Mișcarea a redirecționat curentul de aer din jurul avionului: se încolăcea acum în jurul lui din partea laterală și nu frontal, lovind panourile ușii deschise din spate. Zahed era pregătit. Vântul bătea în panouri acum astfel încât erau aproape orizontale, iar el putea ajunge la ele. Zahed s-a întins după cel mai mare dintre ele, cel de jos, l-a tras înăuntru și l-a închis. Apoi a apucat partea de sus și a tras-o pe poziție. Zgomotul din interiorul avionul s-a transformat dintr-un vuiet de uragan într-un zumzăit de mașină de tuns iarba, aproape instantaneu. Zahed s-a relaxat, a tras aer adânc în piept, apoi a văzut fața lui Steyl aplecată prin deschizătura carlingii. Pilotul i-a făcut un semn de încuviințare. El i-a răspuns la fel și a mai tras o dată aer în piept.

Iranianul s-a așezat din nou în scaunul său în timp ce micul aeroplan și-a continuat ascensiunea. A simțit presiunea cum își intră în rol, a închis ochii și și-a rezemat capul de tetieră, amețit de senzația sălbatică ce-l inunda. Mansoor Zahed avea experiența unor lucruri pe care majoritatea oamenilor nici nu le puteau concepe, dar nu trecuse niciodată prin așa ceva. Era nevoie de mult pentru a-i accelera pulsul, și acum acesta zburda cu siguranță. Se simțea electrizat. A tras aer adânc în piept, lăsând senzația să i se întipărească mai bine în memorie. Îl încânta enorm să realizeze că, și când era vorba despre cineva ca el, existau încă experiențe care să merite trăite în această viață.

El și Steyl vorbiseră despre asta, cu câțiva ani în urmă, când iranianul îl angajase pentru prima oară pe sud-african pentru una dintre operațiunile sale secrete. Discutaseră despre posibilitatea ca un asemenea lucru să se întâmple într-o bună zi. Într-o noapte, stând la câteva beri, Steyl îi povestise lui Zahed despre zilele în care participase la războaiele interne din Angola, unde obișnuia să transporte rebeli UNITA într-un Cessna Caravan vechi. Îi povestise iranianului cum unul dintre modurile preferate de a pierde timpul

rebelilor era să ia un grup de membri SWAPO capturați – forțele sprijinite de guvernele sovietic și cubanez cu care se luptau – și să-i azvârle din avionul său în timpul unor beții frenetice. Zahed fusese intrigat de povestea lui Steyl, dar până acum nu avusese niciodată șansa să simtă pe propria piele.

Meritase așteptarea.

A deschis încet ochii, trezindu-se din reverie, și privirea i-a căzut pe bărbatul care stătea în fața sa. Simmons era treaz și conștient, dar ochii lui erau chinuiți și larg deschiși. Judecând după oroarea ce radia din ei, Zahed știa că arheologul fusese martor la ce făcuse.

Zahed i-a aruncat un zâmbet subțire, lipsit de umor.

Gândul că Simmons privise totul într-o stare de amețeală neputincioasă făcea evenimentul cu atât mai memorabil.

18

ISTANBUL, TURCIA

Reilly l-a zărit pe Vedat Ertugrul chiar când uşa marelui avion Alitalia s-a deschis. Ataşatul oficial al Biroului din Istanbul, un american zdravăn, de origine turcă, ce avea fălcile unui trompetist şi semiluni umflate sub ochi, îi aştepta pe marginea pistei. Avuseseră o întâlnire scurtă cu trei ani în urmă, în oraşul Antalya de pe coasta de sud, când bărbatul se dovedise foarte eficient şi de treabă. Reilly spera ca situaţia să nu se fi schimbat, apropiindu-se cu Tess în spatele său.

Doi bărbaţi cu tenul închis la culoare îl flancau pe Ertugrul, unul într-o uniformă de poliţist bleumarin cu câte o stea aurie pe fiecare umăr, celălalt într-un costum negru-cărbune, peste o cămaşă albă. Amândoi aveau ochi închişi la culoare, tunsori scurte şi mustăţi severe asortate privirilor de neclintit. După ce au s-au făcut prezentările repede, Ertugrul, şeful poliţiei şi garda lui personală i-au scos pe Reilly şi pe Tess din burduful avionului, cu aer condiţionat, printr-o uşă lăturalnică şi în jos pe nişte scări, spre pista de aterizare. Deşi era o după-amiază târzie, aerul era încă îngrozitor de cald şi uscat, lucru agravat de mirosul puternic de combustibil.

Două maşini negre Suburban, cu geamuri fumurii, îi aşteptau în faţa trenului de aterizare al avionului. Câteva clipe mai târziu, SUV-urile blindate treceau prin punctele de securitate ale aeroportului şi se îndreptau în viteză spre Regina Oraşelor.

Ertugrul, aşezat pe rândul din mijloc în faţa lui Reilly, s-a întors pentru a-l privi şi i-a întins un pistol în toc şi o cutie de cartuşe.

– Sunt pentru tine.

Reilly a luat arma şi a examinat-o. Era un Glock 22 standard cu o magazie de cincisprezece gloanţe, fără zgârieturi şi proaspăt uns. Şi-a prins tocul la curea şi a lunecat arma înăuntru.

– Mulţumesc.

– Va trebui să semnezi pentru ele, a spus Ertugrul, întinzându-i lui Reilly formularele şi un pix. Am vorbit cu Tilden chiar când ateriza avionul vostru, a adăugat el, şi, ei bine, lucrurile nu stau chiar grozav.

– Nimic din amprente? a întrebat Reilly în timp ce semna formularele.

Ertugrul a scuturat din cap.

– New Yorkul a luat legătura cu Langley, NSA şi DOD, încercând să descopere identitatea acestui tip, dar până acum n-au nimic.

– Trebuie să existe un dosar al lui undeva, a mormăit Reilly în timp ce-i întindea înapoi hârtiile. Tipul nu e un amator. A mai făcut aşa ceva şi înainte.

– Dacă a făcut, se pare că se pricepe destul de bine să stea departe de lumina reflectoarelor.

Reilly a pufnit scurt privind pe geam spre cerul fără nori. Câteva avioane rapide erau aliniate la capătul pistei, o ploaie de puncte argintii întinzându-se cât vedea cu ochii. Era sezon de vârf în Istanbul şi turiştii năvăleau de pretutindeni.

– Dar controalele vamale de aici?

Şeful poliţiei, aşezat lângă Ertugrul pe rândul din mijloc, s-a întors şi l-a privit.

– Va veni aici, i-a spus Reilly. Dacă nu e cumva deja aici.

– Presupui că a ajuns deja la aceleaşi concluzii ca băieţii de la arhivele Vaticanului? a întrebat Ertugrul.

– Sunt sigur, i-a spus Reilly. Încă îl are pe Simmons, care să-i descurce lucrurile.

Ertugrul şi poliţistul au schimbat câteva cuvinte în turcă, apoi Ertugrul i-a zis lui Reilly:

– Prietenii noştri ţin ţara sub un control strict. Majoritatea aeroporturilor sunt şi baze militare, şi, dată fiind situaţia legată de kurzi şi cu tot ceea ce se întâmplă în Irak, securitatea e destul de strictă oricum. Problema este că nu avem foarte multe puncte de plecare în legătură cu infractorul. Nici măcar nu ştim ce fel de paşaport foloseşte.

A scormonit în servietă şi a scos două hârtii tipărite la imprimantă, pe care i le-a pasat lui Reilly. Putem doar să le cerem să-l caute pe Simmons.

Reilly a citit rapid buletinul de alertă către toate punctele. Era în turcă şi în engleză. Textul era scris cu litere obişnuite, îngroşate, şi avea câteva paragrafe descriptive scurte, alături de două fotografii: una, pixelată şi aproape inutilă, de la camerele de supraveghere ale Vaticanului cu teroristul, şi cealaltă, o poză de paşaport, clară, zâmbitoare a lui Simmons, înfăţişând un bărbat chipeş cu părul ondulat până la umeri şi ochi iscoditori. Un bărbat tânăr şi chipeş.

Era prima oară când Reilly vedea o poză a arheologului. S-a întors spre Tess, surprins. Stătea lângă el, pe bancheta din spate.

– *Ăsta* e Jed Simmons?

– Da. De ce?

Reilly i-a aruncat o privire nedumerită, apoi a ridicat din umeri.

– Nimic.

– Ce e?

A văzut că Ertugrul şi şeful poliţiei discutau, astfel că s-a aplecat mai mult către Tess.

– Când ai spus că e un arheolog faimos şi un mare expert în istoria templierilor... mi-am imaginat cumva pe cineva mai bătrân. Şi mai tocilar. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Poate şi mai urât.

Lui Tess i-a scăpat un chicotit scurt.

– Asta sigur nu e, l-a tachinat ea. Şi e atât de bine clădit, Doamne! Ar trebui să-l vezi cum face surfing. Asta, că tot veni vorba de muşchi.

– Profesorul Jed Simmons, geniu-şi-armăsar. Cine-ar fi crezut? a mormăit Reilly nemulţumit.

Tess l-a studiat curioasă o clipă, apoi a râs.

– Dumnezeule! Tu chiar ești gelos, nu?

Înainte ca el să poată găsi un răspuns potrivit, Ertugrul s-a întors din nou spre ei.

– Am reușit să localizăm și pe soția, și pe fiica lui Behrouz Sharafi. M-am dus să o văd aseară. E într-o stare jalnică, după cum vă puteți imagina. Prietenii noștri de aici le asigură protecția.

Reilly s-a încruntat.

– Ce vor face?

– Grea întrebare! Nu se pot întoarce acasă în Iran, având în vedere cine ar putea fi în spatele celor întâmplate.

– Ai vorbit cu băieții noștri? l-a întrebat Reilly.

Ertugrul a încuviințat.

– Da. Șeful oficiului a vorbit cu ambasadorul și consulul. Nu ar trebui să fie o problemă să le obținem statutul de refugiați politici. Are niște veri în San Diego și ar putea fi o posibilitate.

– Și asistentul profesorului?

– Nici urmă de el. Se pare că a plecat deja din Dodge. Cam în aceeași perioadă când a plecat Sharafi în Iordania.

Expresia i s-a întunecat în timp ce mintea i se focusase pe altceva.

– Bietul nenorocit! Mă întreb dacă era încă viu când...

Ochii i-au fugit ezitând spre Tess, în lateral, și vocea i s-a stins. Apoi și-a amintit ceva ce l-a făcut să scotocească prin mormanul de hârtii, înainte să-i întindă o altă foaie lui Reilly.

– Aici avem ceva, i-a spus. Bomba neexplodată, care era în mașină cu tine, domnișoară Chaykin. A privit-o ca și cum și-ar cere scuze. Am primit raportul tipilor de la explozibili. Era un dispozitiv pe cinste. Zece kilograme de C4 legate de un telefon mobil.

Reilly deja parcurgea documentul.

– Niciun indicativ?

– Niciunul.

– Despre ce vorbiți? a întrebat Tess.

– Fabricanții de explozibili sunt obligați prin convenții internaționale să adauge la produsele lor markeri chimici unici, pentru a le putea fi identificată proveniența, a explicat Ertugrul. Și, surprinzător, sistemul funcționează. Foarte rar găsești materiale neetichetate. Am văzut totuși într-un loc, în Irak. La mașinile-capcană.

– Folosite de insurgenții susținuți de iranieni, a adăugat Rilley.

Ertugrul s-a întors spre Reilly.

– De asemenea, construcția era identică cu a dispozitivelor pe care le-am văzut acolo. Felul în care erau conectate circuitele. Punctele sudate pe capetele detonatoarelor. Până și firele. Cel care le-a asamblat a studiat sigur, cu același maestru al jihadului. I-a aruncat lui Reilly o privire tăioasă. Nu avem mare lucru, dar ce avem pare să ne indice Teheranul.

Reilly a observat o încleștare a maxilarului agentului turc la această mențiune. Turcii și iranieni nu erau tocmai prieteni la cataramă. Nu era un mare secret că iranienii susțineau separatiștii din Partidul Muncitorilor din Kurdistan de peste două decenii, aprovizionându-i cu arme și explozibili și participând la operațiunile acestora de trafic de droguri. Faptul că militanții kurzi își extinseseră, în ultimii ani, teatrul de operațiuni și pe teritoriul Iranului, era o consolare vagă pentru turci. Dacă omul lor – care era deja căutat în Turcia pentru decapitarea profesoarei fiicei lui Sharafi – era un agent iranian, turcii nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să pună mâna pe el și să-l atârne în fața unei mulțimi furioase.

Autostrada urca, iar ei se apropiau de breteaua Karayolu, în fața lor deschizându-se o priveliște limpede și maiestuoasă a orașului. Cele șapte coline din Istanbul se ridicau și coborau ușor în depărtare, fiecare dintre ele împodobită cu o moschee monumentală, cu domurile masive, turtite, și minarete ca niște rachete, conferindu-i orașului aspectul unic, nepământean. În punctul cel mai îndepărtat, spre dreapta, era cea mai mare dintre ele, Hagia Sophia, biserica înțelepciunii sacre, aproape o mie de ani cea mai mare catedrală din lume, înainte de a fi convertită în moschee după ce otomanii au cucerit Constantinopolul în 1453. Orașul fusese cândva cunoscut drept „orașul dorințelor lumii”, capitala imperială care îndurase

mai multe asedii și atacuri decât orice alt oraș de pe Pământ, și singurul oraș din lume întins pe două continente. Încă de la înființarea sa, petrecută acum peste două mii de ani, fusese locul de întâlnire a Orientului cu Occidentul, dar și locul lor de confruntare. Un rol dual, pe care, se pare, era în continuare sortit să-l joace.

– Deci această informație... credeți, ați spus, că ținta va veni în Istanbul să încerce să găsească vechea mănăstire? a întrebat Ertugrul.

– Templierul implicat în evenimente este un cavaler pe nume Conrad. Există foarte puține informații despre el, dar tipii de la arhivele Vaticanului au găsit câteva mențiuni în paginile scanate ale registrului Ordinului, a explicat Reilly. Asta caută ținta noastră. Vezi tu, Conrad a fost în Cipru după ce toți cruciații au fost izgoniți din Acra în 1291. Simmons știa deja. Dar există mai multe informații în registru despre ce i s-a întâmplat după aceea.

S-a uitat apoi la Tess, care a preluat ștafeta.

– În lunile și anii ce au urmat emiterii mandatelor de arestare în 1307, i-a spus ea lui Ertugrul, o mică armată de inchizitori a fost trimisă să captureze toți templierii care izbutiseră să fugă din Franța și să confișteze toate bunurile Ordinului pe care puteau pune mâna. Unul dintre acești inchizitori, un preot care fusese trimis în Cipru să găsească templierii expulzați de acolo, a navigat spre partea continentală și a petrecut un an cutreierând în regiunea dintre Antiohia și Constantinopol, vânându-i. În jurnalul pe care l-a ținut a notat că a dat peste o mănăstire în ruine, ascunsă în munți, plină de scheletele călugărilor săi. Apoi a notat descoperirea mormintelor a trei templieri într-un canion nu departe de acel loc. Luând în considerare inscripțiile de pe morminte, unul dintre cavalerii îngropați în acel loc este omul nostru, Conrad.

– Despre ce munți vorbim?

– Muntele Argaeus, a spus Tess. E un nume vechi latinesc. Probabil îl cunoașteți sub denumirea de muntele Erciyes.

Ertugrul a încuviințat, recunoscând numele.

– *Erciyes Dağı*. E un vulcan stins. Le-a aruncat o privire suspicioasă. E mare.

– Știu, a spus Reilly grav.

– E chiar în mijlocul țării, în Anatolia. E o stațiune de schi pe undeva, pe acolo.

Ertugrul s-a gândit o secundă, apoi a spus:

– Deci asta e mănăstirea pe care vreți s-o găsiți, cu ajutorul Patriarhiei?

Reilly a dat din cap.

– Deocamdată, urma lui Conrad se oprește la mormântul său. Cred că există o posibilitate ca ținta noastră să se îndrepte într-acolo, sperând să găsească vreun indiciu despre locul în care se află ceea ce cavalerii luaseră înapoi de la călugări. Nu știm exact unde sunt mormintele, dar el nu știe. În jurnal, inchizitorul descrie doar existența canionului *în legătură cu mănăstirea* – dar nu știm unde se află aceasta.

– Nu putem extrapola călătoria lui, încercând s-o înscriem în terenul din jurul muntelui?

– Zona e împânzită de văi și canioane. Fără să știm de unde a pornit inchizitorul, nu putem decât să mergem pe ghicite, i-a spus Tess. Trebuie să știm unde este mănăstirea ca să o folosim ca punct de plecare și să știm în ce direcție să căutăm.

– Știm doar că e o mănăstire a basilienilor, a adăugat Reilly. Adică o mănăstire ortodoxă.

– Și dacă există vreo menționare a ei, primul loc în care ar trebui să căutăm ar fi în inima Bisericii Ortodoxe, a dedus Ertugrul.

– Exact, a fost de acord Reilly. Dacă găsim mănăstirea, putem urma indicațiile inchizitorului de acolo pentru a găsi mormintele templierilor. Și, dacă ajungem primii, poate îi vom găsi și pe teroristul nostru, și pe Simmons.

– Am vorbit cu secretarul arhiepiscopului, după ce am discutat, i-a spus Ertugrul. Ne așteaptă. A ridicat din umeri, apoi a adăugat: Poate vom avea noroc.

Reilly a simțit o bulă de furie crescând înăuntrul său amintindu-și cât de bine își jucase rolul teroristul, din momentul în care îl întâlnise la aeroport și până când el îl înfruntase în Papamobil. Bărbatul părea să nu

lase nimic la voia întâmplării, și Reilly nu credea că ar trebui să se aștepte la vreun noroc nici în situația aceasta. Va fi nevoie de mult mai mult pentru a-l doborî.

Au ieșit de pe autostradă strecurându-se pe străzile haotice ale Istanbulului. Bubuituri zgomotoase cu iz de combustibil diesel de la camioanele vechi și autobuze și claxoane nervoase de mașini răsunau pe lângă ei în timp ce tăiau orașul, îndreptându-se spre zidurile de apărare care tiveau apele liniștite ale Capului de Aur. Micul convoi a navigat prin câteva curbe înainte să vireze pe o stradă îngustă cu sens unic care urca molcom pe un deluşor, înconjurând un zid înalt spre stânga.

– Aici este Fanarul, le-a spus Ertugrul, folosind celălalt nume al Patriarhiei, în timp ce le arăta pe geam.

Reilly și Tess au privit afară. Dincolo de zid se afla Patriarhia Greco-Ortodoxă, care era pentru Biserica Răsăriteană ce era Vaticanul pentru catolici – deși nici pe departe atât de grandios. Biserica Ortodoxă nu era o structură unificată și nu avea un unic lider spiritual. Era fragmentată și avea diferiți patriarhi oriunde avea un grup de credincioși mai numeros, ca în Rusia, Grecia sau Cipru. Patriarhul ecumenic al Istanbulului, totuși, era considerat liderul ei ceremonial – „primul între egali” –, dar Patriarhia nu era, chiar și-așa, nimic mai mult decât o îngrămădire de clădiri.

Complexul era construit în jurul Catedralei Sfântul Gheorghe, o biserică simplă, fără dom, care fusese inițial o mănăstire. Biserica putea probabil să încapă în naosul Catedralei Sfântul Petru și să mai rămână și loc. Era însă centrul spiritual al ortodoxiei, o biserică minunat decorată care adăpostea câteva relicve prețioase, inclusiv o parte din Coloana Flagelării de care Iisus fusese legat și biciuit înaintea crucificării. Complexul plin de verdeață includea de asemenea o mănăstire, câteva birouri administrative și – ceea ce îi interesa cel mai mult pe Reilly și Tess – Biblioteca Patriarhatului.

La circa șaptezeci de metri de intrarea complexului, mașinile din fața SUV-urilor blindate au încetinit până la viteza melcului. Drumul de acces, care urca până în vârful dealului înainte de a coborî din nou domol, era

mărginit de mașini parcate pe ambele părți și nu permitea decât traficul pe o singură bandă, trafic care acum înghețase complet. Vreo două claxoane nerăbdătoare s-au grăbit să someze întârzierea. Frustrat de obstacol, Reilly s-a aplecat lateral ca să vadă mai bine. În față, la distanță de zece mașini, un mic grup se îngrămădea la poarta principală a Patriarhiei. Păreau agitați și toți priveau spre ceva dinăuntrul complexului, arătând cu degetul în sus spre el. Un microbuz turistic și un taxi care lăsau câțiva vizitatori erau de asemenea oprite acolo, cu șoferii coborâți din mașini privind în sus în aceeași direcție.

Reilly le-a urmărit privirile până înăuntrul complexului, și a văzut la ce se uitau cu toții. Un fir de fum negru se ridica din colțul îndepărtat al uneia dintre clădiri.

Și apoi a văzut altceva.

O figură solitară ieșind din complex.

Un bărbat cu părul scurt, negru, într-o sutană neagră, mergând cu pași ușori, poate puțin grăbit, dar nu într-un fel în care să atragă atenția.

Un val de sânge i-a inundat tâmplele lui Reilly.

– El e, a strigat, ridicându-se din scaun și făcând semn drept înainte. Preotul acela de acolo. E omul nostru. Nenorocitul e chiar acolo.

19

O panică nebună a erupt înăuntrul primului SUV în timp ce toţi cei şase pasageri ai săi şi-au îndreptat atenţia spre mulţimea care se aduna în faţa Patriarhiei.

– Unde? a întrebat Ertugrul întorcându-şi capul spre stânga şi spre dreapta, apoi privind drept înainte. Unde e?

– Chiar acolo, a mârâit Reilly, aplecat acum atât de mult în scaun încât aproape că i se urcase în cap ataşatului.

S-a zbătut să nu scape ţinta din vizor, dar bărbatul în sutană se îndepărta şi se pierdea în mulţime.

– O să-l pierdem! a exclamat şi, văzând că maşinile nu se mişcă, s-a căţărat în spate peste rândul de scaune din mijloc şi peste Ertugrul, a deschis larg uşa maşinii şi a zbughit-o pe stradă.

Chiar când ieşea din maşină, l-a auzit pe şeful poliţiei cum bâiguia nervos ceva către şofer, grăbindu-l pe tânărul soldat să facă ceea ce a fost probabil cel mai rău lucru pe care îl putea face: să-şi trântească mâna pe claxon şi să iasă pe geam ţipând şi gesticulând spre şoferul automobilului din faţa lui să facă loc.

Reilly alerga deja, îndepărtându-se de SUV-ul blindat când l-a văzut pe terorist reacţionând la ieşirea prost gândită. Fără să încetinească, bărbatul şi-a întors privirea şi ochii li s-au întâlnit.

Greşită mişcare, a înjurat Reilly în gând în timp ce sprinta înainte şi-şi scotea pistolul. *Al dracului de greşită*.

Zahed l-a văzut pe Reilly ieșind furtunos din SUV-ul negru și picioarele i-au revenit la viață. Nu era nicio secundă de pierdut. Reilly fugea acum spre el, cu arma scoasă, la vreo zece mașini distanță. Alți bărbați ieșeau, de asemenea, din Suburbanul negru și din mașina din spate.

Toate acestea l-au luat prin surprindere.

Sunt buni, a scrâșnit Zahed. *Nu, nu ei*, s-a corectat singur. *Reilly. Reilly e bun.*

A alungat această grijă. Erau lucruri mult mai presante.

Își parcase mașina închiriată la poalele dealului, lângă porțile Patriarhiei, și a realizat dintr-odată că va trebui să o abandoneze acolo. Era la aproximativ cincizeci de metri mai jos, prea departe pentru a putea ajunge la ea în siguranță, și, în plus, nu era timp să o scoată din locul său îngust.

S-a decis asupra unei rute de evadare mult mai eficiente.

Mișcându-se cu ușurința cuiva care practicase această rutină de sute de ori pentru finalul unui reality-show, s-a oprit și s-a îndreptat înapoi în sus pe deal – tăind mulțimea spre Reilly, și, mai relevant, urmând o cale sinuoasă către mașinile parcate la porțile complexului.

De sub sutană a scos un Glock mare.

Și fără să piardă o clipă, a început să tragă.

A tras primele șase focuri în aer, strigând:

– Ieșiți! Mișcați-vă! Acum! în timp ce-și agita brațele în aer ca un nebun.

Efectul a fost instantaneu – un șuvoi de țipete s-a revărsat în afară în timp ce privitorii îngroziți o luau la goană ca să se adăpostească, fugind de el și îndreptându-se cu toții spre Rilley.

Zahed se mișca rapid și s-a dus direct spre șoferul mașinii de la capătul ambuteiajului. Bărbatul stătea în picioare lângă ușa microbuzului său, înțepenit, speriat și confuz. Zahed a apăsat pe trăgaci, eliberând aproape fără să țintească, și până să-și dea seama ce i se întâmplase, forța glonțului de calibrul 380 i-a ciuruit pieptul șoferului și l-a aruncat violent înapoi. Zahed nu s-a oprit. Indiferent la haosul din jurul său, a alergat pe lângă ușa

deschisă a șoferului, ridicându-și arma din nou, de data aceasta spre taxiul care era oprit în spatele microbuzului. Șoferul, care stătea în picioare lângă mașină, s-a uitat înspăimântat la preotul înarmat și și-a ridicat brațele, cu picioarele tremurând. O pată închisă, udă, i-a înflorit în jurul prohabului. Zahed i-a susținut privirea o secundă, apoi ochii săi reci s-au mutat de la bărbatul în cauză, cu tot cu mâna înarmată, spre roata din față de pe partea dreaptă a taxiului. Zahed a apăsat pe trăgaci din nou, și din nou, apoi a treia oară, ciopârțind cauciucul în bucățele și făcând mașina să se aplece și să se lase cu greutate pe jantă.

A privit lung pe deasupra capotei boțite a taxiului și l-a zărit pe Reilly care se lupta să scape de valul de oameni care încercau să scape. Agentul era acum la mai puțin de treizeci de metri distanță. Și-a ridicat arma și a încercat să-l prindă pe Reilly în bătaie, dar era prea multă agitație în jurul americanului și nu putea trage.

Era timpul să o șteargă.

Cu arma strânsă în mână, a sărit în spatele volanului microbuzului, a băgat în viteză și a călcat accelerația la podea.

Reilly își scăpase ținta din ochi nu mai mult de câteva secunde înainte ca primele focuri să trimită mulțimea dispersată în direcția sa.

Veneau drept spre el – bărbați și femei de toate vârstele și mărimile, țipând și urlând și fugind să se salveze. A încercat să se ferească și să treacă prin iureșul acela, dar era destul de greu și să se țină pe picioare. Secunde prețioase se scurgeau în timp ce corpuri difuze se izbeau în el, și alergau pe lângă el, secunde pe parcursul cărora a auzit o altă împușcătură, apoi altele câteva, fiecare dintre ele biciuindu-i neuronii și împingându-l înainte.

Și-a ținut arma sus, aproape de față, și și-a folosit celălalt braț pentru a-și croi drum prin haos, țipând și dând din mână *Jos!*, chinuindu-se să meargă înainte – apoi l-a auzit, mugetul unui motor împovărat și scrâșnetul de cauciucuri tocite și restul mulțimii a trecut pe lângă el pentru a face loc microbuzului care gonea în jos pe drum.

Reilly a fugit după microbuz cât de repede a putut, apoi s-a poticnit. Oprindu-se, a ochit, după care a apăsat pe trăgaci o dată, de două ori, de trei ori – dar era inutil la distanţă. Microbuzul ieşea deja din raza lui vizuală. S-a răsucit pe călcâie, analizând iute situaţia din jurul său. A observat fumul negru împrăştiindu-se acum de la o fereastră de la etajul superior al uneia dintre clădirile complexului, preoţii care se revărsau panicaţi din Patriarhie, Ertugrul şi poliţiştii turci îndreptându-se spre el, bărbatul împuşcat întins pe jos, un alt bărbat în picioare lângă un taxi cu o privire împietrită, înclinarea taxiului pe partea şoferului, faptul că bloca toate maşinile din spatele său şi nu părea să plece nicăieri, nu prea curând oricum.

Ceea ce însemna că avea doar o opţiune.

Să alerge, cât de repede putea, şi să spere la un miracol.

Fugind după microbuzul care acum dispărea după o curbă care şerpuia în jos, a ţâşnit înainte, gâfâind, tăind aerul cu palmele, vâslind înainte cu coatele, cu tălpile pantofilor lovind asfaltul dur într-un staccato de pocnituri clare. Trebuie să fi parcurs distanţa a circa douăzeci de lungimi de maşină când a văzut miracolul, o femeie de vârsta a doua care se urca în maşină, un mic VW Polo sângeriu.

Nu era timp de explicaţii lungi.

În câteva secunde, Reilly a bolborosit câteva cuvinte de scuze, i-a smuls cheile din mână, a sărit în spatele volanului şi a plecat cu un scrâşnet din locul de parcare, lăsând în urmă strigătele indignate ale femeii în timp ce ţâşnea după prada sa.

20

Mansoor Zahed a scrutat împrejurimile prin parbrizul microbuzului.

Era cât de cât familiarizat cu Istanbulul, un oraş pe care-l vizitase de multe ori cu ocazia a diverse misiuni. Dar nu cunoştea configuraţia străzilor atât de bine, şi cu siguranţă nu ştia străzile cartierului Fanar atât de bine, încât să ştie încotro se îndrepta. Nu prea-i păsa unde ajunge. Obţinuse ceea ce-şi dorea din biblioteca Patriarhatului. Tot ce trebuia să facă acum era să aşeze o zonă-tampon rezonabilă între el şi complexul ortodox în timp ce se asigura că nu era urmărit, apoi să abandoneze microbuzul şi să ia un taxi pentru a se întâlni cu Steyl şi cu arheologul captiv.

A ajuns la o intersecţie şi a virat la dreapta, îndreptându-se spre malurile apei şi spre autostrada dublă care şerpuia în sus şi în jos pe bancul de sud al Capului de Aur. Dacă reuşea să intre pe ea era salvat. Era o arteră importantă pe care putea călători nestingherit pentru a se îndepărta de Reilly şi potera sa. Trebuia să fie aproape de apă, se gândi el, tensiunea din corp începând să se destrame. Nu mai departe de câteva străzi.

Scrâşnetul unei maşini derapând în jurul colţului i-a alungat brutal orice gând liniştitor.

S-a uitat în oglindă. Un brek întunecat apăruse în vizor şi mânca pământul în urma lui.

O privire către şofer i-a confirmat că Reilly era cel care-l urmărea.

Madar jendeh! a înjurat în gând strivind pedala de acceleraţie şi strângând mâinile pe volan. A ajuns la o intersecţie aglomerată, şi a călcat frâna înainte să apese pe claxon şi să dea buzna înainte. A privit cu atenţie

în oglinda retrovizoare câteva clipe tensionate înainte să audă un claxon insistent şi să zărească brekul ieşind din haosul intersecţiei, tropăind după el ca un terier nervos.

A trecut furtunos prin alte câteva intersecţii, tăind calea unor şoferi exasperaţi şi folosindu-se de gabaritul microbuzului pentru a-i da la o parte din calea sa de parcă participa la un derby de demolare, reuşind să se distanţeze la câteva maşini de Reilly. A ţâşnit pe o altă stradă, în faţa unui camion, şi a accelerat în continuare verificând în oglinzile laterale câtă distanţă câştigase prin manevra asta – apoi a avut loc dezastrul. Ajunsese la rampa de intrare spre şoseaua de coastă, o autostradă dublă, din două drumuri separate cu două benzi, unul care se îndrepta spre nord, iar celălalt spre sud, care mergeau paralel în unele locuri, iar în altele se îndepărtau unul de altul.

Problema era că drumul de acces pe care se afla era blocat de trafic.

A călcat frâna şi s-a uitat în faţă. Drumul spre care ducea rampa, cel care mergea spre nord, era complet blocat. Cel care mergea spre sud era frustrant de liber, dar nu putea ajunge la el, nu cu toate maşinile şi camioanele îngrămădite în spatele lui şi parapeţi de aluminiu de jumătate de metru pe fiecare parte.

Era înconjurat.

Mai rău, a privit în oglindă şi, la aproximativ şapte maşini în urmă a zărit portiera unei maşini sângerii deschizându-se şi Reilly ieşind în grabă.

A făcut o grimasă, impresionat şi furios în acelaşi timp de perseverenţa agentului, şi a coborât din maşină.

A sprintat de-a lungul drumului de acces, s-a căţărat peste una dintre bariere, şi a tăiat o pajişte pentru a ajunge la drumul principal. A privit înapoi şi l-a văzut pe Reilly fugind în urma sa şi s-a gândit să-şi scoată pistolul şi să tragă, dar apoi s-a hotărât să nu o facă. În schimb, a continuat să se mişte, şerpuind printre maşinile oprite, sărind peste o altă barieră şi zbughind-o peste o altă pată de gazon, apoi peste o altă barieră mai departe pentru a ajunge la drumul care ducea spre sud şi pe care curgeau acum maşinile.

A privit în urmă. Reilly se apropia. S-a întors şi a măsurat din priviri maşinile care se apropiau. A zărit o berlină cu un singur ocupant venind spre el, şi s-a postat în mijlocul drumului, cu mâinile larg deschise şi orientate în sus, vânturându-le de parcă ar fi cerut ajutor. Şi-a spus că sutana îl va ajuta – ceea ce s-a şi întâmplat, căci maşina a încetinit şi a oprit aproape de barieră. Câteva maşini din spatele ei au făcut la fel, scrâşnind din cauciucuri şi claxoane. Zahed le-a ignorat. S-a apropiat de şofer cu o expresie tâmpă, prietenoasă, pe chip. Acesta, un bărbat slab, cu un început de chelie, a deschis încet geamul. Coborâse abia câţiva centimetri când mâna lui Zahed a ţâşnit înăuntru şi a tras de uşă deschizând-o, apoi s-a întins, a scos centura şoferului buimac şi l-a tras afară printr-o singură mişcare. L-a azvârlit pe asfalt de parcă ar fi descărcat un sac, trimiţându-l de-a dura peste marcajul din mijlocul drumului, făcând un camion ce se apropia să vireze pentru a evita să-l strivească. Zahed nu a observat. Era deja în spatele volanului Fordului Mondeo a popicului uman şi gonea pe drumul liber în faţă.

Reilly a sărit peste ultima barieră şi a ajuns la agitaţia de pe drumul principal când bara din spate a maşinii furate a lui Zahed abia se mai vedea. Trăgând însetat aer în piept, a văzut bărbatul chel, împietrit, vorbind animat cu şoferii a celor câteva maşini care opriseră. Blocaseră una dintre benzi cauzând un recul de ţipete iritate şi claxoane în urma lor.

Nu-l pot lăsa să scape. Nu şi acum.

S-a apropiat în grabă de ei, făcând semne disperate spre prima maşină.

– Asta e maşina ta? l-a întrebat pe unul dintre ei. E a ta?

Chelul şi unul dintre ceilalţi şoferi l-au privit suspicioşi şi au făcut un pas înapoi, scuturând din cap în semn că nu, dar al treilea dintre ei, un bărbat bine legat, cu un gât gros şi pielea crăpată, tăbăcită şi-a menţinut poziţia şi a început să scuipe o tiradă nervoasă în turcă în timp ce gesticula sfidător.

Nu am timp de asta.

Reilly a ridicat din umeri, a întins mâna spre spate şi a scos pistolul. L-a ţinut ridicat, ca pe celălalt braţ, arma şi palma fiindu-i îndreptate

împăciuitor spre bărbat.

– Calmați-vă! le-a ordonat Reilly. Vreți să scape? Asta vreți?

Bărbatul parcă voia să spună ceva, dar boxerul temperamental nu era impresionat. Și a continuat tirada, dojenindu-l în mod evident pe Reilly și agitând pumnul în aer ca să arate că nu era impresionat de artilerie.

La naiba cu asta! s-a încruntat Reilly, coborând pistolul și trăgând trei focuri la picioarele bărbatului. Individul a sărit înapoi de parcă tocmai călcase pe un șarpe.

– Cheile, a țipat Reilly, arătând din nou spre mașină și împingând țeava încinsă spre fața omului. Dă-mi nenorocitele alea de chei, mă-nțelegi?

Fața malacului s-a crispat de confuzie, apoi a întins mâna cu cheile. Reilly i le-a smuls din mână și a scuipat un „Mulțumesc” ranchiunos în timp ce țâșnea spre mașină, o camionetă de proveniență necunoscută. S-a strecurat în spatele volanului, s-a abținut să nu vomite de la putoarea muntelui de chiștoace care umpleau scrumiera de pe bord, și a luat-o la goană pe urmele țintei sale.

Primul kilometru a zburat pe lângă el fără prea multe mașini pe care să le depășească în urma zonei de trafic sugrumate pe care Reilly o lăsase în urmă. A zărit un punct alb în depărtare, și priveliștea i-a dat și mai multă energie, deși nu prea putea scoate mai mult din motorul mașinii. Gonea pe lângă un autobuz vechi, supraîncărcat, când un țârâit din interiorul jachetei l-a speriat. În timp ce ținea o mână strânsă pe volan, cealaltă a coborât în buzunar și a pescuit BlackBerry-ul.

Vocea clocotitoare a lui Nick Aparo răsuna în canalul său auditiv, la fel de clar ca și când ar fi sunat dintr-o mașină de lângă el și nu de la Federal Plaza, din Lower Manhattan.

– Hei, care-i treaba? Ți s-a îmbunătățit vreun pic vacanța în Europa, Clark?

O vagă conexiune cu un film vechi al lui Chevy Chase și-a făcut loc prin mintea ametită a lui Reilly, dar era prea concentrat să ajungă în spatele mașinii albe ca să o înregistreze.

– Nu pot să vorbesc acum, a spus aproape sufocându-se, cu ochii fixați drept înainte.

– Ai să vrei să auzi asta, Clarkie, a insistat Aparo, în continuare insensibil la ceea ce i se întâmpla partenerului său. E vorba despre bărbatul tău misterios. Avem o pistă.

21

– Mai târziu, a replicat Reilly. Trebuie să-l suni pe Ertugrul pentru mine, chiar acum. Spune-i că eu conduc de-a lungul coastei într-o camionetă – s-a uitat scurt la volan care, spre a-i veni în ajutor, avea un nume şi nu vreun logo obscur pe el –, o Kia albastră, iar ţinta noastră se află într-o berlină albă chiar în faţa mea şi ne îndreptăm – a privit afară repede pentru a observa poziţia soarelui, făcând apoi un mic calcul mental referitor la direcţia în care se îndrepta – spre sud, cred, de-a lungul coastei.

Loial formalităţilor, tonul lui Aparo a devenit din jovial extrem de serios de parcă un hipnotizator pocnise din degete.

– Care ţintă? Teroristul?

– Da, a exclamat Reilly. Dă naibii telefonul ăla, vrei?

Tonul lui Aparo s-a tranformat în cel al unui maniac.

– Stai puţin, îl sun pe linia cealaltă. Ce conduce nemernicul?

– Nu sunt sigur, nu m-am putut uita prea bine la ea. Dar nu va fi greu de reperat, nu la viteza cu care merge.

– Bine, aşteaptă un pic, sună.

Reilly a apăsat butonul de speaker şi a aruncat telefonul pe scaunul pasagerului, ţâşnind pe lângă traficul încetinit în direcţia opusă cu o viteză ameţitoare. Drumul şerpuia la stânga şi la dreapta, menţinând direcţia dreaptă cât de cât. Pulsul lui Reilly s-a accelerat când a observat berlina albă care vira abrupt spre stânga încercând să ocolească un taxi *dolmu,* care mergea încet pe linia de marcaj din mijloc. A reuşit într-un final, dar microbuzul greoi îl încetinise, şi nenorocitul era acum la îndemâna lui.

Reilly a făcut semn cu farurile, a strivit claxonul şi a zbughit-o pe lângă *dolmu* fără să întârzie, câştigând teren preţios faţă de berlina albă, şi-a dat el seama acum, un Ford Mondeo.

Degetele i s-au încleştat pe volan, simţindu-şi prada în gheare, în timp ce în faţă primul dintre cele două poduri peste Cornul de Aur începea să se profileze. Reilly a mai câştigat ceva distanţă faţă de Mondeo care încetinise puţin pentru a trece peste un sistem de rampe în formă de trifoi, şi în câteva secunde era pe urmele teroristului, trecând peste podul Atatürk. Era vechi, mai mult un dig circulabil decât un pod în adevăratul sens al cuvântului, având în vedere faptul că se sprijinea pe cheiuri de asfalt, avea câte două benzi pe sens, cu un trotuar îngust pentru pietoni de fiecare parte. Era mult mai mult trafic aici, lucru ce a încetinit Fordul şi i-a permis lui Reilly să se apropie cât trebuia şi să se strecoare în spatele lui în timp ce teroristul se ferea, se împleticea şi forţa trecerea printre nefericiţii şoferi turci.

– Sunt chiar în spatele lui acum, trecem peste un pod, a ţipat el, aplecându-se în lateral, în direcţia BlackBery-ului, în timp ce cotea pe lângă o maşină mai înceată. Văd un turn vechi pe partea cealaltă, spre dreapta, pare a fi ceva dintr-un castel vechi.

– Am înţeles, a scrâşnit înapoi vocea lui Aparo, înfundată de scaun acum. Ertugrul îi transmite informaţia poliţistului local care-l însoţeşte. Ţine-te de coada lui, amice.

Se întâmplă prea repede, a gândit Reilly. *Nu vor putea să mă ajute. Trebuie să fac asta singur.*

– Acela e Turnul Galata, a revenit Aparo, gâfâind ca şi partenerul său. S-au prins unde eşti. Rezistă.

Reilly şi-a ţinut piciorul înţepenit pe acceleraţie şi a gonit înainte, acum la câţiva metri de apărătoarea Fordului – şi a continuat să meargă, lovind puternic maşina albă şi privind cum spatele îi derapa în stânga şi în dreapta înainte să-şi reia cursa.

A călcat acceleraţia până la podea încă o dată şi s-a pregătit pentru încă o lovitură.

Kia era acum atât de aproape în urma lui încât Mansoor Zaher putea să vadă foamea care lucea în ochii lui Reilly.

Madar jendeh, a înjurat din nou privind camioneta albastră care îi zbura oglinda. A strivit accelerația și a scăpat de pericol, strecurându-se între două mașini mai încete și evitând o altă bușitură.

L-a văzut pe Reilly cum rămânea în urmă în timp ce vehiculele din spatele său au încetinit și au intrat din nou pe benzile lor.

Americanul e posedat. Nu va fi ușor să-l scutur. Nu acum. Nu după toate astea.

Zahed știa că traficul se putea congestiona din nou în secunda în care ieșea de pe pod. Trebuia să facă ceva acum, repede, dacă voia să evite o altă cursă de urmărire a copoiului care-i sufla în ceafă.

Cu mâna grea pe claxonul Mondeoului, a mai forțat trecerea pe lângă câteva mașini, determinând-o pe una dintre ele să se urce pe curba domoală ce delimita trotuarul care se continua de-a lungul malului apei.

Asta și un autobuz aglomerat din față – un Mercedes vechi din anii ’70, cu acoperișul încărcată cu bagaje, și țeava de eșapament care scuipa un nor negru și gros de benzină – l-au inspirat.

A gonit înainte până când a ajuns în rând cu autobuzul, apoi a virat berlina stânga și dreapta și l-a lovit în lateral. Autobuzul a gemut și s-a împiedicat către dreapta, cu geamurile pline brusc de fețele speriate ale pasagerilor. Valize și cutii rupeau chingile și se rostogoleau de pe acoperiș în calea mașinilor din spatele lui. Zahed a smucit volanul pentru a menține Mondeoul lipit de partea laterală a autobuzului, ghidându-l pe o traiectorie înclinată și proiectându-l cu putere pe trotuar, rupând balustrada subțire de metal și trimițându-l în zbor jos de pe pod.

Zahed a redresat Fordul și a privit în oglindă, unde, spre satisfacția sa, l-a văzut pe Reilly făcând exact ceea ce se aștepta să facă.

Fața lui Reilly s-a crispat privind cum Mondeoul alb a aruncat autobuzul peste curbă și jos de pe pod.

A zburat pur și simplu cu puțin zgomot împreună cu un porumbel ascuns vederii pentru o secundă înainte ca o grămadă de pene albe să erupă

din estuar. Văzând muntele de bagaje care fuseseră aşezate într-un echilibru precar pe acoperişul său, Reilly ştia că era probabil ticsit de pasageri – pasageri care, îşi imagina, urmau să fie traşi sub apă.

Maşina din faţa lui a călcat frânele şi el a făcut la fel. Frâne scârţâind şi bare de protecţie îndoite l-au urmat îndeaproape. A văzut că era loc să se strecoare pe lângă maşinile din faţa lui, dar nu putea face asta. Nu cu o droaie de oameni care probabil se scufundau către moarte.

Trebuia să-i ajute.

A coborât din maşină şi a fugit spre deschizătura mare din balustradă. La distanţă, putea să vadă spatele Fordului alb dispărând spre capătul podului, şi pentru o clipă şi-a imaginat faţa îngâmfată a celui pe care-l urmărea. *Nenorocitul,* a gândit el, furia şi frustrarea împingându-l şi mai tare spre marginea podului. Câţiva oameni din alte maşini s-au adunat spre a-l urma, privind în jos, arătând cu degetul şi vorbind animaţi.

În apă, autobuzul hodorogit se vedea doar parţial, partea din spate a acoperişului ieşind în afară ca un mic aisberg. Reilly a privit cu atenţie suprafaţa apei, dar nu a văzut pe nimeni plutind. Geamurile autobuzului păreau să fie înţepenite, cu o porţiune îngustă deasupra care se putea deschide, dar care nu era nici pe departe destul de lată pentru a permite cuiva să iasă. Reilly a privit câteva secunde, întrebându-se dacă uşile erau acţionate hidraulic, dacă erau blocate având în vedere că circuitele se prăjiseră, dacă pasagerii erau prea şocaţi ca să găsească ieşirile de urgenţă. Nu se mişca nimeni. Erau blocaţi înăuntru. Nimeni nu făcea nimic.

A privit către feţele împietrite din jurul său – o amestecătură de tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, toţi în stare de şoc, bâlbâindu-se şi privind sumbri în jos – şi s-a simţit tulburat.

Gata cu morţii. Nu din cauza mea. Nu şi dacă pot face ceva.

Şi-a azvârlit pantofii, şi-a smuls jacheta şi s-a aruncat.

Apa din jurul său era presărată cu bagaje şi cutii de carton, îngreunându-i înaintarea, dar a reuşit să ajungă în spatele autobuzului şi să se prindă de balustrada de pe acoperiş chiar înainte ca aceasta să dispară eliberând o ultimă bulă de aer.

S-a ţinut bine în timp ce autobuzul se scufunda, încet. Prin apa neagră putea vedea feţele fantomatice, încremenite de groază, ale pasagerilor din partea cealaltă a geamului din spate al autobuzului. Trăgeau de mânerul ieşirii de urgenţă, care era înţepenit, şi loveau disperaţi geamul cu pumnii. Ţinându-se cu o mână, s-a întins către tocul din lateral şi a scos pistolul, apoi l-a vânturat către pasagerii cei mai apropiaţi de el, sperând că vor înţelege. Nu se dădeau la o parte, dar asta nu l-a oprit. A lipit arma de partea cea mai înaltă a geamului şi a înclinat-o spre în sus, ochind către partea interioară a acoperişului – şi a tras, din nou şi din nou – cinci focuri scurte care au trecut prin geam înainte să ajungă în apa dinăuntrul autobuzului. Focurile au slăbit suficient geamul încât să-i permită să-l lovească şi să-l îndoaie cu patul armei până când a cedat, în sfârşit, şi s-a spart cu un curent puternic de aer din interior, aproape aruncându-l pe Reilly.

Unul după celălalt, pasagerii blocaţi au ieşit şuvoi într-o frenezie nebună, un şal de braţe disperate întinzându-se către Reilly şi apucându-l de mâna întinsă înainte de a da din picioare şi de a se îndrepta în sus spre lumină. S-a ţinut cât de mult i-au rezistat plămânii, apoi a dat drumul la mână şi a plutit şi el spre suprafaţă alături de ei, deşi bucuria de a-i fi salvat pe toţi nu compensa frustrarea amară care-l rodea.

22

În timp ce Reilly şi-a croit drum înapoi la Patriarhie, haosul se instalase în complex. Drumul de acces era sugrumat de maşinile pompierilor, ambulanţe şi maşini de poliţie. Personalul serviciilor de urgenţă mişuna peste tot frenetic, făcând ceea ce fac cel mai bine.

Înotase până la unul dintre stabilopozi şi se urcase apoi pe pod. Un poliţist îşi făcuse într-un final drum la faţa locului şi, după o scurtă ciondăneală, a acceptat să-l conducă înapoi la Fanar. Îşi scosese cămaşa şi-şi pusese jacheta, pe care o aruncase înainte să sară în apă, dar pantalonii îi erau încă uzi fleaşcă, fapt care-l nu-l ajutase în faţa şoferului său. Din cauza haosului şi a alertei de securitate, a trebuit să meargă pe jos ultimele câteva sute de metri. Tess stătea lângă porţi. Ertugrul era lângă ea, împreună cu doi soldaţi din trupele paramilitare care păreau un pic cam prea dornici să apese pe trăgaci pentru liniştea sa. Poliţişti frustraţi se chinuiau să ţină la distanţă reporterii şi curioşii în timp ce o mică armată de pisici – respectate în Istanbul şi considerate aducătoare de noroc – ţopăiau pe ziduri şi priveau calm desfăşurarea de forţe.

Faţa lui Tess a explodat de bucurie şi destindere văzându-l, apoi expresia i s-a schimbat brusc când a observat că nu avea cămaşă şi pantalonii îi erau fleaşcă.

L-a sărutat grăbit şi l-a prins de braţe.

– Trebuie să te schimbi de hainele astea.

– Geanta mea e încă în maşină? l-a întrebat el pe Ertugrul.

– Da, a răspuns ataşatul. E parcată în josul străzii.

Reilly a privit în interiorul complexului, unde câțiva paramedici urcau o targă metalică într-o ambulanță. Corpul care zăcea pe ea era acoperit complet cu o pătură gri, inclusiv capul. Un cârd de preoți erau adunați în jurul ei, cu expresii oropsite și umerii lăsați.

Reilly a privit întrebător spre Ertugrul.

– Părintele Alexios. Marele arhimandrit al bibliotecii. Un glonț între ochi.

– Au găsit, de asemenea, corpul unui preot la capătul unei alei, a adăugat Tess.

– Fără sutană, a dedus Reilly.

Tess a încuviințat.

Se aștepta la asta.

– Și incendiul?

– A fost stins, dar biblioteca e distrusă, după cum îți poți imagina, a spus Ertugrul. După un mormăit nemulțumit, a adăugat: Se pare că a obținut ceea ce își dorea.

– Din nou, a observat Reilly caustic.

Stătea acolo, cu pumnii strânși de furie, privind scena în tăcere.

– Mă întorc imediat, le-a spus Reilly după câteva clipe și s-a îndreptat spre capătul drumului pentru a se schimba.

Parcursese deja o jumătate din distanță când și-a adus aminte de ceva și a scos BlackBerry-ul din jachetă. Aparo a răspuns la primul țârâit.

– Pune-mă la curent, amice, a insistat partenerul său.

– L-am scăpat. Tipul e un descreierat. Mișcarea laterală care a aruncat autobuzul de pe pod i-a revenit în minte pentru o clipă. Ziceai că ai ceva pentru mine.

– Da, a confirmat Aparo. Avem în sfârșit o pistă de la serviciile secrete militare. Niște încuiați. Oamenii ăștia sunt foarte pretențioși referitor la cei cu care împart informațiile.

– Cine e?

– Nu avem un nume. Doar un precedent.

– Unde?

– Bagdad, acum trei ani. Îl ții minte pe expertul în calculatoare care a fost răpit de la Ministerul de Finanțe?

Reilly știa de asta. Incidentul făcuse valuri la vremea respectivă, în vara anului 2007. Bărbatul, un american, fusese luat pe sus din centrul de calcul al ministerului împreună cu cei cinci bodyguarzi ai săi. Răpitorii îmbrăcați în costume complete ale Gărzii Republicane Irakiene intraseră pur și simplu în sediu, luându-i pe sus sub pretextul *arestării*. Specialistul ajunsese în Bagdad cu doar o zi înainte. Se afla acolo pentru a instala un nou program foarte sofisticat care ar fi urmat să țină evidența bilioanelor de dolari, ajutoarele internaționale și veniturile obținute din vânzarea petrolului care treceau prin ministerele Irakului – bilioane care dispăreau aproape la fel de repede precum intrau. Serviciile de spionaj știau că multe dintre fondurile dispărute erau virate milițiilor iraniene din Irak, grație numeroșilor susținători ai Iranului care ocupau funcții-cheie în guvernul irakian și care, fără îndoială, se alegeau cu un comision consistent de-a lungul drumului. Nimeni nu-și dorea să stopeze corupția sau ca aceasta să fie demascată. Ministerul de Finanțe se opusese fără rușine implementării programului timp de peste doi ani. Astfel că bărbatul care fusese în sfârșit adus pentru a pune capăt delapidării fusese săltat la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce aterizase acolo, chiar din fața tastaturii din inima Ministrului de Finanțe.

Răpirea fusese planificată și executată meticulos, și fusese atribuită forțelor *Al-Quds* – cuvântul însemna „Ierusalim” în arabă – o unitate specială a Gărzii Revoluționare a Iranului pentru operațiuni speciale peste hotare. Când specialistul american și bodyguarzii săi au fost găsiți executați după câteva săptămâni, retorica antiiraniană de la Casa Albă s-a amplificat. Șase oficiali iranieni au fost prinși și arestați de forțele americane în nordul țării. Conducerea Iranului, care nu se sfia să alimenteze conflictul cu o indiferență de-a dreptul stupefiantă – prin intermediul unei milții presupus neafiliate, *Asaib Ahl Al-Haq*, Liga Justițiară, a continuat prin a lansa un atac și mai neobrăzat, de data aceasta asupra cartierului general provincial din Karbala, în timpul unei întâlniri la nivel înalt între americani și oficiali

irakieni. Era chiar mai cutezător și mai neobrăzat decât răpirea precedentă. Doisprezece membri ai *Al-Quds* și-au făcut apariția la porțile bazei îmbarcați într-o flotă de SUV-uri negre, identice cu cele folosite de contractorii militari americani. Erau îmbrăcați ca soldații americani și vorbeau o engleză perfectă, astfel încât gărzile irakiene au crezut că erau americani – și i-au lăsat să treacă. Odată intrați, comandoul s-a dezlănțuit. Au ucis un soldat american și au prins alți patru, pe care i-au executat la scurt timp după ieșirea furtunoasă din complex. A ajuns să fie a treia cea mai periculoasă zi în Irak pentru trupele americane. În mod surprinzător, niciun irakian nu fusese rănit în timpul raidului.

– A fost acolo. Ținta ta. A fost unul dintre tipii care au atacat baza, i-a spus Aparo. Amprentele lui se potrivesc cu cele găsite pe una dintre mașinile pe care le-a abandonat. Și, potrivit informațiilor pe care le avem, ambele operațiuni au fost întreprinse de aceeași echipă, așa că e posibil – chiar probabil – ca el să fi fost implicat și în răpirea programatorului.

– Știm ceva despre el?

– Nu, i-a spus Aparo. Absolut nimic. Tipii din spatele raidurilor au dispărut pur și simplu. Tot ce-ți pot spune e că el a fost acolo. Dar asta ne dă o idee despre cum ar putea arăta restul CV-ului său. Cine știe în ce a mai fost implicat nenorocitul ăsta! Cred că el e tipul la care se apelează când trebuie să se rezolve ceva special.

Reilly s-a încruntat.

– Ce norocoși suntem.

Știa că, dacă era adevărat că istoria se repetă, treaba asta nu suna deloc promițător. În toate confruntările dintre Statele Unite și Iran de când ayatollahul Khomeini ajunsese la putere în 1979, Iranul câștigase.

– Trebuie să-l prinzi, Sean. Găsește-l și rade-l de pe fața pământului.

O sirenă l-a făcut pe Reilly să tresară. S-a întors și a văzut una dintre ambulanțe gonind pe drum și s-a dat la o parte pentru a-i face loc.

– Să-l găsim mai întâi, i-a spus lui Aparo, și, atunci când o vom face, planul meu nu e tocmai să împart o ladă de bere cu el.

23

Date fiind tensiunile politice interne şi externe care zguduiau ţara, turcii luau problemele de securitate naţională foarte în serios, şi cazul de faţă nu făcea excepţie. În decursul unei ore, după ce se întorsese la Patriarhie, Reilly împreună cu Tess şi Ertugrul erau aşezaţi într-o sală de conferinţe cu pereţii de sticlă, în sediul central din Istanbul al Poliţiei Naţionale din Turcia, în districtul Aksaray, schimbând întrebări şi răspunsuri cu şase oficiali turci pe probleme de securitate.

O întrebare stătea la baza frustrării lui Reilly.

– Cum a intrat în ţară? a întrebat el, în continuare nervos din cauza scăpării. Credeam că aveţi un nivel ridicat de securitate militară pe aeroporturi.

Niciuna dintre gazdele sale nu părea să aibă un răspuns imediat pentru el.

Suleyman Izzettin, căpitanul de poliţie care-l însoţise la aeroport pe Ertugrul, se scufunda într-o tăcere grea.

– Facem cercetări. Dar, amintiţi-vă, a spus, evident la fel de vexat ca şi Reilly, vameşii nu aveau o poză clară sau vreun alias pentru el. Şi, în plus, poate nu a intrat pe calea aerului.

– Nu se poate, a ripostat Reilly. Nu avea timp pentru o excursie cu maşina de la Roma. A venit cu avionul. Sigur. A privit în jur, vorbind puţin mai rar decât de obicei şi mai pronunţat pentru a se asigura că îl înţelegeau cu toţii. Tipul acesta a reuşit să-şi ducă ostaticii din Iordania în Italia fără nicio problemă. Acum e aici, şi încă mai are unul. Trebuie să aflăm cum

reușește să zburde dintr-o țară în alta. Și dacă am afla și prin care dintre aeroporturile voastre a reușit să se strecoare, ne-ar fi de mare ajutor.

Ofițerii de securitate au erupt într-o discuție scurtă și aprinsă în turcă. Era clar că nu le convenea să fie umiliți în fața unui oficial străin. Izzettin a părut că le cere să facă o pauză, înainte de a repeta, pur și simplu, încă o dată ceea ce spusese înainte.

– Vom face cercetări.

– Bine. Trebuie să ne dăm seama și cum se mișcă de colo-colo acum că e aici, a insistat Reilly. Dacă vrem să-l găsim, trebuie să știm mai întâi ce căutăm. Cum a ajuns la Patriarhie? Avea o mașină parcată acolo undeva pe care a abandonat-o când ne-a văzut venind? A luat un taxi? Sau îl aștepta cineva, are oameni aici care-l ajută?

– Și, a intervenit Ertugrul, presupunând că l-a adus pe Simmons cu el, unde l-a lăsat între timp?

– Am preluat controlul zonei imediat după schimbul de focuri, i-a spus Izzettin. Sunt aproape sigur că nu-l aștepta niciun șofer. Nimeni nu a plecat cu mașina de acolo.

– Putea pur și simplu să-și abandoneze mașina și să plece pe jos, a ripostat Reilly.

– Asistentul, l-a întrebat Tess pe Ertugrul, turnătorul care a pornit toată încurcătura asta vânzându-l pe Sharafi? Sunteți sigur că a plecat din țară?

Ataşatul a încuviințat.

– A părăsit de mult Turcia.

– Tipul ăsta se mișcă prea repede pentru a acționa singur, a spus Reilly. Trebuie să aibă complici. Amintiți-vă că nu știa că urma duce la Istanbul până aseară când a luat registrul templierilor de la Vatican. Nu a avut prea mult timp ca să planifice toate tărășenia. Improvizează. Reacționează pe măsură ce primește informații, la fel ca și noi – dar e cu un pas înaintea noastră. S-a întors spre Ertugrul. Mănăstirea... cu cine mai putem vorbi ca să aflăm unde este?

– Am avut o scurtă discuție despre asta cu secretarul patriarhului, după schimbul de focuri, a spus Ertugrul. Nu avea mintea prea limpede, dar mi-a

spus că nu a auzit de ea.

– Nu e de mirare, a intervenit Tess. Inchizitorul care a dat peste ea spunea că era abandonată, și asta era la începutul anilor 1300. După șapte secole, probabil că n-a mai rămas mare lucru, doar niște ruine în mijlocul pustietății.

– Secretarul va vorbi și cu alți preoți de aici, a spus Ertugrul. Poate unul dintre ei știe ceva. Reilly s-a întors către gazdele sale, frustrat.

– Trebuie să aveți acces la câțiva experți de la universitate. Cineva care cunoaște foarte bine istoria.

Șeful poliției a ridicat din umeri.

– E o biserică ortodoxă, agent Reilly. Nu doar ortodoxă, ci și greacă. Și aceasta este o țară musulmană. Nu e tocmai un domeniu de studiu prioritar pentru specialiștii noștri. Dacă nimeni de la Patriarhie nu știe...

Reilly a încuviințat spășit. Era perfect conștient că dragostea nu era mare între greci și turci, nu de la dispariția selgiucizilor și, se subînțelege, a Imperiului Otoman. Era o animozitate adânc înrădăcinată care se întindea pe mai mult de o mie de ani și continua până în ziua de astăzi, aprinzându-se în jurul unor probleme spinoase precum divizarea Ciprului.

– În momentul de față tot ce știm este că se află în împrejurimile Muntelui Argaeus – Erciyes Dağı. Cât de mare este regiunea despre care vorbim?

Ertugrul a schimbat câteva cuvinte cu gazdele lor, și unul dintre ei a ridicat telefonul și a început să mormăie ceva în turcă. O clipă mai târziu, un polițist tânăr a adus o hartă împăturită, care a fost întinsă pe masă. Ertugrul a avut un alt schimb de replici cu oficialii locali, apoi s-a întors spre Reilly.

– De fapt, nu e o regiune, e doar un munte, de-aici, a explicat el, arătând o zonă largă, mai închisă la culoare, în centrul țării. E un vulcan stins.

Reilly s-a uitat la scara trecută în josul hărții. E lungă de aproximativ șaisprezece kilometri, și cam la fel de lată.

– E un car destul de mare în care să cauți un ac, a spus Tess.

– Uriaș, a intervenit Ertugrul. Și nu e o zonă ușor de cercetat. Are o înălțime de trei mii opt sute – patru mii de metri, iar versanții sunt adânc ridați de văi și râpe. Nu e de mirare că mănăstirea a reușit să supraviețuiască în toți acei ani, chiar și după cucerirea otomană. Ar putea fi ascunsă în oricare din crevasele acelea. Ar trebui să te împiedici de ea ca să o găsești.

Reilly era gata să răspundă când Tess a vorbit.

– Credeți că ați putea face rost de o hartă detaliată a zonei? l-a întrebat pe Ertugrul. O hartă topografică poate? Ca acelea pe care le folosesc alpiniștii?

– Îmi imaginez că am putea, a răspuns atașatul după ce s-a gândit un pic, pe un ton cumva condescendent față de cererea ei.

A tradus solicitarea ei în turcă pentru gazdele lor, și unul dintre ei a ridicat receptorul încă o dată, probabil pentru a găsi una pentru ea.

Reilly i-a aruncat o privire scurtă, întrebătoare, apoi a continuat să studieze harta.

– Cât e de departe?

– De aici? Aproximativ opt sute de kilometri.

– Și cum ar putea ajunge acolo? Cu mașina? Pe calea aerului? Un avion mic sau un elicopter poate?

Gazdele lor au schimbat câteva cuvinte, apoi și-au scuturat capetele cu putere.

– Ar putea zbura, a răspuns Ertugrul. Kayseri e aproape și are un aeroport. Sunt câteva avioane care pleacă zilnic de aici. Dar nu cred că ar avea nevoie să o facă. Depinde de trafic și de ce rută alegi, dar sunt cam unsprezece, douăsprezece ore cu mașina în comparație cu cele două cu avionul, dar e mai puțin riscant, mai ales acum când aeroporturile sunt în alertă maximă.

Cum erau, probabil, și aseară, dar asta nu l-a oprit, a vrut să spună Rilley, dar s-a abținut.

– Mai există și un tren, și-a amintit șeful poliției, dar dacă are un ostatic cu el, e puțin probabil.

– În regulă, dacă ar fi să conducă până acolo, de unde ar lua mașina? l-a întrebat Reilly pe Ertugrul. Ce știm despre mașinile pe care le-a folosit la Roma? Cele în care au fost Sharafi și Tess?

Ertugrul și-a răsfoit hârtiile, găsind apoi raportul pe care-l căuta.

Nu știu decât că aveau plăcuțe false. Cercetările preliminare au arătat că cea în care era domnișoara Chaykin nu a fost declarată furată, dar durează ceva până când o asemenea reclamație e procesată. Și e prea devreme să știm ceva despre cealaltă – trebuie să găsească numărul de înregistrare mai întâi.

– Este același mod de operare ca și la mașinile-capcană pe care le-am văzut în Irak și Liban, a observat Rilley. Mașinile sunt furate sau sunt cumpărate cu banii jos și cu acte false. Oricum ar fi, nu aflăm de obicei care dintre ele e până nu explodează. Fierbea. Trebuie să știm ce conduce acum.

– Vom avea nevoie de o listă cu toate reclamațiile de mașini furate de, să zicem, ieri, i-a spus Ertugrul lui Izzettin. Care va trebui actualizată constant.

– În regulă, a răspuns polițistul.

– Câte drumuri se îndreaptă spre munte? l-a întrebat Rilley. Puteți amplasa filtre? Știm că se duce într-acolo.

Șeful poliției a scuturat din cap în timp ce s-a aplecat deasupra hărții.

– Chiar știind că vine de aici, sunt multe drumuri pe care le poate alege pentru a ajunge acolo. Și depinde spre ce parte a muntelui se îndreaptă. Sunt căi de acces diferite din toate părțile.

– În afară de asta, a adăugat Ertugrul, am avea aceeași problemă ca și tipii de la aeroporturi. Nu avem o poză clară sau un nume pe care să-l dăm polițiștilor de la filtre. Nu pot să-l caute decât pe Simmons.

– E imposibil, a concluzionat Izzettin. Zona din jurul muntelui se bucură de un mare succes în rândul turiștilor. Cappadocia e foarte aglomerată în perioada aceasta a anului. Nu putem opri pe toată lumea.

– Bine, a ridicat Rilley din umeri, ochii întunecându-i-se de frustrare.

Vocea lui Tess a mai detensionat atmosfera.

– Dacă spui că ar putea lucra pentru iranieni, nu ar trebui să aibă oameni aici, care să-l ajute? a întrebat ea. Ar putea să-i facă rost de o mașină. O casă sigură. Arme.

– E posibil, a fost de acord Reilly. Era un lucru despre care și el își pusese întrebări, dar știa că e un teritoriu periculos. Ce nivel de supraveghere avem asupra ambasadei lor? l-a întrebat pe Ertugrul.

Ataşatul a ezitat, apoi s-a eschivat.

– Ambasada e în capitală, în Ankara. Au doar un consulat aici. Nu le-a spus mai mult. Niciunui ofițer de la serviciile secrete nu-i plăcea să vorbească de față cu colegii din alte țări despre ceea ce urmăreau sau nu urmăreau, decât dacă erau siguri că puteau avea încredere în ei – ceea ce însemna, de fapt, niciodată.

– Îi avem sub supraveghere? a insistat Reilly.

– Nu întrebați pe cine trebuie. Asta e treaba Agenției, a spus el, reamintindu-i lui Reilly că CIA se ocupa de strângerea informațiilor de peste hotare.

Reilly a înțeles și a lăsat-o baltă pentru moment. S-a întors frustrat spre unul dintre ofițerii turci de la masă, Murat Çelikbilek, de la MIT – Milli Istihbarat Teşkilatı, adică Organizația Națională de Informații.

– Cum rămâne cu oamenii voștri? l-a întrebat el. Trebuie să aveți vreun fel de supraveghere asupra locului.

Çelikbilek l-a studiat pentru o clipă cu privirea neclintită de vultur, apoi a zis:

– Nu e tocmai o întrebare la care se poate răspunde comod, în special nu în fața, a dat din cap cumva autoritar în direcția lui Tess, unui civil.

– Uite, n-am nevoie să știu detaliile sordide despre tot ce faceți voi, a spus Reilly, cu jumătate de zâmbet dezarmant. Dar dacă îi urmăriți, mai ales la consulatul lor aici, se poate ca cineva să fi văzut ceva care să ne fie de ajutor.

I-a susținut privirea lui Çelikbilek câteva clipe, apoi ochii încercănați ai ofițerului au clipit și i-au transmis lui Reilly o încuviințare vagă.

– Să văd ce avem.

– Ar fi grozav. Trebuie să ne mișcăm repede, a repetat Reilly. A ucis deja trei persoane în țara voastră, și ar putea să fie mai rău. E, probabil, deja pe drumul spre mănăstire și dacă nu aflăm ce mașină conduce și unde se duce, are terenul liber de joc. A făcut o pauză suficient de lungă ca să se asigure că replica sa a ajuns la toți, apoi s-a întors către Ertugrul și, pe un ton grav, i-a spus: Va trebui să vorbim cu băieții de la Agenție. Acum.

24

Cu soarele la asfinţit transformându-i oglinda retrovizoare într-o lampă cu lavă, Mansoor Zahed s-a înscris în traficul care părăsea oraşul şi s-a concentrat la drumul dinaintea sa.

A privit în lateral. Simmons stătea acolo, în scaunul pasagerului, cu capul uşor lăsat, cu privirea goală de-acum familiară, tranchilizantul transformându-l într-un animal de companie supus şi docil. Zahed ştia că va trebui să-l ţină sedat o vreme. Aveau un drum lung de făcut, mult mai lung decât cel pe care îl făcuseră mai devreme în ziua aceea.

Zahed nu era încântat de situaţie. Nu era omul care să piardă vremea, mai ales după ce făcuse la Vatican. Ar fi preferat să zboare la Kayceri, la fel cum ar fi preferat să zboare direct din Italia către un aerodrom din apropierea Istanbulului. Steyl îl determinase să renunţe la idee, deşi erau amândoi conştienţi că armata turcă avea o mână de fier asupra tuturor aeroporturilor din ţară. Steyl îi reamintise lui Zahed că riscurile, după Roma, erau prea mari, şi iranianul nu-i pusese la îndoială judecata. Ştia că, atunci când venea vorba de zborul în interiorul şi în afara unei ţări fără a atrage prea multă atenţie asupra încărcăturii ilicite pe care-l avea la bord, Steyl ştia exact ce se putea face şi ce nu. Puteai conta pe el să transporte orice încărcătură utilă aproape oriunde şi să o treacă de controalele din aeroporturi fără prea mari dificultăţi – dar te puteai, de asemenea, baza pe el să nu aterizeze cu tine în ape tulburi, metaforic vorbind. Astfel că zburaseră puţin spre nord, spre Bulgaria, apoi aterizaseră în Primorsko, un orăşel-staţiune de pe malul Mării Negre. Avea un aerodrom mic, civil – nu unul

militar –, genul în care cine era în care avion mic nu era primul lucru de care se preocupau oficialităţile. Era, de asemenea, la mai puţin de treizeci de kilometri de graniţa cu Turcia, transformând drumul cu maşina până la Istanbul într-o activitate nu prea solicitantă de aproape cinci ore.

Acest drum urma să fie de două ori mai lung, dar nu exista nicio altă opţiune. Lui Zahed nu-i făcuse mare plăcere să treacă prin coşmarul interminabil al orei de vârf de seară din Istanbul. Haosul gratuit pentru toţi îi amintea de aspectele mai puţin plăcute legate de Isfahan, oraşul său de baştină din Iran, o altă arenă de o frumuseţe arhitecturală neasemuită desfigurată de turnirul dement al şoferilor. Dar, în contrast cu excursia din acea dimineaţă, când, scăpând de Reilly, folosise măsuri de precauţie pentru a nu se angaja în vreun concurs de potenţă cu vreun şofer agresiv de taxi *dolmu*, permiţând vehiculelor să-l depăşească, conştient că şi o uşoară coliziune ar fi avut consecinţe catastrofale, având în vedere faptul că el conducea o maşină furată şi transporta un ostatic sedat.

În timp ce autostrada şerpuia printre nişte curbe care se succedau rapid şi se ridica pe o serie de dealuri line, lui Zahed îi venea greu să se relaxeze. Nu văzuse niciodată atât de multe camioane şi autobuze, mastodonţi supraîncărcaţi repezindu-se pe *otoyolul* Istanbul–Ankara, după cum era cunoscută autostrada cu şase benzi, orbi la suprafaţa periculos segmentată a şoselei şi ignorând limita de viteză de o sută douăzeci de kilometri pe oră. Turcia avea una dintre cele mai mari rate de accidente din lume, şi maşina care îi fusese dată lui Zahed, un Land Rover Discovery negru, deşi ideal pentru orice porţiune off-road a călătoriei sale, era precis prea înaltă pentru o plimbare confortabilă pe autostradă. Ca o corabie uşoară cu pânze prinsă într-o furtună, era scuturată în mod constant de vehicule cu gabarit depăşit care treceau pe lângă ea, forţându-l pe Zahed să-şi ajusteze direcţia în mod repetat din cauza curenţilor de aer.

După cum obişnuia după fiecare etapă a unei operaţiuni, Zahed a făcut o scurtă analiză a situaţiei curente a misiunii. Deocamdată, nu avea niciun reproş major faţă de cum decurgeau lucrurile. Reuşise să intre în Turcia nedetectat. Obţinuse informaţia de care avea nevoie de la Patriarhie.

Scăpase de Reilly, care, cumva, reușise să-l găsească cu o eficiență neliniștitoare. Și-a îndreptat atenția către evenimentele zilei precedente, la Vatican, și o cascadă satisfăcătoare de imagini au defilat prin fața ochilor săi. Un sentiment bine înrădăcinat de încântare l-a cuprins în timp ce neliniștea pe care o resimțise când văzuse că acțiunile sale erau prezentate la televiziune și în presă era înlocuită de destindere. Multe altele aveau să urmeze, fără îndoială, după vizita sa la Patriarhie. S-a gândit la expediția sa și a găsit consolare în faptul că, deși poate nu va găsi ceea ce Sharafi descoperise, sau poate că acel ceva nici nu exista, totuși aventura sa dovedise deja că meritase să fie întreprinsă. Era mai bine decât ceea ce reușise în Beirut sau în Irak. Mult mai bine. Îi dăduse șansa să-și atace inamicii chiar în inima credinței lor. Presa lor însetată de știri ar fi muls informația zile în șir, întipărind-o în mințile publicului-țintă. Piețele financiare își jucau deja rolul adăugându-se suferinței, scăzând, așa cum era de așteptat, scoțând milioane de dolari din cuferele dușmanilor. Nu, actul său nu va fi curând uitat, de asta era sigur. Și, cu puțin noroc, acesta era doar începutul, a gândit el, imaginându-și cum urma să trezească la viață o mie de alți războinici cărora le putea arăta ce se putea face.

Mintea i-a fugit înapoi spre un alt început, spre un alt timp, și înfățișările fraților săi și a surorii sale i-au apărut în fața ochilor. Îi putea auzi, zburdând, jucându-se în jurul casei din Isfahan, cu părinții întotdeauna aproape. Gândurile au migrat către mama și tatăl său, și și-a imaginat cât de mândri ar fi fost de el acum – dacă ar fi fost în viață să-i fie martori la ispravă. Amintirile acelei zile blestemate au venit pline de furie, ațâțând flăcările urii care-l consuma încă de atunci – amintirile acelei duminici, 3 iulie 1988, o zi toridă și umedă, ziua în care părinții săi muriseră, ziua în care lumea lui de paisprezece ani fusese incinerată, ziua care a aprins scânteia renașterii sale. *Nici măcar cea mai vagă urmă a unei păreri de rău*, a gândit el, amintindu-și sicriele goale pe care le îngropase, simțind un val de fiere arzându-i gâtul. Nimic. Doar niște bani murdari pentru el și toți ceilalți care pierduseră persoane dragi. Și medalii, s-a frământat el. Medalii

– inclusiv cea a Legiunii de Merit, nimic mai prejos – pentru comandantul navei şi restul autorilor fără niciun Dumnezeu a crimei în masă.

Şi-a înăbuşit furia, a tras aer adânc în piept şi şi-a lăsat mintea să se liniştească. Nu trebuia să se lamenteze pentru ce i se întâmplase, ceea ce fusese scris să se întâmple, aşa cum credeau conaţionalii săi. Auzise de multe ori asta. A chicotit uşor la gândul naiv. Ceea ce ajunsese să creadă, totuşi, era că vieţile părinţilor şi fraţilor săi nu se pierduseră în van. Viaţa lui, după toate acestea, căpătase un scop mult mai important decât ar fi făcut-o. Trebuia doar să se asigure că va duce la bun sfârşit ceea ce-şi propusese. Să facă mai puţin le-ar fi dezonorat amintirea şi nu era, pur şi simplu, o opţiune.

Apoi şi-a dat seama că trebuia să se oprească peste câteva ore. Nu voia să conducă toată noaptea, când traficul se subţia şi când poliţia putea să instaleze filtre. Nu putea risca nici să tragă la un hotel. Un motel era posibil de abordat, dar Europa nu îmbrăţişase niciodată conceptul şi nici anonimitatea pe care o asigurau astfel de locuri. Nu, el şi Simmons aveau să-şi petreacă noaptea în SUV. Peste circa o sută şaizeci de kilometri, cam pe la jumătatea călătoriei sale, urma să oprească într-o parcare, să se ascundă între câteva camioane cu optsprezece roţi, şi, după ce avea să-i administreze lui Simmons o doză-şoc, va aştepta dimineaţa. Apoi ar fi pornit din nou la drum, în zori, mergând spre est pe *otoyol* până la Ankara şi mai departe spre Aksaray înainte să apuce anticul Drum al Mătăsii spre Kayceri şi spre comoara pe care o căuta cu atâta disperare.

25

– Problema e că, cu o zonă atât de întinsă, este greu să găsim ceva care să-l păcălească, le-a spus șeful oficiului CIA lui Reilly și lui Ertugrul.

Se aflau într-o încăpere fără ferestre din consulatul american, un buncăr cu pereți fortificați și puncte de control. Aflat la douăzeci de kilometri nord de oraș, arăta mai mult ca o închisoare modernă decât ca mândra emblemă a națiunii sale mamă. Era cu mult diferit de eleganța de modă veche, oficială, a Palazzo Corpi, consulatul precedent care se amestecase cu bazarurile și moscheile din agitatul centru al orașului vechi. Acel consulat, din păcate, era o parte a unei lumi demult apuse. Noua clădire, construită pe un deal din piatră solidă cu puțin după 9 / 11, arăta ca o închisoare dintr-un motiv anume. Trebuia să fie impenetrabilă în fața oricărui fel de atac. Ceea ce și era, atât de mult încât unul dintre teroriștii capturați după atentatele cu bombă de la consulatul britanic și de la o bancă britanică de acolo le spusese autorităților turce că intenționaseră inițial să atace Consulatul Statelor Unite, dar au descoperit că era atât de bine securizat, încât, așa cum se exprimase el, „nu lasă nici păsări să zboare pe acolo”.

Trei bărbați au încercat totuși să atace consulatul câțiva ani mai târziu. Toți trei au fost împușcați mortal înainte să poată ajunge măcar până la poartă.

– Ce vrei să spui? a întrebat Reilly.

– Păi, putem probabil reconfigura un satelit Keyhole ca să treacă pe deasupra zonei în intervalul de timp potrivit, dar nu vom primi înregistrări video în timp real sau un material constant: ne va arăta doar ce se întâmplă

în perioada în care va trece pe deasupra zonei la fiecare orbită. Şi asta nu va fi de ajuns pentru voi.

Reilly s-a arătat de acord.

– Nu. Nu ştim când va apărea.

– Mai bine ar fi dacă putem să scoatem unul dintre UAV-urile din Qatar pentru o survolare constantă, dar...

...îl va vedea, a întrerupt Reilly, scuturând din cap, înlăturând sugestia de a folosi avioanele de supraveghere teleghidate, fără pilot.

– Nu mă refer la cele Predator. Vorbesc de ultimele în domeniu. RQ-4 Global Hawks. Puişorii ăia îşi pierd vremea undeva la doisprezece mii de metri. Tipul ăsta al vostru nu are vedere bionică, nu-i aşa?

Reilly s-a încruntat. Nu-i plăcea.

– Cu tot cu altitudinea mare... Tipul ăsta ştie ce face, ştie cum arată. Cerul va fi probabil senin în perioada aceasta a anului. L-ar putea zări. Nu putem obţine una dintre păsările mari?

Ca şi şeful oficiului, Reilly ştia că sateliţii de supraveghere folosiţi pe o scară mai largă – clasa Keyhole popularizată în filme şi la TV – nu ar fi fost de ajuns, nu acum. Aceştia erau mai potriviţi pentru monitorizarea unei zone o dată la câteva ore pentru, să zicem, construcţia unei centrale nucleare sau pentru detectarea rachetelor nucleare. Dar nu puteau să asigure monitorizarea live, constantă, a unei zone fixe. Pentru asta, Reilly avea nevoie de ceva pe care Biroul Naţional de Recunoaştere încercase să-l ţină secret: un satelit de supraveghere care putea menţine o orbită geosincronă deasupra unui punct fix pe suprafaţa Pământului şi să transmită imagini video în timp real. Era un lucru foarte greu de făcut. Sateliţii se îndepărtau de poziţiile lor din cauza diverselor tipuri de perturbări – variaţii în câmpul gravitaţional al Pământului din pricina Soarelui şi a Lunii, a vântului solar, a presiunii radiaţiilor. Erau necesare propulsoare şi programe de calculator de „menţinere a staţiei” pentru a stabiliza satelitul deasupra ţintei sale pentru perioade mai lungi. Şi cum păsările acestea trebuiau lansate la o altitudine de douăzeci şi două de mii de metri, pentru a face asta posibil trebuiau de asemenea să aibă o tehnologie imagistică avansată. De aceea

erau mai mari decât un autobuz şcolar şi se zvonea că ar fi costat peste două miliarde de dolari fiecare – asta dacă existau cu adevărat. Şi de aceea nu erau prea multe de împărţit.

Faţa şefului oficiului s-a crispat la auzul cererii.

– Nicio şansă. Cu tot ce se întâmplă în părticica aceea idilică de lume, sunt constant ocupate. Ar fi imposibil să facem rost de unul. În plus, nu cred că l-am putea reconfigura în intervalul de timp despre care vorbeşti.

– Avem nevoie de ceva, a insistat Reilly. Tipul ăsta a făcut deja destule probleme, şi e pornit să facă şi mai multe.

Şeful oficiului şi-a întins mâinile împăciuitor.

– Ai încredere în mine. Un RQ-4 îţi va da ce ai nevoie, ba chiar mai mult. Băieţii noştri din Irak şi Afghanistan au încredere în ei. Mai la obiect – sunt singura ta opţiune. Aşa că eu aş spune să accepţi ideea şi să speri la ce-i mai bine.

Şeful oficiului subestima talentele Global Hawk-ului. Era o piesă de tehnologie extraordinară. Un aeroplan mare, cu anvergura aripilor mai mare de treizeci de metri, drona nedetectabilă şi teleghidată, putea călători patru mii de kilometri până la ţintă, unde avea „şedere prelungită” – asta însemnând că putea petrece multe ore urmărind acelaşi loc – şi ar fi capabilă de o „acoperire pe o arie largă”. Putea fi echipată cu tot felul de camere imagistice şi radare – electrooptice, infraroşii, vizor – sintetic – şi putea transmite imagini ale ţintei, fie zi sau noapte, indiferent de vreme. La costul unei unităţi de treizeci şi opt de milioane de dolari, era o modalitate uimitor de puternică şi eficientă în raport cu costurile de a obţine IMINT – informaţii imagistice – fără vreun risc de a se termina totul într-un eşec de tipul Francis Gary Powers.

Şeful oficiului a privit harta muntelui încă o dată.

– Acum, presupunând că obţinem unul, încă mai avem câteva probleme de rezolvat. Pentru început, sunt prea multe rute de acces pentru a fi ţinute sub supraveghere. Zona-ţintă e pur şi simplu prea mare pentru a arunca o privire constantă la o rezoluţie care ne-ar fi folositoare. Dacă nu o putem

micşora, va trebui să ne rotim în jurul ei. Altfel l-am putea pierde pe omul nostru.

– Sunt toate informaţiile pe care le avem până acum, a mormăit Reilly.

Şeful oficiului a mai stat o clipă pe gânduri, apoi a încuviinţat.

– În regulă. Voi vorbi cu Langley. Să văd dacă-i putem convinge pe băieţii de la Beale să elibereze unul pentru noi rapid.

– Avem nevoie de el doar o zi sau două, i-a spus Reilly. Dar ne trebuie acum. Altfel va fi inutil.

– O să călcăm nişte bătături şi o să facem rost de unul, a confirmat agentul CIA. Dar după aceea, tot nu ştim exact ce căutăm, nu?

– Tu doar dă-mi o pereche de ochi, a spus Reilly. O să mă asigur că au ceva de căutat.

A GĂSIT-O PE TESS într-o cameră de interogatoriu goală, stând la o masă care era înţesată de hărţi mari. Avea laptopul deschis lângă ea şi era gânditoare. I-a observat prezenţa abia când el s-a apropiat de ea.

– Cum a mers? l-a întrebat ea.

Judecând după tonul ei, neliniştea lui era vizibilă.

Reilly a ridicat din umeri.

– Nu putem obţine satelitul pe care îl vreau eu, dar cred că vom obţine un avion teleghidat de supraveghere. Zona-ţintă este foarte mare, totuşi... fereastra de acoperire nu va fi atât de precisă pe cât aş vrea eu să fie.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că am putea pierde ceva, a spus Reilly, cu tonul sumbru şi obosit. Şi-a tras un scaun şi s-a trântit pe el.

Tess a zâmbit.

– Poate pot eu să te ajut.

Reilly a ridicat o sprânceană, apoi a reuşit să afişeze un rânjet timid.

– Nu e timpul potrivit să mă tachinezi cu un masaj.

Tess i-a aruncat o privire piezişă.

– Vorbesc serios, prostănacule. S-a întins după o hartă a Turciei, a aşezat-o peste o hartă topografică a muntelui Erciyes şi a pus degetul pe Istanbul, în colţul din stânga sus. Aruncă o privire.

El s-a tras mai aproape.

– Bine, a început ea. Constantinopolul e aici sus. De acolo Everard și însoțitorii săi, primul templier care a vizitat mănăstirea, și-au început călătoria.

S-a uitat la Reilly ca să se asigure că o urmărea. El a dat din cap, „continuă, sunt numai ochi și urechi”.

– Încercau să ajungă aici, a continuat ea, la Antiohia, cea mai apropiată fortăreață templieră. A arătat pe hartă locul respectiv, în zona est-mediteraneană, în Siria de astăzi. Dar, după cum știm, nu au ajuns decât până aici, a spus ea în timp ce degetul se arcuia înapoi spre centrul hărții, muntele Argaeus, unde se află mănăstirea.

– Asta e pur și simplu... uimitor, a comentat el.

– Uită-te la muntele ăsta, tăntălăule. E rotund. Rotund cum ar trebui să fie un vulcan stins. Puteau foarte ușor să-l ocolească, nu? A întins în mod deliberat cuvântul „rotund” și a încercuit cu degetul zona pe hartă. Nu e ca un zid sau o barieră peste care trebuiau să treacă. Și totuși, dintr-un anumit motiv, ei s-au hotărât să-l urce.

Reilly s-a gândit la asta o secundă.

– Nu pare a avea sens decât dacă încercau să se ascundă.

Tess a rânjit cu o falsă admirație.

– Doamne, antrenamentul vostru de la Quantico, felul în care vezi cele mai obscure conexiuni... Te lasă perplex, știi?

– Păi, atunci revino-ți și spune-mi la ce te gândești.

Tonul ei a redevenit serios.

– Everard și trupa lui *chiar* încercau să nu se ascundă. Toate acestea s-au întâmplat în 1203, și pe atunci, turcii selgiucizi cuceriseră o mare parte din zona aceasta. Degetele ei au încercuit centrul țării. Așa că, pentru templieri, era teritoriu inamic, înțesat de bande sălbatice de ghazi fanatici. Și atunci, dacă aveau măcar o jumătate de neuron, mica noastră gașcă de templieri ar fi vrut cu siguranță să evite spațiile larg deschise. Și așa au ales potecile de munte oricând le puteau găsi. Și așa s-au oprit la mănăstire.

– Stai puțin, o mănăstire ortodoxă pe teritoriu musulman?

– Selgiucizii tolerau creştinismul. Credincioşii erau liberi să-şi practice credinţa deschis. Nu erau persecutaţi. Dar asta era înaintea sultanilor şi a Imperiului Otoman. Zona asta era ca Vestul Sălbatic, cu toate aceste bande cutreierând, însetate de sânge – ca şi bandele de soldaţi confederaţi după Războiul Civil. Erau periculoşi, de aceea bisericile şi mănăstirile erau ascunse în peşteri şi munţi şi nu în văzul tuturor.

– Bine, dar asta nu ne prea ajută, i-a spus Reilly. Odată ce Everard şi oamenii săi au început să urce, puteau merge în sensul acelor de ceasornic sau invers, nu? Ceea ce înseamnă că încă avem întregul munte de supravegheat.

– Poate, dar fii atent la asta. Acum vizibil entuziasmată, a adus din nou harta de alpinism. Uită-te la liniile de contur, aici şi aici. Arăta o zonă în vestul părţii de nord a muntelui, cam pe linia orei unsprezece a vulcanului. Vezi cât de strânse sunt?

Liniile de contur care arătau zonele de elevaţie – în cazul acesta, la intervale regulate de cincizeci de metri, erau convergente şi erau efectiv una peste alta, însemnând că regiunea era foarte abruptă. De fapt, mai mult decât abruptă – era o pantă verticală.

– E o costişă, a explicat Tess. Ochii îi străluceau de entuziasm. Una destul de mare de fapt. Ar fi văzut-o când au început să urce muntele. Şi ar fi trebuit să se întoarcă – în sens invers acelor de ceasornic. Ceea ce înseamnă că era o rută directă pentru ei oricum.

Reilly s-a aplecat pentru a arunca o privire mai atentă, cu un interes crescut.

– Dar dacă au venit dinspre estul îndepărtat? Ar fi ajuns la munte pe partea cealaltă a costişei şi ar fi mers în direcţie opusă.

– Mă îndoiesc, a ripostat Tess. Uită-te la zona de aici, la nord de munte. Kayseri există de peste cinci mii de ani. A fost unul dintre cele mai importante oraşe ale musulmanilor. Dacă templierii noştri doreau să treacă neobservaţi, s-ar fi ţinut departe şi de el – şi dat fiind că veneau dinspre nord-vest, l-ar fi înconjurat dinspre vest, poate prin văile Cappadociei, unde ar fi găsit un adăpost sigur în comunităţile creştine care se aşezaseră în

peșterile zonei și în orașe subterane din cele mai vechi timpuri ale credinței. Și am mai săpat un pic, dacă-mi vei scuza glumița. Zona asta de aici? L-a întrebat, arătând versantul de nord-vest al muntelui. Foarte populară printre alpiniști, tot anul. Trebuie să cred că, dacă ruinele mănăstirii sunt acolo, ar fi trebuit să găsesc vreo mențiune despre asta pe vreun site web. Și pe partea aceasta, versantul de nord, unde se află stațiunea de schi. La fel și acolo. Întregul versant se pare că a fost străbătut intens. Cineva ar fi văzut-o și ar fi făcut un comentariu. L-a învrednicit pe Rilley cu o privire sigură, încărcată de adrenalină. Vrei o zonă de căutare mai îngustă? Uită de partea dreaptă a muntelui, Sean. Concentrează-te pe jumătatea de vest.

Reilly a studiat harta pentru o clipă, apoi a privit în sus spre Tess.

– Dacă te înșeli, o să-l pierdem.

Tess s-a gândit la asta câteva secunde, apoi a încuviințat.

– Există posibilitatea să-l ratăm oricum dacă trebuie să supraveghem tot muntele. Cred că e singura variantă.

El i-a susținut privirea, bucurându-se de aura care-i lumina fața, simțindu-se cuprins de entuziasmul și încrederea ei.

– Bine, a zis el. O să le spun.

Tess a zâmbit, satisfăcută evident de răspunsul lui. În timp ce el se ridica din scaun, ea a zis.

– Ar trebui să fim acolo, știi. Așteptându-l.

Reilly s-a întors intenționând parcă să spună ceva, dar ea l-a întrerupt.

– Nu.

A privit-o pierdut.

– Ce?

– Nu începe. Cu jocul.

Era cu adevărat confuz.

– Ce joc?

– Știi tu, jocul în care îmi spui că te duci acolo, dar că ar trebui să rămân aici pentru că e prea periculos, și eu îți spun, nu, ai nevoie de mine acolo pentru că înțeleg pălăvrăgeala templierilor, apoi ai să insiști că asta nu se va întâmpla, eu voi insista că fără mine vei rata acel singur indiciu care te

va conduce la el, apoi joci murdar și-mi zici că ar trebui să mă gândesc la Kim și să fiu o mamă bună, apoi mă supăr pe tine pentru că ai adus vorba și ai insinuat că sunt o mamă rea... O expresie întrebătoare, jucăușă, s-a răspândit pe toată fața ei. Vom face asta? Serios? Pentru că oricum știi că voi ajunge să te însoțesc oricum, nu-i așa? Știi asta, nu?

Reilly s-a holbat pur și simplu la ea, zăpăcit, avalanșa ei verbală ricoșând încă în interiorul căpățânii lui. Apoi, fără să spună nimic, și-a ridicat mâna în semn de înfrângere, s-a întors și s-a îndepărtat.

Ea zâmbea încă atunci când el a ieşit din cameră.

26

Jed Simmons şi-a revenit în simţiri, cu uscăciunea gurii şi răul care vin după o noapte lungă de băut. Priveliştea care i-a căzut încet sub priviri, totuşi, i-a spulberat imediat orice iluzie că ar putea fi ceva câtuşi de puţin plăcut. Era în scaunul pasagerului, în faţă, într-un fel de SUV care străbătea un teren necunoscut – câmpii vaste, scăldate de soare, care păreau să se întindă la nesfârşit. Senzaţia ce venea de la încheietura mâinii drepte i-a accentuat sentimentul de neliniște. Era legată de rezemătorul de braţ cu o cătușă de plastic.

Vocea bărbatului din scaunul şoferului a reînviat întregul coşmar.

– Neaţa, neaţa, a spus răpitorul său. Ai să găseşti o sticlă cu apă şi nişte batoane de ciocolată în punga de lângă picioarele tale. Ar trebui să te serveşti. Îmi imaginez că te simţi destul de deshidratat în momentul acesta.

Simmons era prea obosit – şi prea nervos – ca să se împotrivească. Având experienţa perioadei petrecute în Iordania, ştia cât de important era să fie hidratat, atât pentru minte, cât şi pentru corp, ambele fiindu-i acum într-o stare jalnică.

S-a întins spre pungă cu mâna liberă, şi, în timp ce se apleca a simţit ceva incomod în jurul taliei, ceva ce nu simţise până atunci. S-a uitat în jos şi s-a foit în scaun, cercetând-o cu mâna liberă, încercând să-şi dea seama ce anume era. Era ceva acolo, sub cămaşă.

Încerca să-şi ridice cămaşa când bărbatul a spus.

– Cu cât o zgândări mai puţin, cu atât e mai bine.

Mâna lui Simmons a îngheţat. Şi-a ridicat privirea către răpitor.

Bărbatul se holba pur și simplu la drumul din față, concentrându-se la condus, cu o expresie impasibilă, înghețată.

– Ce... tu ai făcut asta?

Bărbatul a încuviințat.

Lui Simmons îi era frică să întrebe, dar cuvintele i s-au revărsat din cap, încet, ca și cum nu ar fi fost sub controlul său.

– Ce este?

Șoferul a ezitat o secundă, apoi s-a întors spre Simmons și a spus.

– Dacă mă gândesc mai bine, poate ar trebui să te uiți.

Simmons l-a fixat câteva clipe, neștiind sigur dacă voia sau nu să vadă, orice-ar fi fost. Apoi rezistența i-a cedat și și-a ridicat cămașa.

Avea ceva pe el, în jurul taliei, chiar deasupra pantalonilor. Un fel de curea, lată de câțiva centimetri, făcută dintr-un material dur, lucios, ca pânza de vapor. Părea destul de inofensivă – înainte să-și ridice și mai mult cămașa și să observe lacătul care conecta cele două ochiuri metalice care fuseseră cusute de curea și care o țineau închisă strâns. Apoi a văzut ceva și mai alarmant: o umflătură în partea din față a curelei. Era ceva cusut în interiorul ei, ceva tare, nu mai mare decât un pachet de cărți. Nu era niciun acces spre acesta pe care să-l poată vedea, niciun buzunar sau fermoar sau arici. Acel ceva era încastrat în curea.

Un junghi de groază l-a străbătut.

– Ce e asta? a întrebat arheologul, cu tâmplele zvâcnindu-i dintr-odată. Ce-ai făcut?

– E o mică bombă. Nimic simandicos. Puțin Semtex și un detonator. Telecomandată. Și-a scos telefonul și l-a ridicat pentru ca Simmons să-l poată vedea, apoi l-a strecurat din nou în buzunar. Îndeajuns de mare încât să-ți facă o gaură cât mâna mea în stomac. Și i-a arătat mâna, cu degetele răsfirate, ca și cum ar fi ținut între ele o minge de baseball, pentru a se face mai bine înțeles. Dacă și când va exploda, sunt șanse să nu te omoare imediat. Ai putea trăi un minut, poate chiar mai mult, și vei putea chiar să vezi craterul pe care îl va fi făcut. Nu e foarte plăcut totuși, a adăugat răpitorul său. Nu ți-aș recomanda așa ceva.

Simmons simțea că-i vine să verse. A închis ochii și a încercat să tragă aer în piept, dar și-a dat seama că îi era greu să respire. Nu putea înțelege de ce lucrul acela se găsea pe el, dar un „De ce” sfios a fost tot ce a reușit să spună.

– Motivație.

Arheologul s-a holbat pur și simplu la el, cu mintea paralizată de frică.

– Motivație să te comporți frumos, i-a spus răpitorul său. Vom merge să facem niște explorări, și trebuie să mă asigur că nu faci vreo prostie. Astfel că sper că amenințarea ca mațele să-ți iasă afară prin spate va fi o motivație suficientă pentru ca tu să faci ce ți se spune. De obicei funcționează. I-a strecurat o privire lui Simmons, părând să-i studieze reacția, apoi a adăugat: Ah, și să nu încerci să desfaci catarama. E încuiată. A zâmbit. Gândește-te la ea ca la o centură de castitate. Să blocheze orice fel de pofte nebunatice ți-ar putea veni.

Simmons s-a lăsat din nou în scaun și a privit înainte, cuprins de disperare. Câteodată o mașină mai trecea hurducăindu-se în direcția opusă, dar erau foarte puține automobile pe drumul îngust și denivelat.

– Unde mergem? a întrebat într-un final, neștiind dacă avea vreo importanță.

– Sus la munte. Mă gândesc că aerul curat îți va face foarte bine, a replicat șoferul, cu o urmă de rânjet. Ești un pic palid.

O scânteie de amintire s-a aprins în mintea lui Simmons.

– Ai aflat unde este mănăstirea?

– Mai mult sau mai puțin, a răspuns bărbatul, și a lăsat-o așa.

Ghidul îi aștepta în locul convenit, care, până la urmă, nu era așa de greu de găsit. Navigația prin GPS din mașină era de ajutor, atât pentru a ocoli drumurile principale din Kayceri astfel încât să poată evita un eventual filtru, cât și pentru a se întâlni cu cineva pe care Mansour Zahed nu-l întâlnise niciodată, într-o zonă obscură unde nu mai fusese niciodată.

Ruta pe care o alesese, una ocolitoare care adăuga mai mult de o oră călătoriei sale, trecea pe lângă oraș și se apropia de munții din vest, șerpuind prin câteva orășele adormite și tăind prin parcul național și

rezervaţia naturală a sultanului Marshes înainte de a urca spre colinele care se derulau la poalele vulcanului colţuros şi adormit.

Muntele era o privelişte impozantă. Încă de când silueta-i distantă începuse să se contureze, cu mai mult de o oră în urmă, Zahed găsise că-i era greu să-şi ia ochii de la el, profilul său maiestuos ca de carte poştală desluşindu-se din ce în ce mai mult şi chemându-l cu fiecare kilometru. Ca şi Kilimanjaro şi alţi vulcani stinşi, era un munte singular, o stâncă imensă, turtită, care stăpânea triumfală peste câmpiile dintre care se ridicase. Şi, cu toate că erau în toiul verii şi afişajul temperaturii de la bordul Discovery-ului arăta un treizeci şi cinci de grade dogoritor, o coroană de zăpadă îi împodobea încă vârfurile.

A tras spre locul de întâlnire, o benzinărie obosită la periferia oraşului Karakoyunlu. Ghidul, Suleiman Toprak, aştepta acolo, stând lângă un jeep Toyota care se vedea că petrecuse ani de-a rândul hurducăindu-se pe cărările de munte în acele palpitante excursii off-road pentru care fusese creat.

Zahed a parcat în spatele lui. S-a întins spre bancheta din spate de unde a luat un pistol, pe care l-a îndesat în buzunarul jachetei, fără să se ferească de Simmons.

S-a uitat spre ostaticul său şi i-a făcut un semn ferm, de avertizare, ferit de privirile ghidului, care se apropia acum de maşină.

– Nu uita să urmezi scenariul. Viaţa ta şi a lui, a ameninţat el, arătând către bărbat, depind de asta.

Muşchii maxilarului lui Simmons s-au încordat vizibil în timp ce încuviinţa în silă. Zahed l-a studiat o clipă, apoi a spus:

– În regulă, şi a coborât din maşină.

Toprak, un bărbat gregar aproape de treizeci de ani, părea că venise cu DeLoreanul lui Doc direct de la Woodstock. Avea o coamă deasă de păr negru şi lung cu cărare la mijloc şi un cioc geometric care părea că fusese cizelat la locul său. Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi kaki, o cămaşă albă fără guler care era deschisă până la buric şi sandale de cățărat. O sumedenie

de coliere negre de piele stăteau ascunse sub câmpia deasă de păr de pe piept.

– Profesore Sharafi, a strigat către Zahed.

Iranianul l-a salutat făcându-i cu mâna și încuviințând scurt.

– Suleiman Toprak, dar puteți să-mi spuneți Sully, a spus ghidul afișând un zâmbet larg, cu toți dinții și un ușor accent american care părea să se datoreze mai mult urmăririi posturilor americane, decât unui timp petrecut în State. Și-au dat mâna.

– Ali Sharafi, a spus Zahed, ochiul său antrenat cercetând rapid localul, neobservând însă nimic nelalocul său. Mă bucur atât de mult că ai fost disponibil într-un timp atât de scurt.

Îl alesese dintre cei câțiva ghizi locali care aveau pagini de internet ce le lăudau serviciile, și îl angajase înainte de a pleca din Istanbul.

– Mă bucur că m-ați sunat, a răspuns Sully. Pare distractiv.

Zahed a gesticulat către Simmons.

– Acesta e colegul meu, Ted Chaykin.

Zahed alesese numele astfel încât ostaticul său să nu le uite cu ușurință, așa cum fusese învățat la antrenament, dar simțea totuși un fior pervers când vedea reacția lui Simmons la auzul lor.

– Mă bucur să vă întâlnesc, a zis ghidul. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

– Fără niciun fel de incidente, doar atât că Ted are ceva probleme cu stomacul. A trebuit să ne oprim de câteva ori pe drum. Zahed s-a strâmbat cu prefăcută empatie. De obicei e mult mai vorbăreț decât acum.

– Se întâmplă, a încuviințat Sully. Dar orice se rezolvă cu un pahar de raki. Și, din fericire, am o sticlă în mașină. Pentru când ne întoarcem, desigur. A afișat din nou un zâmbet larg și i-a făcut cu ochiul complice lui Simmons, apoi s-a întors spre Zahed. Și mănăstirea asta pe care ziceați că o căutați, a întrebat el. Ați spus că aveți mai multe informații despre unde s-ar putea afla.

Zahed a scos carnețelul pe care scrisese informațiile pe care părintele Alexios, marele arhimandrit al bibliotecii, le găsise și le tradusese pentru cu

puţin timp înainte să-i tragă preotului un glonţ în cap.

– Încă mai căutăm indicii, dar pentru moment cea mai bună pistă pe care o avem este jurnalul episcopului de Antiohia care a descris vizita sa la mănăstire, în secolul al XIII-lea.

– Grozav, daţi-mi o secundă. A sărit în maşină şi s-a întors ţinând în mână o hartă mare de alpinism, pe care a întins-o pe capota Toyotei. Noi suntem aici, şi zona aceasta e muntele, le-a spus el noilor săi clienţi, indicând locurile pe hartă.

– În regulă... ceea ce ştim e asta. Episcopul descrie cum a mers spre nord, de la Sis, care, la momentul respectiv, era capitala regatului armean al Ciciliei. Zahed vorbea cu nonşalanţă şi siguranţă de sine, de parcă toate astea erau ca o a doua natură pentru el. Şi Sis, după cum probabil ştii, este vechiul nume al oraşului Kozan.

O scânteie de recunoaştere a licărit în ochii ghidului.

– Kozan. Asta e aici, a spus el, indicându-i poziţia pe hartă. La circa o sută de kilometri sud.

– Exact, a continuat Zahed. Episcopul a vizitat atunci fortăreaţa Baberon înainte să intre pe teritoriul musulman prin Porţile Ciciliene.

– Asta e trecătoarea Gülek, de aici. Sully a arătat-o pe hartă. E singura cale uşoară de a trece de munţii Taurus.

– Apoi, spune el, s-a îndreptat spre nord-est, spre muntele Argaeus, şi, citez, „m-am aventurat pe munte, trecând peste livezi splendide de mere, gutui şi nuci, peste păşuni înţesate de oi şi capre, apoi peste o pantă abruptă şi o mică pădure de plopi. Apoi ne-am căţărat peste o cascadă minunată înainte să ajungem la cea mai pioasă dintre mănăstiri, dedicată Sfântului Vasile”.

Faţa ghidului s-a întunecat. A studiat harta, cu mintea căutând vizibil printre toate imaginile pe care le văzuse de-a lungul anilor. Ei bine, dacă venea dinspre Baberon, a urmat probabil drumul acesta, o rută de comerţ ce există de secole, a spus el după câteva clipe, arătând pe hartă zona la care făcea referire. Şi pe partea aceasta a muntelui, îmi vin în minte trei, sau poate chiar patru, cascade spectaculoase despre care putea fi vorba. La fel şi

copacii, sunt câteva desișuri în zonă. Apoi tonul său și-a pierdut din vigoare. Nu mai aveți nimic altceva?

– Ei bine, descrie asfințitul în orizontul îndepărtat, ceea ce ne spune că era undeva aici, pe crestele muntelui dinspre vest. Dar mai e ceva, o referire intrigantă la ceva ce a văzut pe drum, i-a spus Zahed. Ceva ce el descrie în termeni foarte reverențioși ca fiind o piatră din corabia Domnului inscripționată cu cruci și semnul lui Nimrod.

– Semnul lui Nimrod?

– Un diamant, i-a explicat Zahed. Nimrod din Biblia ebraică. Strănepotul lui Noe, primul rege de după potop.

Fața ghidului s-a luminat.

– O piatră mare cu cruci cioplite în ea. Din Arcă.

– O știi? a întrebat Zahed.

Sully a încuviințat ca pentru sine în timp ce rotițele minții sale se puneau în mișcare, apoi fața i s-a întins într-un zâmbet mândru.

– Hai să găsim această mănăstire a dumneavoastră. A împăturit harta și a tropăit spre mașină. Urmați-mă, vă rog! a strigat în urma lui. Putem merge cu mașina până mai sus.

– Arată-ne drumul, a replicat Zahed. L-a privit pe ghid cum a pornit motorul Toyotei, apoi s-a uitat la Simmons și a încuviințat satisfăcut. Hai să găsim mănăstirea aia, „Ted”.

În câteva minute, cele două jeepuri hurducăiau urcând muntele.

27

Apele Bosforului străluceau într-un auriu hipnotizant sub soarele dimineții în timp ce micul avion se stabiliza deasupra Istanbulului și-i ducea pe Reilly, Tess și Ertugrul din Europa în Asia. Aeronava, un Cessna Citation VII alb, elegant, al Aviației Turce, îi ducea spre orașul Kayceri, chiar în mijocul țării, unde o unitate a forțelor speciale locale îi aștepta pentru a-i duce pe munte.

Când avionul a ajuns la altitudinea de croazieră, Reilly a admirat panorama recurentă de domuri și minarete cu ochi obosiți pe care abia îi mai putea ține deschiși. Pierduse șirul ceștilor de cafea pe care le băuse în ultimele douăzeci și patru de ore, un număr care ar fi trebuit multiplicat de două sau trei ori având în vedere tăria cafelei turcești. Dar trebuia să încerce să doarmă dacă voia să fie eficient în iminenta operațiune de teren.

Toți trei lucraseră până târziu la consulat, renunțând la camera de hotel și dormind acolo. Tess încercase să-și facă o idee mai clară despre zona spre care se puteau îndrepta Conrad și tovarășii săi, în timp ce Reilly și Ertugrul petrecuseră ore lungi uitându-se la toate materialele de supraveghere locale care veniseră atât de la CIA, cât și din surse turce, căutând orice ar fi fost ieșit din comun și care ar putea sugera o conexiune cu teroristul de la Vatican. În plus, trebuiau date telefoane către superiorii de la New York, la Langley și Fort Meade, sediul Agenției Naționale de Securitate, unde discuțiile erau analizate și se făceau interceptări audio pentru orice ar fi putut da un răspuns la singura întrebare presantă: cum avea să ajungă teroristul din Istanbul la presupusa lui destinație.

Pe când răsărea soarele, nimic nu dăduse încă roade. Tot ce aveau ca punct de pornire era cea mai recentă înştiinţare de la poliţia locală despre maşinile furate în şi împrejurul Istanbulului în ultimele patruzeci şi opt de ore. Cum era de aşteptat, nu fuseseră prea multe, dat fiind intervalul de timp atât de scurt. Cincizeci şi şapte de vehicule figurau pe listă. Reilly şi Ertugrul eliminaseră mai mult de jumătate dintre ele pentru că nu erau potrivite pentru un drum de zece, douăsprezece ore. Au aşteptat apoi ca datele să fie introduse în reţeaua MOBESE de informaţii şi securitate a poliţiei, care făcea legătura între cele peste o mie de camere de supraveghere împrăştiate în tot oraşul şi centrul de recunoaştere şi urmărire a vehiculelor. Câteva dintre maşinile de pe lista neagră fuseseră înregistrate video în diferite zone şi, fiindcă Reilly şi Ertugrul ştiau în ce direcţie se îndrepta teroristul, au reuşit să micşoreze lista şi mai mult, până la paisprezece vehicule care prezentau interes. Apoi, cu puţin după ivirea zorilor, primiseră veşti de la Centrul de Comandă pentru Conflicte Aeriene care acceptaseră să le permită să folosească unul dintre Global Hawks. Era la sol în baza aeriană Al Udeid din Qatar, în golful Persic, şi, după încheierea pregătirilor pentru misiune, avea să fie poziţionat deasupra ţintei cam pe la mijlocul dimineţii. Lista de maşini furate fusese transmisă celor care controlau maşinăria teleghidată, din Aripa a 9-a de Recunoaştere, la Baza Aeriană Beale din California, unde computerele analizau înregistrările video ale aeroplanului pentru vreo potrivire cu unul dintre acestea.

Nu le mai rămânea decât să aştepte. Şi să spere. Şi să încerce să nu zăbovească prea mult asupra lucrurilor care se întâmplaseră până acum şi asupra greşelilor pe care credeau că le-au făcut.

Reilly s-a uitat către scaunul din faţa sa. Tess a simţit şi şi-a ridicat privirea din laptop. Chiar şi după o noapte nedormită în disconfortul sălii de şedinţe a consulatului, scânteia din privirea ei şi ridurile ghiduşe de la colţurile gurii erau încă acolo. Trebuia să zâmbească, dar a fost un zâmbet slab care nu s-a văzut şi în ochi.

Tess l-a prins din zbor.

– Ce e?

Era prea obosit ca să disece subiectul. În schimb, a evitat întrebarea și a întrebat la rându-i:

– Vreun verdict până acum?

Ea l-a studiat o clipă, neștiind dacă să o lase baltă sau nu. Apoi privirea i-a coborât din nou spre monitor și a spus.

– Cred că da. Nu sunt sigură că e suficient să ne ajute să găsim mormântul lui Conrad fără să știm pe ce parte a muntelui se află mănăstirea, dar s-ar putea.

– Arată-mi, a rugat-o el, aplecându-se mai în față.

Tess a întors laptopul astfel încât el să-l poată vedea și a indicat spre harta de pe ecran.

– În ultima lui misivă, scrisă cu limbă de moarte, călugărul a zis despre Conrad și tovarășii săi că se îndreptau spre Corycus, care e aici jos, pe coastă. Orășelul se numește Kizkalesi astăzi.

– Putea să se înșele, a spus Reilly. Adică, puteau să-l fi mințit.

Se poate, dar nu cred. Vreau să spun că e logic pentru că nu aveau prea multe opțiuni. Până în 1310 Ordinul fusese desființat. Erau urmăriți în Occident, astfel că nu puteau merge acolo. Nu se puteau îndrepta nici spre Orient, de vreme ce musulmanii luaseră înapoi întreaga coastă și le dărâmaseră fortărețele.

– Și atunci, unde se duceau?

– Singurul loc evident în care puteau merge este înapoi în Cipru. Conrad mai avea probabil niște prieteni pe insulă. Oamenii papei nu aveau putere acolo. Puteau să se ascundă într-o siguranță relativă și să-și plănuiască următoarea mișcare. Ceea ce înseamnă că, oriunde se aflau pe acel munte, trebuiau să se îndrepte spre sud, spre una dintre aceste trecători prin munții Taurus, pentru a ajunge pe coastă. Întrebarea este spre care dintre ele.

Reilly a încuviințat, fără să se concentreze prea mult la ceea ce spunea ea.

Tess l-a privit o clipă, apoi a spus.

– M-ai speriat acolo, știi asta?

Fața i s-a întunecat.

– Despre ce vorbești?

– Lângă Patriarhie. Felul în care te-ai năpustit asupra tipului, felul în care l-ai urmărit furtunos ca o armată concentrată într-un singur om... când ai sărit în râu. A făcut o pauză, apoi a adăugat. Nu e vina ta, Sean.

– Ce nu e vina mea?

– Ce s-a întâmplat la Vatican. Bombele și tot restul. La naiba, eu sunt mai responsabilă decât ești tu. S-a tras mai aproape și i-a strâns mâna într-a ei. Știu că-l vrei. Și vreau să-l șterg pe bastardul acela de pe fața pământului chiar mai mult decât vrei tu. Dar nu se poate să-ți tot ieși din minți așa. Trebuie să-ți ții furia sub control sau vei ajunge să-ți faci rău. Și asta mă îngrozește. Nu vreau să se întâmple asta.

A încuviințat tăcut. La un anumit nivel, știa că ea avea dreptate. Îi permisese furiei să-i întunece judecata. Singura problemă era că, atunci când era vorba de un asemenea individ, Reilly știa că nu era loc pentru jumătăți de măsură. Trebuia să fie cutezător dacă își dorea să aibă măcar o șansă să-l doboare. Făcea parte din fișa postului. Dar era și ceva de care nu trebuia să-i aducă mereu aminte lui Tess.

A zâmbit pe jumătate.

– Nu e mare lucru, serios. Am ceva antrenament în genul ăsta de activități, știi doar.

Expresia ei nu s-a îmblânzit. Nu se lăsa păcălită. Și-a tras mâna.

– Vorbesc serios, Sean. Nu vreau să mori lângă mine. Nu aici. Nu acum. Niciodată. Mai avem încă multe de făcut împreună, nu?

Comentariul ei l-a luat prin surprindere și i-a făcut mintea să rătăcească, să se gândească la cele se petrecuseră între ei doi cu câteva luni în urmă. După o clipă, a spus:

– Nu-ți face griji. Nu plec nicăieri.

O tristețe subită i-a întunecat fața.

– Dar eu am plecat. Te-am părăsit. Și îmi pare rău. Îmi pare foarte rău pentru asta. Dar tu înțelegi, nu? Înțelegi de ce a trebuit să plec, nu-i așa?

Frânturi din discuția lor de despărțire au rezonat vag în urechile lui.

– S-a schimbat ceva?

Tess a tras aer adânc în piept şi a privit pe fereastră. Nu era o întrebare la care îşi dorea să se gândească.

– Şi dacă nu merge pentru noi? a spus ea într-un final. Vom putea vreodată să trecem cu adevărat peste asta sau va fi un gol în viaţa noastră pe care eu nu voi fi niciodată în stare să-l umplu?

Reilly a meditat o secundă, apoi a ridicat din umeri.

– Dat fiind ceea ce facem, ceea ce ne-a adus din nou împreună... Mă face să mă întreb dacă ar fi trebuit să încercăm de la bun început.

Confuzia şi surpriza i-au inundat faţa.

– Te-ai răzgândit? Nu-ţi mai doreşti să facem un copil împreună?

– E probabil redundant de-acum, nu-i aşa?

– Şi dacă n-ar fi?

S-a gândit o clipă la asta, şi s-a surprins prin faptul că nu mai era atât de sigur.

– Nu ştiu. Tu să-mi spui. Vreau să zic, cu asta ne ocupăm, nu-i aşa? Tu, cu misterele tale demult pierdute care par să aducă la suprafaţă toţi psihopaţii. Eu, cu slujba mea, urmărind tipi care au vise umede cu avioane care se prăbuşesc în turnuri. Ce fel de părinţi am fi fost?

Tess a alungat acest gând cu un gest al mâinii.

– Şi ce-o să facem, o să renunţăm la tot şi o să ne apucăm de jucat Scrabble în fiecare seară în timp ce bem ceai de muşeţel? Cum ai zis şi tu, ăştia suntem. Asta facem. Şi, indiferent de toate acestea, am fi nişte părinţi grozavi. Nu mă îndoiesc de asta nici măcar o secundă. A afişat un zâmbet chinuit şi i-a strâns din nou mâna. Uite, nu-ţi face griji despre asta. Eşti bărbat. Nu se aşteaptă nimeni să înţelegi asemenea lucruri. Lasă partea asta în seama mea, bine? Tot ce am nevoie să faci este să-mi spui că vom fi în stare să trecem peste dacă nu ne iese pe frontul ăla... şi să ai grijă să nu te transformi chiar în cea mai mare ţintă a maniacului ăluia între timp. Batem palma?

O oboseală acută l-a copleşit pe Reilly. A încuviinţat cu un zâmbet vag, simţindu-şi acum pleoapele ca de plumb.

– Ne-am înțeles.

În pofida cuvintelor ei și a oboselii lui, imagini cu carnajul de la Vatican își făceau loc în mod repetat în starea de veghe a minții sale. A închis ochii și s-a gândit că un pui de somn n-ar fi totuși cea mai rea idee, și s-a rezemat de spătarul scaunului. Dar deși avea nevoie disperată să doarmă, somnul nu venea, și, știa, se putea să nu vină curând.

Nu până când nu se sfârșea vânătoarea.

28

Păşuni alpine, vii şi livezi făceau loc unui teren mai aspru, mai stâncos, în timp ce Zahed şi Simmons urmau SUV-ul boţit al ghidului pe munte.

Drumul pavat, cu asfaltul obosit fisurat şi peticit după marile variaţii de temperatură de sezon, era cu puţin mai lat decât maşinile lor. După câţiva kilometri, s-a îngustat atât de mult, încât măgarii s-ar fi chinui să meargă pe acolo, dar nimic nu părea să-l afecteze pe ghid. A continuat să meargă înainte, cu motorul învechit al Toyotei oftând din greu pe panta ameţitor de înclinată, cu suspensiile comprimându-se şi relaxându-se ca nişte jucării, conducându-i mai departe pe muntele dezolant, până când cărarea a ajuns în sfârşit la capăt, într-un luminiş mic la baza unei pante stâncoase.

Sully a privit soarele de la miezul zilei, şi şi-a consultat ceasul.

– Vom lăsa corturile şi restul lucrurilor aici deocamdată, şi vom călători cu bagaj uşor, le-a spus el lui Zahed şi lui Simmons. Vom putea acoperi mai mult teren astfel. Dar va trebui să ne întoarcem aici înainte de asfinţit, adică peste aproximativ opt ore.

– Sper că ai reuşit să iei nişte echipament de căţărat şi pentru noi? a întrebat Zahed.

– Cred că am tot ce aveţi nevoie. A luat un sac de voiaj din spatele maşinii sale şi i l-a întins iranianului. Tricouri, pantaloni scurţi, hanorace, şosete şi bocanci. Să mergem, domnilor, a zâmbit el. Muntele ne aşteaptă.

Odată ce au reuşit să-şi croiască drum pe cărarea îngustă care şerpuia de-a lungul stâncii abrupte de lângă luminiş, au avut parte de o căţărare relativ uşoară timp de o oră, traversând câteva *yaylale,* pajişti de înaltă

altitudine care îmbrăţişau vulcanul ca o serie de dealuri ondulate. În ciuda soarelui de august, aerul părea mai înviorător şi mai uscat cu fiecare metru urcat, o diferenţă clară faţă de aerul umed de la baza muntelui. Turme răsfirate de animale – oi, vaci şi caprele de Angora pentru care era renumită regiunea – păşteau paşnic în luncile aride, în timp ce deasupra, stoluri de cinteze trandafirii survolau zona pentru a arunca o privire mai atentă înainte de a-şi relua baletul aerian.

În pofida serenităţii pastorale care-l înconjura, Zahed nu era deloc liniştit. Orele se scurgeau, timp în care Reilly şi ceilalţi duşmani ai săi puteau să-i ia urma şi să se apropie de el, şi totuşi iată-l aici, la o plimbare plăcută pe munte, având informaţii precare şi puţin mai mult decât o speranţă că străinul pe care îl alesese în grabă ştia ce face.

Simmons nu spusese mare lucru pe parcursul urcuşului, aşa cum fusese instruit să facă. Ghidul însă, spre iritarea lui Zahed, a compensat din plin, trăncănind aproape non-stop, suferind în mod vizibil de o altă formă de diaree.

Terenul a devenit curând mai puţin accesibil, în timp ce panta se înclina şi mai mult şi pajiştile lăsau loc unor castroane alunecoase cu grohotiş şi roci vulcanice aspre. Mult deasupra, o serie de ţepe stâncoase şi ascuţite delimitau capul văii. După două ore de căţărat, ghidul a sugerat o pauză la umbra unui desiş. Le-a întins nişte sticle cu apă şi sendvişuri picante cu *sujuk*, pe lângă nişte batoane energizante, pe care le-au înfulecat întregi, cuprinzând cu ochii priveliştea încântătoare.

Câmpia Anatoliei se întindea cu mult dedesubtul lor, un platou infinit, de un bej-auriu intens, punctat de o sumedenie de umbre neobişnuite de la soarele după-amiezii. Baloane cu aer cald pluteau uşor pe deasupra, bomboane multicolore plutind deasupra văilor îndepărtate şi a canioanelor ascunse. Chiar şi de la distanţă, se puteau distinge trăsăturile caracteristice care făceau din această zonă unul dintre cele mai neobişnuite – şi spectaculoase – peisaje de pe planetă.

Cu peste treizeci de milioane de ani în urmă, în timpul Erei Cenozoice, zona fusese înăbuşită de erupţiile vulcanice ale muntelui Argaeus şi ale altor

câțiva vulcani. Au vărsat lavă pe toată suprafața la intervale regulate, timp de zeci de mii de ani. Odată ce erupțiile s-au sfârșit, încetul cu încetul, furtunile, râurile și cutremurele s-au coalizat pentru a omogeniza depozitele și pentru a le transforma în tuf, o rocă moale, maleabilă, compusă din lavă, noroi și cenușă. Secole întregi au săpat apoi în câmpie văi și canioane și le-a tivit cu un peisaj uimitor de formațiuni stâncoase ondulate, senzuale, care arătau ca niște grămezi gigantice de frișcă, câmpuri întregi de conuri din rocă, și „coșuri de fum ale zânelor”, niște spirale ciudate din tuf alb ca laptele care semănau cu niște muguri de sparanghel acoperite de căciulițe de rocă bazaltică roșiatică ce păreau să sfideze gravitația. Și dacă opera naturii nu era destul de fantasmagorică în sine, și omul își adusese contribuția săpând în tuf oriunde a fost posibil. Găuri mici făcute în formațiuni stâncoase de toate formele și mărimile, ferestre pentru cele mai neașteptate așezări omenești, văi întregi cioplite, transformate în furnicare subterane, chilii ale pustnicilor, biserici din piatră și mănăstiri.

– E frumos, nu-i așa? a întrebat Sully.

– Foarte, a replicat Zahed.

Ghidul a luat o dușcă din gamela sa, și a spus:

– Sunteți din Iran, nu-i așa?

– La origine, da. Dar familia mea a părăsit țara când aveam șapte ani. A mințit cu ușurință. Era un scenariu pe care îl mai folosise și înainte.

– Numele regiunii, Cappadocia, a spus Sully, este de origine persană. Katpatuka.

– „Țara cailor frumoși”, a replicat Zahed.

Sully a încuviințat.

– Cu mult timp în urmă, erau peste tot. Acum au dispărut. Dar trebuie să fi fost ceva aparte să te întâlnești cu o herghelie de cai sălbatici galopând. Și-a lăsat ochii să cuprindă terenul bizar de dedesubt, trăgând guri de aer lente, adânci, apoi a continuat:

– Ați avut ocazia să explorați valea?

– Nu a fost tocmai o călătorie planificată în avans, și trebuie să ne întoarcem la universitate foarte curând.

– Trebuie să vă faceți timp să o vedeți cât sunteți aici, a adăugat Sully entuziasmat. Nu seamănă cu nimic din ce-ați mai văzut până acum. E cu totul altă planetă acolo jos. Și totul datorită acestui monstru de-aici, a spus el, făcând semn către vârful vulcanului stins care se deslușea deasupra lor.

Zahed a ridicat din umeri cu o amărăciune prefăcută.

– Vom încerca.

Ghidul a încuviințat, apoi un zâmbet mândru i s-a întins pe față.

– Nu ați observat unde stăm, nu?

Zahed a privit împrejur, nedându-și seama la ce se referea Sully. A surprins privirea lui Simmons – arheologul privea în sus spre copaci.

– Plopi, a spus Simmons. Sunt plopi.

– Da. Lui Sully îi făcea plăcere. Și dacă binevoiți să mă urmați, am o piatră pe care vreau să v-o arăt.

Peste jumătate de oră, au ajuns la ea.

Era o stâncă mare, verticală, dreptunghiulară, cioplită grosolan pentru a semăna cu o piatră de mormânt, de aproximativ doi metri și jumătate, ascunsă între niște văi înguste care separau două povârnișuri. Pe partea din față avea cioplite câteva cruci, împreună cu forma unui diamant în colțul din dreapta jos. Aproape de vârf, o gaură de aproximativ zece centimetri diametru fusese cumva săpată prin ea.

Zahed a studiat-o curios.

– Ce este?

Simmons o cerceta, de asemenea, cu atenție. Privelișteа îi insuflase puțină vlagă.

– Sunt numeroase asemenea roci mai spre est, în apropiere de granița cu Armenia. Unii cred că sunt ancore de furtună – pietre de ancoră pe care marinarii antici le suspendau de cale pentru a-și încetini vasele și a le stabiliza pe timp de furtună. Dar, dat fiind faptul că sunt departe de coastă... cred că pietrele provin din Arca lui Noe. Pietre de care s-au descotorosit înainte să ancoreze pe muntele Ararat. Tonul său avea o nuanță de batjocură și milă.

– Nu ești de acord? a întrebat Zahed.

Simmons i-a aruncat o privire surprinsă, dar mută.

– Chiar crezi că aș face-o?

A pufnit dispreţuitor. De parcă nu m-ai cunoaşte, Ali. Acel ultim cuvânt fusese usturător.

Înainte ca Zahed să poată calma situaţia, Sully a intervenit, ignorând micul joc al lui Simmons.

– Nu credeţi în Arcă?

Arheologul a oftat.

– Sigur că nu. Povestea Arcei nu trebuie interpretată literal. E în Cartea Genezei, pentru Dumnezeu, și... A ridicat din umeri, de parcă n-ar fi ştiut de unde să înceapă. Roca asta, de exemplu. E bazalt. E vulcanică. *Locală*. Și Arca – potrivit Vechiului Testament – se spune că ar fi plecat din Mesopotamia. Nu e niciun vulcan acolo. Și ar fi normal ca ancorele de furtună să fie făcute dintr-un material care se găsește în locul de origine al vasului, nu dintr-unul care se găsește unde au ancorat, nu?

– Atunci, ce credeţi că sunt? l-a întrebat ghidul.

– Pietre păgâne, cu mult înainte de creştinism. Sunt multe împrăştiate pe teritoriul Armeniei şi al Turciei de Est. Crucile au fost cioplite mult mai târziu, când creştinismul a înlocuit păgânismul. De aici a apărut conceptul creştin de pietre de mormânt cu cruci cioplite pe ele. Întâi la păgâni, apoi la creştini.

Și găurile?

Doar nişe pentru felinare.

Zahed a cercetat zona, apoi a spus.

– În regulă. Ce zici de cascadă?

– Cred că o ştiu pe cea de care avem nevoie, a spus Sully. E singura opţiune logică având în vedere că au trecut pe aici.

Nu le-a luat prea mult să ajungă la cascadă. Și la o oră după, explorau ruinele mănăstirii.

Nu că ar mai fi rămas prea mult de explorat.

După şapte sute de ani de abandon, erau puţine dovezi care să arate că era mai mult decât o serie de peşteri primitive, cu toate că unele aveau

formă cubică şi deschizături mai mult sau mai puţin dreptunghiulare în pereţi. Iarbă sălbatică şi tufişuri înalte şi dese acopereau vestigiile, şi când Sully, Zahed şi Simmons au reuşit să-şi croiască drum printre buruieni şi să intre în camerele mănăstirii, nu era nimic mai mult acolo, decât pereţi goi şi reci, şi fantomele unor picturi murale demult şterse care înfăţişau, presupuneau ei, scene biblice.

Totuşi, nu era, în niciun fel, o dezamăgire. Nu erau acolo decât pentru a găsi mănăstirea.

Au făcut o pauză şi s-au strâns în jurul unor bolovani pe marginea exterioară, în vârful pantei abrupte şi stâncoase care ducea până la ruine. Pe cerul târziu al după-amiezii, deasupra capetelor lor, un uliu survola peisajul leneş, călătorind clandestin pe curenţii calzi, pe când dedesubt, văile trecuseră la o panoramă îngrămădită de movuri şi griuri. Sully se folosea de lama retractabilă a uneltei portabile pentru a tăia bucăţi din *helva* de fistic pe care o întindea clienţilor săi. Harta se întorsese, despăturită în spatele lui. Marcase deja poziţia mănăstirii pe ea.

– De aici înainte trebuie să urmaţi altfel de indicaţii? l-a întrebat pe Zahed între îmbucături.

– Da. Indicaţiile unui călător care a trecut pe aici în secolul al XIV-lea. A scos o bucată de hârtie împăturită şi i-a întins-o lui Sully. Pe ea se găseau detalii ale călătoriei inchizitorului pe care Simmons le găsise în registrul templierilor. Trebuie să găsim canionul despre care vorbea.

Sully a aruncat o privire către foaia de hârtie, apoi a ridicat-o spre Zahed.

– Ce e cu toate astea, în fond? Un rânjet i s-a întins pe toată faţa, de parcă şi-ar fi dat seama ce căutau de fapt. Sunteţi cumva în vreo vânătoare de comori?

Zahed a chicotit.

– O vânătoare de comori? Arătăm noi a căutători de comori? S-a întors spre Simmons, arătând cu voioşie spre Sully, dând din cap şi râzând la o asemenea sugestie. Te uiţi la prea multe filme, prietene.

Simmons a stors un râs chinuit care nu i s-a transmis şi în privire.

– Atunci ce? a insistat Sully. Adică, de ce atâta grabă.

– Nu ne aşteptam să fim aici. Adăugăm ultimele detalii la o carte despre Cruciade şi aceste morminte ar putea dovedi că unii cavaleri au supravieţuit aici mai mult decât presupuneam noi, care ar contrazice lucrurile pe care le-am spus în carte. Dar atât timp cât avem un buget, nu putem sta aici pentru totdeauna. Trebuie să ne întoarcem la universitate în două zile.

Sully părea teribil de dezamăgit.

– Deci, nu e nicio comoară?

Iranianul a ridicat din umeri.

– Îmi pare rău. Dar îţi vom trimite cu plăcere un exemplar cu autograf al cărţii noastre.

– Asta ar fi grozav. Sully a zâmbit, încercând în mod evident să nu pară prea dezamăgit. Şi-a lăsat apoi ochii pe bucata de hârtie pe care i-o dăduse Zahed şi a studiat-o, plimbându-şi privirea până la hartă şi înapoi, cu mintea contorsionată de această încercare.

După câteva minute, părea să fi ajuns la un verdict.

– Descrierea e puţin cam vagă pentru a putea fi siguri de ceva, dar date fiind acestea... şi dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că încercau să ajungă la trecătoarea Gülek, trecătoarea pe care a străbătut-o şi episcopul în călătoria sa spre nord. Era singura cale să treacă de munţii Taurus. Ceea ce înseamnă că acel canion despre care vorbeşte este la sud de aici, în zona aceasta, a zis el arătând pe hartă. Dar sunt multe canioane acolo. Nu pot spune care dintre ele ar putea fi, presupunând că am nimerit-o în prima parte, fără să fac şi eu călătoria şi să merg pe urmele lui.

Zahed a dat din cap gânditor.

– Atunci asta trebuie să facem. Primul lucru mâine-dimineaţă. S-a oprit, a rânjit şi a adăugat: Trebuie să ajungem înaintea tuturor celorlalţi vânători.

Sully a chicotit.

– Nicio problemă, a răspuns el, apoi faţa i s-a luminat. Ştiţi ceva? Lăsaţi-mă să-l sun pe unchiul meu, Abdülkerim. E un bizantinist, a fost

cândva profesor la Universitatea din Ankara. Acum lucrează ca ghid turistic. O să vă placă. Locuiește în Yahyali, în apropierea canioanelor de care vă spuneam. Le cunoaște mai bine decât oricine, și dacă este cineva care ne poate ajuta, el este. Și-a scos telefonul mobil, a privit spre el scurt, apoi a părut să-și amintească ceva. La naiba, am uitat, a spus el, ridicând mobilul cu un zâmbet inocent. Nu avem semnal aici.

Nervii lui Zahed s-au întins mai tare decât cablurile de oțel. Știa că acele cuvinte vor avea o rezonanță specială, și a privit spre Simmons.

Explozia din ochii arheologului era singura confirmare de care avea nevoie.

29

Nu e semnal la telefon. Comentariul dăduse foc neuronilor lui Simmons. Nu tu semnal la telefon.

Nu tu detonator.

Nu tu bombă.

Era acum ori niciodată – mai ales că a văzut mâna dreaptă a răpitorului avântându-se în rucsac, unde Simmons ştia că-şi ascunsese pistolul.

– Are un pistol, a ţipat el în timp ce se arunca spre Zahed.

A ajuns la el chiar când arma îşi făcea apariţia şi şi-a smucit mâna stângă prinzând-o în timp ce-şi îndoia dreapta şi-şi îndrepta cotul spre faţa adversarului său. Mâna a apucat strâns încheietura dreaptă a iranianului şi a împins pistolul la o parte, smucindu-l chiar când o salvă nebună izbucnea dinăuntrul lui. Bubuitura a explodat în timpanele lui Simmons şi a reverberat după stânca din spatele lor, dar nu i-a încetinit cotul drept, care s-a intersectat cu faţa trăgătorului o fracţiune de secundă mai târziu. Antrenamentul lui Zahed a intrat în joc şi a reuşit să atenueze forţa loviturii lăsându-se pe spate, dar antebraţul puternic al arheologului tot a plonjat spre iranian cu o pârâitură înfricoşătoare care s-a aprins în umărul lui Simmons. Forţa impactului i-a făcut pe amândoi să cadă de pe stâncă, Simmons ţinându-se de mâna cu pistolul a lui Zahed şi luptându-se cu el pentru armă, ambii rostogolindu-se unul peste altul şi alunecând pe spate înainte de a lovi pământul.

Capul iranianului s-a lovit cu putere de pietrele sfărâmate care acopereau vârful pantei, făcându-l să urle de durere şi slăbindu-i strânsoarea

degetelor de pe pistol. Simmons, încă jumătate surd de la detunătură, a văzut oportunitatea şi a profitat de ea. Cu ambele mâini acum strânse pe încheietura lui Zahed, a ridicat-o de la pământ şi a izbit-o, o dată, de două ori, iar şi iar, zdrobind mâna iranianului de pietrele ascuţite, făcând să-i ţâşnească sângele, până a văzut că strânsoarea a slăbit şi a simţit durerea cumplită pe partea sa dreaptă, unde pumnul strâns al lui Zahed tocmai lovise cu forţa unui buldozer. Lovitura a fost ameţitoare. Simmons a icnit luptându-se să-şi menţină strânsoarea pentru o ultimă lovitură – pe care abia a reuşit-o, dar smucind de încheietura lui Zahed prea violent, a făcut pistolul să zboare şi să se şi rostogolească pe panta stâncoasă din spatele iranianului.

Inima lui Simmons s-a oprit când l-a zărit aterizând într-un loc în care nu putea ajunge, cu unghiile acum înfigându-i-se în încheietura lui Zahed, ţintuind-o de pietriş, mintea rulându-i confuză căutând o posibilă mişcare următoare. A văzut faţa şocată a lui Sully privindu-l de sus şi a strigat:

– Fă ceva, ajută-mă să iau pi...

Durerea s-a aprins în pieptul său şi tot aerul din plămâni a fost forţat să iasă când Zahed i-a aplicat încă o lovitură, de data aceasta folosind podul palmei libere. Simmons a zvâcnit înapoi, gâfâind disperat, simţindu-şi cutia toracică umplută parcă cu napalm şi arsă. Când arheologul s-a împiedicat, Zahed s-a ridicat şi s-a năpustit spre el cu un strigăt înfricoşător de furie. Degetele i-au ţâşnit spre gâtul ostaticului său ca nişte colţi de cobră, strângându-se în jurul lui cu o forţă brutală. Simmons şi-a întors capul spre stânga şi spre dreapta, încercând să scape din strânsoarea fatală a iranianului, cu braţele zbătându-i-se frenetic şi aplicând lovituri dezordonate ca o marionetă trăgătorului. Zahed ţinea capul lui Simmons pe o parte acum, strivindu-i ochiul drept de marginile zimţate ale pietrelor, storcându-l de viaţă. Arheologul a simţit cum i se întunecă vederea când ultimele picături de energie se scurgeau din el, şi atunci s-a gândit că e poate un mod mai bun de a muri decât să-şi vadă intestinele ieşind dintr-o gaură uriaşă din stomac. Apoi ceva l-a chemat, ceva de pe pământ la care putea ajunge, o piatră, de mărimea unui mango, care se afla acolo în raza lui

vizuală, într-o parte, oferindu-i salvarea. Își pierduse aproape toată forța din brațe, dar cumva a reușit să le întindă spre ea, să-și strângă degetele ferm în jurul ei și să-și forțeze mușchii să aplice o ultimă lovitură.

Lovitura l-a atins pe Zahed chiar sub ureche, scuturându-l destul de tare încât să-i facă buzele să tremure grotesc și să scuipe salivă și sânge într-o parte. Simmons a horcăit, cu plămânii disperați după aer, zvâcnind către Zahed cu ambele mâini, împingându-l pe iranian jos de pe el. Zahed a căzut pe spate, în lateral, apoi a tras o gură mare de aer, scuturând din cap, cu pleoapele pe jumătate închise, mâna îndepărtându-se de rana sângerândă. Apoi ochii i s-au deschis din nou și s-au fixat pe Simmons cu o furie atât de primitivă, ceva ce arheologul nu mai văzuse până atunci – și a început să se forțeze să se ridice în picioare ca un posedat.

Arheologul s-a ridicat, gâfâind, sirenele de alarmă din capul său anunțându-l că n-ar trebui să mai stea prin zonă și să rişte o altă luptă corp la corp, nu cu tipul ăla.

Spunându-i să plece naibii de acolo cât încă mai putea.

S-a cățărat pe bolovani pentru a se reîntâlni cu Sully, care încă stătea acolo, transfigurat, cu fața lucind de sudoare, cu ochii luminați de un soi de combinație de groază și confuzie.

– Ce fa... a bâiguit ghidul.

Dar cuvintele i s-au curmat când a văzut că Simmons nu asculta. Mintea arheologului era fixată pe un singur gând, cu ochii cercetând frenetic pământul, disperat să-l găsească – apoi l-a zărit, unde îl văzuse ultima oară. Tot în mâna lui Sully.

Unealta bună la toate.

– Dă-mi cuțitul tău, a mugit, și, fără să aștepte răspunsul, s-a întins către ghid și i-a smuls-o din mână. S-a uitat în jur, adunându-se, când a simțit mișcare din lateral și s-a întors. Zahed se cățăra pe bolovani pentru a li se alătura.

Iranianul avea ceva în mână. Pistolul. Nenorocitul reușise să-l recupereze.

– Fugi, i-a strigat el ghidului, apucându-l de guler și trăgându-l în jos pe panta înțesată de pietre și departe de mănăstire.

Capul lui Zahed încă vâjâia de la lovitură, dar știa cum să ignore durerea până termina ceea ce își propusese să facă. Nu avea de gând să lase un amărât de arheolog să-i strice planurile. Bărbatul trebuia îngenuncheat. Urma să-i predea o lecție despre respect pe care să nu o uite niciodată.

Dar trebuia să-l prindă mai întâi.

A reușit să urce pe ultimul bolovan la timp să-l vadă pe arheolog gonind pe pantă la vreo sută de metri distanță, cu picioarele căutând echilibrul pe pietrele alunecoase. Ghidul îl urma îndeaproape, dar mai puțin sigur în mișcări. Încă ceva, totuși – pierdea timpul uitându-se peste umăr în mod repetat, speriat că Zahed e pe urmele lor. Spre deosebire de Simmons, asta era ceva cu totul nou pentru el, îl lovise cu totul neașteptat și avea încă o ușoară incertitudine despre ce se întâmpla de fapt, o ezitare infimă înăuntrul său, care îl ținea încă pe loc.

Ezitarea a fost singurul lucru de care Zahed avea nevoie.

Iranianul și-a luat rucsacul, a aruncat pistolul înăuntru, și l-a aruncat peste umăr în timp ce tropăia după ei, cu ochii cercetând pământul dinainte-i, asigurându-se că alege pașii cei mai potriviți în timp ce cobora în goană pe panta stâncoasă. Mintea îi era fixată pe lucrurile imediat esențiale ale misiunii – să fie sigur că nu se împiedică și-și luxează glezna, să respire profund și regulat pentru a economisi energie, luând în considerare poziția schimbătoare a dușmanilor săi, și făcând microajustări de direcție pentru a câștiga secunde prețioase în detrimentul lor.

Funcționa.

Câștiga teren cu fiecare pas și drumul său gonea peste o potecă de pietriș alunecos, apoi traversa în diagonală panta abruptă a unui deal pentru a ajunge la o porțiune întinsă cu iarbă. Până acum, Sully rămăsese în urma lui Simmons cu aproape zece metri – și când s-a întors să arunce încă o privire, Zahed era destul de aproape pentru a vedea frica din ochii săi. Privelиștea i-a dat un impuls de adrenalină care i-a propulsat picioarele ca un catalizator și în curând ghidul a ajuns în mâinile sale.

S-a luptat cu prima lui țintă într-o groapă cu pietriș cu margini abrupte. S-au rostogolit pe pantă, cu mâinile lui Zahed încleștate pe gâtul lui Sully. Le-a ținut strâns până au ajuns la capătul pantei, unde iranianul și-a ajustat poziția mâinilor rapid – apucând capul lui Sully ferm, înfigându-i degetele în scalp –, apoi le-a răsucit într-o mișcare bruscă rupând gâtul ghidului. A cedat instantaneu cu o pârâitură sonoră de cartilaj și os, capul atârnându-i într-o parte în timp ce corpul lipsit de viață se prăbușea la pământ.

Zahed nu a pierdut timpul. A căutat rapid prin buzunarele lui Sully, a găsit telefonul ghidului și l-a îndesat în propriul rucsac. A luat de asemenea cheile și portofelul bărbatului. Apoi a privit împrejur, a văzut un afloriment cu stânci la vreo zece metri distanță și a apucat mortul de glezne trăgându-l spre un loc în care nu ar putea fi fost ușor descoperit. Secundele prețioase măreau distanța dintre el și Simmons, dar era convins că îl va ajunge la timp, și dat fiind că încă avea multă treabă neterminată în Turcia, era mai bine să nu lase cadavre la vedere.

Apoi și-a reluat urmărirea.

Simmons era deja o mică siluetă în depărtare, dar era suficient. Zahed nu se grăbea atât de tare să-l ajungă din urmă. Erau încă la ore distanță de locul în care lăsaseră mașinile, și, în ceea ce-l privea, cu cât ajungeau mai repede acolo jos, cu atât mai bine. Trebuia doar să nu-l scape din ochi pe Simmons și să-l determine să meargă cât de repede putea, ceea ce a reușit să facă urmărindu-l de la o distanță sigură.

După aproape o oră, Zahed a simțit că e timpul să atace. Simmons încetinise și se mișca ciudat, și iranianul a ghicit ce punea la cale.

L-a ajuns din urmă lângă o șa îngustă de pietriș și pe marginea văii. Simmons l-a văzut apărând și s-a oprit. Era aplecat cu unealta în mână, zgâriind disperat cureaua bombei, încercând să o taie.

Zahed s-a oprit, privindu-l de la circa zece metri distanță, respirând adânc, încetinindu-și pulsul, încruntându-se.

Simmons a ridicat privirea, gâfâind. Mișcările mâinilor i s-au întețit, tăind frenetic.

Nu mergea. Pânza era prea tare.

– Nu m-aș chinui în locul tău, i-a strigat Zahed. E făcută din pânză de vele. Pânză de vele din kevlar. Nu o poți tăia. Nu cu aia, cel puțin.

Simmons a privit cu ură spre el, transpirația curgându-i de pe față și frica strălucindu-i în ochi. S-a prăbușit în genunchi, cu mâinile lucrându-i din greu încă, încercând cu disperare să taie materialul.

– În plus, a spus Zahed în timp ce își scotea telefonul și privea spre el, ghici ce?

A ținut mobilul cu fața spre Simmons, știind că arheologul era prea departe ca să vadă, dar bucurându-se să-l chinuiască. Am semnal din nou.

Simmons l-a privit, cu respirația tăiată, cu fața schimonosită de epuizare și disperare.

– Depinde de tine, i-a strigat Zahed. Vrei să trăiești? Sau ești gata să renunți la tot?

Simmons a închis ochii și nu s-a mișcat timp de un moment agonizant. Apoi, fără să privească în sus, a lăsat cuțitul să-i cadă din mână. Lama a aterizat cu zgomot pe pietriș. Nu s-a mișcat și nu s-a uitat la torționarul său. Stătea doar acolo, imobil, gârbovit, cu capul plecat, cu bărbia lipită de piept, cu mâinile strângându-i-se în jurul taliei, cu întregul corp tremurându-i.

– Uite ce băiat cuminte, a spus Zahed apropiindu-se de el.

Stătea în picioare acolo, ca un toreador privindu-și de sus premiul îngenuncheat, apoi a întins mâna și i-a aplicat lui Simmons un dos de palmă nemilos care l-a ridicat pe arheolog de la pământ și l-a trimis cu fața înainte în pietriș.

30

– Aici Comanda Hawk. Retragerea se va face în mai puțin de treizeci de minute.

Vocea celui care controla avionul teleghidat a răsunat în casca lui Reilly cu o claritate care contrazicea faptul că bărbatul cu maneta stătea confortabil la câteva mii de kilometri depărtare, între dealurile ondulate ale Californiei. Cuvintele lui nu au fost o surpriză. Jucăria telecomandată se rotise deasupra capetelor lor toată noaptea. Durata de oprire era lungă, dar nu era nelimitată – și pasărea avea încă un zbor lung până acasă.

Reilly s-a încruntat.

– Am primit mesajul, a răspuns el. Stai puțin. Și-a luat ochii de la cele două puncte portocalii de pe ecranul laptopului său și i-a îndreptat spre trupa de comando aflată la câțiva metri de el și de Ertugrul. Cât mai durează până începem acțiunea? a întrebat el, pe un ton precaut.

Căpitanul Musa Keskin de la Unitatea Forțelor Speciale ale Jandarmeriei Turce – Özel Jandarma Komando Bölüğü – și-a verificat ceasul și a privit spre cerul nopții. Zorii erau aproape. Soarele trebuia să escaladeze vârful muntelui din fața lor pentru ca ei să-l poată vedea, dar strălucirea sa ar fi scăldat zona cu mult înainte de asta. Un bărbat voinic, Keskin avea un trunchi de copac drept gât și antebrațe care l-ar fi făcut gelos pe Popeye. I-a afișat lui Reilly o privire care spunea „suntem aproape acolo”, apoi i-a arătat palma deschisă, cinci minute, gest pe care l-a făcut și către oamenii săi.

Reilly a încuviințat, apoi a privit în sus în depărtările întunecoase.

– Plecăm în cinci minute, i-a spus celui care controla avionul.

– Am primit mesajul. Și noroc, a spus vocea. O să vă urmărim.

Reilly a simțit un fior de anxietate. Se aflau acolo mai mult din lipsă de alte opțiuni decât din convingerea că se află la locul potrivit. Înainte ca soarele să apună acum câteva ore, avionul teleghidat detectase un vehicul care se potrivea cu înfățișarea și culoarea unei mașini care fusese declarată furată în Istanbul cu câteva zile în urmă. La fel de important, nu reușise să surprindă niciun alt vehicul în zona-țintă care să se potrivească cu cele de pe lista pe care o primiseră Reilly și Ertugrul. Din cauza terenului, avionul nu reușise să se fixeze asupra plăcuțelor de înmatriculare ale mașinii pentru a confirma în vreun fel lucrurile, dar un vehicul, un Land Rover Discovery negru, era parcat alături de un alt SUV la baza vulcanului, într-o zonă care nu era frecventată de obicei de alpiniști și se afla în cvadrantul pe care îl indicase Tess. Nu aveau niciun fel de confirmare că se apropiaseră de ținta lor, dar era tot ce aveau.

Teroristul de la Vatican – dacă într-adevăr el era – făcuse în așa fel încât să le fie greu să-l urmărească. Un lunetist sau un avion de supraveghere nu putea să vadă cine era acolo sus. Cele două SUV-uri erau parcate într-un luminiș care se înfunda într-o pantă stâncoasă, care anula efectiv orice posibilitate de a vedea ceva din spate sau din lateral fără să rișteă să-și semnaleze prezența. Singurele imagini cu care puteau lucra în infraroșii și termice le veneau de la zece mii de metri înălțime prin intermediul operatorilor avionului teleghidat de la Baza Forțelor Aeriene de la Beale.

Zonă în care se afla luminișul complicase și ea lucrurile. Singura modalitate de a ajunge acolo era o cărare îngustă, sinuoasă, înțesată de pietre care elimina orice șansă de a se apropia nedetectați. Sunetul motoarelor mașinilor lor i-ar fi dat de gol cu mult înainte ca ei să ajungă acolo. Reilly, Ertugrul și detașamentul paramilitar turc se văzuseră nevoiți să-și abandoneze vehiculele – și pe Tess – la circa un kilometru mai jos și să se cațere restul drumului. Erau acum sub acoperământul unui desiș de tei și

al unor tufişuri sălbatice la marginea unei mici *yaylale,* la vreo sută de metri în josul luminişului.

Cele două puncte portocalii de pe ecranul lui Reilly nu se mişcau. Judecând după formele alungite, păreau să fie întinşi, adormiţi, ceea ce nu era deloc surprinzător, dată fiind ora. Un microfon de mare distanţă direcţionat într-acolo nu înregistra niciun fel de discuţii sau sforăit. Întrebarea era despre cine era vorba? Era unul dintre ei ţinta lor sau erau doar doi civili care dormeau sub stele? Şi dacă unul dintre ei era teroristul, cine era celălalt? Simmons? Sau proprietarul celei de-a doua maşini? Şi atunci, unde era arheologul?

Planul era să pornească înainte de răsărit. Să se folosească de avantajul de a avea echipamentul potrivit, cu avionul Hawk rotindu-se deasupra lor, ştiind în acelaşi timp că, dacă lucrurile nu decurgeau aşa cum se aşteptau, avea să se lumineze curând. Reilly a privit în jurul său. Bărbaţii din Özel Tim făceau ultimele pregătiri, verificându-şi armele şi ajustându-şi ochelarii cu vedere nocturnă. Erau şaisprezece în total – trei la capătul drumului cu Tess, ceilalţi, sub comanda lui Keskin, sus cu Reilly şi Ertugrul. Toţi erau militari şi erau special antrenaţi pentru operaţiuni antigherilă. Erau bine echipaţi şi înarmaţi, şi, din ceea ce văzuse Reilly până atunci, păreau să ştie ce fac.

Reilly a încercat să mai diminueze tensiunea pe care o simţea în ceafă. Şi-a spus că lucrurile mergeau destul de bine. Dacă tipul era acolo sus, nenorocitul era înconjurat, copleşit numeric şi depăşit cu mult în ceea ce priveşte armamentul. Dar putea avea un ostatic. Şi Reilly ştia că genul acesta de lucruri nu se terminau niciodată fără vreun incident.

A prins privirea lui Keskin. Zdrahonul a observat, a ridicat o portavoce şi a îndreptat-o spre cele două SUV-uri din faţă.

– *Dikkat, dikkat*, a răcnit căpitanul. Atenţiune, atenţiune. Voi, cei de lângă maşini, a strigat el în turcă. Aici e Jandarmeria. Sunteţi înconjuraţi. Ieşiţi cu mâinile la vedere.

A repetat mesajul, apoi a zis totul din nou într-o engleză cu accent puternic.

Reilly a scrutat întunericul, apoi şi-a întors ochii spre ecran. Siluetele spectrale, portocalii, s-au trezit la viaţă. S-au mişcat în jurul maşinilor, contopindu-se şi despărţindu-se din nou ca moleculele într-o capsulă Petri. Venele de pe gât i se încordaseră şi încerca să-şi imagineze ce se întâmplă acolo sus. Secundele s-au transformat în minute, apoi Keskin a ridicat din nou portavocea şi a repetat avertizarea.

Formele au rămas contopite pentru un moment tensionat, aproape încă un minut. Keskin a privit spre Reilly şi Ertugrul, cu o expresie încrezătoare.

– Dacă erau civili obişnuiţi acolo sus, ne-ar fi răspuns, le-a zis el. Cred că e omul vostru.

– Întrebarea este cine e acolo sus cu el, a replicat Reilly. E Simmons sau vreun complice?

– În orice caz, ne poate face să credem că este un ostatic, a observat Ertugrul. Adresându-se căpitanului, a întrebat: Cum vreţi să facem treaba asta?

– Le mai dăm un minut, nu mai mult. Apoi îi lovim cu grenade paralizante şi intrăm.

S-a întors spre unul dintre oamenii săi şi a lătrat câteva cuvinte în turcă. Bărbatul a încuviinţat şi s-a retras silenţios, făcându-le semn oamenilor săi să fie pregătiţi.

Reilly s-a uitat din nou la ecran. Siluetele erau încă una, în aceeaşi poziţie, în spatele Discovery-ului. Apoi au început să se mişte, alunecând prin spatele maşinii, apoi s-au contopit. Una a rămas în spatele SUV-ului, cealaltă s-a oprit un moment, apoi a început să se îndepărteze. Pe teren deschis.

Reilly şi-a pus ochelarii de noapte în timp ce ţipete scurte au izbucnit în jurul său. A văzut o siluetă apărând din spatele Discovery-ului, palidă, verde, într-o mare de întuneric. A strâns din ochi pentru a putea să vadă mai clar. Silueta arăta acum ca un om. Venea spre ei, încet, cu paşi şovăitori. Reilly a aruncat o privire în jos spre ecranul său. Celălalt punct portocaliu era tot acolo, dar se aşezase chiar în spatele vehiculului.

– Cine este, a întrebat Ertugrul care urmărea și el apropierea bărbatului printr-un binoclu cu infraroșii.

– Nu sunt sigur, a răspuns Reilly, cu ochii fixați pe siluetă.

Bărbatul a început să coboare pe cărarea îngustă care ducea spre ei. Puterea de mărire a lentilei le-a permis acum să-l identifice. Fața i-a apărut în imagine, cu părul lung și constituția atletică.

– Opriți focul, a șuierat Reilly. E Simmons.

Câteva comenzi scurte în turcă s-au rostogolit înspre echipa de comando. Simmons era acum la mai puțin de cincizeci de metri distanță, și Reilly îl putea vedea mai clar. Purta o canadiană și-și ținea mâinile la spate, dar când s-a întors, a observat că acestea îi erau prinse strâns cu bandă izolantă. Avea, de asemenea, o bucată de bandă izolantă la gură.

Celălalt punct era încă în spatele jeepului.

Simmons era la aproximativ treizeci de metri când Keskin a lătrat un alt ordin. Șase bărbați în uniforme de camuflaj, cu cagule negre și ochelari pentru vedere nocturnă, au ieșit de după copaci și l-au înconjurat. L-au apucat și l-au tras la adăpost.

Reilly a continuat să-l urmărească pe Simmons. Arheologul părea îngrijorat, chiar panicat, răsucindu-se, scuturându-și capul dintr-o parte într-alta, luptându-se cu trupa comando, un țipăt înăbușit, pițigăiat venind din spatele benzii.

O alarmă a început să sune în capul lui Reilly.

De ce se luptă așa? De ce nu se bucură?

Apoi privirea i-a căzut pe canadiana subțire a lui Simmons, cum era închisă până în gât, cum părea să fie mult mai umflată decât ar fi trebuit pe pieptul acelui surfer musculos.

Rahat.

Sângele i-a inundat creierul și a sărit în picioare, făcând semne disperate, strigând cât îl țineau plămânii.

– Nu, plecați de lângă e...

Și Simmons a explodat.

31

Noaptea s-a luminat cu un fascicul de lumină orbitoare care a făcut totul să dispară o nanosecundă înainte ca suflul exploziei să-l lovească pe Reilly. L-a lăsat fără aer şi l-a dărâmat, aruncându-l în spate pe pământul acoperit de pietriş. Într-o clipă toate simţurile sale au fost paralizate şi a fost aruncat într-o gaură neagră, de tăcere.

Nu era încărcătura de pe cureaua lui Simmons.

Aceea l-ar fi ucis doar pe arheolog şi nu ar fi rănit pe nimeni altcineva, decât dacă aceştia ar fi stat deasupra lui.

Nu, asta era cu totul diferit.

Nu, fuseseră cincisprezece kilograme de explozibil lipite de talia arheologului. Încărcătura completă a unui kamikaze. Şi efectul fusese devastator.

Pe când îşi revenea, Reilly şi-a simţit urechile întoarse pe dos. Nu putea auzi nimic în afară de respiraţia sa sacadată, şi se simţea ameţit şi năuc, de parcă era pierdut undeva în adâncul apelor şi nu-şi putea găsi drumul spre suprafaţă. Nu-şi putea focaliza privirea, dar după formele vagi pe care le zărea şi-a dat seama că era întins pe spate. A încercat să-şi mişte mâinile şi picioarele, dar acestea nu au răspuns iniţial comenzilor. A scrâşnit din dinţi şi a găsit puterea să se întoarcă pe o parte, vrând să verifice şi să se asigure că toate membrele îi erau intacte, temându-se să nu descopere contrarul. Şi-a ridicat mâinile şi a văzut că măcar acestea erau amândouă la locul lor. Mâna i s-a aşezat o clipă pe pistolul din toc până şi-a dat seama că arma era fierbinte şi şi-a retras-o.

S-a ridicat într-un cot și a privit în jur.

Muntele se transformase într-o privelişte de iad.

Copacii din jurul său ardeau, degajând un fum negru înecăcios, care se lipea incomod de gâtul lui. Țipete și gemete reverberau în jurul lui. Prin ceață, a zărit membre împrăștiate pe pietriș – un braț, un picior ieșind dintr-o cizmă pierdută. Militari răniți erau întinși pe pământ, acoperindu-și rănile, strigând după ajutor. Explozia sfâșiase corpul lui Simmons în bucăți înainte de a trece prin soldații care îl însoțeau spre adăpost. Fiecare os din corpul lui, chiar și ceasul de la mână și catarama de la curea – toate fuseseră transformate în bucăți de șrapnel supraîncălzite care au explodat tăind prin carnea care le stătea în drum.

Privirea lui Reilly a cuprins carnajul și haosul din jurul său, apoi s-a oprit pe două cadavre în flăcări, de lângă copaci, aerul îngroșându-se cu mirosul grețos de carne arzândă. Unul dintre ei era încă în viață, mișcându-se spasmodic, târându-se într-un dans al morții. Apoi l-a zărit pe Ertugrul, mai aproape de el, la vreo zece metri la stânga. Era pe pământ, ridicat în coate, nemișcat și tăcut, privind spre Reilly cu ochi ficși, șocat și confuz, cu mâna dreaptă pe obraz, cu degetele apropiindu-se treptat de o gaură mare în craniu, o rană de șrapnel din care țâșnea sânge.

– *Vedat*, a murmurat Reilly, dar cuvântul i s-a oprit în gât și a tușit.

A încercat să se ridice în picioare să-l ajute, a căzut, apoi a încercat din nou și a reușit să se salte – moment în care s-au întâmplat două lucruri.

Mai întâi, alte explozii s-au auzit în apropiere, explozii mai mici, dar totuși zgomotoase și destul de puternice ca să-l trimită împleticindu-se în spate. A realizat că erau grenadele soldaților și care detonau când erau cuprinse de flăcări.

Apoi a auzit mugetul distant al unui motor de mașină. Care venea direct spre el.

S-a împiedicat înainte și s-a întors, cu mintea încă năucă, neidentificând zgomotul, simțind un firicel de sânge prelingându-se acum din urechea sa stângă pe gât. Prin fum a zărit grilajul Discovery-ului, evitând flăcările, coborând pe poteca îngustă, cu motorul urlând. A văzut un

militar care s-a repezit către SUV din partea şoferului, cu arma ridicată, dezlănţuind o ploaie de gloanţe spre maşină – apoi a văzut o mână apucând un pistol care a ţâşnit afară pe geamul jeepului şi a auzit trei focuri ascuţite care au tăiat aerul, chiar când militarul s-a împiedicat şi a căzut cu faţa la pământ.

Discovery-ul se apropia de el, şi era acum atât de aproape încât ochii au putut distinge figura iranianului prin parbrizul închis la culoare. Reilly a scuturat din cap şi a încercat să respire, concentrându-se pe ceea ce făcea acolo, pe cine era în maşină, pe cât de mult îl dorea mort. Ducea mâna spre pistol când o figură a ţâşnit în faţa lui, comandantul Özel Tim-ului, Keskin. Bărbatul era plin de sânge şi şchiopăta, cu un crater în coapsă şi încă unul în umăr, dar părea insensibil la durere, de parcă ar fi fost drogat. Avea o privire hăituită şi o mitralieră în mână şi se apleca în calea SUV-ului care se apropia.

Keskin s-a oprit şi şi-a ridicat arma, luându-şi în cătare ţinta...

Reilly a privit neîncrezător în timp ce mâna a ţâşnit din nou din maşină, de data aceasta îndreptată drept înainte...

– Nu, a strigat Reilly...

– ...şi a ţâşnit către Keskin, simţind corpul imens al bărbatului tremurând din cauza impactului cu gloanţele chiar când îl împingea într-o parte, dându-l din calea Discovery-ului. Au lovit pământul cu putere chiar când SUV-ul negru trecea exact prin locul în care stătuseră înainte, ca mai apoi să se repeadă pe poteca îngustă, îndepărtându-se.

Reilly era ameţit şi gata să leşine. Cu ochii înceţoşaţi l-a privit pe Keskin. Bărbatul se holba în spate, cu ochii larg deschişi, cu sângele curgându-i din gură. Reilly a simţit o senzaţie de neputinţă şi o furie primitivă neobişnuită, un cazan de ură care fierbea în interiorul său. A simţit cum ultimele puteri se scurgeau din el, şi gândul de a-şi pierde cunoştiinţa şi a se cufunda într-un somn întunecat a părut unul bun până când un cuvânt i-a străpuns ameţeala şi furia şi i-a reamintit cine se afla în calea teroristului.

Tess.

Tess a auzit explozia şi a sărit.

Asta nu făcea parte din planul de joc. Și mai rău – era prea puternic, mult mai puternic decât orice zgomot și-ar fi putut imagina că ar putea produce armamentul lui Reilly și al militarilor turci. Ceea ce însemna că fusese implicat altcineva. Și asta nu era bine deloc. Nu când se gândea cât de priceput era cel pe care-l urmăreau la mânuirea explozibililor.

A stins lanterna pe care o folosea ca să studieze harta zonei pe care o adusese cu ea și a privit spre munte. Secunde întregi s-au scurs torturând-o, când s-au auzit alte explozii. Unele mai mici, diferite, mai înăbușite, ca niște bubuituri, dar explozii în orice caz, răsunând peste dealuri. Apoi a auzit câteva focuri de armă dezordonate, și acum Tess era înnebunită de frică. I se părea că acolo sus era Iwo Jima.

Militarii din jurul ei erau la fel de speriați. Au schimbat câteva replici agitate în turcă pe care nu le-a înțeles, deși limbajul corpului lor spunea destule. Nici ei nu știau ce se întâmplă. Unul dintre ei s-a întins către stația de emisie-recepție și, pe un ton controlat, a încercat să ia legătura cu ceilalți. Nu a venit niciun răspuns. A încercat din nou, de data aceasta cu mai multă panică în voce. Nimic.

Apoi s-a auzit un muget distant de motor diesel, forțându-se în timp ce se chinuia să încetinească SUV-ul care venea în jos pe panta abruptă. Tess nu a reușit să vadă nicio lumină coborând pe munte, apoi, în strălucirea palidă a lunii, a zărit o formă întunecată, pătrățoasă, răsucindu-se într-o curbă înainte să dispară din vizor. Militarii au văzut-o și ei și au trecut la acțiune, pregătindu-și armele și ajustându-și lentilele de la ochelarii de noapte în timp ce strigau unul spre altul. Unul dintre ei a apucat-o pe Tess cu brațul liber și a tras-o la adăpost, în spatele unui vehicul Cobra blindat, așezându-se în fața ei pentru a o proteja. Ceilalți s-au ascuns în spatele cele două mașini Humvee care erau parcate acolo, și au așteptat.

Alte secunde agonizante au trecut, mormăitul mașinii crescând și coborând în timp ce SUV-ul șerpuia pe munte – apoi a apărut, o siluetă neagră îndreptându-se spre ei.

Militarii au ezitat, neștiind dacă trebuiau sau nu să tragă – apoi farurile mașinii s-au aprins brusc, fascicule puternice, la intensitate maximă.

Orbitoare.

Și-au smuls ochelarii, dar retinele lor erau deja afectate, iar în secundele prețioase care le-au fost necesare ca să se adapteze au fost expuși. Gloanțele au erupt rapid, rănind un militar și aruncându-l într-o parte de parcă ar fi fost biciuit.

Alte salve s-au înfipt în Humvee-ul pe care celălalt soldat îl folosea drept pavăză, mușcând din caroserie și trecând prin acoperișul de pânză.

Tess s-a ghemuit la pământ și și-a acoperit urechile în timp ce militarul care o proteja se tot apleca, trăgând serii scurte cu mitraliera MP5. Gloanțele sale au distrus unul dintre farurile SUV-ului și au trecut prin masca de protecție din față, dar acesta tot venea, întorcându-se și îndreptându-se acum direct spre Humvee. A acroșat partea din față stânga a jeepului și l-a trimis arcuindu-se spre dreapta, lovindu-l pe cel de-al doilea soldat și trântindu-l la pământ. Mișcându-se cu o viteză și o precizie incredibilă, Zahed a călcat frânele, a țâșnit din SUV spre spatele acestuia și a trimis două gloanțe în militarul căzut.

Un răcnet de agonie a acompaniat fiecare foc, urmat de gemete înfiorătoare de durere. Tess și-a rotit privirea spre gardianul său, neștiind inițial ce să creadă, apoi a înțeles. Teroristul nu omorâse militarul. Se juca acum cu victima sa, omorându-l bucată cu bucată pentru a-i ațâța pe ceilalți adversari și pentru a-i înspăimânta. Ceea ce nu știa era că rămăsese un singur om.

Unul singur, și Tess.

Gemetele au continuat pentru încă un minut, apoi s-au stins. Luminișul era liniștit acum, în afara clinchetului motorului diesel la ralanti. Tess a privit spre păzitorul ei pentru un sfat. Acesta a ridicat un deget spre gură, apoi s-a aplecat într-o parte pentru a arunca o privire. Tess a înghițit cu greu și s-a lipit de caroseria rece a mașinii blindate. A privit în jos, devenind brusc conștientă de garda înaltă la sol a vehiculului. S-a apropiat atunci de militar, ambii fiind acum ascunși după unul dintre cauciucurile mari ca niște gogoși. Protectorul ei era în gardă, încruntat de concentrare, cu o picătură de sudoare sclipind în lumina vagă, coborând încet pe fața sa.

Părea la fel de speriat ca și ea – apoi un clinchet metalic a rupt tăcerea, urmat de zgomotul unui obiect rotindu-se în aer.

Ochii militarului s-au mărit brusc în semn de recunoaștere. A apucat-o pe Tess și a trântit-o la pământ, aruncându-se deasupra ei, apăsând-o. Orice ar fi fost obiectul care a zburat pe deasupra lor a aterizat în pietrișul din spatele Cobrei și s-a rostogolit de câteva ori cu un clinchet metalic înainte să explodeze. Soldatul era familiarizat cu sunetul unui cui scos dintr-o grenadă, dar fusese aruncată prea departe ca să-i rănească. Apoi Tess a văzut niște bocanci îndreptându-se spre ei, a simțit militarul ridicându-se de pe ea și a auzit gloanțele lovindu-l și țintuindu-l la pământ.

Teroristul nu intenționase să-i omoare cu grenada. Fusese doar o diversiune.

Tess a privit în sus.

Era aplecat deasupra ei, cu ochii fixați pe ea în timp ce scruta împrejurimile pentru a detecta orice alte potențiale amenințări. Tess știa că nu mai rămăsese niciunul.

A luat mitraliera soldatului mort și i-a cerut să se ridice.

Vocea îi era așa cum și-o amintea. Uscată, monotonă, lipsită de orice fel de emoție.

S-a ridicat în picioare, mâinile și picioarele tremurându-i la vederea omului care o răpise în Iordania și o băgase în portbagajul unei mașini lângă o cutie mare cu explozibili. Și acum iat-o aici, în mijlocul pustietății, singură cu el. La mila lui.

Din nou.

Sperând că nu va spune singurele cuvinte pe care ea nu dorea să le audă vreodată de la el.

Nicio șansă.

– Să mergem, i-a zis el.

S-a gândit să fugă, s-a gândit să-l atace pentru tot ceea ce-i făcuse, dar știa că nu avea niciun rost. În loc de asta, l-a lăsat să o conducă la Discovery și a privit neputincioasă cum individul a tras câteva salve în cauciucurile Humvee-urilor și ale Cobrei pentru a le țintui locului. S-a urcat

în scaunul pasagerului, lângă el, şi nu a spus nimic în timp ce se lăsau în urmă cadavrele şi dispăreau în noaptea anatoliană.

32

Doar să se ridice în picioare a însemnat un efort titanic. Reilly se simțea ca un boxer care fusese pus la pământ de prea multe ori și nu putea face nimic decât să apuce strâns corzile și să aștepte numărătoarea. Dar nu putea rămâne la pământ. Nu când Tess era acolo jos.

A reușit să se ridice în picioare. Peste tot în jurul său ardeau mici focuri, luminând un tablou macabru al suferinței. Mirosul putred al morții se impregnase în pământul din jurul lui. Keskin era încă acolo, la picioarele lui. Militarul voinic nu se mai mișca.

Reilly s-a luptat să-și recapete concentrarea, să-și ordoneze gândurile și să facă un plan coerent. L-a zărit pe Ertugrul la circa treizeci de metri de el. Ataşatul zăcea pe spate și nu se mișca nici el. După el, Reilly putea vedea câțiva militari care nu păreau răniți și care îi îngrijeau pe ceilalți. A pornit spre ei, sperând că aceștia aveau contact radio cu tovarășii lor de jos, cei care rămăseseră în urmă cu Tess. Apoi și-a amintit de propriul set de comunicație și și-a dus instinctiv mâna la ureche. Casca fără fir dispăruse, cu siguranță spulberată de explozie. Și-a pipăit buzunarele, dar transmițătorul nu era nici el la locul lui. S-a oprit și a privit în jos, cercetând solul dur în căutarea lui, dar a decis rapid că nu avea niciun sens. Se deplasase de la prima explozie, și erau slabe șanse să găsească transmițătorul pe întuneric. A înaintat împleticindu-se către luminiș, către militari, și s-a oprit când a ajuns lângă Ertugrul. O pată mare de sânge întunecase pământul din jurul capului agentului, și acesta nu părea să mai

respire. Privea în gol, fără să clipească. Reilly a îngenuncheat lângă el şi i-a pus două degete pe gât. Artera carotidă a lui Ertugrul nu mai pulsa. Murise.

Reilly şi-a aşezat mâna pe umărul agentului căzut şi a expirat greoi. A privit în jur prin ochii înceţoşaţi, frustrarea ţintuindu-l pe loc. Apoi a văzut-o, sclipind în lumina flăcărilor, la câţiva metri de corpul lui Ertugrul: casca ataşatului. S-a ridicat din nou în picioare şi a recuperat-o, apucând-o cu degetele tremurânde pline de sânge şi noroi. Părea intactă. A fixat-o la ureche, sperând că încă funcţionează, şi cu o voce răguşită, slabă, a murmurat:

– Comanda Hawk? Recepţie, Comanda Hawk.

Vocea celui care comanda avionul teleghidat a răsunat înapoi.

– Iisuse Hristoase, ce naiba s-a întâmplat acolo? Eşti în regulă?

– Eu sunt în regulă, dar Ertugrul e mort, a spus Reilly. Se întorsese la ataşat acum, scotocindu-i prin buzunare, căutând transmiţătorul mortului şi simţindu-se ca un vultur. Şi alţii. E rău. Foarte rău. O să am nevoie de evacuări medicale. Trebuie să-i trimiţi aici, acum.

– Recepţionat. Stai puţin, a spus cel care controla avionul. Te transfer superiorului meu.

– Stai, l-a întrerupt Reilly. Avionul. E încă acolo?

– Afirmativ. Retragerea e în şapte minute.

Reilly a închis ochii strâns, acoperind carnajul din jurul său, încercând să-şi menţină mintea concentrată.

– Vehiculul-ţintă. Îl urmăriţi?

– Afirmativ. A coborât pe munte chiar după explozie. Ce a fost aia?

Reilly ştia că explozia fusese înregistrată ca o strălucire intensă de către senzorii avionului teleghidat, dar a ales să ignore această întrebare.

– Şi după aceea ce? Unde s-a dus?

– A ajuns la detaşamentul de la baza dealului şi pare să se fi lovit de una dintre maşinile Humvee. O persoană a ieşit dinăuntru. Presupunem că e ţinta voastră, corect?

Reilly s-a crispat.

– Apoi?

– Presupunem, un schimb de focuri. A fost ceva mișcare. Se văd trei camarazi căzuți.

Tensiunea s-a transformat într-un garou în timp ce mintea-i gonea încercând să-și aducă aminte câți militari rămăseseră cu Tess.

– Trei? Ești sigur de asta?

– Afirmativ. Apoi două siluete au urcat în vehiculul-țintă și au plecat.

Două siluete. Inima lui Reilly a tresărit.

– Unde se află acum?

– Așteaptă puțin. După un scurt moment, vocea a revenit. E la vreo patru kilometri sud de poziția ta, îndreptându-se spre orașul numit Cayirozu.

– Urmăriți-o cât de mult puteți, cred că ținta noastră o are pe Tess Chaykin cu el și...

Cel de la comandă l-a întrerupt, pe un ton distant și robotic.

– Retragerea e acum sub cinci...

– Urmăriți-i, m-auzi? l-a repezit Reilly. Nu-i pierde. Și ia legătura cu comanda Jandarmeriei și transmite-le poziția lor. Mă duc după ei. Degetele îi erau strânse pe transmițătorul lui Ertugrul. L-a băgat în buzunar, l-a mai privit o dată pe colegul său mort, apoi s-a ridicat din nou și a pornit spre baza dealului.

Știa că vor pierde din vedere Discovery-ul în curând, odată ce avionul teleghidat avea să-și încheie misiunea și să se întoarcă la bază în Qatar cât mai avea combustibil. Nimeni de la Beale nu urma să-și dea acordul să distrugă o piesă de magie secretă de milioane de dolari, și ar fi durat până să obțină un alt avion teleghidat și acesta să fie relocat. Până atunci, Discovery-ul ar fi demult departe, luând-o pe Tess cu el.

Nu era ceva pe care trebuia să se concentreze acum.

Nu luând în considerare coborâtul târâș-grăpiș, pe întuneric, pe o potecă plină de pietre, pe picioare care abia îl mai puteau susține.

I-a luat douăzeci de minute să ajungă la luminișul unde o lăsase pe Tess. Primele sclipiri ale zorilor ieșeau de după munte, pictând zona cu o sclipire blândă, aurită. Priveliștea care l-a întâmpinat însă era la polul opus

de zona pastorală în care se găseau. Trei militari morți. Trei vehicule avariate. Și nicio urmă de Tess.

S-a sprijinit de Humvee-ul unde o văzuse ultima oară și și-a tras sufletul. Presupunea că turcii trimiseseră deja ajutoare, dar că acestea aveau nevoie de timp să ajungă acolo. Trebuia să hotărească ce urma să facă. Dacă stătea acolo și-i aștepta, era posibil ca ei să fie prinși în jocul obținerii jurisdicției și să fie ținuți pe margine. Turcilor nu le-ar fi plăcut în mod sigur ce se întâmplase, și aveau să refuze probabil ca un intrus să se amestece în vânătoarea lor. În plus era bariera de limbă care trebuia luată în considerare. Până când se vor fi tras sforile pentru ca el să rămână în joc, s-ar fi pierdut un timp prețios.

Mai important, a realizat că salvarea lui Tess nu urma să fie una dintre prioritățile armatei turce. Ar fi fost disperați să pună mâna pe terorist, acesta ar fi fost obiectivul lor principal. Siguranța lui Tess era un obiectiv secundar. Dacă se ajungea în situația în care trebuia să o sacrifice pe Tess pentru a-l prinde pe individ, Reilly nu-și făcea iluzii că ea nu ar fi fost sacrificată. Nu că el l-ar fi protejat prea bine pe Simmons. Nu, nu se putea încrede în nimeni pentru a o salva.

Trebuia să continue pe cont propriu. Fără să aștepte întăriri.

Să-și mențină obiectivul.

Erau bine-veniți să-l urmeze și să intre în joc. De fapt, ar fi sunat după întăriri și i-ar fi invitat el însuși – *după* ce ea avea să fie în siguranță.

A găsit rucsacul pe care-l lăsase în Humvee și l-a recuperat. Încă mai conținea Blackberry-ul lui și portofelul. Ceva de pe scaunul de lângă i-a atras privirea: o hartă împăturită în grabă, alături de o lanternă. A recunoscut harta. Când o lăsase pe Tess, ea încerca să ghicească traseul teroristului, acum că știau unde e mănăstirea.

A desfăcut-o. Destul de sigur, Tess marcase poziția aproximativă a mănăstirii pe hartă, bazându-se pe poziția SUV-ului și pe presupunerea că Simmons și răpitorul său o găsiseră. Apoi ea marcase rute posibile și mâzgâlise notițe lângă ele, folosindu-se de contururile terenului și încercând să urmeze însemnările inchizitorului. Drumul se bifurca de câteva ori, și ea

desenase câteva semne de întrebare de-a lungul acestuia. O rută, totuși, fusese marcată mai pronunțat și părea să iasă în evidență. Părea să fie cea pe care o considera ea corectă.

Reilly a studiat-o o clipă, apoi a împăturit harta.

– Fată deșteaptă, a zis el șoptit. Rezervorul său golit de adrenalină tocmai se mai umpluse un pic.

A verificat mașinile, a luat o gamelă plină cu apă, un binoclu de teren puternic, un pistol și trei magazii pline, le-a aruncat pe toate laolaltă cu lucrurile sale în rucsac și a pornit din nou la drum.

33

Tess stătea tăcută pe scaunul din dreapta, împietrită de frică, în timp ce Discovery-ul străbătea orașul adormit. Drumurile erau pustii la ora aceea. Erau câteva semne de viață ici și colo – un bătrân într-o căruță trasă de cai, trăncănind pe marginea drumului, un alt om cu fiul său într-o vie – dar nimic din toate astea nu se înregistra cu adevărat în mintea ei. Nu se gândea decât la ceea ce se întâmplase sus pe munte, acolo unde fusese, cine mai era în viață și cine murise. Îl văzuse ucigând de aproape, știa cât e de eficient, și oricât ar fi încercat să se consoleze și să-și mențină speranțele, gândul că Reilly putea să zacă acolo undeva, sângerând – sau mai rău –, o sfâșia pe dinăuntru.

A văzut cum răpitorul ei și-a verificat ceasul, apoi a privit din nou înainte, plănuind în mod evident ceva.

– Am întârziat cumva? a întrebat ea, încercând să pară calmă și evitând întrebarea care o tortura.

Nu a reacționat pentru moment, apoi s-a întors spre ea, părând un sfinx ca întotdeauna, și i-a oferit un zâmbet lipsit de umor care era plin de milă și condescendență.

– Ți-a fost dor de mine?

Ea și-a simțit șira spinării strângându-se, dar s-a asigurat că nimic din expresia ei nu o trăda. S-a gândit la vreo două replici răutăcioase cu care îl putea lovi, dar nu voia să interacționeze cu el astfel, preferând să mențină un fel de barieră între ei. Dar, a cedat până la urmă în fața nevoii disperate de a ști și l-a întrebat.

– Ce s-a întâmplat acolo sus?

A ignorat-o o secundă, apoi a spus.

– A trebuit să improvizez.

Îngâmfarea lui o înnebunea. Își dorea să-l apuce de cap și să-l lovească de volan în mod repetat, și a găsit o clipă de plăcere în a-și imagina că făcea asta. A trecut prin câteva mișcări nebunești în minte – să tragă de volan și să scoată mașina în afara drumului, să aștepte o curbă mai lină și să sară din mers –, dar le-a respins pe toate. Nu ar fi funcţionat. S-a resemnat la ideea că trebuia să câștige mai mult timp și să aștepte o oportunitate.

S-a calmat și a întrebat.

– Și Jed?

A privit-o curios.

– Întrebi de el și nu de prietenul tău? În ciuda tuturor lucrurilor pe care Reilly le-a făcut ca să te salveze?

Chiar nu voia să-i dea satisfacţia de a ști că se putea juca astfel cu sentimentele ei, dar trebuia să știe.

– Sunt încă în viață?

El a ridicat din umeri.

– Poate da. Poate nu. Era destul de întuneric acolo sus. Dar nu ar trebui să-ți faci prea multe griji în privința lor. Gândește-te mai mult la tine, la ce poți să faci ca să rămâi în viață. S-a oprit o clipă, apoi a continuat: Poți să începi prin a-mi spune cum m-au găsit.

Tess a înghețat, gânduri conflictuale înfruntându-se în mintea ei. Nu putea să amâne răspunsul pentru prea mult timp, așa că a spus:

– Nu știu, realizând cât de puțin convingătoare fusese, chiar când cuvintele îi ieșiseră din gură.

Răpitorul a privit-o cunoscător, apoi a întins mâna către talie, apoi a scos un pistol. L-a întors până când a ajuns să-i atingă obrazul.

– Te rog frumos. Prietenul tău conduce operațiunea și tu nu ești tocmai o floricică. Așa că te întreb pentru ultima oară. Cum m-ați găsit?

Țeava de oțel apăsa incomod pe maxilarul ei.

– Am... am ghicit.

S-a gândit că pauza și replica lui o vor face să câștige timp.

– Ați ghicit?

– Ei bine, o presupunere documentată, ca să zic așa. Am analizat ruta probabilă a templierilor din Constantinopol, pe ce parte a muntelui ar fi putut să fie când au găsit mănăstirea. Apoi am studiat hărțile topografice detaliate ale zonei și le-am comparat cu însemnările inchizitorului din registru. Și am avut noroc.

– E un munte mare, a insistat bărbatul. Cum ne-ați reperat poziția?

– Au folosit un satelit, a mințit ea. I-au dat detalii despre mașinile furate recent de la poliția din Istanbul. Ea spera că el știa deja ceea ce ea abia învățase despre abilitățile de stagnare care diferențiau un satelit de un avion teleghidat. Dacă știa, și dacă îi crezuse minciuna, poate că nu s-ar fi îngrijorat că un avion teleghidat era încă acolo sus, urmărindu-i.

Bărbatul s-a gândit la cuvintele ei o clipă, apoi și-a retras pistolul și l-a pus la loc. S-a concentrat asupra drumului, iar la următoarea curbă a încetinit mașina și a oprit-o lângă un desiș de pini.

A parcat la umbra copacilor, apoi a scos cheia din contact.

– Așteaptă aici, i-a spus.

L-a privit cum a ieșit din mașină și s-a dus până la marginea zonei umbrite. Apoi a stat pur și simplu acolo și a privit în sus spre cer, în direcția muntelui.

Zahed a scrutat cerul de deasupra capului său, căutând punctul negru care i-ar fi confirmat suspiciunile.

Era bună, trebuia să recunoască asta. Capabilă să glazureze adevărul în așa fel încât să-și păstreze un oarecare avantaj. Dar acesta era domeniul lui de expertiză, nu al ei. Și date fiind cerințele și urgența, și realitatea a ceea ce era imediat posibil de înfăptuit, știa că era mult mai probabil să folosească un avion teleghidat de supraveghere decât un satelit.

Destul de sigur, l-a zărit, un punct mic survolând silențios la o altitudine mare pe cerul pur al zorilor, urmărindu-i mișcările. Se afla la o înălțime mare, dar având în vedere că avea anvergura unui 737, nu era

tocmai invizibil. S-a încruntat în timp ce privea spre el, studiindu-i traiectoria. Să scape de el ar fi fost dificil, mai ales având un prizonier.

Apoi a văzut ceva la care nu se aşteptase. Avionul teleghidat s-a angajat într-o manevră lungă de viraj înainte de a pluti înspre est, înapoi spre munte. L-a urmărit până când nu l-a mai putut vedea, apoi a scrutat cerul pentru un alt punct. Nu a mai văzut niciunul.

Zahed a zâmbit în sinea lui. Avionul teleghidat trebuie să fi atins timpul maxim de staţionare şi era clar că ei nu anticipaseră faptul că ar fi avut nevoie de un înlocuitor pentru a-i continua misiunea. A mai rămas acolo încă zece minute, lângă copaci, scrutând cerul, asigurându-se că niciun alt avion teleghidat nu apărea. Odată ce a fost aproape sigur că nu era niciunul, şi-a scos telefonul mobil şi a apăsat pe butonul de apelare de două ori, formând din nou ultimul număr la care sunase. Era un număr pe care îl luase din telefonul lui Sully.

După două ţârâituri, o voce ameţită a răspuns.

Tonul lui Zahed a devenit gregar.

– Abdülkerim? Bună dimineaţa. Ali Sharafi la telefon. Clientul lui Suleiman. Am vorbit aseară?

Bărbatul pe care îl sunase – Abdülkerim, unchiul lui Suleyman, ghidul expert pe care dorea să-l contacteze când erau sus la ruinele mănăstirii – dormea cu siguranţă. După un moment de tăcere, cuvintele lui Zahed au părut să fi fost înregistrate.

– Da, bună dimineaţa vă urez, a strigat bărbatul în urechea iranianului. Vocea i s-a pierdut, desigur surprins de telefonul matinal şi încă mahmur.

– Îmi pare rău că trebuie să vă sun atât de devreme, a continuat Zahed, dar planurile s-au schimbat şi am ajuns mai repede decât ne aşteptam. Mă gândeam că poate ne putem întâlni mai devreme decât am convenit, poate peste o oră sau cam aşa ceva? Ştiţi, am vrea să pornim deja. Timpul nostru aici e limitat, astfel că, cu cât mai repede plecăm, cu atât mai bine.

Abdülkerim şi-a dres glasul sonor.

– Desigur, desigur. Nu e nicio problemă. Mai devreme e mai bine oricum. E mai puţin soare.

– Grozav, a spus Zahed. Ne vedem curând. Și vă mulțumesc că ați fost atât de îngăduitor.

Și-a notat unde și când trebuiau să se întâlnească și a încheiat conversația, satisfăcut de rezultatul ei. S-a apropiat de mașină și a privit prin lunetă. Putea vedea forma capului lui Tess din spate. Starea de spirit i s-a întunecat. Mai era ceva ce trebuia să facă.

A deschis ușa din spate a Discovery-ului, a luat ceva dinăuntru și a trântit-o la loc. Apoi a ocolit până în dreptul lui Tess și a deschis-o.

– Coboară, i-a cerut el.

Tess s-a holbat la el o clipă, cu o expresie de surpriză, apoi s-a dat jos. Stătea acolo în fața lui, tăcută. El a privit-o pur și simplu, fără să spună nimic, apoi, cu o agilitate fulgerătoare, mâna i s-a ridicat și a lovit-o cu un dos de palmă brutal.

Capul ei s-a întors violent într-o parte sub impactul loviturii și a căzut la pământ. A rămas jos, nemișcată, cu capul întors, fără să spună nimic. După o clipă s-a ridicat din nou în picioare și, ștergându-și pământul de pe mâini, s-a întors înapoi spre el. Ochii îi erau înlăcrimați, dar sfidători. Obrazul îi era roșu aprins, cu urma mâinii și a degetelor lui vizibilă.

– Să nu mă mai minți niciodată, i-a spus. Ne-am înțeles?

Nu a reacționat. Și-a ridicat mâna amenințător din nou, gata să lovească încă o dată. Ea nu a tresărit, dar de data aceasta a încuviințat slab. El și-a ridicat și cealaltă mână. În ea era o curea lată de pânză. I-a întins-o și a spus:

– O să am nevoie să-ți pun asta.

34

Reilly se mişca repede, cât de repede îl puteau duce picioarele sale obosite. I se părea puţin mai uşor, acum că poteca abruptă şi denivelată lăsase loc unui drum de pământ mai neted. Totuşi reuşea să se ţină pe picioare. Cel mai apropiat oraş, o îngrămădeală de case la baza vulcanului, era încă la o jumătate de kilometru distanţă. Trebuia să găsească vreun mijloc de transport care să-i permită să-şi odihnească muşchii, dacă nu dorea ca trupul să-i clacheze în semn de protest faţă de tratamentul groaznic la care îl supusese. Şi asta repede.

Avionul teleghidat, ştia, plecase de mult.

Fiecare secundă conta.

A ajuns la o margine joasă şi a zărit ceva mişcându-se la câteva sute de metri în faţă. Cineva care călărea ceva. Priveliştea l-a înveselit un pic. Pe când se apropia, Reilly a văzut că era un bătrân pe un cal răpciugos. Animalul pipernicit avea două coşuri mari de paie atârnate de fiecare parte a spatelui şi tropotea leneş înainte, nepăsător la roiul de muşte care-i dădea târcoale.

Reilly a grăbit pasul.

– Hei, a strigat el, agitându-şi mâinile. A văzut cum bărbatul şi-a întors capul nonşalant, fără să încetinească. Hei, a strigat el din nou, şi din nou, şi de data aceasta necunoscutul a tras de frâie şi a oprit calul.

– Calul tău, i-a spus Reilly, făcând semne şi gesticulând sălbatic, părând şi mai incoerent vorbindu-i printre gâfâituri localnicului. Am nevoie de calul tău.

Fața ofilită a bărbatului s-a crispat brusc când i-au căzut ochii pe arma de la cureaua lui Reilly. Dar în loc să devină temător și panicat, a început să țipe la Reilly, certându-l parcă pentru afrontul său. Tineri sau bătrâni, puternici sau slăbiți, bărbații pe care Reilly îi întâlnea nu păreau să fie ușor de speriat. Reilly a scuturat din cap și și-a desfăcut brațele împăciuitor, încercând din răsputeri să-l facă pe om să se relaxeze.

– Te rog, ascultă-mă. Nu e chiar așa. Am nevoie de ajutorul tău, bine? Am nevoie de calul tău, i-a spus făcând tot felul de gesturi despre care el considera că arătau umilință și respect.

Bărbatul îl fixa în continuare suspicios, dar pentru o clipă s-a calmat puțin.

Reilly și-a amintit ceva și și-a băgat mâna în buzunarul interior. Și-a scos portofelul.

– Uite, i-a spus în timp ce pescuia toți banii pe care îi avea înăuntru. Nu era mult, dar tot era mai mult decât credea el că făcea calul acela obosit și bătrân. I-a întins bărbatului. Te rog. Ia-i. Haide. Nu mă face să scot pistolul. Știa că bărbatul nu va înțelege ultima parte.

Turcul l-a studiat curios preț de o clipă, apoi a mormăit ceva și a cedat. S-a dat jos de pe cal cu o ușurință surprinzătoare și i-a întins lui Reilly frâiele.

Americanul i-a zâmbit, recunoscător. Expresia bărbatului s-a înmuiat. Reilly a privit în coșuri. Erau pline cu struguri.

– Poftim, păstrează tu astea, i-a spus în timp ce desfăcea legăturile care le fixau și l-a ajutat pe bătrân să le așeze pe marginea drumului. Apoi s-a cățărat pe păturile zdrențăroase care țineau loc de șa, a scos harta lui Tess și a studiat-o.

S-a gândit să-l întrebe pe bătrân dacă merge în direcția bună, dar știa că întăririle Jandarmeriei aveau să mișune în curând pe munte și nu voia să le ofere un avantaj. În schimb, a folosit poziția soarelui pentru a se orienta. Drumul din locul în care se afla până la zona-țintă pe care o marcase Tess, un loc numit valea Ihlara, era unul ocolitor. Acela ar fi fost drumul pe care l-ar fi ales teroristul. O rută mai directă, peste un teren deschis, cum ar

zbura cioara proverbială, era mult mai scurt, și nu părea să se intersecteze cu obstacole majore ca un râu sau vreo zonă montană. Și dat fiind că armăsarul său nu era tocmai un pursânge, Reilly s-a hotărât că a câștiga terenul de care avea nevoie era un dar pe care nu-l putea refuza.

A împăturit harta, și-a luat rămas-bun de la bătrân și a grăbit calul înainte, ghidându-l în afara drumului, într-un câmp larg deschis, sperând ca bietul animal să nu moară înainte de a ajunge la destinație.

35

Kilometrii fugeau în timp ce Discovery-ul se îndrepta spre sud, de-a lungul drumului sinuos și plin de gropi. Peisajul sterp întărea senzația de amorțeală pe care o simțea Tess, atât în trup, cât și în suflet, o amorțeală care era întreruptă doar de întrebările acide care rămâneau fără răspuns.

S-a uitat la temnicerul ei. El i-a simțit privirea și i-a întors-o.

– Ar trebui să ajungem la locul de întâlnire în circa zece minute, i-a spus el, apoi i-a zis povestea pe care o vor folosi, aceeași pe care o utilizase și la Sully – aceea în care el era profesorul universitar Ali Sharafi.

Fața lui Tess s-a crispat la auzul menționării nonșalante a numelui istoricului iranian mort.

– N-ai pic de rușine, așa e, a spus ea. Să-i folosești numele așa. După ce i-ai făcut.

Nu era o întrebare, iar el nu a răspuns.

– De ce mă aflu aici, totuși? a insistat ea. Pentru ce ai nevoie de mine? Turcii nu vor negocia cu tine doar pentru că mă ai pe mine. Nu după tot ce ai făcut.

El a ridicat din umeri.

– Nu te afli aici ca ostatic, Tess. Ești aici datorită expertizei tale. Nu pot face asta singur. Și având în vedere că a trebuit să renunț la dragul tău prieten Jed, trebuie să-l înlocuiești.

Nu era sigură ce voia el să spună, dacă Simmons erau sau nu în siguranță acum. Cumva, date fiind cele întâmplate la Roma, se îndoia de asta. Gândul i-a făcut greață.

– Și ce anume nu poți face singur?

A privit într-o parte spre ea, părând amuzat.

– Haide acum, Tess. Ai citit confesiunea călugărului. Ai văzut ce termeni a folosit să descrie asta... *comoară*. Acești călugări, acești blânzi și sfioși slujitori ai Domnului au recurs cu adevărat la crimă pentru a o ascunde. Așa că spune-mi, Tess... Ce crezi tu că încerc să găsesc?

Nu avea niciun rost să facă pe proasta.

– Lucrătura diavolului? Ceva care ar putea să cutremure însăși piatra pe care lumea noastră a fost fondată?

El a zâmbit.

– Merită să o găsești, nu crezi?

– Nu în modul acesta, a mormăit ea. Cine eşti? Ce vrei cu ea?

Nu i-a răspuns, concentrându-se la drumul din față.

– Țara mea și a voastră..., a început el după o clipă, poartă un război murdar, nedeclarat, de mai bine de cincizeci de ani. Eu sunt doar un patriot care ține ca partea mea să câștige.

– Partea ta fiind Iranul, s-a avântat ea.

S-a uitat lung la ea și a zâmbit enigmatic.

– Nu suntem în război cu voi, i-a spus ea. Și oricare ar fi problemele voastre, nu noi suntem cauza lor.

Asta l-a făcut să-și ridice sprânceana intrigat.

– Nu sunteți?

– Nu suntem noi cei care finanțăm teroriști și amenințăm să radem țări întregi de pe fața pământului.

Cuvintele ei nu păreau să fi cauzat vreo tresărire înlăuntrul lui. În schimb, a întrebat-o calm.

– Știi ceva despre Operațiunea Ajax, Tess?

Nu auzise niciodată de ea.

– Nu.

– Nici nu-mi închipuiam. Asta e o parte a problemei voastre, vezi? Voi nu apreciați deloc istoria. Nu aveți timp decât de pălăvrăgeli și Facebook și cu cine se mai culcă Tiger Woods. Și când vine vorba de povești mari, de

războaie care pot omorî mii de oameni și să distrugă milioane de vieți, nu vă deranjați niciodată să citiți mai mult decât titlurile, nu vă pierdeți timpul să aflați de ce lucrurile sunt așa cum sunt și să căutați adevărul din spatele minciunilor politicienilor voștri sau isteria acelor capete vorbitoare de pe ecranele televizoarelor voastre.

Tess s-a îmbufnat.

– Grozav. Mi se ține o prelegere despre subtilitățile istoriei și marile lipsuri ale democrației noastre de către un om care a tăiat capul unei femei nevinovate pentru a scoate în evidență un punct de vedere. Avem atât de multe de învățat de la voi, nu-i așa?

S-a întors să o privească încă o dată, însă de data aceasta era ceva neliniștitor în căutătura lui. Ceva foarte întunecat și sinistru fusese trezit în el. Mâna lui a lunecat într-o parte și s-a oprit pe coapsa ei. A ținut-o acolo câteva secunde agonizante, fără să spună nimic. Apoi a strâns-o puțin de coapsă înainte să-i aplice câteva bătăi ușoare, condescendente.

– Ești o femeie foarte atrăgătoare, Tess. Atrăgătoare și isteață. Dar chiar trebuie să te mai pui la punct cu istoria, i-a spus el, privind-o, dar fiind atent și la drum. Caută Operațiunea Ajax. E un punct important în istoria țărilor noastre. Și dacă tot ești acolo, află ce s-a întâmplat în dimineața zilei de 3 iulie 1988. Ce s-a întâmplat *cu adevărat* în ziua aceea.

Fața i s-a întunecat și mai mult. Menționarea datei respective părea să fi trezit un cazan clocotind de ură adânc în sufletul lui. I-a susținut privirea pentru o clipă, apoi și-a îndreptat atenția la drum din nou.

Inima lui Tess se lovea de cavitatea toracică de parcă era un extraterestru care voia să iasă. S-a luptat să-și păstreze calmul în timp ce-și storcea mintea pentru a găsi măcar cele mai vagi indicii despre ceea ce vorbea el, frustrată când nu a găsit nimic. Ura faptul că nu știa la ce se referă, și ura faptul că nu putea să-i arunce în față supozițiile îngâmfate.

– Cred că aici e, a anunțat el într-un final, apoi a făcut semn înainte. Și acela trebuie să fie omul nostru. Să sperăm că se pricepe.

Tess i-a urmărit privirea. Mai sus pe drum, lângă o intersecție, a văzut un stand de fructe și legume dărăpănat lângă o benzinărie mică. Un bărbat

stătea acolo, lângă un Jeep Cherokee de culoarea muștarului. Părea să aibă peste cincizeci de ani și arăta cumva caraghios în pantalonii de camuflaj, cămașa de blugi și boneta kaki. Trebuia să fie omul lor de contact, Abdülkerim, unchiul bizantinist al lui Sully. Pentru a confirma, bărbatul le-a făcut cu mâna când i-a văzut venind.

Iranianul a încetinit și, în timp ce oprea, i-a aruncat lui Tess o privire fermă.

– Asta nu trebuie să se termine rău pentru tine. Înțelegi asta, nu?

– Sigur, a încuviințat ea, asigurându-se că tonul său era sarcastic și nu temător.

Abdülkerim se pricepea cu siguranță.

Indicațiile din jurnalul inchizitorului, reperele naturale erau sumare la obiectivele naturale de la vremea aceea – care pe durata a mai mult de șapte sute de ani puteau foarte bine să se fi modificat, dacă nu chiar să fi dispărut cu totul. Dar bărbatul nu era numai foarte bine familiarizat cu regiunea și caracteristicile ei geografice unice, dar cunoștea foarte bine și istoria ei. Asta i-a dat posibilitatea să plaseze scrierile în contextul istoric adecvat – care erau principalele orașe la vremea respectivă, unde erau rutele comerciale, care văi erau populate și care nu – și să meargă pe urmele inchizitorului.

Avansau în afara drumului, toți trei călătorind în jeepul lui Abdülkerim. Sugestia bizantinistului în sensul acesta îi convenise perfect lui Zahed, permițându-i să abandoneze Discovery-ul furat, și reperat, pe care l-a ascuns în spatele benzinăriei. Faptul că plecaseră dimineață devreme le permisese să acopere o distanță considerabilă cu mult înainte de apusul soarelui, iar Abdülkerim tura Cherokee-ul la putere maximă. Au zburdat peste platouri și au urcat și coborât peste creste pe urma fantomei lor de șapte sute de ani, oprindu-se în câteva locuri și urcând câte un pic pentru a-și confirma poziția înainte de a se îngrămădi din nou în jeep și a-și continua drumul.

Soarele era aproape la zenit pe cerul perfect, fără nori, când Abdülkerim a frânat lângă o creastă abruptă și a oprit motorul jeepului. Au

băut toţi apă minerală şi au înfulecat lipii *lahmacun,* apoi ghidul i-a condus pe Tess şi pe Zahed pe o potecă lungă şi îngustă, care trecea printre pietre spiralate de forme ciudate şi conducea spre platoul văii – intrarea în canionul unde, credea bizantinistul, se aflau mormintele templierilor.

Canionul se lărgea şi se îngusta în timp ce se ondula spre sud. De fiecare parte a lor, peretele stâncii urca până la şaizeci de metri, o succesiune de pietre moi, albite şi scobite din pământ de râurile demult secate. Baza canionului era în sine uscată şi prăfoasă dată fiind perioada anului, dar tufişuri verzi şi desişuri bogate de plopi şi sălcii îndulceau senzaţia stearpă şi aspră.

– Aceste văi nu erau populate aşa cum au fost cele mai de la nord, a explicat Abdülkerim. Avea un fel ciudat de a rosti cuvintele: vorbea engleză fluent, având în vedere că nu era limba lui maternă, în afara unei mici ciudăţenii: avea obiceiul de a uita destul de des, aleator, să pună „s”-urile la sfârşitul pluralelor. Sunt prea la sud, prea aproape de trecătorile pe care bandele de musulmani le foloseau. Nu veţi găsi prea multe biserici de piatră sau oraşe subterane aici – de aceea nu prea sunt mulţi turişti care se aventurează aici. Toţi sunt sus la Goreme sau Zelve, care sunt, fără nicio îndoială, mult mai impresionante.

– Aşa am auzit, a spus Zahed, scrutând peisajul sălbatic de frumos care-l înconjura. Dar dacă templierii încercau să ajungă pe coastă fără să fie zăriţi de bandele de jefuitori ghazi, nu era logic ca ei să opteze pentru aceste canioane?

– Absolut. Unele dintre ele au peste cincisprezece kilometri. Sunt mulţi kilometri de ascunziş bun – dar sunt şi un loc bun pentru o ambuscadă.

S-au împărţit, Zahed rămânând lângă Tess, Abdülkerim pe partea cealaltă a canionului, şi se mişcau încet, cercetând pereţii stâncoşi, căutând semnele la care făcuse referire inchizitorul. Soarele ardea acum, căldura apăsându-i greoaie şi făcând din fiecare pas o corvoadă. Au făcut cu rândul, cercetând fiecare pe partea neluminată a canionului, acolo unde era cât de cât umbră, dar nici n-au reuşit să scape de arşiţă.

După câteva ore, drumul a devenit mai ușor, când soarele a dispărut din vedere și canionul a fost scufundat în umbră. După doi sau trei kilometri, au descoperit câteva capele de piatră modeste – chilii care fuseseră săpate în tuful vulcanic moale cu secole în urmă, cu frescele simple pictate direct pe pereți și tavanele care abia se mai vedeau – dar nimic altceva. Până când bizantinistul i-a chemat.

– Aici, a răcnit peste canion.

Tess și Zahed s-au grăbit să i se alăture.

Stătea aplecat, privind cu atenție fața unei pietre de la baza stâncii, curățând-o atent cu o mână înmănușată. La început, nu părea nimic deosebit – apoi au apărut semne vagi, zgâriate în roca netedă, cu marginile aspre erodate de trecerea secolelor.

Gravura pe care Abdülkerim o curăța era un pătrat cu latura de aproximativ zece centimetri. Deja executată rudimentar, se putea vedea că era o cruce, ceea ce nu era surprinzător dată fiind prezența masivă a creștinilor în regiune în prima mie de ani a credinței, astfel încât puteau fi găsite numeroase cruci. Dar locul acesteia era ciudată – la baza stâncii, cu nicio biserică de piatră prin apropiere –, la fel și forma. Aceasta nu era o cruce obișnuită. Brațele erau mai late la extremități decât la bază, o caracteristică distinctivă a *croix pattée* folosită de diferite grupări de-a lungul istoriei – inclusiv de către templieri.

– Asta ar putea fi, a spus istoricul, vizibil entuziasmat de posibilitate.

A continuat să șteargă suprafața din jurul și de sub cruce. Mai multe semne au apărut, greu de discernut la început, dar mai clare cu fiecare mișcare a mănușii sale.

Erau litere. Nimic complicat, nu era opera unui mare meșteșugar. Păreau să fi fost făcute în grabă, cu uneltele aflate la îndemână. Dar erau acolo, și erau lizibile.

Tess s-a aplecat lângă bizantinist, privind înfrigurată piatra. Tremura de nerăbdare în timp ce literele înfloreau din ce în ce mai clar. Și în timp ce citea cuvintele care se formau – erau trei, aranjate unul sub altul – mintea îi fugea înainte încercând să le găsească sensul.

– Hector... Miguel... şi – a privit în sus spre răpitorul ei – Conrad.

36

Iranianul a încuviinţat, cu sprâncenele încruntate de concentrare în timp ce privea gravurile.

– Deci, a spus el într-un final, templierul nostru e îngropat aici.

Faţa lui Abdülkerim radia de entuziasm.

– Nu doar unul. Trei dintre ei. Toţi ar putea fi îngropaţi aici, sub picioarele noastre.

A făcut câţiva paşi în spate şi şi-a coborât privirea, studiind pământul de la baza stâncii. Era o ridicătură vagă faţă de restul solului care era plat şi aproape uniform. A privit în susul şi în josul văii, apoi spre peretele stâncii care se ridica protectiv deasupra lor.

– Asta e minunat. Ne putem afla deasupra mormântului a trei cavaleri templieri, aici, într-o zonă în care nu s-a semnalat niciodată vreo prezenţă templieră.

Tess nu-l urmărea. Încerca să înţeleagă ce însemna descoperirea pentru ea, şi o privire aruncată iranianului i-a spus că şi el făcea acelaşi lucru.

Expresia bizantinistului s-a schimbat într-una de mirare în faţa lipsei de entuziasm – şi a tensiunii evidente – a clienţilor săi.

– Asta căutaţi, nu-i aşa?

Ea l-a ignorat.

– Dacă e îngropat aici, i-a spus Tess răpitorului ei, atunci ăsta e capătul drumului, nu? A ezitat, neştiind dacă concluzia era bună pentru ea şi pentru turc, apoi a adăugat: Am terminat aici, nu-i aşa?

Iranianul nu părea convins.

– Cine i-a îngropat? Știm că trei cavaleri au plecat de la mănăstire. O aveau cu ei. Ce s-a întâmplat cu ei aici? Cum au murit? Și cine i-a îngropat? Cine le-a scrijelit numele?

– Are vreo importanță? a răspuns Tess.

– Bineînțeles că da. Pentru că acolo se continuă drumul. Cineva a întors spatele și a plecat după indiferent ce s-ar fi întâmplat aici. Trebuie să aflăm despre cine a fost vorba.

Abdülkerim era evident confuz.

– Ce înțelegeți prin „o aveau cu ei”? Despre ce vorbiți? Credeam că doar căutăm acest mormânt. Ce altceva mai știți despre cavaleri?

Tess l-a ignorat din nou, continuând să-l fixeze pe răpitorul ei.

– Cum e posibil să facem așa ceva? Au murit acum șapte sute de ani. Tot ce avem sunt semnele de pe piatră. Atât. Nu mai avem niciun alt indiciu. Nici în registrul templierilor și nici în jurnalul inchizitorului. E sfârșitul drumului.

Iranianul o privea mânios, desființându-i concluzia.

– Nu e sfârșitul drumului. Nu știm ce e îngropat aici. Și până nu aflăm, înseamnă că nu am dus căutarea aceasta până la capăt. A fixat-o cu o privire dârză și a continuat: Trebuie să-i dezgropăm. Din câte știm, ar putea fi îngropată aici cu ei.

Inima lui Tess s-a scufundat la auzul sugestiei. Bărbatul nu se dădea bătut.

Ochii bizantinistului erau și ei mari.

– Să-i dezgropăm? Noi?

Zahed s-a întors spre el.

– Ai vreo problemă cu asta?

Privirea fermă l-a surprins pe turc.

– Nu, sigur că nu, va trebui să o facem. Dar există niște reguli care trebuie respectate. Va trebui să cerem o aprobare de la minister, e un proces foarte complicat și nici măcar nu sunt sigur că vor...

– Uită de aprobare, l-a întrerupt iranianul. O vom face noi înșine. Chiar acum.

Maxilarul lui Abdülkerim s-a încleştat.

– Acum? Vreţi să... Nu puteţi face asta. Avem legi foarte stricte. Nu puteţi face deshumări pur şi simplu.

Zahed a ridicat din umeri, a băgat nonşalant mâna în rucsac şi a scos un pistol automatic de un gri-grafit. A armat şi a întins mâna astfel încât arma era îndreptată chiar spre faţa bizantinistului.

– Nu voi spune nimic dacă nici tu nu vei spune.

A menţinut ţeava pistolului pe poziţie, la doar câţiva milimetri de ochii lui Abdülkerim. Picăturile de transpiraţie s-au înmulţit pe fruntea turcului de parcă cineva pornise un aspersor înăuntrul craniului său. Şi-a ridicat instinctiv mâinile şi a dat să facă un pas în spate, dar iranianul s-a apropiat şi a lipit ţeava pistolului de fruntea bărbatului.

– Săpăm. Aruncăm o privire. Plecăm. Nu facem niciun rău. În regulă? i-a spus Zahed, pe un ton liniştit.

Abdülkerim a încuviinţat agitat.

– Bine, a spus iranianul, retrăgându-se. Acum, cu cât ne apucăm mai repede, cu atât putem pleca de aici mai repede.

A înfipt pistolul sub curea, a băgat mâna în rucsac şi a scos o pânză verde-închis. A desfăcut-o şi a scos dinăuntru o unealtă compactă de campare care avea o lopată la un capăt şi un târnăcop la celălalt.

A desfăcut unealta şi i-a fixat capetele, apoi i-a întins-o lui Tess.

– Tu eşti experta, nu?

Ea s-a încruntat, apoi, a luat unealta cu ură.

– S-ar putea să dureze, a spus ea, privind batjocoritor micul instrument.

– Nu neapărat. Ai un asistent priceput care abia aşteaptă să te ajute, a zâmbit Zahed.

– S-a întors spre bizantinist şi şi-a deschis braţele într-un gest de invitaţie. Abdülkerim a încuviinţat şi i s-a alăturat lui Tess.

S-au aşezat în genunchi şi s-au holbat la pământ în timp ce inevitabilul situaţiei devenea din ce în ce mai clar, apoi s-au apucat de treabă.

Tess a folosit târnăcopul ca să afâneze stratul superior de pământ care era uscat şi compactat. Abdülkerim dădea la o parte bulgării de noroi uscat

pe care ea îi desfăcea, aruncându-i într-o movilă departe de perete. Nu a durat foarte mult până când au reuşit să cureţe o zonă de circa doi metri pătraţi, apoi Tess a început să sape mai adânc.

Târnăcopul a atins o piatră – nimic prea mare, o piatră de mărimea unei bile de bowling. A curăţat pământul din jurul ei şi Abdülkerim a ajutat-o să o scoată. Erau şi alte pietre îngrămădite în jurul ei, şi mai multe dedesubt, două straturi aşezate unul peste altul, acoperind orice ar fi fost îngropat sub ele.

– Pietrele acestea nu se aflau aici în mod natural, a spus Tess. Priviţi cum sunt aranjate. Cineva le-a pus aici. A ezitat, apoi a adăugat: Pentru a ţine la distanţă animalele sălbatice.

Zahed a încuviinţat.

– Bine. Atunci oasele ar trebui să fie la un loc.

I-a aruncat o privire care a îndemnat-o să continue, şi ea s-a întors la treabă, dislocând pietrele şi dându-i-le lui Abdülkerim, care le arunca în spate. Lucrau în tandem, mişcându-se paralel, şi aveau un ritm bun până când ceva i-a întrerupt.

O privire a turcului – una curioasă şi îngrijorată.

Observase cureaua cu bombă şi lacătul sub cămaşa largă a lui Tess.

I-a aruncat o privire intensă, liniştitoare, dând imperceptibil din cap, făcându-i semn să nu întrebe nimic, neştiind dacă răpitorul lor observase sau nu reacţia turcului. Dacă o făcuse, nu a spus nimic. Ea a văzut maxilarul lui Abdülkerim încleştându-se în timp ce a încuviinţat încet din cap înainte să continue.

Nu peste mult timp, pietrele dispăruseră şi târnăcopul mușca din nou din pământul afânat, la mai puţin de şaizeci de centimetri de nivelul solului. Apoi primul os a ieşit la suprafaţă. Un femur. Oase mai mici, falange de la ce părea să fie o mână stângă, erau împrăştiate în jurul lui.

Ea se folosea de degete acum, dând la o parte cu grijă pământul.

Restul scheletului a ieşit treptat la iveală.

Oasele erau de un maroniu bolnăvicios, infuzate de pământul în care zăcuseră timp de secole. Şi, deşi solul regiunii nu avea o aciditate ridicată,

Tess nu se aştepta să găsească altceva. Nu multe lucruri ar fi putut rezista, îngropate, la trecerea a şapte secole. Armate întregi de viermi şi râme s-ar fi ocupat de asta. Degetele ei au dat de nişte catarame din aliaj de cupru, singurele rămăşiţe ale unei curele şi nişte cizme a căror piele fusese de mult mâncată, dar nu a văzut nimic altceva. Nu-şi putea da seama dacă erau rămăşiţele unui bărbat sau ale unei femei, dar, judecând după lungimea şi grosimea oaselor principale de la picioare şi braţe, credea că era foarte probabil să fi fost un bărbat.

– Nu e nimic aici care să ne spună cine a fost, a remarcat ea în timp ce se ridica în picioare şi-şi ştergea fruntea cu mâneca. Era epuizată, efortul intens sleind-o de puteri după noaptea nedormită petrecută pe munte. Disconfortul ei era amplificat şi de cureaua cu bomba care o strângea, rănind-o la fiecare mişcare, învineţind-o, dar ştia că nu poate face nimic în legătură cu asta.

Iranianul stătea lângă ea, privind rămăşiţele. Şi-a verificat ceasul, apoi a spus:

– În regulă, aţi făcut o treabă bună. Hai să continuăm.

Tess a scuturat din cap cu disperare şi dispreţ, şi a băut puţină apă din gamela pe care i-a întins-o Abdülkerim. Apoi s-a lăsat iar în genunchi şi a continuat.

După vreo oră, ea şi bizantinistul descoperiseră rămăşiţele unui alt cadavru.

Unul singur – nu două.

Tess a făcut câteva găuri mici de explorare de fiecare parte a gropii comune, dar nu a găsit nimic. Nu erau straturi de pietre acolo, confirmând că nimeni altcineva nu mai fusese îngropat acolo, nu în apropiere de celelalte două schelete, asta era sigur.

Ceea ce însemna că drumul nu se termina acolo.

Ceea ce însemna, de asemenea, că nici chinul ei nu avea să se termine acolo.

S-a ridicat, lac de sudoare, şi s-a rezemat de peretele de piatră, respirând adânc pentru a-şi calma ritmul inimii. Abdülkerim a scotocit în

rucsacul său și a împărțit cu ea ultimele prăjituri cu miere pe care le mai avea. Mestecând fursecurile moi și lipicioase, bucurându-se de gust, simțind cum efectul lor îi inundă corpul, a încercat să ia o pauză mentală de la ceea ce putea însemna descoperirea lor.

– Două cadavre, nu trei... Și totuși, sunt trei nume pe mormânt, a anunțat iranianul, vizibil satisfăcut de rezultat. Ceea ce ridică multe întrebări, nu credeți?

A fixat-o cu o privire curioasă, oarecum amuzată.

Era prea obosită să-i facă jocul – dar trebuia să încerce ceva.

Cine sunt cei doi ar fi una dintre ele? i-a răspuns Tess. Bine, hei, dacă tu vrei să te joci de-a detectivul și să găsești un răspuns la asta, ești invitatul meu.

A continuat s-o privească cu un rânjet amuzat pe față.

– Serios, Tess? Numai de-atât ești capabilă?

Abdülkerim a sărit în apărarea lui Tess.

– Sunt schelete vechi de șapte sute de ani. Cum am putea afla cine erau?

Iranianul a privit-o într-un mod ciudat.

– Tess?

O spusese de parcă știa deja. Un spasm de groază a scuturat-o pe Tess în timp ce se gândea la consecințele de a fi descoperită – din nou.

A renunțat, întrebându-se cam cât îi spusese Jed iranianului.

– Nu cred că vreunul dintre aceștia este Conrad.

– De ce nu? a întrebat Abdülkerim.

Ea a privit spre iranian, care s-a arătat de acord.

– Aceste schelete... sunt complete. Ambele.

Bizantinistul părea pierdut.

– Și...?

– Conrad a fost rănit în bătălia de la Acra. Grav.

O expresie de groază i-a inundat fața, speranțele înecându-i-se la gândul că nu a luat sfârșit căutarea odată cu deschiderea mormântului.

– Ăsta nu e el.

37

CAPPADOCIA, MAI 1310

Au petrecut prima noapte într-o vale îngustă la baza muntelui, mai jos de mănăstire, în jurul unei pietre înalte, dreptunghiulare, cu tot felul de semne și cruci scrijelite pe ea. Au plecat călare a doua zi dis-de-dimineață, Hector călărind în față, Conrad mai în spate în căruța supraîncărcată, și Miguel mult în urmă, păzindu-le spatele, toți trei fiind extrem de conștienți de pericolele cu care se puteau confrunta dornici să ajungă pe un teritoriu relativ mai sigur, mai la sud, cât mai repede cu putință.

Conrad încă nu era sigur care era cea mai bună mișcare. Totul se întâmplase prea repede, și nu era ceva la care să se fi gândit vreodată. Avea de luat câteva decizii importante. Prima dintre ele era unde să ascundă încărcătura. Odată ce stabileau asta, trebuia să-și dea seama cum să se folosească de ea pentru a-l convinge pe papă să-i elibereze frații și să retragă acuzațiile aduse ordinului lor.

S-a gândit să ducă încărcătura în Franța. Suveranul Pontif, un francez, se afla acum acolo, la Avignon. Frații întemnițați ai lui Conrad erau și ei în Franța, ca și dușmanul lor de moarte, regele Filip. Orice apropiere de papă și monitorizarea rezultatelor trebuiau să se petreacă acolo. Dar Franța era periculoasă. Seneșalii suveranului erau peste tot. Ar fi fost greu să călătorească cu o încărcătură care ar fi ridicat multe semne de întrebare, iar Conrad nu mai știa în cine putea avea încredere acolo. Cealaltă opțiune era Cipru. Avea prieteni acolo, și nu erau prea mulți franci pe insulă. Își puteau ascunde comoara, îi putea lăsa pe Hector și Miguel acolo, pentru a o păzi, și

putea să se aventureze singur către Franța pentru a-și face jocul. În orice caz, trebuiau să ajungă mai întâi într-un port, cel în care acostaseră când plecaseră din Cipru: Corycus. Să se îndrepte într-acolo avea sens și în alt fel: odată ce traversau munții Taurus, ar fi ajuns în regatul armean al Ciciliei, care era teritoriu creștin.

Problema era că înaintau foarte încet. Căruța veche se hurducăia, cei doi cai forțându-se să tragă încărcătura grea de sub acoperământul de pânză. Și mai greu era că trebuiau să ocolească drumul ușor. Ultimul lucru pe care și-l doreau era să se întâlnească atunci cu o hoardă de războinici ghazi, ceea ce însemna că trebuiau să stea departe de drumurile bătătorite. În schimb, se cățărau pe teren stâncos, mai puțin stabil, și tăiau prin păduri dese, lucru care-i încetinea și mai mult.

La sfârșitul zilei următoare, ajunseseră la o câmpie care se întindea până la regiunea muntoasă care se profila în depărtare și pe care trebuiau să o traverseze. Terenul deschis din fața lui nu era foarte bun ca ascunzătoare, lucru care-l neliniștea pe Conrad. Singura opțiune care-i rămânea era la fel de neatractivă: canioanele lungi și înguste care șerpuiau de-a lungul câmpiei, și care tăiau în platouri de parcă erau făcute de niște gheare de uriaș. Dată fiind încărcătura pe care o duceau și lipsa de armuri și de arme de luptă, întâlnirea cu o hoardă de bandiți într-unul dintre canioane s-ar fi soldat cu o înfrângere sigură. Șansele să se confrunte cu una, totuși, erau mai mici decât să fie văzuți în câmp deschis. După o dezbatere scurtă, au optat pentru canioane și și-au făcut tabăra la intrare în cel pe care l-au considerat cea mai bună alegere, folosindu-se de câteva pietre ciudate, spiralate, drept adăpost.

Raționamentul lor a fost unul valid – numai că amenințarea a venit din altă parte.

Primele săgeți au lovit a doua zi dimineață, la câteva ore după ce porniseră la drum. Hector era în față, conducând micul convoi prin șerpuirile canionului, când unul dintre fulgere l-a lovit în piept, destul de jos sub coaste încât să-i străpungă plămânul. Alte două s-au implântat în calul său, una lovindu-l în piciorul din față, făcându-l să se prăbușească. Hector

s-a ținut tare în timp ce iapa sa necheza în agonie, căzând într-un nor de praf și sânge.

Conrad a zărit doi arcași deasupra canionului, înaintea lor, și a tras tare de frâiele armăsarului său pentru a-l întoarce în loc, anticipând ce venea și sperând că se înșela.

Dar nu se înșela.

Patru călăreți se năpusteau spre ei, călăreți pe care i-a recunoscut.

Negustătorul, fiul său și doi dintre oamenii pe care-i aduseseră cu ei.

A simțit cum i se strânge stomacul. Știa că negustorul era lacom, dar avuseseră grijă să-și acopere urmele și Miguel îi asigurase că nu fuseseră urmăriți.

Evident, nu fuseseră destul de precauți.

Cu douăzeci de ani în urmă, în vâltoarea luptei, Conrad n-ar fi ezitat să-i înfrunte. Cu un coif și armură, o lance, un paloș, un buzdugan și un cal bine echipat, orice cavaler templier nu s-ar fi temut să înfrunte patru luptători inamici.

Acum situația era cu totul alta.

Asta nu se mai petrecea cu douăzeci de ani în urmă. Ci acum. După Acra.

După înfrângerea în care-și pierduse o mână.

O pierduse în focul luptei, retezată de un iatagan mameluc, tăiată complet de la încheietură, o tăietură precisă care aproape că-l costase viața. Nu simțise niciodată o durere ca aceea când infirmierul se chinuise să-i închidă rana cu un fier încins. Pierduse o găleată de sânge și, în timp ce el și frații săi care supraviețuiseră navigau departe de orașul căzut, a agonizat zile în șir, până când un suflu de viață l-a smuls din ghearele morții. Pe durata lungii convalescențe în Cipru a încercat să găsească puțină consolare în faptul că fusese mâna stângă și nu cea cu care ținea sabia, dar asta nu l-a înveselit prea mult. Știa că nu va mai fi niciodată războinicul formidabil care fusese odată. Apoi a găsit un fierar cipriot talentat care i-a spus că-l poate ajuta și i-a făcut o proteză de cupru, o mână falsă prinsă de ciotul antebrațului său cu legături de piele. Era frumos executată și avea cinci

degete rigide care semănau rezonabil de mult cu cele pe care le pierduse și care erau îndoite în așa fel încât să poată îndeplini anumite sarcini-cheie: să țină hățurile calului, să ridice un urcior cu apă, să poarte un scut sau să lovească pe oricine l-ar fi provocat.

Totuși, dat fiind handicapul său, știa că sorții nu sunt de partea lui și a lui Miguel. Șansele s-au micșorat la patru-la-unu o secundă mai târziu, când o altă săgeată s-a înfipt în spatele spaniolului, aruncându-l de pe cal.

Conrad și-a scos iataganul și s-a chinut să-și țină în frâu calul îndărătnic în timp ce Mehmet și oamenii săi se năpusteau asupra lui. Cei doi călăreți năimiți au trecut pe lângă el în galop, câte unul de fiecare parte, apropiindu-se de căruță. Și-a rotit sabia într-un arc larg și înalt și l-a lovit pe unul dintre ei în față, deschizând o rană mare sub urechea bărbatului și aruncând un val de sânge în spatele lui, dar celălalt călăreț l-a tăiat pe coapsă în timp ce se arunca asupra lui și-l dădea jos din șa.

S-a prăbușit greoi, cu mâinile atenuându-i căderea, dar pierzându-și iataganul între timp. S-a ridicat în picioare, analizând situația cu ochii încețoșați. Toți trei erau acum la pământ: Hector prins sub calul său rănit, cu sângele scurgându-i-se din gură, gâfâind; Miguel, din nou în picioare, dar balansându-se ca un bețiv din cauza rănii; și Conrad, șchiopătând acum, cu sângele curgându-i pe picior, îndreptându-se la timp să-i vadă pe negustător și fiul său năpustindu-se să-i omoare.

Qassem se apropia de el cu repeziciune. Ochii lui Conrad au scrutat pământul din jurul său, căutând ceva, orice ar fi putut folosi drept armă. Nu era nimic la îndemână, nici timp să se gândească la ceva mai complicat. Corpul i-a reacționat instinctiv și a sărit pur și simplu spre turcul care gonea spre el. Conrad a întins mâna de metal în față ca să atenueze forța loviturii, în timp ce cu cealaltă l-a prins pe bărbat de curea și l-a tras jos de pe cal.

Au căzut într-o grămadă de carne și oase, lovindu-se cu coatele și cu pumnii, dar era o luptă pe care Conrad știa că o va pierde. O lovitură în coapsa rănită a făcut ca durerea să-l copleșească și l-a îngenuncheat. Un cot în obraz l-a culcat la pământ. S-a zvârcolit pe patul fierbinte al canionului,

cu un gust metalic de sânge în gură, simțurile făcându-l să-și aducă aminte de o eră demult apusă, una care se terminase, de asemenea, cu o înfrângere.

A privit în sus. Negustătorul descălecase și se grăbea să-și întâmpine fiul, care privea mândru spre adversarul căzut. În spatele lor, Conrad l-a văzut pe Miguel, zăcând mort la picioarele celor doi călăreți care-l răpuseseră și, mai departe, corpul întins al lui Hector.

– Ți-am spus eu că ținuturile acestea sunt periculoase, a chicotit negustătorul. Trebuia să mă asculți.

Conrad s-a ridicat în coate, scuipând sânge pe cizmele fiului. Qassem și-a tras piciorul, pregătindu-se de o nouă lovitură spre fața cavalerului când țipătul tatălui său l-a oprit.

– Stai, i-a ordonat Mehmet. Am nevoie de el treaz. S-a încruntat către fiul său pentru o clipă, apoi și-a îndreptat atenția către ceva aflat deasupra canionului și a zâmbit satisfăcut.

Conrad i-a urmărit privirea. Arcașii coborâseră din pozițiile de ambuscadă și aduceau căruța înapoi.

Negustătorul le-a făcut semn să vină.

– Deci așa îți tratezi tu partenerii? i-a spus lui Conrad. Îmi ceri să te ajut cu micile escrocherii, și când apare o afacere mai mare, ții totul pentru tine și mă dai la o parte ca pe-un servitor bubos?

– Asta nu te privește, a șuierat Conrad.

– Dacă valorează ceva, mă privește, a replicat negustătorul în timp ce se îndepărta să cerceteze încărcătura. Și am o bănuială că valorează chiar foarte mult.

S-a urcat în căruță și le-a făcut semn oamenilor săi. Au slăbit încuietoarea primului cufăr și l-au deschis.

Negustătorul s-a uitat înăuntru, apoi s-a întors spre Conrad, surprins.

– Ce e asta?

– Nu te privește, a repetat cavalerul.

Mehmet a bolborosit câteva ordine în timp ce-și flutura mâinile ca un nebun, evident nemulțumit. Oamenii lui se mișcau furioși, spărgând lacătele și desfăcând celelalte două cufere.

Expresia i s-a întunecat și mai mult pe când se uita înăuntrul fiecăruia.

A sărit jos din căruță, s-a repezit la Conrad și l-a împins înapoi la pământ cu o lovitură brutală de picior. Apoi a scos un pumnal de la chimir și a îngenuncheat pentru a-l privi în față, trăgând de părul cavalerului și lipindu-i lama cuțitului de gât.

– Ce înseamnă bătaia asta de joc? a scrâșnit el. Ce fel de comoară e asta?

– Nu are nicio valoare pentru tine.

Mehmet a apăsat pe lama cuțitului și mai tare.

– Spune-mi ce sunt acestea. De ce ți le doreai cu atâta ardoare.

– Să te ia dracu', a replicat cavalerul și a sărit în picioare ca un arc, împingând pumnalul neguțătorului cu dreapta în timp ce lansa o lovitură zdrobitoare cu mâna de metal.

Mehmet a țipat în timp ce zbura de pe el și lovea pământul, cu o panglică de sânge fluturând în aer din nasul și gura sa. Conrad s-a aruncat după el, dar Qassem a sărit și l-a tras de pe tatăl său, înainte ca el și ajutoarele sale să-l ia la pumni pe cavaler.

Abia conștient, Conrad a privit neputincios prin ochii încețoșați cum fiul neguțătorului, cu pumnalul în mână, se apropia pentru ceea ce părea a fi lovitura finală. S-a pregătit pentru ea, dar nu a fost cea la care se așteptase. Qassem nu l-a înjunghiat și nici nu i-a tăiat gâtul. În loc de asta, a îngenuncheat, apăsând cu piciorul pe pieptul lui Conrad pentru a-l ține pe loc, apoi a folosit lama pentru a tăia curelele de la proteza cavalerului și a smuls-o. A ridicat-o, privind-o lacom, holbându-se la ea ca la un scalp de preț înainte de a o arăta mândru celorlalți.

Neguțătorul s-a ridicat în picioare clătinându-se, apoi s-a sprijinit de fiul său, scuipând sânge, cu ochii injectați de furie.

– Întotdeauna ai fost un bastard încăpățânat, nu-i așa?

Qassem și-a ridicat pumnalul și s-a aplecat deasupra lui Conrad.

– Îl voi face eu pe necredincios să vorbească.

Mehmet a întins repede mâna, oprindu-și fiul.

– Nu, a spus el, continuând să-l privească pe cavalerul căzut. Nu am încredere în ce ne-ar spune. În plus, nu avem nevoie de el. Ce se află în aceste cufere este în mod evident de mare valoare. Și sunt sigur că pot găsi pe cineva la Konya care ne poate spune ce este.

– Cu el ce facem?

Negustătorul s-a încruntat și a privit în jur, aruncându-și ochii peste canionul pustiu. Era liniște, în afara gemetelor calului căzut. Soarele răsărise și se înălțase mult peste pereții canionului și acum strălucea peste ei cu toată puterea verii.

Conrad a urmărit privirea lui Mehmet. Trei vulturi pleșuvi se roteau deasupra lor, atrași de morți și de răniți. A văzut apoi cum negustătorul și-a coborât ochii spre calul rănit, s-a întors spre fiul său și a reușit să schițeze ceea ce părea a fi un rânjet dureros.

Intuia acum ce soartă-l aștepta, și-și dorea ca o săgeată să-l fi lovit și pe el.

Căldura era ucigătoare, și nu doar din cauza soarelui.

Era din cauza calului.

Cel înăuntrul căruia fusese băgat.

Luaseră calul mort al lui Hector și-l deschiseseră, îi scoseseră viscerele, apoi îl îndesaseră pe Conrad înăuntru, cu spatele în față, cu capul ieșindu-i unde fusese odată anusul animalului. Brațele și picioarele i se iteau, de asemenea, din găurile pe care le făcuseră în pielea dobitocului, și, cu excepția ciotului de la capătul brațului stâng, membrele îi erau legate strâns de țăruși de lemn implântați în pământul tare.

Îl abandonaseră așa, crucificat de podeaua canionului, înainte de a goni călare pe cai luând căruța și toate lucrurile lor.

Era insuportabil de cald acolo înăuntru. Mai rău decât căldura, totuși, era mirosul. Și insectele. Carne putrezindă și sânge închegat murdăreau pământul din jurul său, descompunându-se sub soare. Pe când negustătorul și fiul său încă se mai puteau vedea îndepărtându-se prin canion, muștele și viespile roiau deja deasupra lui și a trupurilor neînsuflețite ale fraților lui,

înfruptându-se din abundența câștigului neașteptat, bâzâind și aterizând și muşcând din rănile deschise de pe buzele lui și de pe restul feței.

Ăsta era doar începutul.

Adevărata agonie urma să vină grație celor trei vulturi care pluteau deasupra capului său. Se năpusteau, își înfigeau ghearele în hoitul calului și-l sfâșiau cu ciocurile lor ascuțite. La un moment dat ar fi trecut prin carnea animalului și s-ar fi înfruptat din corpul lui Conrad, bucățică cu bucățică, smulgându-i carnea ca să ajungă la organele interne.

Știa că moartea nu va veni repede.

Auzise de forma aceasta de scafism – numele provenea din cuvântul grecesc *skaphe*, care însemna „vase”, datorită faptului că metoda originală consta în țintuirea condamnatului cu spatele lipit de bărci cu vâsle asemănătoare unei canoe. Unele victime erau acoperite cu miere și obligate să bea lapte și miere până când nu-și mai puteau controla stomacul, și apoi erau lăsate să plutească în mlaștini – de unde proveneau și „vasele”. Fecalele erau asigurarea că insectele își vor face apariția. Alte victime erau lăsate în soare, într-un copac scobit sau în cadavrul unui animal. Conrad auzise că turcii și perșii practicau frecvent scafismul, auzise cât de înfiorătoare erau rămășițele care ar fi fost găsite la un moment dat, dar nu asistase niciodată la așa ceva. Într-un fel, era norocos că vulturii erau acolo. În zonele unde nu erau decât insecte care să se înfrupte din victimă, moartea putea surveni după zile întregi. Conrad auzise de un preot grec care supraviețuise insectelor respirând înăuntrul cadavrului, cu trupul cuprins de cangrenă timp de șaptesprezece zile, până când corpul i-a cedat într-un final.

Era un mod abject de a muri, se gândea el în timp ce se holba în sus spre vulturii care se roteau, știind că nu se vor roti pentru multă vreme.

Și nu au făcut-o.

Doi dintre ei au coborât unul după altul și au aterizat greoi pe cal, cu cel de-al treilea mulțumindu-se cu trupul cavalerului spaniol căzut. Au început să sfâșie carnea expusă, cu ciocurile și ghearele lucrând cu o frenezie vorace, de parcă nu mai mâncaseră de câteva săptămâni. Conrad s-

a mișcat în stânga și în dreapta, încercând să-i scuture de pe el, dar zvâcnirile lui erau limitate de legături și nu prea a impresionat păsările. L-au ignorat și au continuat să sape, să tragă, să rupă, să mestece și să arunce bucăți de carne din cadavru, stropindu-l pe Conrad cu fărâme sângerânde. Apoi vulturul care era cel mai aproape de capul lui s-a întors, l-a privit pentru o clipă apoi și-a implântat ciocul să guste. Cavalerul și-a scuturat capul dintr-o parte într-alta și a urlat, dar vulturul știa ce face și a continuat, netulburat. Conrad și-a îngropat capul în cadavrul animalului, dar nu a putut ajunge destul de departe, astfel că privea direct spre ciocul larg deschis al păsării pregătite să muște, chiar când ceva a lovit-o și a dat-o la o parte de pe el, prea repede pentru ca el să vadă cine era, prea brusc pentru ca simțurile lui amorțite să poată procesa ceea ce se întâmplase.

A auzit cum aripile prădătorului s-au lovit de câteva ori de pământ, înainte ca acesta să moară departe de privirile lui, în spatele cadavrului. Al doilea vultur nici nu a tresărit. A pășit pur și simplu pe leșul calului, luând locul prietenului său mort, dar ceva s-a izbit și în el și l-a aruncat la pământ, de data aceasta mai aproape de Conrad, astfel încât a putut vedea ce se întâmplase.

Vulturul fusese răpus de o săgeată.

Și-a rotit capul, cu inima bătându-i sălbatic, cu simțurile amorțite, chinuindu-se să vadă cine era acolo, întrebându-se cine îi salvase viața – și a văzut-o, alergând spre el cu o arbaletă în mână.

Maysoon.

Fericirea l-a inundat.

A privit-o gonind și a văzut-o scăpând din mână arbaleta și scoțând un pumnal mare chiar când a simțit o bătaie în aerul din jurul său și ceva frecându-se de fața lui. Al treilea vultur a aterizat greoi pe pieptul lui, cu ghearele înfipte în pielea animalului, și chiar când s-a lansat pentru o nouă mușcătură, Maysoon era deja în picioare, aruncându-se asupra lui ca o panteră, apucându-i gâtul cu o mână și tăindu-l cu cealaltă.

A aruncat vulturul într-o parte și s-a întors să-l privească, respirând greu, cu fața lac de transpirație, cu ochii feroce, având în ei o hotărâre de

neclintit. A lovit aerul de câteva ori ca să alunge roiul de insecte, apoi a îngenuncheat și a tăiat legăturile de la mâinile și picioarele lui înainte de a se apuca de treabă pentru a-l elibera din coșciugul înfiorător.

A privit-o tăind cusăturile. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui și i-a susținut privirea fără să clipească în timp ce mâinile ei continuau să se miște, lucrând cu pricepere, cu fața rigidă de concentrare. În starea lui, amețit și deshidratat, încă nu-i venea să creadă că ea era cu adevărat acolo, nu putea să creadă că era încă în viață, și atunci ea l-a ajutat să iasă din cadavru și l-a ridicat în picioare.

Stătea doar acolo, aplecat, gâfâind, acoperit de sânge și mațe, holbându-se la ea cu o amestecătură de uimire și confuzie.

– Cum... ce cauți aici?

Marginile gurii ei s-au ridicat într-un rânjet obraznic.

– Îți salvez viața.

El a scuturat din cap, încă uluit.

– Pe lângă asta, a zâmbit el. Îl dureau buzele rănite. Cum ai ajuns aici?

– V-am urmărit. Pe tine, pe fratele și tatăl meu. V-am urmărit tot drumul de la Constantinopol.

Gândurile lui îi luau puțin mai mult decât de obicei pentru a avea o formă coerentă.

– De ce?

– I-am auzit vorbind. Erau convinși că ai dat de ceva mare. Simțeau că n-aveai de gând să împarți cu ei. Așa că s-au hotărât să ia ei totul. Am vrut să te avertizez, dar nu am putut scăpa. Știi cum se poartă ei cu mine.

– Dar sunt... tatăl tău? Fratele tău?

A ridicat din umeri.

– Sunt oameni răi. Știam că nu vei renunța la ceea ce căutai fără să lupți. Știam ce-ți vor face ca să o ia.

– Așa că i-ai urmărit... pentru mine?

Ea l-a privit fix în ochi, și a încuviințat.

– Ai fi făcut la fel pentru mine, nu-i așa?

Onestitatea simplă a răspunsului ei s-a făcut înțeleasă cu o claritate înfricoșătoare. Bineînțeles că ar fi făcut-o. Nu se îndoia de asta nicio secundă. Era o legătură tainică între ei, o atracție care crescuse timp de săptămâni și luni întregi de întâlniri frustrante. Era conștient de asta. Dar ca ea să-și rișteviața în felul acesta era ceva ce depășea imaginația lui.

Fata i-a întins o butelcă de piele.

– Ai nevoie de apă. Bea.

El i-a desfăcut dopul și a tras o duşcă zdravănă.

– Despre ce e vorba în toate astea? a întrebat ea privindu-l. Ce voiai de la mănăstire?

El i-a înapoiat butelca, a studiat-o o clipă, apoi a condus-o la umbră într-o scobitură din perete canionului și i-a spus totul.

De la începutul începutului.

Întregul adevăr și numai adevărul.

Originea ordinului. Ce au pornit să facă Păzitorii. Cum totul a mers bine. Cum totul a mers prost. Everard și oamenii săi la Constantinopol. Înfrângerea de la Acra. Dispariția Templului Șoimului. Anii pierduți în Cipru. Mișcarea regelui Franței împotriva ordinului. Vineri, 13. Renașterea lui la Constantinopol. Întâlnirea cu ea. Săbiile. Mănăstirea. Textele. Ambuscada.

Măcar atât merita.

Pe tot parcursul povestirii, ea a ascultat cu atenție, neîntrerupându-l decât foarte rar, pentru a cere explicații. Și când el a terminat, au rămas tăcuți câteva momente, ea lăsând informația să se așeze, el estimându-și situația și încercând să decidă care trebuia să fie următoarea mișcare.

L-a privit atingându-și ciotul de la capătul antebrațului și a dat din cap ca și cum ar fi încuviințat.

– Ți-au luat-o ei?

El a încuviințat la rândul său.

– Da.

Maysoon l-a privit în tăcere preț de o clipă, apoi a spus:

– Știu la ce te gândești.

El a expirat greoi.

– Trebuie să încerc să o recuperez.

– Ei sunt șase, iar noi suntem doi.

Și-a ridicat ciotul și a afișat un zâmbet prin care parcă se dojenea singur.

– Unul și jumătate. S-a încruntat apoi. Încă un lucru pe care trebuie să-l recuperez. Tatăl tău a spus că o vor duce la Konya. Știi unde este asta?

– Desigur. E locul de unde vin, locul în care am crescut.

– Cât de departe e?

Ea s-a gândit o secundă.

– Patru zile călare? Poate trei într-un galop bun.

– Sunt încetiniți de căruță și de încărcătura ei. Vom fi mult mai rapizi decât ei. Și ei vor trebui să găsească un loc adăpostit unde să se oprească la noapte, departe de priviri curioase. Mult mai greu când ai atâția cai. Și-a lăsat gândurile să se așeze, a privit în jur și a luat o hotărâre.

– Trebuie să mă ajuți cu ceva mai întâi.

– Cu ce?

– Trebuie să-mi îngrop prietenii.

– Va trebui să o facem repede. Nu trebuie să le dăm un avans prea mare.

– „Să le dăm”?

Ea i-a zâmbit știutor, batjocoritor.

– Ți-am salvat viața, mai ții minte?

– Ei sunt familia ta.

Ea s-a încruntat. Evident nu îi era ușor.

– Nu știi prea multe despre mine.

– Și dacă aș ști?

– Ai înțelege mai bine. Tonul ei era echilibrat și clar și nu lăsa prea mult loc pentru contraziceri. Să nu pierdem timpul. Putem vorbi pe drum. A zâmbit. Dar va trebui să călărești în spatele meu până când te speli.

– Ne-au luat caii. Nu pot sta în spatele tău dacă vom împărți o șa.

Ea l-a țintuit cu privirea.

– Am adus doi cai. În caz că unul dintre ei se rănea. E un drum lung de la Constantinopol.

Conrad a încuviințat, apoi a privit trupul neînsufleţit al lui Hector.

– Hector e aproape cât mine. Voi lua hainele lui. Până găsim un izvor în care să mă spăl.

Au folosit pumnalul ei şi mâinile pentru a săpa o groapă dreptunghiulară, la baza peretelui de stâncă. Au aşezat corpurile lui Miguel şi al lui Hector, unul lângă altul, apoi le-au acoperit cu pietre, pentru a le proteja de vulturii şi prădătorii care colindau prin văi, apoi i-au acoperit cu un strat de pământ. Conrad a folosit pumnalul să le scrijelească numele pe peretele stâncos din spatele lor, apoi a adăugat o *croix pattée* deasupra lor.

S-a ridicat în picioare şi a privit spre pământul bătătorit şi spre semnele de pe perete. Nu era un mormânt potrivit pentru fraţii săi căzuţi, dar era tot ce putea face.

Maysoon a citit durerea întipărită pe chipul lui.

– *Poate părea că e sfârşitul,* a spus ea. *Poate părea că e un apus, dar în realitate sunt zorile. Căci când mormântul te încătuşează, atunci sufletul îţi este eliberat.*

A privit-o întrebător.

– Rumi, a spus ea.

El tot nu a înţeles.

– Îţi explic mai târziu, a zis ea. Trebuie să plecăm.

– Foarte bine. A privit mormântul pentru ultima oară, dar, înainte de a se întoarce, s-a hotărât să mai facă ceva.

Şi-a scrijelit şi propriul nume. Sub ale celorlalţi.

A fost rândul lui Maysoon să îl privească întrebătoare.

– În caz că mă va mai căuta cineva, a lămurit-o Conrad.

Apoi au plecat călare, gonind spre capătul canionului, ieşind apoi în câmpie şi luând urma negustorului şi a bandei sale.

Nu au ajuns prea departe în acea primă zi. Soarele asfinţea cu rapiditate când au dat peste un izvor mic care-şi croia drum printre nişte dealuri

împădurite. Era un loc bun, sigur, în care să petreacă noaptea. Ar fi prins din urmă prada a doua zi.

Conrad s-a spălat, bucurându-se de senzaţia apei răcoroase ce-i scălda rănile. În timp ce făcea asta, se gândea la ultimele zile, la întreruperea abruptă a vieţii sale, capcana în care-l aruncase soarta. Nu avea prea mult timp să se gândească la asta. Când a văzut-o pe Maysoon cum se dezbracă şi i se alătură în apă gândurile i-au zburat într-un loc mult mai bun. Şi chiar acolo şi atunci a decis că va uita de jurăminte şi de regulile de abstinenţă.

A tras-o aproape de el şi a sărutat-o cu o dorinţă febrilă. Apoi s-a scufundat în ea şi, odată cu ea, a îngropat ultimele vestigii ale vieţii sale de călugăr-războinic.

De acum înainte partea cu călugărul se sfârşise în mod cert.

Era doar un războinic acum.

38

– Mâinile. Sunt toate aici, toate patru, a mormăit Tess. Niciunul dintre aceştia nu e Conrad. Nu a murit aici.

Abdülkerim s-a holbat la ea într-o confuzie totală.

– Atunci de ce e numele lui scrijelit pe perete?

Tess a ignorat întrebarea şi s-a lăsat pe vine, acoperindu-şi faţa cu mâinile, încercând să îndepărteze restul lumii pentru un moment. Voia să dispară totul, totul. Voia doar să fie înapoi acasă, la New York, cu Kim şi mama ei aproape, să-şi petreacă zilele umplând ecranul gol al laptopului ei de cuvinte şi nopţile ghemuită comod cu un pahar de sauvignon blanc, cu melodiile visătoare ale lui Corinne Bailey Rae pe fundal, şi cu Reilly alături de ea. Rutina zilnică nu i se păruse niciodată atât de atrăgătoare, sau de inaccesibilă, şi se întreba dacă se va mai bucura de timpuri atât de simple vreodată.

– Tess, prietenul nostru a pus o întrebare.

Vocea imperturbabilă a iranianului a adus-o înapoi în pustietatea canionului.

A privit în sus, pe jumătate ameţită, chinuindu-se să-şi pună ordine în gânduri. Erau amândoi încă acolo, desigur, cu iranianul uitându-se la ea impacientat şi cu bizantinistul stând pe un pietroi mare vizavi de ea.

– De ce e numele lui Conrad pe perete? a întrebat ea, de-a dreptul exasperată. De unde dracu’ să ştiu?

– Gândeşte-te, a insistat iranianul sec.

Tess a simțit cum pereții canionului se strâng în jurul ei. Se întreba dacă era mai bine pentru ea să-i rămână utilă, îndoindu-se însă că ar fi lăsat-o pur și simplu să plece dacă misiunea lui avea să se lovească de un obstacol insurmontabil, dar creierul ei nu răspundea. Nu avea nicio idee.

– Nu știu.

– Străduiește-te mai mult.

Cuvintele iranianului aveau o finalitate neliniștitoare.

– Nu știu, a răspuns ea nervoasă. Nu știu mai multe decât știi și tu. Adică, Dumnezeu știe ce s-a întâmplat aici. Nu știm nici măcar dacă aceste schelete sunt ale celorlalți doi templieri.

– Păi, hai să luăm ambele posibilități. Dacă sunt?

A ridicat din umeri.

– Dacă într-adevăr sunt oasele cavalerilor care s-au dus la mănăstire cu Conrad, atunci el e singurul dintre ei care a rămas în viață. Și, în acest caz, presupun că el este cel care și-a îngropat prietenii aici și a scrijelit numele pe perete – inclusiv pe al lui.

– De ce ar fi făcut asta?

Un răspuns s-a format rapid în mintea lui Tess și, deși nu dorea să-l spună cu voce tare, nu prea avea de ales.

– Ca să-și asigure liniștea. Să-i păcălească pe cei care puteau să-l urmărească.

– Lucru care are sens dacă ducea cu el ceva important. Ceva ce dorea să protejeze.

– Poate, a izbucnit Tess. Nu e aici, e clar asta, nu? Dar dacă nu a murit aici, ar putea fi oriunde... Deși nu cred că un om cu o mână, singur pe teritoriu inamic, ar fi putut ajunge prea departe, chiar dacă era cavaler templier.

– Decât dacă s-a refugiat la una dintre comunitățile creștine chiar la nord de aici, a speculat iranianul.

Chiar atunci, ceva i-a atras atenția lui Tess. O reacție, mică, dar perceptibilă, pe chipul bizantinistului.

Iranianul a observat-o și el.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

– Eu? Nu, nu e nimic, a mormăit Abdülkerim, nu foarte convingător.

Mâna iranianului a plecat atât de repede, încât nici Tess, nici turcul nu au văzut-o venind. Palma a lovit maxilarul bizantinistului, proiectându-l în lateral, făcându-l să se prăbușească la pământ cu un zgomot înfundat într-un nor de praf.

– Nu te mai întreb încă o dată, i-a spus iranianul.

Abdülkerim a rămas la pământ, tremurând. După o clipă, și-a ridicat privirea către iranian. Părea încremenit de frică.

– Ar putea fi ceva, s-a bâlbâit el. Nu departe de aici. S-a întors spre Tess. Știi care dintre mâini îi lipsea lui Conrad?

– Stânga. De ce?

Adbülkerim s-a încruntat, nesigur parcă dacă trebuia să spună ce urma să spună.

– E o frescă, în biserica de piatră, în valea Zelve. Biserica s-a dărâmat, ca toate celelalte, dar... pictura e încă acolo. Înfățișează un bărbat, un războinic. Cineva pe care țăranii îl apreciază. Un protector.

– Ce are asta a face cu Conrad? a întrebat iranianul.

– Bărbatul la care se face referire în frescă era considerat „singura mână dreaptă”, care ținea piept păgânilor. Una dintre mâinile sale este vizibilă, iar cealaltă lipsește – stânga. Întotdeauna am presupus că e o metaforă, știți, una dintre acele legende neplauzibile din timpul cruciaților. S-a oprit un pic, apoi a continuat: Bărbatul din frescă e îngropat în cripta bisericii. Cred că s-ar putea să fie Conrad al vostru.

– „Singura mână dreaptă”, a repetat iranianul. I-a aruncat lui Tess o privire satisfăcută, care însemna „sună promițător”. Cred că vreau să văd biserica aceea.

Calul lui Reilly a încetinit pe când ajungeau la marginea *yaylei* pe care urma să o traverseze. Petice de lavandă sălbatică și tufișuri de pelin acopereau panta, după care se întindea o câmpie largă la sud până la munții din depărtare. S-a oprit acolo pentru a cerceta împrejurimile, cu spatele și

coapsele care se resimțeau după drumul lung, fără șa. Calul, gâfâind după călătoria neîntreruptă, avea și el nevoie de o pauză.

Aerul era liniștit și valea tăcută. Reilly a simțit mișcare jos, în stânga sa și a privit de-a curmezișul văii. O femeie bătrână stătea sub un pâlc de migdali, bătând crengile unuia dintre ei cu un baston. Câteva oi se ospătau cu frunzele proaspete căzute la pământ. Copacii erau toți noduroși după secole întregi de asemenea practici. Bătrâna s-a simțit privită și s-a uitat la Reilly. Fără să-i acorde prea mult interes, s-a întors și și-a continuat îndeletnicirea.

Reilly și-a scos harta și a comparat-o cu peisajul care se întindea în fața lui. Valea era o pânză bej mărginită de formațiuni stâncoase de roci ondulate și împestrițată de buzunare cu pini, livezi de caiși și vii. S-a concentrat pe partea stângă a văii, străbătând cu ochii zona pe care Tess o încercuise pe hartă. Putea distinge crăpăturile negre ale unor canioane care fuseseră săpate în patul văii, dar nu a văzut niciun semn de viață. Doar natura imperturbabilă, întinzându-se kilometri întregi...

...apoi a observat ceva.

O perturbare.

O urmă de mișcare, la o jumătate de kilometru distanță, la marginea unuia dintre canioane.

Și-a scos binoclul.

Erau departe, dar nu putea confunda siluetele familiare. Ei erau. Tess, iranianul, și altcineva, cineva pe care nu-l mai văzuse până atunci.

Se simțea de parcă inima îi fusese eliberată dintr-o capcană de urși. Văzând-o, l-a cuprins un val de liniște. Nu era liberă, nici în siguranță, dar cel puțin o ajunsese din urmă.

Cele trei siluete au ajuns la un pâlc de copaci unde Reilly a văzut un vehicul parcat, un SUV bej pe care l-a recunoscut ca fiing un Jeep Cherokee, cel mai mic, mai pătrățos, vechi de câteva generații. Și-a îndreptat atenția spre cea de-a treia siluetă, întrebându-se dacă e prieten sau dușman, apoi a privit cum toți trei s-au urcat în mașină. Necunoscutul conducea, cu Tess lângă el și cu iranianul în spate. Nimic din acest

aranjament nu-i spunea dacă șoferul era un aliat al iranianului sau altcineva, poate cineva pe care îl folosea să-i ducă în diverse locuri, poate un ghid local. Pentru moment, Reilly trebuia să presupună că omul era un dușman. Nu că ar fi contat prea mult deocamdată. Stomacul i se strânsese deja gândindu-se la ceea ce se întâmpla.

Mai mult ca sigur, acum plecau, se îndepărtau de el, și el era la jumătate de kilometru distanță cocoțat pe un cal pe jumătate mort.

A mânat calul înainte, lovindu-l și țipând și dându-i palme pe spinare pentru a-l zori. Animalul obosit s-a aplecat în față cu ezitare, vizibil reticent să coboare panta.

– Haide, la naiba, să mergem, a țipat Reilly în timp ce încerca să-l facă să meargă înainte strângându-l și împingând ușor picioarele din față atunci când ajungeau la el. Calul nemulțumit a prins un pic de viteză, nechezând în semn de protest și ridicând praful în timp ce tropăia coborând dealul. Reilly a încercat să urmărească mișcările jeepului în timp ce-și ghida animalul înainte, și a văzut SUV-ul țopăind de-a lungul câmpiei, îndreptându-se spre vest. A tras de hățuri spre dreapta în momentul în care a ajuns la baza pantei, ghidând calul pe o traiectorie în diagonală față de jeep, dar era încă la câteva sute de metri depărtare de SUV. Apoi a văzut cum mașina ajunge la un drum îngust și cotește pe el. Se îndrepta acum în direcția diametral opusă lui, și inima i s-a strâns știind că nu putea face mare lucru ca să-i ajungă din urmă.

Totuși a menținut presiunea, făcând apel la cowboy-ul care sălășluia în el și mânând calul cât de bine putea. SUV-ul dispăruse din vedere când a reușit să ajungă la drum. A ghidat calul pe asfaltul crăpat, dar știa că se mișca prea încet ca să aibă vreo șansă să o prindă din urmă pe Tess. Trebuia să găsească o altă modalitate să continue. O mașină, o camionetă, o motocicletă, orice cu motor – chiar și o furgonetă veche și șifonată scârțâind sub povara unui munte de pepeni, căci cu asta s-a ales el, săltând pe drum și claxonându-l să se dea la o parte.

Nu avea de ales.

A mânat calul pe drum, apoi a tras de hăţuri, făcându-l să se oprească astfel încât să blocheze calea. Camioneta a frânat la câţiva metri de el. În cabină erau doi bărbaţi: şoferul agitându-şi furios pălăria şi pasagerul care se aplecase peste geam, amândoi ţipând şi făcându-i semn să se dea la o parte.

Nu a durat mult.

O singură mişcare a pistolului a rezolvat treaba cu o eficienţă nemiloasă, şi câteva secunde mai târziu, Reilly era din nou pe drum, gonind după jeepul demult dispărut, cu o încărcătură de pepeni în spate.

39

Cu fiecare pas ca de plumb, realitatea se retrăgea din ce în ce mai mult în mintea lui Tess în timp ce-i urma pe Zahed și pe Abdülkerim de-a lungul peisajului extraterestru.

Nu mai știa sigur unde se afla. Îi era greu să-și focalizeze privirea, și picioarele le simțea ca de plumb. Chinul neîntrerupt al ultimelor zile, la care se adăugau căldura și lipsa somnului, era debilitant. Cel mai rău era mirajul care o hăituia, făcând-o să creadă că era Reilly. El n-ar fi părăsit-o. Voia cu disperare să știe că el era bine, că nu murise pe munte, dar știa că nu urma să afle curând, poate niciodată. Incertitudinea o distrugea pur și simplu, adăugându-se sentimentului de dezorientare, sentiment amplificat și de peisajul uluitor din jurul ei.

Valea prin care treceau era cu mult diferită de canionul unde găsiseră mormântul templierilor. De fapt, nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci. Era mai largă și era mărginită de îngrămădiri bizare de conuri și turele de piatră imense, alb-rozalii. Câmpuri întregi de coșuri de fum ale zânelor punctau suprafața solului, spirale ca niște ciuperci înalte de șase metri sau mai mult acoperite cu căciulițe de bazalt roșu-ruginiu. Încadrând tot acest spectacol ireal, urmau pantele line încununate de cornișe de tuf verticale. Și, în timp ce valea semăna deconcertant de mult cu o tavă uriașă cu bezele, canionul din interiorul ei, cel pe care îl traversau acum, a derutat-o pe Tess cel mai mult. Oriunde se uita, deschizături întunecate în formațiunile stâncoase se holbau la ea. Unul dintre cele trei canioane paralele care conțineau anticul sat Zelve – acum părăsit – cu pereții înțesați

de locuințe, sihăstrii, biserici și mănăstiri care fuseseră excavate în cele mai neobișnuite locuri. De la cele mai înguste coșuri ale zânelor până la pereții înalți de stâncă, tiveau canionul, nu părea să fie o suprafață de piatră netedă care să nu fie punctată de un geam. Sute de sanctuare țesute în piatră erau împrăștiate în toată regiunea, ascunse în văi și canioane, cu pereții acoperiți de o adevărată comoară de artă bizantină.

Din cele mai vechi timpuri ale credinței, Cappadocia a fost un leagăn al creștinătății ortodoxe, al doilea după Constantinopol. Paul din Tars – Sfântul Paul – a predicat în zonă la douăzeci de ani după Răstignire. Cappadocia a devenit în curând refugiul primilor adepți ai Crucii care fugeau de persecuțiile romanilor, iar peisajul de aici, ca un labirint, oferindu-le un adăpost natural din calea pericolelor. În secolul al IV-lea, Vasile cel Mare, episcopul din apropiatul Kayseri și unul dintre „părinți cappadocieni" ai credinței, a fost martorul monasticismului într-o călătorie în Egipt de unde a împrumutat conceptul. Călugării au început să colonizeze zona ca niște cârtițe, construind orice, de la chilii individuale pentru rugăciuni în spirale late de trei metri până la biserici tăiate în piatră de o grandoare surprinzătoare și mănăstiri pe mai multe niveluri care ajungeau până sus între stânci.

Și nu se construise doar la suprafață. Odată cu valul de cuceriri mongole și musulmane care înainta, s-au extins și în subteran. Zeci de orașe sub nivelul solului – unele datând chiar din vremea hitiților – împânzeau zona, și multe dintre ele nu fuseseră încă explorate pe de-a-ntregul. Unele aveau douăsprezece niveluri sub pământ, poate chiar mai mult, labirinturi vaste de tunele, camere de locuit și de depozitat. Cu canalele lor de aerisire ingenios create și uși de o tonă din „pietre de moară" care să țină dușmanii la distanță, serveau drept sanctuare pentru comunități întregi atunci când hoardele invadatoare nu mai puteau fi răpuse deasupra, ajutând populația creștin-ortodoxă să populeze văile și să supraviețuiască secolelor sub conducerea selgiucizilor și otomanilor fără a avea prea mult de suferit.

În mod ironic, abia în 1923, la începuturile Republicii Turce seculare, creștinii fuseseră în sfârșit izgoniți din regiune. Acordul de repatriere forțată

dintre Turcia şi Grecia semnat la încheierea războiului de patru ani dintre cele două ţări a facilitat schimbul de populaţie, ortodocşii au plecat în Grecia în timp ce turcii musulmani le-au luat locul în văi. Din pricina exodului, majoritatea bisericilor şi mănăstirilor s-au degradat treptat, din cauza neglijenţei şi a vandalismului, un sfârşit trist pentru ultima legătură cu gloria Bizanţului care mergea cu peste o mie cinci sute de ani în urmă.

În timp ce îşi croiau drum printre conurile stâncoase înalte de zece metri, lui Tess îi era greu să creadă că valea fusese cândva locuită. În starea ei de epuizare, îi părea mai degrabă un sălaş al trolilor, iar mintea ei născocea tot timpul imagini cu oameni ai nisipurilor ieşind din crăpături întunecate şi răpind-o.

Vocea lui Zahed i-a întrerupt coşmarul.

– Unde sunt toţi turiştii? l-a întrebat el pe Abdülkerim. Locul acesta e ca un oraş de stafii.

Deşi valea era un parc naţional, nu se întâlniseră cu mai mult de şase grupuri mici de excursionişti.

– Canionul acesta şi cele două paralele cu el au fost declarate periculoase în anii ’50, i-a explicat bizantinistul. Peşterile începuseră să se surpe peste cei care locuiau în ele. Toţi sătenii au fost strămutaţi într-un oraş nou la câţiva kilometri depărtare, iar acum grupurile de turişti preferă zonele mai sigure, ca Göreme.

– Cu cât mai puţini, cu atât mai bine, a spus Zahed, cercetând drumul din faţa sa. Cât mai avem?

– Aproape am ajuns.

Câteva clipe mai târziu ieşiseră din satul de conuri şi s-au oprit lângă un perete de piatră neted.

Soarele coborâse mai mult acum, iar unghiul său schimbător scălda peisajul selenar într-un amestec de nuanţe de roz şi albastru.

– Aici e, a anunţat bizantinistul.

Nu părea să fie mare lucru până când bărbatul le-a făcut semn să se uite în sus. Tess i-a urmărit privirea. Era o gaură largă, pătrată, tăiată în peretele

stâncos, la circa douăzeci de metri deasupra capetelor lor. Era o cameră expusă – parte a unei încăperi de fapt – care fusese săpată în stâncă.

– Peretele exterior al bisericii s-a prăbuşit din cauza unei avalanşe de pietre cu secole în urmă, le-a explicat Abdülkerim, şi odată cu el, şi tunelul de acces şi scările care conduceau până la el.

– Şi atunci cum ajungem acolo sus? l-a întrebat Zahed.

– Pe aici, a spus turcul conducându-i până la marginea stâncii şi arătându-le treptele care fuseseră cioplite în peretele neted de tuf.

– Ia-o înainte, a gesticulat Zahed.

Abdülkerim a mers primul, urmat de Tess şi de iranian. S-au cățărat pe peretele sfărâmicios şi au reuşit să ajungă la o mică platformă. Scări abrupte, erodate, duceau de acolo către camera cu trei pereţi. Nu era nicio balustradă. Podeaua se termina brusc la marginea stâncii abrupte.

Tess a privit în jos. Priveliştea i-a strâns inima.

– Acum îmi dau seama de ce nu vin turiştii aici.

Turcul a ridicat din umeri.

– Acesta era porticul bisericii, a explicat el. Veniţi. Naosul este pe aici.

I-a condus printr-un intrând îngust şi a aprins lanterna.

Camera era surprinzător de mare, având aproximativ doisprezece metri în lungime şi şase în lăţime. Încăperea era încadrată de navele laterale, separată de naos prin coloane care erau pur decorative având în vedere că nu aveau rol de susţinere, deoarece biserica fusese săpată în roca moale. Naosul avea un tavan înalt rotunjit care se încheia cu ceea ce părea a fi o absidă de forma unei potcoave.

– Fresca e pe aici, a spus Abdülkerim, conducându-i mai adânc în biserică, iar camera mortuară se află sub noi.

Tess l-a urmat, privind frescele bizantine care acopereau fiecare centimetru din pereţii şi tavanul camerei cavernoase. În fasciculul de lumină blând şi jucăuş al lanternei a zărit scene biblice care-i erau familiare, cum ar fi Înălţarea Domnului şi Cina cea de Taină, precum şi multă iconografie locală, ca de exemplu o frescă înfăţişându-l pe Constantin cel Mare şi pe mama sa, Sfânta Elena, care ţineau „Adevărata Cruce” pe care fusese

răstignit Iisus, pe care ea credea că o găsise într-un pelerinaj destinat căutării de relicve la Ierusalim în anul 325.

Pereţii erau, de asemenea, acoperiţi în mare parte cu imagini înfiorătoare. O frescă înfăţişa un monstru cu trei capete şi corp de şarpe, devorând damnaţii. O alta expunea o femeie goală atacată de şerpi, iar o alta, o lăcustă uriaşă izgonită de două cruci. Ceea ce sporea disconfortul era faptul că ochii acestor chipuri, şi câteodată chipurile întregi, erau scrijelite, desfigurate de invadatorii musulmani care crezuseră că făcând asta puteau omorî personajele din portrete. Frescele de mai sus şi de pe tavan erau însă intacte, probabil pentru că erau mai greu accesibile. Feţe reci, cutremurătoare, cu ochi migdalaţi, sprâncene negre ca nişte şnururi şi guri puternice şi drepte se holbau în jos spre Tess, iar vopseaua era atât de netedă încât părea că însăşi pielea lor fusese lipită de perete.

Abdülkerim s-a oprit în capătul îndepărtat al naosului, lângă absidă. Tess şi-a dat seama acum că întunericul ascunsese faptul că erau de fapt trei abside prelungindu-se din naos. Lângă una dintre ele era o nişă prin care se zărea un pasaj.

Bizantinistul a îndreptat lumina către o frescă de deasupra capetelor lor, la jumătatea domului uneia dintre abside. Era o lucrare bogată în detalii, delicată şi atent executată, dominată de nuanţe de ocru şi verde. Foarte important, şi aceasta rămăsese neatinsă. Înfăţişa un bărbat, în picioare, în luptă cu alţi patru războinici. Nu purta coif sau zale, şi nu avea nici cal. În spatele lui, câţiva săteni erau înfăţişaţi ascuzându-se în crăpăturile întunecate ale stâncii.

Războinicii, având în vedere că purtau turbane şi mânuiau iatagane, erau evident musulmani. Personajul care-i înfrunta se apleca spre ei cu un paloş în mâna dreaptă. Mâna stângă o ţinea sus sfidător.

Tess s-a aplecat să arunce o privire mai de aproape.

Mâna stângă îi lipsea în mod clar, dar nu din cauza vopselei care s-ar fi scorojit. Antebraţul personajului se termina pur şi simplu într-un ciot rotunjit.

A văzut inscripția de pe frescă. Era în greacă, scrisă cu litere mari îngroșate. S-a concentrat să o traducă, contând pe cunoștințele ei rezonabile, dar la care nu mai apelese de multă vreme. Bizantinistul a intervenit și a scutit-o de chin.

– „Singura mână dreaptă adevărată își revarsă mânia asupra cotropitorilor păgâni”, a citit el cu voce tare.

Tess a privit spre iranian. Dacă simțea vreun fel de entuziasm, nu o arăta. S-a întors din nou spre frescă. Mai era o inscripție, cu litere mai mici, deasupra și spre dreapta personajelor care se înfruntau.

– Asta ce spune? a întrebat ea.

– „Și în ceea ce privește durerea, ca o mână pierdută în luptă, luați trupul drept veșmântul pe care îl purtați. Faptele milostive și eroice ale unui bărbat și ale unei femei par nobile postăvarului, unde dervișii se desfată în briza ușoară a spiritului.” E dintr-un poem. Un poem sufit, scris chiar de Rumi.

Lucru care a nelămurit-o pe Tess.

– Un poem sufit? Aici? Scris în greacă?

Bizantinistul a încuviințat.

– E neobișnuit, dar nu e surprinzător. Rumi a trăit și a murit în Konya, care e numai la câteva sute de kilometri la vest de aici. Konya era centrul sufismului. Încă mai este, spiritual cel puțin. Sufiții și creștinii din această vale erau aliați într-un fel, proscriși – adepți ai unei credințe diferite într-o mare de musulmani sunniți.

– Hai să vedem mormântul, l-a întrerupt iranianul.

Pentru prima oară, părea ușor impacientată.

Abdülkerim l-a privit cu o resemnare tăcută, apoi a ridicat din umeri.

– Pe aici, a mormăit el.

Toți trei au păşit în şir indian, urmărind lumina lanternei, prin pasajul îngust de lângă absida laterală. Lumina naturală abia mai pătrundea acum, dar fasciculul lanternei era destul de puternic încât să lumineze tavanul, care era înviorat de un model elaborat de cruci cioplite în relief cu o grilă de romburi intersectate care se pierdeau în umbră.

Pasajul conducea la un set de scări abrupte care coborau în spirală. La baza lor era un mic vestibul care dădea în alte cinci camere. Era prea întuneric să vadă ceva dincolo de intrări. Abdülkerim a luminat pe rând în fiecare încăpere, pentru a se orienta, apoi a spus.

– Asta e.

I-a condus în criptă. Era o cameră lungă, cu tavanul jos. Pe podeaua plată Tess a observat două rânduri de dreptunghiuri paralele unde pământul era bătătorit, fiecare pe câte o parte a încăperii. Erau greu de observat, dar erau acolo, tăiate în tuful în care fusese construită întreaga biserică. Fiecare bucată părea îndeajuns de mare încât să adăpostească un corp omenesc, și pereții din spatele lor purtau inscripții ce aveau spații oarecum regulate. Apropiindu-se, Tess a văzut că erau nume.

– Sunt bătrâni ai bisericii și ctitori, le-a explicat Abdülkerim. Aceste biserici aveau nevoie de fonduri consistente pentru cioplit și decorat. Doar vopseaua costa o mică avere pe atunci. Plătind pentru un lăcaș sfânt oamenii își cumpărau un bilet spre rai. Și un loc de îngropăciune aici.

Tess a citit pe rând numele și s-a oprit la unul dintre morminte. A recunoscut literele grecești.

– Ăsta e, a spus ea.

Zahed și Abdülkerim i s-au alăturat.

– „Singura mână dreaptă”, a citit ea.

S-a uitat spre iranian, ghicind ce va urma. Desigur, el deja despacheta unealta multifuncțională și i-a întins-o ei.

– Să ne apucăm de treabă.

40

Acesta era mai greu de săpat, dar cel puţin era un singur mormânt.

Spaţiul îngust era sufocant, în lumina slabă a lanternei şi în praful care se ridica din cauza săpatului, ceea ce a făcut-o pe Tess să lucreze cu mai mult spor. Voia doar să iasă de acolo cât mai repede posibil.

Corpul pe care l-au găsit era înfăşurat în fâşii de pânză albă late de şaizeci de centimetri, ca o mumie, şi acoperit cu seminţe care se pietrificaseră de mult. Tess şi Abdülkerim s-au apropiat şi au curăţat cu grijă materialul ţeapăn, pe care apoi l-au îndepărtat. Oasele erau împrăştiate, dar un lucru s-a văzut curând clar. Erau oase doar de la o mână.

Mai era ceva acolo înăuntru.

O proteză pentru mână, făcută din cupru. Era corodată şi oxidată, acoperită cu un strat maro-închis cu puncte verzi-albastre de jur împrejur. Era uluitor de elaborată şi bine lucrată pentru un obiect vechi de şapte sute de ani.

A ridicat-o spre iranian.

– E Conrad, a spus ea, apoi i-a aruncat o privire care însemna „ei, şi-acum?”.

El a rumegat informaţia o clipă, apoi a spus.

– Dacă o avea cu el, trebuie să fie pe aici pe undeva. Poate chiar îngropată cu el. S-a mai gândit încă un moment, apoi a continuat:

– Scoateţi-l afară. Să vedem dacă mai e şi altceva acolo jos.

Tess şi bizantinistul au ridicat coconul de pânză şi l-au aşezat pe culoarul din mijloc. Tess a păşit din nou pe mormânt şi a început să sape.

După numai câteva lovituri, târnăcopul a dat de ceva tare, inundând-o cu un val de adrenalină. Cu o concentrare reînnoită, a început să curețe pământul din jurul obiectului tare cu mâinile goale.

– Fă mai multă lumină, i-a cerut ea lui Abdülkerim.

El a îndreptat lanterna spre mâinile ei în timp ce ea dădea pământul la o parte scoțând la iveală ceea ce părea a fi un obiect rotund și închis la culoare. A mai curățat un pic pământul de deasupra pentru a descoperi că era o oală de gătit din lut simplu, joasă și largă, cu diametrul de aproximativ patruzeci de centimetri și sub treizeci în înălțime. Răsuflarea i s-a tăiat. A studiat-o o clipă, apoi a ridicat-o cu grijă și a așezat-o pe partea plată a mormântului.

A examinat-o cu atenție. Era simplă, cu nimic ieșită din comun, fără decorațiuni exterioare, și avea un fel de castron pe post de capac care era lipit cu bitum. Ochii lui Abdülkerim se plimbau de la oală la Tess, la iranian și înapoi.

– Ce crezi că e înăuntru?

– E o singură cale să aflăm, a spus Zahed.

A smuls târnăcopul din mâinile lui Tess, înainte ca ea să-l poată opri, și a lovit oala deasupra. Capacul care o proteja s-a spart. Zahed a îndepărtat apoi toate bucățile care încă mai erau lipite.

A luat lanterna de la bizantinist și a îndreptat-o spre interiorul vasului, apoi s-a întors spre Tess, invitând-o să se uite.

– Te rog, i-a spus el. După toată munca depusă, o meriți.

Ea i-a aruncat o privire răutăcioasă, apoi s-a aplecat să privească. Și atunci a simțit cum i se oprește inima în loc. A băgat mâna înăuntru și a scos conținutul oalei: două codexuri – mici, două cărți antice legate în piele, amândouă cam de mărimea unor romane cartonate.

Le-a ținut cu mâini tremurânde, cu grijă, ca și cum ar fi fost făcute din porțelan subțire, privindu-le uimită. Pentru o secundă binecuvântată, toate ororile prin care trecuse, monstrul iranian care stătea la câțiva centimetri de ea – toate au pălit. Apoi a așezat unul în poală și l-a deschis pe celălalt.

– Ce sunt? a întrebat-o Abdülkerim, pe un ton șoptit.

Tess a desfăcut cu grijă legătura de piele care era înfășurată în jurul primului codex. Coperta din spate se prelungea cu un triunghi care acoperea partea din față. L-a tras la o parte, apoi, încet, a deschis codexul.

Foile de papirus brun-aurii erau evident fragile, cu marginile sfărâmate pe alocuri. Nu a îndrăznit să dea pagina, ca să nu distrugă manuscrisul, dar scrisul de pe prima pagină era de ajuns pentru a-și da seama la ce se uita.

– Litere de tip alexandrian, a spus ea. E scrisă în greacă.

– Ce spune? a întrebat-o iranianul.

Tess a citit-o, apoi a privit în sus spre Abdülkerim și i-a arătat-o. Chiar și în lumina slabă din cavernă, stupefacția de pe fața ei era evidentă.

Bizantinistul cunoștea în mod clar scrisul grecesc, care era în aria lui de expertiză.

– „Evanghelia Perfecțiunii”. A privit apoi spre Tess. N-am auzit niciodată de ea.

– Nici eu. Dar e în greacă. Greacă koine, i-a zis Tess bizantinistului, punând accent pe acest aspect.

Expresia bărbatului părea să indice surprindere, atunci când a înțeles ce voia să spună Tess – fapt observat și de iranian.

– Și ce dacă e în greacă? De ce așa o mare surpriză? a întrebat el.

– Greaca koine a fost lingua franca – limba uzuală – a Orientului Apropiat în timpul romanilor. Este limba în care orice evanghelie ar fi fost scrisă în timpul vieții lui Iisus. Dar nu există nicio copie originală a evangheliilor de atunci. Bibliile cele mai vechi care s-au păstrat sunt în greacă, dar sunt din secolul al IV-lea sau al V-lea. Textele mai vechi pe care le avem nu sunt din Biblie. Sunt non-canonice, evanghelii gnostice, precum Evanghelia lui Toma care a fost găsită în Egipt în 1945 – și sunt traduceri copte ale textelor grecești mai timpurii. Tess a ridicat codexul. Asta nu este a lui Matei, Marcu, Luca sau Ioan. Dar este în greacă koine, ceea ce înseamnă că este un original. Nu e o traducere. Ar putea fi cea mai veche evanghelie completă găsită vreodată.

Bizantinistul părea uluit.

– Dar de ce e aici? De unde ai știut despre asta?

– Și celălalt ce este? l-a întrerupt iranianul, ignorându-l pe Abdülkerim.

Tess a lăsat jos primul codex și a luat cea de-a doua carte. Din nou, cu foarte mare grijă, a deschis-o. Deși cele două codexuri se asemănau foarte mult în exterior, acesta era format din foi de pergament legate, și nu de papirus, indicând că era posibil să fie o scriere mai recentă decât cealaltă. Scrisul era același, totuși. Era, de asemenea, scrisă în greaca koine.

– „Evanghelia Evreilor”, a citit ea. Era un titlu pe care îl cunoștea. Și-a ridicat privirea din carte. Aceasta este una dintre evangheliile „pierdute”. Unii dintre părinții Bisericii vorbeau despre ea în scrierile lor, dar niciodată nu a fost găsită. Degetele ei au atins pagina cu un respect profund. Până acum.

Cu inima bătându-i nebunește, răsfoia primele pagini încet, cu ochii jucându-i pe literele mici, încercând să înțeleagă ce însemnau, când a văzut altceva. O foaie împăturită de pergament, inserată între paginile cărții.

A scos-o și și-a dat seama că nu era doar o pagină, ci patru, toate împăturite una în alta. Trebuia să fi fost vreun fel de document oficial, pentru că era închis cu un sigiliu de ceară roșie-maronie care se imprimase pe paginile codexului în care stătuse.

– Cred că e în latină, dar nu pot vedea ce e înăuntru fără să rup sigiliul, i-a spus Tess lui Zahed.

– Atunci rupe-l, i-a răspuns el.

Tess a expirat, frustrată. Nu avea niciun sens să se certe cu el. A pufăit în tăcere și și-a strecurat degetele sub cuta de deasupra documentului. Cât de blând a putut, a desfăcut sigiliul de pe pergament, dar tot nu a putut să o facă fără să-l rupă în două. Sigiliul își îndeplinise rolul, chiar la sute de ani după ce fusese pus acolo.

Tess a despăturit încet foile, având grijă să nu le distrugă.

Scrisul de pe ele era într-adevăr diferit. Textul era scris într-o romană literară cursivă – adică latină, nu greacă.

– Ce este? a întrebat Abdülkerim.

– Pare a fi o scrisoare. A mijit ochii și a studiat-o. Latina mea nu e grozavă. A ridicat-o spre el. Poți tu să citești?

Bizantinistul a scuturat din cap.

– Greacă, fără probleme. Latina nu e specialitatea mea.

Tess a parcurs textul, apoi privirea i-a căzut pe sfârșitul ultimei pagini.

– *Osius ex Hispanis, Egatus Imperatoris et Confessarius Beato Constantino Augusto Caesari*, a citit ea cu voce tare. S-a oprit, cu neuronii explodând în fața semnificației a ceea ce putea avea în mâna-i tremurătoare. Pierdută în lumea ei pentru o clipă, a spus, cu o voce joasă: „Hosius al Spaniei, legat imperial și confesor al împăratului Constantin.”

Sprâncenele lui Zahed s-au ridicat într-un spectacol rar de curiozitate.

– Hosius, a repetat Abdülkerim. Episcopul de Cordoba. Unul dintre părinții fondatori ai Bisericii.

– Bărbatul care a prezidat Consiliul de la Niceea, a adăugat Tess. I-a venit ceva în minte în timp ce spunea asta. Niceea e aproape de aici, nu-i așa? a întrebat ea.

Bizantinistul a încuviințat, încruntându-se confuz în timp ce procesa informația.

– E aproape de Istanbul, dar da, presupun că nu e prea departe de aici. Acum se numește Iznik.

Tess putea vedea că el ar fi vrut să-i pună o sută de întrebări și că se abținea cu greu. Niceea era un cuvânt-cheie referitor la începuturile creștinismului. Erau multe întrebări rămase fără răspuns cu privire la ceea ce s-a întâmplat în timpul acelei întâlniri istorice din anul 325, când Constantin cel Mare i-a convocat pe principalii episcopi din toată creștinătatea și i-a forțat să-și rezolve disputele și să cadă de acord asupra a ceea ce ar trebui să creadă creștinii.

Tess a privit spre Zahed.

– Trebuie să traducem asta, i-a spus ea.

Iranianul părea îngândurat.

– Mai târziu, a răspuns el. Dă-mi-le mie.

Tess a aruncat o ultimă privire asupra documentului, a ezitat, apoi l-a împăturit și l-a pus la loc înăuntrul codexului așa cum îl găsise. I-a întins ambele cărți lui, iar el le-a băgat în rucsac.

– Să vedem dacă mai e și altceva îngropat, a spus el în timp ce-i dădea din nou târnăcopul lui Tess.

Mintea ei s-a blocat. Bărbatul nu părea deloc entuziasmat de ceea ce descoperiseră. S-a gândit să-l întrebe, dar s-a decis să nu o facă. În schimb, s-a lăsat din nou în genunchi și a săpat și a scotocit în restul mormântului.

Nu mai era nimic îngropat acolo.

A privit către iranian.

Părea nemulțumit.

– Ne scapă ceva.

Tess nu s-a mai putut abține.

– Ce ne mai scapă? a răbufnit ea nervoasă. Asta e. Am făcut tot ce-am putut. Adică, la naiba, i-am găsit mormântul. Am găsit textele acestea și, orice-ar cuprinde ele, sunt deja o descoperire epocală. Aceste evanghelii... sunt unice. Și bărbatul acesta, Hosius... a fost marele preot al lui Constantin. A fost alături de el când împăratul s-a hotărât să devină creștin. A fost la Niceea, pentru numele lui Dumnezeu, a fost acolo când toate argumentele cu privire la ceea ce Iisus a făcut cu adevărat și cine a fost el cu adevărat au fost selectate și când creștinismul a devenit ceea ce știm că este astăzi. E locul în care au creat Crezul Niceean pe care adepții îl mai recită și astăzi duminica. Scrisoarea lui ne poate spune al dracului de multe despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Ce vrei mai mult? Ce naiba căutăm aici până la urmă? Ce crezi că ai să găsești mai mult?

Iranianul a zâmbit.

– Opera diavolului, bineînțeles. Toată.

– Nu este nicio operă a diavolului. Sunt evanghelii vechi. Chiar în timp ce rostea cuvintele, s-a strâmbat. Înțelegerea a venit brusc prin praf și întuneric.

– Nu te-ai prins, nu-i așa? i-a spus el, cu batjocură. Aceste scrieri și orice altceva transportau templierii și care i-a speriat atât de tare pe călugări încât au recurs la crimă pentru a le pune la adăpost. Apoi s-au sinucis când le-au pierdut. Nu sunt doar evanghelii. Pentru ei *sunt* opera diavolului. Se

referă la ele ca fiind ceva ce le-ar putea distruge din temelii lumea, lumea lor *creștină*. A făcut o pauză, apoi a adăugat cu emfază: Lumea voastră.

– Și de-aia le vrei?

Zâmbetul i s-a lărgit.

– Bineînțeles. Lumea voastră deja se clatină. Și presupun că astea ar putea accentua declinul. Venind după toate scandalurile de pedofilie pe care Vaticanul de-abia a reușit să le înăbușe? Nu cred că ar putea exista un moment mai potrivit.

Tess a simțit un fior rece străbătându-i șira spinării, dar a încercat să nu o arate.

– Crezi că poți submina credința oamenilor atât de ușor?

– Absolut, a ridicat iranianul din umeri. Cred că oamenii tăi sunt mult mai profund religioși decât crezi tu. Lucru care îi face cu atât mai vulnerabili.

– Știu cât de religioși sunt unii dintre noi. Dar chiar nu cred că interesează pe cineva cu adevărat notele de subsol.

– Poate nu pe toți... dar pentru mulți contează. Destui pentru a cauza cu adevărat probleme. Și e destul de bine pentru mine. Pentru că despre asta este vorba de fapt. Asta nu înțelegeți voi. Bătălia asta, războiul ăsta dintre noi... această „ciocnire între civilizații”, cum le place oamenilor tăi să o numească. E un război de durată. Nu e vorba despre cine are pușca mai mare. Nu e vorba despre aplicarea unei lovituri finale spectaculoase. E vorba despre slăbirea puterii. E vorba despre uciderea lentă a trupului, cu multe lovituri bine plasate. E vorba despre a mușca neîncetat din sufletul dușmanului tău cu fiecare ocazie care ți se ivește. Și în momentul de față, țara voastră e într-o situație proastă. Economia e la pământ. Ecosistemul vostru e distrus. Nimeni nu are încredere în politicienii sau în bancherii voștri. Pierdeți fiecare război în care vă implicați. Sunteți mai divizați decât oricând și sunteți la pământ din punct de vedere moral. Sunteți îngenunchеați pe toate planurile. Și fiecare lovitură, fiecare upercut care poate să vă aducă și mai jos merită aplicat. În special când vine vorba de

religie, pentru că toți sunteți religioși. Toți. Nu doar cei care merg la biserică. Sunteți chiar mai religioşi decât noi.

– Mă-ndoiesc, s-a strâmbat Tess.

– Bineînţeles. În mai multe feluri decât realizaţi. S-a gândit o clipă, apoi a spus: O să-ți dau un exemplu. Ții minte cutremurul care a omorât zeci de mii de oameni în Haiti, recent? Ai observat cum au reacţionat liderii voştri?

Tess nu a înțeles conexiunea.

– Au trimis bani şi echipament de salvare şi...

– Da, sigur că au făcut-o, a întrerupt-o iranianul. Dar la fel a făcut şi restul lumii. Eu mă refer la felul în care au perceput de fapt liderii voştri cele întâmplate. Unul dintre cei mai populari predicatori ai voştri a apărut la televiziunea naţională. Ții minte? A spus că acest lucru s-a întâmplat pentru că haitienii făcuseră un pact cu diavolul. Un pact cu diavolul, a râs el, ca să-i ajute să scape de tiranii francezi care i-au condus cu mult timp în urmă. Şi lucrul uimitor este că nu a fost scos din emisie în hohote de râs. Departe de aşa ceva. E încă foarte respectat în ţara voastră, deşi a stat pur şi simplu acolo ţinând aceleaşi discursuri ridicole pe care predicatorii le ţin de sute de ani, oricând loveşte vreun cutremur sau un alt dezastru. Dar aici este partea care mie mi se pare edificatoare. Nu a fost singurul. Propriul vostru preşedinte – preşedintele vostru liberal, modern, intelectual – spune într-un discurs că, „dacă nu ar fi binecuvântarea lui Dumnezeu”, s-ar fi putut foarte bine întâmpla şi în America. Gândeşte-te un pic. Ce înseamnă asta, „dacă nu ar fi binecuvântarea lui Dumnezeu”? Vrea să spună că harul lui Dumnezeu îi protejează pe americani şi că harul Lui a ales în schimb să-i radă de pe faţa pământului pe haitieni? Cât de mult diferă asta de ceea ce spunea predicatorul? Chiar crezi că preşedintele vostru este mai puţin religios, mai puţin superstiţios decât un nebun?

– E doar o modalitate de a exprima lucrurile, a contrat Tess. După ce supravieţuiesc unui lucru groaznic oamenii îşi spun, „Dumnezeu a vegheat asupra mea”. Nimeni nu ia sintagma în sens literal.

– Ba sigur că o folosesc așa. În profunzime, chiar o folosesc. O cred, și președintele vostru o crede. Toți credeți că Dumnezeul vostru este cel adevărat și că, fiind oamenii aleși de Hristos, El vă va proteja. Sunteți la fel de întorși pe dos ca și noi, a chicotit el. De aceea toate astea sunt importante pentru mine. Și de aceea nu voi renunța până când nu vom termina ceea ce am început.

Tess își simțea tâmplele zvâcnind. Bărbatul nu va ceda niciodată. Și dacă urma să renunțe vreodată, nu o va lăsa să plece.

Iranianul a privit-o în tăcere, ochii micșorându-i-se răutăcios.

– Ăsta e un început grozav. Ai făcut treabă bună. Dar nu e asta toată povestea. Acum știm despre Conrad că a fost aici. Din cât se pare, s-a luptat cu niște războinici musulmani. Poate a și murit aici. Poate. Ceea ce știm sigur este că atunci când el și oamenii săi au părăsit mănăstirea de pe muntele Argaeus, aveau trei cufere mari cu ei. Trei cufere mari care trebuie să fi avut mai mult decât două cărți în ele. Și-a deschis brațele întrebător. Și atunci, unde e restul?

41

CAPPADOCIA, MAI 1310

I-au ajuns din urmă târziu a doua zi.

Maysoon ştia bine să citească urmele. A fost de ajutor şi faptul că îşi petrecuse copilăria în regiune. Ceea ce nu i-a ajutat a fost că erau şase bărbaţi acolo, dintre care cinci incredibil de bine clădiţi şi viguroşi, care escortau ceva ce Conrad dorea să recupereze fără să-i provoace stricăciuni.

Dat fiind dezavantajul lor, nu exista decât o singură opţiune. O ambuscadă. Funcţionase pentru turci. Şi avea să funcţioneze şi pentru Conrad şi Maysoon, dacă-şi alegeau bine locul.

Trebuiau să-l aleagă extrem de bine.

I-au urmărit pe Qassem şi pe însoţitorii lui timp de câteva ore, i-au ocolit o perioadă chiar înainte de asfinţit şi au mers înainte pentru a evalua teritoriul pe care turcii l-ar fi străbătut a doua zi. Maysoon i-a spus lui Conrad că trebuiau să acţioneze dimineaţa. Oricând mai târziu, convoiul ar fi ajuns în preriile larg deschise care duceau spre Konya. Ar fi fost de-a dreptul imposibil să-i surprindă acolo. Relieful era prea plat şi expus vederii. Trebuiau să-i lovească cât încă îşi croiau drumul printre pâlcurile de copaci, printre dealurile ondulate şi văile arse de soare.

Problema era, chiar şi acolo, că nu se aflau prea multe locuri grozave dintre care să aleagă. Niciunul. Peisajul era încă prea deschis ca să prezinte vreun punct de ambuscadă viabil. Nu era nicio formaţiune naturală de care să se poată folosi. Mai mult, pentru că în zonă nu erau nici poteci înguste, nici poduri sau trecători pe care turcii ar fi trebuit să le treacă, fără a avea de

ales, Maysoon nu putea fi absolut sigură nici de ruta pe care ar fi urmat-o. Ceea ce însemna că şi cea mai vicleană ambuscadă ar fi putut eşua, dacă potenţialele victime nu ar fi trecut pe acolo.

Nu aveau decât o singură variantă. Să-i atace pe turci în timpul nopţii, în locul în care îşi ridicaseră tabăra. Ceea ce nu era o alegere proastă, în mod necesar. Trebuiau doar să o plănuiască cum trebuie.

Trebuiau să o plănuiască extrem de bine.

Unul şi jumătate contra şase.

Le-a luat ceva să-i găsească. Turcii îţi aşezaseră tabăra într-un desiş care cobora în pantă la baza unei văi sinuoase. Conrad şi Maysoon şi-au lăsat caii mai în urmă şi s-au târât până când au ajuns la douăzeci de metri de ei, ghidaţi de strălucirea ca de ambră a micului foc de tabără pe care turcii îl întreţineau şi ajutaţi de lumina unei luni strălucitoare aproape pline. Au mers în jurul perimetrului lor şi au notat poziţiile aproximative a ceea ce vedeau: caii, opt dintre ei, legaţi de nişte copaci mai departe, la baza pantei; un bărbat, stând picior peste picior, cu spatele la un trunchi de copac, păzind animalele; căruţa, cu cei doi cai încă înhămaţi la ea, cu contururile cuferelor vizibile sub acoperământul de pânză; oamenii, adormiţi în jurul focului; o altă santinelă, în partea opusă a micii tabere, unul pe care l-ar fi ratat dacă bărbatul nu ar fi făcut o mişcare care l-a dat de gol.

Conrad a încuviinţat către Maysoon. Văzuse tot ce avea nevoie.

S-au târât înapoi în siguranţă, şi cavalerul i-a explicat planul lui. Aveau multe pregătiri de făcut, şi nu aveau prea mult timp la dispoziţie. Conrad voia să-i lovească pe turci chiar înainte de răsăritul soarelui, când bărbaţii ar fi fost mahmuri.

La primele semne ale zorilor, ei erau gata.

După ce şi-au ascuns caii departe de tabără, Conrad şi Maysoon şi-au croit drum înapoi printre copaci şi tufişuri, ducând cu ei mănunchiurile de crengi uscate şi funiile pe care le confecţionaseră, strecurându-se până la punctul de observaţie de deasupra cailor turcilor. S-au lăsat pe vine şi au privit. Bărbatul care păzea animalele era încă acolo unde îl lăsaseră. Şi era treaz. Nu era ideal, dar niciun dezastru. Conrad avea oricum planuri cu el.

Planuri care includeau faptul că se va furișa în spatele lui și-i va acoperi gura cu antebrațul în timp ce-i va tăia gâtul cu pumnalul lui Maysoon.

Plan care a funcționat perfect.

A fluierat încet către Maysoon, lucru care însemna că totul e în regulă, și ea i s-a alăturat lângă cai.

Au lucrat rapid și în liniște, legând câte un mănunchi strâns de fiecare cal.

Conrad a privit în direcția căruței. Era la circa patruzeci de metri distanță, deși Maysoon ar fi trebuit să meargă pe o traiectorie mai lungă, ocolitoare încercând să nu se întâlnească cu tatăl său și oamenii acestuia.

Conrad a încuviințat către ea. Ea a băgat mâna în săculețul de piele pe care îl avea atârnat de umăr și a scos uneltele de care avea acum nevoie: un amnar de metal, o piesă de oțel în forma literei C, cu partea din mijloc dreaptă și ascuțită, o piatră lungă și îngustă cu o proeminență în centru, un șomoiog de iarbă uscată, mic cât un ou și un petic de cârpă de aprins, impregnat cu ciuperci uscate, pe care o înmuiase și o fiersese în urină.

S-a ghemuit la pământ, întorcându-se cu spatele la grupul de bărbați adormiți din centrul taberei, și și-a întins tunica în jurul ei pentru a-și proteja mâinile de orice adiere de vânt. A început apoi să frece amnarul de bucata plată de cremene, folosind lovituri scurte și înfundate, ținând cârpa strâns legată de marginea pietrei. Nu a durat mult ca o scânteie să zboare pe cârpa inflamabilă, și un petic mic de ambră roșie s-a aprins pe ea. Cu un gest expert, Maysoon a aruncat cârpa aprinsă pe șomoiogul de iarbă și a început să sufle ușor pe el. O clipă mai târziu, flăcările se ițeau de sub iască. Apoi a împins-o sub o grămăjoară de vreascuri care au luat foc instantaneu.

Iarba uscată și crengile au început să trosnească în noapte.

Acum trebuiau să se miște repede.

– Du-te, i-a șoptit el. Te voi urma îndeaproape.

– Așa să faci, i-a șoptit ea.

I-a aplicat un sărut rapid și apăsat pe buze, apoi s-a făcut nevăzută.

Conrad a așteptat până când ea a ajuns cam la jumătatea distanței până la căruță, apoi s-a dus încet spre cai și i-a dezlegat, în liniște, unul după

altul, toţi în afară de cel căruia Maysoon îi aplicase un tratament special. A mai stat până când a văzut silueta lui Maysoon urcată pe capra căruţei, apoi a luat un mănunchi de crengi din foc şi, tâşnind de la un cal la altul, a aprins crengile pe care Maysoon le legase de şeile lor. Unul după altul, acestea au luat foc, făcând caii să se sperie şi să dea înapoi în timp ce nechezau înfiorător, cu Conrad lovindu-le crupele şi strigând ca un nebun pentru a-i speria şi mai tare.

Noaptea s-a trezit la viaţă.

Caii au luat-o la goană printre copaci, galopând furioşi, trăgând mănunchiurile de crengi arzânde în spatele lor ca pe nişte globuri de Crăciun înflăcărate, văpăile atingându-le cozile şi dosurile. Două alte semne de activitate i-au atras atenţia lui Conrad. Printre copaci a zărit căruţa aplecându-se în faţă şi îndepărtându-se în viteză de tabără, cu Maysoon ţinând frâiele şi pocnind din bici, pe când, în jurul focului din mijloc turcii erau în picioare fugind de colo-colo într-o stare de aparentă confuzie.

Ţipete speriate şi nechezături panicate ajungeau la urechile sale în timp ce mingile de foc dispăreau în pădure. Era timpul ca el s-o şteargă de-acolo. A fugit până la calul pe care îl lăsase legat de copac, cel pe care urma să-l călărească pentru a scăpa de acolo. Era la doi metri de el când un bărbat i-a sărit în faţă, blocându-i calea. Era unul dintre ajutoarele neguţătorului. Omul a scos un iatagan mare. Conrad nici nu a tresărit. Fără să încetinească, s-a prefăcut că merge spre stânga, apoi s-a aplecat spre dreapta, evitând lovitura sălbatică a bărbatului şi înfigând pumnalul lui Maysoon adânc în pieptul lui. S-a oprit doar cât să-l smulgă şi să-i ia iataganul bărbatului, apoi a fugit către cal, a sărit pe el şi a gonit printre copaci, urmând-o îndeaproape pe Maysoon şi căruţa.

Maysoon gonea prin vale fără să se uite înapoi, singurul ei scop fiind să obţină o viteză mai mare de la cei doi cai care trăgeau căruţa încărcată.

Fiecare os din corpul ei se zguduia, fiecare venă zvâcnea, în timp ce căruţa descoperită se hurducăia pe poteca denivelată. Trebuia să se distanţeze cât mai mult posibil de oamenii tatălui său. Aveau să vină după ea, de asta era sigură, deşi nu aveau de unde să ştie cine conducea căruţa.

Le-ar fi fost greu să-şi recupereze caii, dar la un moment dat, ar fi făcut-o. Mănunchiurile de crengi arzânde pe care animalele le trăgeau după ele s-ar fi stins, şi acestea s-ar fi oprit din fugă. Poate şi-ar fi căutat chiar ei stăpânii. Trebuia să pună între ea şi urmăritorii ei o distanţă cât mai mare, astfel că a continuat să biciuiască animalele. Ştia că şi Conrad va fi mai rapid decât ea. La un moment dat avea să o ajungă din urmă. Odată ce o făcea – presupunând asta – ar fi luat-o înspre sud, spre pământuri creştine, acordându-şi timp să-şi acopere urmele.

Până aici, toate bune.

Până când o pereche de mâini butucănoase au prins-o din spate şi au tras-o de pe capră.

În lumina slabă dinaintea zorilor şi cu ritmul frenetic, trepidând al căruţei, lui Maysoon i-a luat o clipă ca să-şi dea seama cine era agresorul ei, apoi părul ei lung i-a zburat de pe faţă şi ce au văzut le-a oprit inima la amândoi.

Era tatăl ei.

Dormise în patul din căruţă, în spatele cuferelor. Şi acum, el părea mai speriat decât ea.

– Târfo, a răcnit în timp ce-şi strângea mâinile în jurul gâtului ei, ţintuind-o de cufere. Târfă trădătoare, furi de la propriul tău tată?

Nu dădea prea multe şanse să-i răspundă. Ea abia mai putea respira. A încercat să-i îndepărteze mâinile, dar el a lovit-o peste braţe şi i-a dat o palmă brutală, înainte de a-şi înfige degetele din nou în gâtul ei, sugrumând-o.

– Încerci să furi de la tatăl tău? a ţipat din nou, nebun de furie. De la mine?

Maysoon încerca disperată să respire. Caii încă goneau cu viteză maximă, urmând curbele naturale ale văii, şi căruţa veche se înclina necontrolat, smucindu-se şi scuturându-se violent, în timp ce roţile subţiri din lemn săreau şi zburau pe deasupra terenului accidentat. Şi-a simţit pleoapele grele, simţea cum leşină, cum lumea se strânge în jurul ei şi cum întunericul o înghite. Apoi una dintre roţi trebuie să se fi lovit de o piatră

mare, căci căruța s-a zguduit violent și a virat la stânga și la dreapta, înclinându-se periculos de mult înainte de a se îndrepta cumva și de a-și continua fuga nebună. Smucitura îl dăduse la o parte pe neguțător de pe ea și-l aruncase într-un colț, eliberându-i gâtul de mâinile lui lacome. A tras câteva guri adânci de aer, cu disperare, și s-a îndepărtat de el, apoi s-a întors să-l privească în față, cu spatele la cai.

Mehmet s-a îndreptat, ținând o mână pe spatele băncuței pentru echilibru.

– Nu știu cum ți-ai imaginat că ai putea să scapi basma curată, a lătrat el în timp ce-și afunda cealaltă mână sub eșarfă scoțând un pumnal curbat. L-a îndreptat spre ea, cu lama la orizontală, la înălțimea ochilor ei. Dar mă voi asigura că nu te vei mai gândi niciodată la așa ceva.

S-a aplecat spre ea, agitând sălbatic pumnalul, cu fața schimonosită de furie. Maysoon se trăgea înapoi cu fiecare lovitură, apărându-se și aplecându-se, abia reușind să se ferească din calea lamei. Apoi a surprins-o cu o altă lovitură urmată de un pumn care a nimerit-o lângă ureche și a prăbușit-o înapoi pe pânza căruței.

Neguțătorul s-a repezit să se cațere deasupra ei din nou, țintuind-o de pânza care acoperea cuferele. Avea o mână încleștată în jurul gâtului ei, în timp ce cu cealaltă ținea pumnalul chiar lângă obrazul ei.

– Păcat. O fată așa frumoasă, a mormăit el în timp ce strângea mai tare mâna pe gâtul ei – și atunci a văzut cum ochii ei au revenit la viață și s-au mărit în timp ce priveau ceva din spatele lui. Fusese atât de prins de moment, încât abia atunci a devenit conștient de tropăitul zgomotos al calului care galopa în lateralul căruței. S-a întors, într-o năuceală curioasă, iar ce a văzut i-a făcut toți mușchii să se contracte de spaimă: Conrad, viu și nevătămat, pe cal, privindu-l țintă. Ținea frâiele în gură, strângându-le cu dinții, lucru care amplifica scânteia demonică din ochii lui. Mehmet a aruncat o privire în stânga pentru a înțelege de ce, dar creierul lui anticipase deja ce urma să vadă: un iatagan, lovind într-un arc de cerc, cu lama tăind carnea de pe gâtul său.

Fața neguțătorului s-a întors șocată și el a scăpat pumnalul și s-a apucat cu mâinile de gât. Sângele țâșnea din el, pentru că inima încă mai pompa, curgându-i pe mâini. Și le-a ridicat la nivelul feței pentru o clipă, holbându-se neîncrezător la ele, apoi ceva a zguduit căruța din nou, un șanț sau un alt obstacol, și roțile s-au aplecat cu totul.

Căruța se smucea sălbatic, aplecându-se greoi într-o parte. Din cauza slăbiciunii, neguțătorul și-a pierdut echilibrul și a căzut într-o rână.

Maysoon a țipat când căruța a săltat și a coborât din nou cu o bufnitură înfundată. Nu putea vedea de ce se lovise, dar, orice ar fi fost, trebuie să fi pricinuit stricăciuni mari, pentru că mersul căruței se schimbase dramatic. Ceva trebuie să se fi întâmplat cu osia sau cu roțile, căci acum se bălăngănea și se hurducăia continuu.

Conrad era încă în plin galop, doar că virase puțin pentru a evita căruța scăpată de sub control. Era acum la vreo doi metri distanță, mergând totuși pe lângă ea. Maysoon l-a văzut uitându-se la roți, apoi privirea lui a întâlnit-o pe a ei.

– A căzut axul, a țipat el. Roata e crăpată, o să iasă în orice clipă. Poți să apuci hățurile? Gesticula disperat cu antebrațul gol, arătând spre cai. Trebuie să oprești caii.

Maysoon a încuviințat și s-a cățărat peste cufere, pe capră. A căutat hățurile, apoi le-a văzut târându-se pe jos, pe mijloc, între cei doi cai.

S-a întors spre Conrad și i-a făcut semn că nu.

– Nu pot ajunge la ele, a strigat ea.

Înainte să mai poată spune vreun cuvânt, căruța deja se aplecase când una dintre roți, cea din față stânga, a sărit. S-a ținut bine în timp ce atelajul s-a lăsat pe o parte și a virat violent. Axurile s-au rupt, iar niturile au ieșit, astfel încât vehiculul s-a răsturnat, aruncând-o pe Maysoon. A încercat să se țină în timp ce căruța se lăsa pe o parte, alunecând pe pământul arid înainte ca osia să se rupă din cauza smuciturilor cailor. Atelajul s-a oprit încet, caii continuând să gonească, bucurându-se de libertate.

Maysoon s-a izbit de pământ, rostogolindu-se de câteva ori până când a aterizat pe spate. Prin ochi încețoșați, l-a văzut pe Conrad sărind de pe cal și

grăbindu-se să ajungă lângă ea.

– Maysoon, a țipat el în timp ce a alunecat în genunchi lângă ea. Ești bine?

Ea nu era sigură. A rămas întinsă la pământ pentru o clipă, cu capul greu, cu corpul zguduit de durere și plin de vânătăi, cu respirația întretăiată, apoi a încercat să se ridice, dar s-a prăbușit din nou pe spate.

– Încheietura, a gemut ea. Cred că e ruptă.

Conrad a ajutat-o să se ridice și a ținut-o de mână blând. Încercând să o miște, ea a simțit o durere ascuțită în tot brațul. Era scrântită sau ruptă, dar în orice caz, nu mai putea să o folosească.

Ea s-a uitat spre el cu un zâmbet amar.

– Acum suntem două jumătăți, a spus ea.

El i-a luat mâna, a sărutat-o ușor, apoi s-a aplecat și a sărutat-o îndelung.

A ajutat-o să se ridice în picioare. Valea era liniștită și tăcută. Nu era nicio adiere, nicio mișcare nicăieri. Soarele abia își făcea apariția de după marginea pantei abrupte și sterpe din dreapta lor. În curând urma să fie mult mai cald.

Căruța zăcea la câțiva metri mai încolo, pe o parte, distrusă, cu o dâră de bucăți de lemn în urma ei. Cuferele căzuseră și se răsturnaseră. S-au apropiat să vadă stricăciunile. Două dintre cufere erau intacte, dar al treilea se desfăcuse, iar conținutul era împrăștiat în jurul lui.

Caii nu se mai vedeau.

– Trebuie să recuperăm caii, a spus ea.

– Sunt de mult pierduți, i-a răspuns Conrad, dezamăgit. N-au niciun motiv să se întoarcă.

Maysoon se pregătea să răspundă când a văzut ceva în spatele lui, la vreo sută de metri. O umflătură cu formă de om. S-a încruntat și i-a făcut semn lui Conrad. S-a întors și a văzut-o și el.

Au mers împreună spre ea. Era cadavrul neguțătorului, contorsionat și acoperit de praf. Au ajuns la el, și au rămas așa în picioare, Maysoon

privindu-și tatăl mort în tăcere. După un moment prelungit, a scos un oftat lung și a spus.

– Acum e rândul meu să-și cer ajutorul să îngrop pe cineva.

Conrad și-a pus brațul pe umerii ei.

– Sigur că da.

A folosit iataganul să sape în pământul uscat. Maysoon l-a ajutat cu mâna bună. El nu a spus nimic la început. Ea părea să aibă nevoie să fie singură cu gândurile ei.

– Mai devreme, când te-am întrebat de ce faci asta, a zis el după o vreme, mi-ai răspuns că, dacă te-aș cunoaște mai bine, aș înțelege. Ce voiai să spui?

Ea a rămas tăcută o clipă.

– Tatăl meu, fratele meu... lucrurile nu au fost întotdeaua așa. Când eram copil, la Konya, duceam o viață bună. Părinții mei erau sufiți buni. Mama mea în special. Ne umplea casa cu grijă și dragoste. Și cred că și tatăl meu era altfel atunci. Încă îmi aduc aminte de ei împreună. Dar după ce ea s-a îmbolnăvit și a murit... totul s-a schimbat. Am plecat din Konya. Am călătorit de colo-colo. Tata a devenit mai nervos și mai rău pe zi ce trecea. Fratele meu a căzut sub vraja ghazilor. Voia să li se alăture. Ideea de a răspândi credința prin puterea sabiei i se pare foarte atrăgătoare. Iar tatăl meu era un om isteț. Putea să vadă din ce direcție bătea vântul. Și-a dat seama că până la urmă musulmanii aveau să cucerească toate aceste pământuri, și voia să se asigure că va fi de partea învingătorilor.

– Și tu nu erai de acord cu ei?

– Tu nu știi nimic despre Rumi. Nu știi ce înseamnă să fii sufit. Și ca ei să-și întoarcă spatele de la ceva atât de nobil, de-a dreptul sublim... nu puteam să stau liniștită și să-i privesc cum se transformă în monștri.

Conrad a încuviințat.

– Nu au primit vestea foarte bine, nu-i așa?

Ea a scuturat din cap, cu fața inundată de tristețe.

– Nu, chiar deloc.

– De ce nu ai plecat? Să fugi, să te duci la Konya poate?

– Nu crezi că am încercat?

Și-a adus aminte de vânătăi și a încuviințat, apoi s-a întins și a mângâiat-o ușor pe față.

– Îmi pare rău că a trebuit să se ajungă la asta.

Ea a închis ochii și s-a lăsat în mâna lui, bucurându-se de ea o clipă. Apoi a sărutat-o și a dat-o la o parte cu blândețe.

– Haide. Avem o treabă de făcut.

Nu era cel mai adânc mormânt, dar trebuia să se mulțumească cu atât. Și Maysoon avea dreptate. Încă mai aveau multe de făcut.

Trebuiau să se ocupe de cufere și de conținutul lor.

Nu le puteau lua cu ei. Aveau doar un cal, cel pe care venise Conrad. Nici nu le puteau lăsa acolo. Și orice urmau să facă, trebuiau să o facă repede. La un moment dat, fratele ei și oamenii lui și-ar fi recuperat caii. Ar fi călărit până în vale și i-ar fi găsit.

Timpul se scurgea.

Apoi Conrad a văzut ceva. În dealul abrupt care se ridica din vale, acum mai ușor de observat în soarele care se înălțase.

Fața dealului era plină de găuri negre.

Peșteri.

Sute de peșteri.

Trebuiau să fie de ajuns.

Le-a luat câteva ore, dar au reușit. Conrad a tăiat câteva bucăți pătrate de un metru și jumătate din acoperământul de pânză, apoi le-a folosit pentru a înfășura părți din conținutul cuferelor pe care le putea duce. Maysoon l-a ajutat să le împartă în încărcături potrivite. A ales una dintre peșterile de mai sus, una care era destul de mare pentru ca el să se poată târî confortabil înăuntru, ascunsă vederii, apoi a aruncat pachetele peste umăr și le-a cărat unul câte unul. A făcut nouă drumuri, dar la sfârșit tot conținutul cuferelor era așezat în siguranță în peșteră, înfășurat într-un strat protector de pânză, ascunse vederii.

Conrad nu era prea mulțumit pentru că trebuiau să abandoneze căruța acolo. Dacă și când fratele lui Maysoon și oamenii săi aveau să o găsească,

puteau să intuiască faptul că încărcătura nu putea fi departe. Pe de altă parte, turcii nu aveau de unde să știe cine i-a atacat, nici cât de mulți atacatori fuseseră. Acționaseră la adăpostul întunericului, și nimeni nu-l văzuse pe el sau pe Maysoon atât de aproape încât să-i poată identifica. Atât timp cât cuferele dispăreau, Conrad credea că erau șanse bune ca turcii să creadă că, oricine i-ar fi atacat, a adus destui cai încât să care cuferele.

Atât timp cât scăpa de cufere.

Ceea ce a și făcut, folosindu-și iataganul să scoată capacele la cele care nu se rupseseră, apoi le-a cărat pe fiecare, pe bucăți, în câte o peșteră. Odată ce a făcut asta, a folosit niște tufișuri uscate pentru a-și șterge urmele spre ambele peșteri.

Puteau în sfârșit să facă o mișcare.

– O să-ți amintești cum să ne întoarcem aici? a întrebat-o.

Maysoon a scrutat valea, înregistrând orice reper care ar fi putut să o ajute să identifice locul. Ochii i s-au oprit pe movilița îndepărtată care era mormântul tatălui ei.

– Nu-ți face griji, a spus ea. N-o să uit locul ăsta. Nu prea curând.

A ajutat-o să urce pe cal, apoi s-a așezat în spatele ei.

– Încotro? a întrebat el.

Trebuiau să găsească mâncare, adăpost, și cai, cămile sau măgari, orice fel de mijloc de transport care să le permită să-și recupereze comoara și să-și încheie călătoria începută. O călătorie care, în condițiile morții lui Hector și a lui Miguel, părea acum îndoielnică.

A făcut semn spre înainte și a spus.

– Spre nord. Sunt comunități creștine acolo, sate mici și mănăstiri săpate în stânci. Ne vor primi.

Conrad i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

– Ei nu trebuie să știe ce ai ascuns în peșterile acelea, i-a spus ea.

Conrad a ridicat din umeri. Avea dreptate.

Și-a îndemnat calul înainte.

S-au îndreptat în galop, lăsând în urmă mormântul tatălui ei, lăsând în urmă comoara pentru care muriseră atâția, neștiind ce să facă de-acum

încolo cu ea.

42

Reilly înainta precaut de-a lungul canionului, urmărind umbra.

Zărise Cherokee-ul prăfuit parcat într-un mic luminiş la marginea drumului, un pic mai ferit de câteva alte maşini. Un indicator ruginit în trei limbi i-a spus că era un loc de întâlnire pentru excursioniştii care porneau să exploreze canioanele Zelve şi-i activase cel de-al şaselea simţ.

Ochii i se chinuiau să monitorizeze peisajul supranatural din jurul său. Era prea mult pentru el – forme neobişnuite care aruncau umbre neobişnuite, forme cu care ochii săi nu erau familiarizaţi, întreaga zonă-ţintă era înţesată de crăpături întunecate şi ameninţătoare pe care le percepea ca o mie de ochi urmărindu-i fiecare mişcare. Se simţea de parcă aterizase într-o pictură de Dali sau teleportat într-un episod din *Star Trek*, şi îi era imposibil să urmărească totul. Totuşi, s-a concentrat pe ansamblu, asigurându-se că vederea periferică îi era în alertă pentru detectarea oricărui semn de mişcare.

Şi-a croit drum printre îngrămădirile de coşuri ale zânelor şi a ajuns până la un câmp de conuri din piatră masive, cuibărite la baza unei stânci înalte. Mici ferestre se iţeau din fiecare dintre ele, vestigii ale unei comunităţi de mult dispărute care locuise acolo. Stânca se înclina lin spre dreapta, dispărând din vedere, ascunzându-se într-un pâlc de migdali. Toată valea era sinistru de tăcută acum, amplificând sentimentul de nelinişte care se năştea în Reilly cu fiecare pas pe care îl făcea prin oraşul-fantomă.

Era aproape să treacă de ultimele conuri de piatră când a zărit mişcare în spatele copacilor. S-a ascuns privirii cât de repede a putut, sărind într-una

dintre uşile casei celei mai apropiate. Şi-a aplecat capul în afară cu grijă, băgând mâna în rucsac după armă – şi ei au apărut. Bărbatul pe care nu-l cunoştea, urmat de Tess şi de prada sa.

Venind spre el.

Fără să-i simtă prezenţa.

Fără să-şi ia ochii de la siluetele care se apropiau, Reilly a ascuns arma între coapsa sa şi peretele de stâncă, a armat-o, şi a ridicat-o. Dacă se îndreptau înapoi spre jeep, trebuiau să treacă prin faţa lui. Ceea ce i-ar fi dat şansa să încheie socotelile – o dată pentru totdeauna.

A privit cum ei au înconjurat conurile, dispărând pe moment după unul dintre ele, pentru ca apoi să reapară în spaţiul dintre alte două. S-a furişat cu grijă de la un con la altul, cu ochii aţintiţi spre Tess şi spre ceilalţi, apropiindu-se câte puţin, cu arma pregătită, ţinută ferm cu două mâini, până când a ajuns cam la treizeci de metri de ei şi a luat în cătare spatele iranianului.

S-a gândit dacă să apese pe trăgaci chiar atunci. Treizeci de metri, vedere liberă – nu i-ar fi fost foarte greu să-l doboare pe nemernic chiar atunci. Şi-a îndreptat mâinile şi a ochit, urmărindu-şi ţinta prin cătarea pistolului automat. Pieptul i s-a contractat în timp ce strângea degetele pe trăgaci. O singură apăsare ar fi fost de-ajuns. O apăsare şi s-ar fi terminat cu jigodia.

Şi niciuna dintre întrebări nu ar primi răspuns.

Nu ar fi aflat cine era cu adevărat. Pentru cine lucra. Ce altceva mai făcuse. Ce altceva mai punea la cale.

Răspunsurile ar fi murit odată cu el.

Reilly a scrâşnit din dinţi, furios. Îşi dorea să apese pe trăgaci. Îşi dorea cu ardoare. Dar nu putea să facă asta. Şi în acel moment de indecizie, în timpul acelor câtorva secunde, oportunitatea a dispărut. Unghiul de vizibilitate se schimbase, iar iranianul se afla acum între el şi Tess, iar un glonţ trimis de pistolul lui Reilly risca să treacă prin el şi să o lovească pe Tess. Trebuia să găsească un alt unghi favorabil şi s-a gândit să-l împuşte în coapsă, ca măcar să-l mutileze...

Apoi și-a dat seama că-l voia viu și a ieșit din ascunzișul său.

– Tess, dă-te la o parte, a țipat el, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

Păși în lateral ca să găsească unghiul liber către iranian și să-l distragă în timp ce-i făcea semn lui Tess să se dea la o parte, împingând un deget către iranian.

– Tu, ridică-ți mâinile ca să le pot vedea. Acum.

Toți s-au întors surprinși. Reilly i-a aruncat o privire scurtă lui Tess și a observat ușurarea care i-a inundat fața, dar nu-și permitea mai mult de atât și și-a întors privirea din nou spre ținta sa.

Iranianul și-a desfăcut brațele puțin, jos, la nivelul taliei. Îl țintuia cu privirea pe Reilly și se mișca și el în lateral, încet, gândind același lucru ca și americanul și încercând să o țină pe Tess într-un unghi vulnerabil.

Reilly a întins palma deschisă spre el.

– Oprește-te chiar acolo și ridică mâinile.

Fă-o, a mormăit el. Tess, dă-te odată la o parte...

Și în clipa aceea, totul a luat-o razna.

Iranianul a sărit pe Tess, prea repede și prea aproape pentru ca Reilly să poată risca să tragă, apucând-o și aruncând-o în fața sa pentru a se apăra. Își ținea brațul drept strâns în jurul gâtului ei, apoi a întins mâna stângă, destul cât Reilly să o vadă bine. Avea un telefon.

– Poartă o bombă, a țipat el. Mâna lui dreaptă a coborât în fața ei și i-a tras cămașa în sus pentru a scoate la iveală cureaua de pânză din jurul taliei ei. Îi împrăștii mațele în tot nenorocitul ăsta de canion dacă nu arunci arma chiar acum.

Sângele zvâcnea în tâmplele lui Reilly.

– O să te omori singur dacă faci asta, a țipat el, realizând că mizase pe o carte proastă.

Iranianul a rânjit.

– Crezi că un musulman credincios ca mine ar avea o problemă să moară pentru cauza lui? Fața i s-a crispat. Pune nenorocita de armă jos sau ea moare, a lătrat el.

Reilly își simțea picioarele țintuite de pământ, cu mușchii mâinii încordați la maximum. A tras aer în piept încet, adânc, și a rotit pistolul în lateral și apoi sus, pentru ca iranianul să-l poată vedea, cu cealaltă palmă deschisă într-un gest liniștitor.

– Pune-i piedica și aruncă-l, i-a ordonat iranianul, făcându-i semn cu mâna lui Reilly să îl arunce spre dreapta. Departe!

Fără să-și ia ochii de la terorist, Reilly a tras piedica. Apoi a azvârlit pistolul într-o parte și l-a privit cum ateriza la aproximativ zece metri de el, căzând înfundat pe pământul bătătorit, cutremurându-se la gândul că va fi probabil mort în curând.

Fața iranianului s-a relaxat, la fel și strânsoarea din jurul gâtului lui Tess. A făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de ea, și în timp ce făcea asta, mâna i s-a afundat liniștită în rucsac.

Rucsacul a căzut înapoi la pământ, iar mâna a ieșit din nou la iveală. Strângea acum un pistol.

– Să saluți virginele pentru mine, a strigat el în timp ce degetul apăsa pe trăgaci.

43

O să-l omoare pe Sean.

Emoţii sălbatice o sfâşiau pe Tess în timp ce ochii urmăreau zborul pistolului şi felul în care acesta a căzut la pământ. În primul rând, e încă în viaţă – nu doar viu, dar acolo, stând în faţa ei, nevătămat. Nu doar asta, dar o salvează, are o armă îndreptată spre nenorocit – şi acum să moară?

Din cauza ei?

Din cauza nenorocitul ei de telefon?

În niciun caz.

Nu putea permite să se întâmple aşa ceva.

În niciun caz, la dracu'.

Cu un ţipăt feroce şi sălbatic, a sărit pe răpitorul ei cu furia nestăvilită a unui prădător captiv. Fără să ţină cont de consecinţe. Fără să se gândească că ar putea să fie făcută ferfeniţă. Dacă era să moară, dacă el urma să apese pe butonul acela, nu urma să plece singură, la naiba.

Pentru el a fost o surpriză totală.

L-a lovit tare, izbindu-se în el dinspre stânga, lovitura laterală dezechilibrându-l şi făcându-l să slăbească strânsoarea chiar când apăsa pe trăgaci. Nu a văzut unde s-a dus glonţul, nu a avut timp să vadă dacă Reilly mai era în picioare, dar simţea că acţionase la timp şi că Sean trebuia să fie bine. Ceea ce a văzut în schimb a fost mâna stângă a iranianului – cea cu telefonul. A văzut-o ridicându-se dintr-un reflex defensiv, chiar atunci când îl lovea, a văzut-o ridicându-se ca să o blocheze, a văzut cum strânsoarea pe mobil a slăbit, a văzut cum telefonul îi zboară din mână şi cade pe jos – şi

în acea milisecundă, a simțit cum i se tare respirația, a simțit cum toată lumea din jurul ei s-a oprit, așteptând explozia, așteptând să-și simtă interiorul făcut bucăți – dar nu s-a întâmplat asta. Ea nu a explodat. Era încă acolo, întreagă, încă acolo să simtă întreaga intensitate a cotului iranianului care s-a înfipt în spatele maxilarului ei în timp ce se prăbușeau amândoi la pământ.

Inima lui Reilly a făcut scurtcircuit când a văzut-o pe Tess acționând.

Inima a preluat controlul, trecând peste ce-i spunea creierul, oprind orice încercare de a gândi și determinându-i picioarele să se miște.

Ceea ce a și făcut – repede, ca un alergător sprintând spre medalia de aur. Sau de oțel, în acest caz. Oțelul dur, călit, al pistolului automat, aflat la șase metri în dreapta lui.

Văzuse telefonul zburând din mâna teroristului, și o văzuse pe Tess prăbușindu-se la pământ odată cu el. Nu avea suficient timp să ajungă la ei și să intervină. Iranianul ar fi fost din nou, foarte repede, în avantaj. Reilly trebuia să-și ia pistolul, repede, și să spere că precizia lui va fi la fel de bună ca în cea mai bună zi a sa la poligonul de trageri. Sau chiar mai bună. Avea o singură șansă sau poate chiar niciuna. Trebuia să o facă să conteze.

Cu picioarele la viteză maximă, a aruncat o privire scurtă în lateral, dar nu a putut vedea mai mult decât cele două corpuri înlănțuite. Și-a aruncat ochii din nou la pământul dinaintea lui, la pistol.

Trei metri.

Doi.

Unul.

A ajuns.

Tess a simțit cum i se zguduie creierul sub impactul loviturii de cot a iranianului, dar a rămas peste el, cu mâinile strânse în jurul încheieturii în care ținea pistolul asemenea fălcilor unui lup turbat.

Trebuia să controleze arma, doar o secundă, știind că Reilly trebuia să se fi pus în mișcare, sperând că va fi lângă ea curând, dar nu a reușit să țintuiască mâna cu pistolul decât câteva clipe înainte ca stânga lui să zboare

spre fața ei și să-i împingă capul. A căzut pe spate, dar nu i-a dat drumul, chiar și-atunci când arma s-a ridicat de pe pământ și s-a rotit spre ea.

În loc să se retragă, s-a surprins pe ea însăși făcând exact contrarul. S-a aplecat în față și i-a tras mâna mai aproape de ea, muşcându-l cât de tare a putut. A auzit cum iranianul a aruncat o înjurătură în timp ce dinții ei se afundau în carnea lui, și a simțit tendoane și cartilaje rupându-se sub mușcătura ei. În frenezia momentului, a văzut cum degetele i se slăbesc de pe pistol, și-atunci l-a mușcat și mai tare. Iranianul a țipat furios și s-a dat în spate, ridicând-o odată cu el în timp ce-și scutura mâna ca să se elibereze. Ea s-a răsucit, simțindu-și gâtul îndoindu-se ciudat, dar a rămas pe loc, cu dinții încă înfipți în carnea lui – apoi pistolul i-a zburat din mână.

A atacat-o din nou cu stânga, cu degetele afundându-i-se în obrazul ei, căutându-i ochii. Durerea era prea mare – trebuia să-i dea drumul. Văzându-se eliberat, a împins-o cu putere în piept. Ea s-a dezechilibrat, căzând pe spate, departe de el, cu ochii săgetând în stânga și în dreapta, căutând arma.

La fel ca și ai lui.

Amândoi au găsit-o în același timp, la câțiva pași în spatele lui. Privirile li s-au întâlnit pentru o fracțiune de secundă, furia din ochii lor fiind mai înfricoșătoare chiar decât arma.

Apoi el s-a pus în mișcare, aruncându-se după pistol.

Reilly a înșfăcat arma de jos și și-a rotit brațele împrejur și în sus, ținându-l cu ambele mâini în poziție de tragere, gata să apese pe trăgaci, analizând instantaneu din privire situația.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost că iranianul și Tess erau la câțiva pași distanță unul de celălalt, și că ea nu mai era în calea lui, ceea ce era bine. Mai puțin bine era că iranianul avea pistolul în mână – și îl îndrepta spre el.

Reilly a tras o rafală și a sărit spre stânga, chiar când un șir de gloanțe au zburat pe lângă el, atât de aproape încât le-a auzit șfichiuind aerul la doar câțiva centimetri de obraz. S-a rostogolit pe sol, îndreptându-se spre cea mai apropiată casă săpată în piatră, apăsând pe trăgaci de fiecare dată când ajungea cu fața spre el, deși știa foarte bine că nu avea prea multe șanse să-l

nimerească, în special din pricina faptului că şi iranianul se lăsase pe vine şi era o ţintă mică. Trebuia doar să-l ţină la pământ destul de mult astfel încât Tess să poată scăpa.

Ceea ce a văzut atunci că ea şi făcea.

Gloanţele au şuierat în urechile lui Tess şi au făcut-o să încremenească – apoi şi-a revenit şi a început să se mişte.

L-a văzut pe Abdülkerim făcându-i cu mâna din spatele unei case conice şi a pornit spre el înainte ca aproape să se împiedice de ceva: rucsacul iranianului. L-a ridicat de mâner fără să se oprească şi a alergat spre bizantinist.

Bărbatul tremura înspăimântat.

– Telefonul, acela e declanşatorul pentru...?

Nici nu putea pronunţa cuvântul.

– Da, l-a repezit ea, crispându-se la fiecare împuşcătură care răsuna în vale.

– Unde e?

– Nu ştiu, a răspuns ea, încă gâfâind. L-a scăpat.

– Vino, i-a spus. Urmează-mă.

A condus-o prin labirintul de case săpate în piatră.

– Unde mergem? l-a întrebat ea.

– Acolo înăuntru, a spus el în timp ce se oprea în faţa unei locuinţe ca toate celelalte. E un oraş subteran. Sub acest sat. Este închis de ani buni din cauza căderilor de pietre, dar trebuie să mai fie accesibil, măcar în parte. Trebuie să cobori repede, vei fi în siguranţă acolo. Mai mult ca sigur nu are semnal telefonul acolo?

Tess a încuviinţat. Avea dreptate.

– În regulă, dar – vii cu mine, nu-i aşa? E mai sigur şi pentru tine.

– Nu, eu... A ezitat, privind în stânga şi în dreapta. Mă duc să aduc ajutoare.

– Ascultă-mă, a insistat ea, apucându-l de umeri, vei fi mai în siguranţă acolo.

A privit-o, cu fruntea îmbrobodită de sudoare, apoi a scuturat din cap.

– Nu pot. Mă duc după ajutoare. Trebuie să cobori acum. Poftim, a spus el, căutând în rucsacul său şi întinzându-i lanterna lui.

Tess a luat-o – şi chiar atunci, Abdülkerim, privind disperat, îi făcea semn să se uite în spate.

– Vine, a ţipat el.

Tess s-a întors, cu mintea blocată de impulsuri contradictorii – şi l-a văzut pe iranian repezindu-se spre ea, l-a văzut cum ridică pistolul, a auzit împuşcătura şi a simţit sângele lui Abdülkerim împroşcându-i obrazul.

Zahed ştia că trebuia să scape de acolo.

Reilly se rostogolea spre adăpost. Odată ajuns acolo, americanul avea posibilitatea să-l ţintească mai bine. Zahed şi-a dat seama că era prea expus dacă ar fi rămas pe loc şi că trebuia să fugă cât mai avea o şansă.

A zărit-o pe Tess fugind cu rucsacul lui – cel în care se aflau codexurile şi cartuşele de rezervă. Pistolul era pregătit să o răpună, dar focul neîncetat al nenorocitului de american îl obligase să se pună la adăpost şi i-a dat şansa să scape.

Acum, el trebuia să facă la fel.

A rămas pe vine, scrutând rapid cu ochii pământul din jurul său, căutând telefonul. L-a găsit repede – departe de casele conice la care trebuia să ajungă ca să se adăpostească, cele în care dispăruse Tess.

Şi atunci a decis să rişte.

S-a rostogolit până la el, trăgând în acelaşi timp câteva focuri şi ajungând la el din trei mişcări. L-a înşfăcat, apoi a respirat adânc să prindă puteri şi a sărit în picioare. A fugit până la cea mai apropiată casă, împroşcându-l pe Reilly cu gloanţe în timp ce sprinta pe pământul bătătorit, ştiind că fiecare glonţ conta acum când nu mai avea cartuşe de rezervă. Chiar când se repezea spre adăpost, una dintre salvele agentului a muşcat din piatră la câţiva centimetri de capul lui, trimiţându-i şrapnele de tuf în obraz, dar în rest a scăpat neatins.

A gonit printre casele conice, cu nervii întinşi la maximum, cu ochii urmărind umbrele schimbătoare. Apoi i-a văzut, la două case în faţă, Tess şi bizantinistul, în faţa intrării întunecate.

Trebuia să o prindă pe Tess. Avea nevoie de cărți și de cartușe, și ea era garanția de care avea nevoie în ceea ce-l privea pe Rilley.

Bizantinistul era mai puțin important acum.

Mai mult o povară, de fapt.

Așa că Zahed a ridicat pistolul și a tras.

Tess a țipat când l-a văzut pe Abdülkerim prăbușindu-se. Sângele i se scurgea din gură, împins afară din gaura din piept.

A întors capul. Iranianul fugea spre ea, și era acum doar la câteva conuri distanță. O frică înnebunitoare a cuprins-o. Dacă Zahed se ridicase și venea spre ea, poate că-și recuperase mobilul.

Într-o sincronizare înfiorătoare, el și-a ridicat mâna – cea cu telefonul – ca să-i arate că exact asta făcuse. Încruntătura lui transmitea un mesaj clar:

Să nu te miști nici măcar un centimetru – că dacă nu...

Ceva s-a rupt înăuntrul ei. Un val de furie a alungat frica făcând-o să aleagă lupta și nu fuga. Mâinile i s-au mișcat spre marginile rucsacului, trăgându-l peste mijloc, astfel încât să-i acopere bomba de sub cureaua de pânză. Chipul i s-a crispat în timp ce-l privea sfidătoare, urmărindu-i reacția de pe față și din pași. Nu s-a văzut decât când ochii i s-au mărit, maxilarul i s-a încleștat și s-a poticnit pentru o fracțiune de secundă. Și a fost destul să-i ofere satisfacția de care avea atâta nevoie.

Dar asta nu schimbase faptul că încă se îndrepta spre ea.

Trebuia să se miște.

I-a mai aruncat o ultimă privire bizantinistului. Sângele se oprise, iar ochii se holbau cuprinși de lucirea morții. S-a forțat să accepte faptul că nu mai putea face nimic pentru el acum – apoi, cu rucsacul încă strâns în jurul mijlocului, a sărit pe ușă.

Știa că trebuia să ajungă în adâncuri, și asta cât mai repede. Casa conică era de fapt o peșteră locuibilă. Lumina vagă care pătrundea înăuntru nu ajungea prea departe. Nu era decât întuneric în fața ei.

S-a năpustit înăuntru.

Reilly s-a rostogolit la adăpost în spatele casei săpate în piatră și a riscat să arunce o privire rapidă la timp să-l vadă pe iranian fugind.

A reușit să elibereze câteva salve, dar a trebuit să se retragă din calea valului de gloanțe pe care iranianul l-a aruncat spre el. A înjurat în gând, rezistând pentru câteva secunde, apoi și-a ițit capul din nou, știind că Zahed nu va mai fi acolo.

Nu mai era.

La dracu'.

Reilly a țâșnit și a fugit după el, sperând din tot sufletul că nenorocitul nu o ajunsese încă din urmă pe Tess.

44

Tess a aruncat o privire rapidă spre interiorul ca de peşteră. Camera fusese scobită în piatra moale, pereţii din jurul ei erau înţesaţi de nişe cioplite, câteva mici, altele destul de mari încât să se poată dormi în ele. Podeaua era plină de tot felul de resturi – un scaun rupt din ratan, foile decolorate ale unui ziar turcesc vechi, câteva sticle de apă şi cutii de suc goale. Nu părea să fi locuit cineva acolo de ani buni.

A zărit nişte scări care urcau în spirală într-un colţ îndepărtat şi s-a îndreptat spre ele, sperând că drumul spre dedesubt era tot acolo – şi picioarele i s-au poticnit de o trapă de lemn care era afundată în podea. A căzut în genunchi şi şi-a trecut mâinile pe deasupra ei, ştergând praful de pe suprafaţa ei denivelată. Avea o balama în lateral. În partea cealaltă, degetele ei au dat de un capăt vechi de sfoară înnodat pe post de mâner, lipit de podeaua de pământ din jurul său.

A smucit de ea şi a deschis trapa. Un nor de praf s-a ridicat dinăuntru, înţepându-i ochii şi gâtul. A tuşit în timp ce-şi îndrepta lanterna în gaura care se căsca în faţa lui. Un set de scări foarte abrupte, cioplite tot în tuf, duceau în jos.

Un zgomot crescând de afară, sunetul paşilor care cădeau zdrobind pământul, apropiindu-se, a făcut-o să se grăbească. Ţinând lanterna strâns într-o mână, a coborât scările cât de repede a putut.

Zahed s-a oprit brusc în afara casei conice, lângă trupul însângerat al bizantinistului.

Nu era nimeni în jur, dar tot nu-i plăcea ideea de a-l lăsa să zacă acolo, așa, atrăgând atenția asupra a ceea ce se întâmplase. Și-a îndesat arma la curea și l-a târât pe Abdülkerim înăuntru, trântindu-l chiar după ușă, departe de privirile oricui ar fi trecut pe acolo.

A văzut trapa deschisă și în colțul îndepărtat scările care duceau în sus. Și-a scos pistolul și a privit prin deschizătura din podea. Nu se vedea nicio mișcare, niciun sunet nu venea dinăuntru. S-a gândit o secundă la asta, apoi s-a îndreptat spre scări și a urcat câteva trepte, ascultând cu atenție. Nu avea nevoie să urce mai mult – putea vedea gunoaiele împrăștiate la baza lor. Nu păreau să fi fost deranjate. Instinctul i-a spus că ea a trecut oricum prin trapă.

S-a grăbit să coboare și a dispărut în gaura neagră.

Tess gâfâia în timp ce străbătea tunelul îngust.

Bateriile din lanterna lui Abdülkerim erau evident pe terminate, iar lumina slăbea vizibil. Știa că nu va mai dura mult, și s-a străduit să mai facă economie stingând lanterna din când în când. O aprindea și o stingea, folosindu-se de ea ca să vadă ce era în imediata ei apropiere, apoi înainta prin bezna totală. Cabluri electrice erau întinse de-a lungul pereților, făcând legătura între becuri. Nu mai trecuse curent prin ele de ani buni, dar era totuși o cale de urmat și Tess a făcut tot posibilul să țină o mână pe învelișul negru și gros de cauciuc al firelor care o conduceau din ce în ce mai adânc în labirintul subteran.

Până acum, când deja lăsase în urmă mai mult de zece caverne și tunele, simțul direcției era total depășit. Habar nu avea unde era. „Orașul subteran” se poate să nu fi fost un oraș cu adevărat, dar era, totuși, uimitor: un furnicar fără sfârșit de camere de toate formele și mărimile, conectate între ele prin tunele cu tavanul lăsat și scări înguste. Nu erau niciun unghi drept și nici vreun colț pe care să-l simtă. În schimb, fiecare margine era rotunjită, fiecare perete și tavan curbate, și totul avea aceeași culoare amorțită, un alb șters ce purta amprenta murdară a trecerii timpului.

Și era îngust. Înnebunitor, sufocant de îngust. Chiar și camerele mari care fuseseră folosite ca spații comune păreau neliniștitor de claustrofobice.

Tunelele şi scările erau cele mai rele. Erau cu puţin mai late decât distanţa dintre umerii ei, şi trebuia să stea cocoşată ca să treacă prin ele. Fuseseră proiectate să fie aşa. Războinicii invadatori – dacă reuşeau să treacă de pietrele de moară plasate strategic şi care puteau fi deschise dinăuntru prin ciocnirea unei pietre mici, cele care blocau accesul la întregul labirint subteran – trebuiau să meargă în şir indian după ce lăsau în urmă scuturile greoaie. Asta îi făcea mult mai uşor de înfruntat. De fapt, întregul fagure fusese construit ca un adăpost genial: erau spaţii de stocare uriaşe pentru mâncare şi nutreţ pentru animale, vinării, fântâni pentru apă şi sisteme de aerisire. Totul fusese proiectat în scop defensiv; până şi coşurile de fum de la căminele lor se ramificau în mai multe braţe mici înainte să iasă la suprafaţă pentru a nu fi observate.

Pe măsură ce avansa mai adânc în pământul scobit, Tess s-a străduit din răsputeri să nu se gândească la faptul că întregul canion de deasupra ei fusese condamnat din cauza solului instabil şi a alunecărilor de pietre. În schimb, a încercat să-şi aducă aminte că exista şi un aspect pozitiv al situaţiei: bomba fixată pe mijlocul ei nu era probabil o ameninţare imediată. Nu era însă suficient ca să-i calmeze nervozitatea, acum când frica ei iniţială fusese înlocuită de una care era şi mai puternică: aceea că nu-şi va mai găsi drumul spre vreo ieşire din acel labirint de piatră şi că nu va mai vedea niciodată lumina soarelui.

După ce a coborât câteva trepte şi a luat-o la dreapta printr-un pasaj foarte îngust, a ajuns într-o cameră mai mare, mai aerisită, care avea trei coloane cioplite rudimentar în centru. Un grajd poate sau o biserică subterană. Nu prea conta. S-a oprit să-şi recapete suflul şi să se gândească. Şi-a dat seama că se afla acum undeva pe la nivelul al doilea sau al treilea, şi ştia că puteau fi mult mai multe sub ea. Nu voia să se aventureze prea departe sub pământ – locul acela era un labirint şi riscul să nu mai găsească drumul de întoarcere la suprafaţă era mare. Totuşi, nu putea ieşi afară încă. Nu până când nu avea să se convingă că iranianul şi telefonul lui mobil nu mai erau o ameninţare.

– Tess!

Strigătul lui Zahed a cutremurat-o, în timp ce ecoul traversa cavernele scobite.

– Nu vreau decât cărţile acelea, a răcnit el. Dă-mi-le şi te las în pace.

Ştia ce făcea. O întărâta, o împingea să facă o mişcare, un zgomot, să-i răspundă – orice care i-ar fi dat de gol poziţia. Mai rău, părea periculos de aproape. Atât de aproape, încât auzea acum zgârieturile pe perete, care se îndreptau spre ea.

Zahed se furişa înainte, de-a lungul cablurilor, simţurile sale antrenate urmărind cel mai mic semn de viaţă.

A presupus că şi Tess a urmat cablurile. Instinctul de supravieţuire i-ar fi dictat-o. Dacă le urmezi până jos, poţi la fel de bine să le urmezi înapoi în sus. Deşi, ea avea un avantaj. Lanterna. Văzuse un licăr slab, aprinzându-se şi stingându-se doar câteva clipe, dar fusese suficient ca să-l atragă ca un radiofar.

S-a gândit să-şi folosească telefonul pentru a lumina calea şi a încercat. Ecranul nu dădea prea multă lumină şi, în situaţia lui, era mai mult un obstacol decât un avantaj. Nu îi arăta prea multe lucruri, dar i-ar fi putut semnala poziţia sa lui Tess. S-a hotărât să nu-l folosească pentru moment. Aşa economisea şi bateria, şi avea nevoie de ea să-i poată contacta pe Steyl şi alte ajutoare când va fi necesar.

A simţit cum trece dintr-un pasaj mai îngust într-un spaţiu mai mare, şi s-a oprit şi a ascultat. Nu putea vedea nimic în jurul său, dar o simţea aproape. Şi-a ţinut respiraţia şi a îngheţat, concentrându-se pentru a-i repera poziţia.

Un rânjet strâmb i s-a întipărit pe faţă în timp ce şi-a strâns pistolul şi l-a îndreptat în faţă.

Apoi a tras un singur foc.

Detunătura a bubuit în cavernă şi focul a zbârnâit pe lângă Tess şi s-a oprit în peretele de undeva din spatele ei. A luat-o total prin surprindere şi nu a putut face altceva decât să ţipe – şi în clipa aceea a auzit paşi alergând spre ea.

Ținând strâns rucsacul, s-a îndepărtat, aplecată, de perete și îndreptându-se spre centrul camerei, înjurând la gândul că se dăduse de gol, chemând în ajutor amintirile despre dispunerea încăperii și sperând că nu se va izbi de una dintre coloane. A simțit cum iranianul vine spre ea, iar întregul corp i s-a crispat anticipându-i lovitura sau, și mai rău, o nouă împușcătură. Apoi un alt sfârșit s-a derulat hiper rapid în mintea ei, astfel încât și-a schimbat imediat traiectoria, și a grăbit pasul, sperând că avea dreptate.

Degetele ei răsfirate au găsit una dintre cele trei coloane pătrate, apoi a ocolit-o și s-a întors puțin, așezând-o între ea și atacatorul care se apropia rapid – și chiar atunci l-a auzit, a auzit piele și os izbindu-se de piatră, apoi un țipăt furios de durere.

Te-am prins, nenorocitule.

Îl determinase să se lovească de coloană, dar nu avea timp să stea să sărbătorească. Trebuia să plece de-acolo. S-a întors spre deschiderea pe care o zărise în partea opusă și și-a desfăcut brațele protectiv, căutând marginea peretelui. Brațele au găsit colțul suprafeței stâncoase și ea a încetinit imediat și s-a afundat în pasaj, mișcându-se cu grijă, pipăind peretele până când a găsit cablurile. Nu se mai punea problema să folosească lanterna. S-a grăbit înainte, atentă să nu facă un pas greșit – apoi l-a auzit din nou.

Mișcare, mai multă grabă, mai intensă de data asta.

Mai furioasă.

Urmărind-o.

Doar că acum, era însoțită de strigătul furios, gutural, al cuiva care fusese păcălit.

Zahed a ricoșat din coloana de piatră și s-a prăbușit ca o păpușă de cârpă. Mâna întinsă o lovise prima, ceea ce i-a acordat o secundă să se ferească și să evite coliziunea frontală.

Totuși, durea îngrozitor. Pieptul său, umărul său, șoldul său, genunchiul său și obrazul său – toate se izbiseră de piatra dură la viteză maximă. Avea un gust metalic în gură și s-a șters cu dosul palmei. Era plină de sânge.

Mintea lui a analizat rapid pagubele. Nu părea să fie nimic rupt, dar vânătăile aveau să-l încetinească în mod sigur și să-i limiteze agilitatea o perioadă. A ignorat durerea și s-a concentrat pe grijile imediate. Pistolul. Îl scăpase în timpul coliziunii.

Fără să se ridice a schițat repede cercuri concentrice măturând pământul din jurul său. Nu i-a luat mult să-l găsească. Ocărându-se pentru greșeala făcută, s-a săltat din nou în picioare, cu urechile ciulite să-și repereze ținta.

A mai scuipat niște sânge și i-a strigat numele cu furie, apoi era din nou pe urmele ei.

– Tess! Unde ești, târfă!

Urletul a reverberat în jurul ei, împingând-o înainte ca vântul în pânze. L-a auzit intrând în pasajul îngust chiar când ea pătrundea în camera de la capătul celălalt.

De data aceasta era mai greu. Nu putea folosi lanterna și nu se mai putea ajuta de cabluri. Nu știa cum arată camera – cât era de mare, cum era dispusă, ce obstacole sau capcane erau acolo. Era la fel de vulnerabilă ca și el. Mai rău, ea era ținta. Trebuia să se deplaseze în liniște, să exploreze fără să scoată niciun sunet. Tot ce trebuia să facă el era să meargă după zgomot, iar în tăcerea mormântală din citadela subterană, chiar și cel mai mic zgomot pe care avea să îl facă ea se amplifica de câteva ori. Ea era la fel de silențioasă precum un solo de percuție dintr-o fanfară ambulantă.

S-a îndepărtat de perete și de cabluri și s-a furișat prin întuneric, orbecăind, cu brațele desfăcute defensiv ca antenele unei insecte, pipăind aerul, atente la orice obstacol. A găsit peretele opus, aproximând lungimea camerei la trei metri. Și-a lăsat degetele să alunece pe suprafața netedă în timp ce avansa, apoi a atins altceva. O nișă joasă în perete, lată de aproximativ un metru și jumătate, care începea la nivelul solului și îi ajungea până la talie.

Știa că sunt tot felul de camere acolo jos: vinării, bucătării, cămări, toate având tot felul de spații cioplite în pereți și podele. Înainte să se poată gândi ce era cea pe care o descoperise, l-a auzit apropiindu-se și a înghețat.

Nu putea risca să continue să se mişte, nu când îl simţea atât de aproape. Nu prea avea de ales. S-a aplecat şi s-a strecurat în nişă, împingându-se înăuntru cât a putut. Nu avea decât jumătate de metru în adâncime.

Apoi a aşteptat.

Abia reuşise să intre când a auzit tropăitul moale al paşilor lui înteţindu-se. Tocmai intrase în cameră. Se simţea de parcă avea păianjeni în stomac şi şi-a lipit spatele de perete.

L-a auzit fugind pe lângă peretele opus.

Până aici, totul bine. Mergi înainte.

El s-a oprit.

Ea nu mai respira.

El nu a scos niciun sunet pentru o perioadă care ei i s-a părut o veşnicie. Şi-l imagina acolo, la câţiva paşi de ea, ascultând cu atenţie, ca o panteră în întuneric. Şi-a simţit fiecare por din corp strângându-se în timp ce s-a făcut cât de mică putea, corpul îi era rigid din cauza tensiunii, plămânii erau disperaţi să respire în voie, cu mintea anticipând un alt şoc – un ţipăt, un glonţ, ceva care să o facă să tresară.

Nu a durat mult până să apară.

– Ştiu că eşti aici, Tess. Te aud cum respiri.

Şi-a simţit inima cât un purice şi s-a pregătit pentru următoarea lui mişcare, repetându-şi, o dată şi încă o dată, că nu-şi putea permite să reacţioneze. S-a concentrat pe auz, folosindu-şi urechile ca un radiolocator.

A auzit un târşâit vag.

Apoi încă unul.

El se mişca.

Încet.

Venea direct spre ea.

45

Tess a simțit tot sângele în tâmple.

Era doar la câțiva pași. Și se apropia.

A devenit complet rigidă. Fiecare mușchi din corp îi era încordat. Nu se punea problema nici să miște un deget. Nici măcar nu clipea. Totul era canalizat spre maxilar, pe care acum îl încleșta strâns. Se aștepta ca el să încerce să o sperie. Avea să o facă, era sigură de asta. Și nu putea să-și permită să se dea de gol încă o dată.

Ea a așteptat, fiecare secundă părând să se întindă ore întregi. Se apropia – era atât de aproape acum încât îi putea auzi respirația. Era controlată, îndulcită, știa ce făcea. Probabil că el respira pe gură, ca și ea. Era mai silențios așa. Dar era încă acolo, la marginea percepțiilor ei. Puțin întreruptă, udă, gâlgâită. Puțin greoaie. Poate din cauză că se lovise de coloana de piatră, spera ea.

Asta, totuși, îi atenua spaima.

Acum putea să-l și simtă. Cumva, deși nu se atingeau, îi putea simți prezența. Era de parcă ar fi avut într-adevăr un radiolocator care-l detectase. A auzit cum degetele lui au atins peretele deasupra scobiturii în care era ghemuită, cel mai vag sunet al unghiilor mângâind roca poroasă. El stătea în picioare chiar în fața ei, pipăind zidul de piatră, la doar câțiva centimetri distanță acum, iar talia lui era aproximativ la nivelul capului ei.

Inima ei o luase la galop, gata să-i sară din piept. Bătăile pe care le simțea în urechi erau asurzitoare, mirându-se că nu le putea auzi și el. Știa că, dacă mâna lui cobora, numai puțin, ar fi găsit scobitura și pe ea.

Nu avea de gând să aştepte să se întâmple aşa ceva.

Singura ei opţiune era să acţioneze prima.

A sărit din poziţia ei ghemuită, izbindu-se în el la nivelul coapselor, împingându-se cu toată puterea pe care şi-o putuse aduna, cu pumnii strânşi pe mânerul lanternei, folosind-o ca un berbec în miniatură şi sperând să-l rănească. L-a auzit mormăind ceva printre dinţi în timp ce-l lovea şi s-a gândit că trebuie să-l fi lovit unde conta. El s-a dezechilibrat şi a căzut pe spate, cu Tess prăvălindu-se peste el, dar reuşind să rămână în picioare. Iranianul şi-a azvârlit braţele furios către ea, şi unul a lovit-o peste obraz, dar ea avea avantajul de a fi deasupra şi s-a retras repede. A scăpat din ghearele lui şi a ţâşnit din cameră înainte ca el să se ridice în picioare. Trebuia să se mişte cât de repede putea, dar nu putea risca să se izbească în ceva. Trebuia să folosească lanterna, doar câteva clipiri care s-o ghideze în timp ce gonea prin labirintul subteran, cu un ochi la cabluri, urmărindu-le, zburând dintr-o cameră în alta, cocoşată, prin tunelurile înguste, stăpânită de panică. Făcea prea mult zgomot pentru a putea auzi dacă el o urmărea sau nu, dar nu-i păsa. Tot ce o interesa era să acopere cât mai mult teren, cât mai repede, şi să pună o distanţă cât mai mare între ei.

Se năpustea afară dintr-un pasaj cu scări când două braţe au apucat-o şi au tras-o înăuntru. I-a scăpat un început de ţipăt înainte ca o mână să se aşeze apăsat pe gura ei şi să-l înăbuşe.

– Ssst, linişteşte-te, a şuierat el, grăbit şi în şoaptă. Eu sunt.

Inima ei parcă a prins aripi.

Reilly.

Reilly a tras-o lângă el, departe de deschizătura din care tocmai ieşise.

I-a ţinut o mână strâns pe gură şi a ciulit urechile în direcţia din care venise. Nu a auzit nimic, dar ştia că nu va dura mult până când iranianul îi va ajunge din urmă.

– Cum m-ai găsit? a şoptit ea.

– Ecranul Blackberry-ului meu şi cablurile alea, i-a răspuns el. Le-am urmat până jos şi am văzut o lumină clipind. Ai o lanternă?

– Da, a spus ea. Iranianul e chiar în spatele meu. Şi e nervos.

Reilly s-a gândit câteva clipe.

– În regulă. Mergi înainte. Eu rămân aici. Nu poate fi mult în urma noastră. Ademenește-l afară. Lasă-l să te urmărească. Îl prind când trece pe aici.

– Ești sigu...

– Du-te, fă-o, a insistat el, îndreptând-o în direcția ieșirii.

A țâșnit înapoi înăuntru, și mâna ei i-a găsit obrazul lui. I-a aplicat un sărut rapid și s-a îndepărtat.

Reilly și-a băgat pistolul la curea și s-a lipit de peretele din spatele deschizăturii, simțind fiori reci de transpirație pe șira spinării la contactul cu roca vulcanică. Nu avea niciun rost să-și irosească muniția pe întuneric, și, în plus, ar fi preferat să-l prindă viu pe iranian. S-a gândit că va fi mai rapid cu două mâini libere, că ar putea să-l rănească mai tare. Lucru care acum era o perspectivă atrăgătoare.

A văzut lanterna lui Tess îndepărtându-se tot mai mult, în timp ce ea se afunda în măruntaiele citadelei.

Apoi l-a auzit.

Mișcare frenetică, apropiindu-se.

Reilly s-a încordat.

Zgârieturile au devenit mai sonore, respirația mai intensă. Iranianul gonea înainte acum, ca un tăvălug. Reilly aproape că-i putea mirosi furia.

A așteptat, corpul crispându-i-se, pregătit pentru confruntare, strângând pumnii, convertind cu ochiul minții fiecare sunet într-o imagine și proiectând-o în întunericul impenetrabil din jurul lui – apoi l-a auzit ieșind din pasaj și a sărit.

L-a lovit în plin, și l-a împins, izbindu-l de perete. Știa că iranianul are un pistol, și brațele i s-au întins automat spre locul în care presupunea că se află mâna care ținea arma. A găsit rapid încheietura dreaptă a adversarului său chiar când iranianul elibera o salvă fulgerătoare care a luminat camera într-o sclipire albă și rece. Reilly a continuat să strângă cu stânga mâna teroristului, lipind-o de perete și izbind-o în mod repetat de tuf în timp ce cu celălalt pumn aplica lovituri feroce capului iranianului. L-a izbit puternic, o

dată, de două ori, auzind cum cartilajul trosnește și sângele curge, așteptând să simtă arma bărbatului căzându-i din mână, dar iranianul se ținea de ea cu încăpățânare. Reilly se pregătea să aplice a treia lovitură când a primit ceva la care nu se aștepta: un genunchi în zona rinichilor, urmat imediat de un upercut fulgerător direct în bărbie. Primul impact l-a făcut să se chircească, iar al doilea i-a scuturat creierul și l-a determinat să-și slăbească strânsoarea pentru o clipă – suficient pentru ca iranianul să-l împingă de pe el cu un strigăt furios.

Pistolul era încă în mâna bărbatului.

Reilly s-a aruncat pe jos și s-a rostogolit chiar când gloanțele mușcau din pământul din jurul lui. Aşchii de tuf s-au desprins și l-au tăiat în timp ce-și scotea pistolul și a tras și el de câteva ori, fără să-și nimerească ținta. Cu urechile țiuindu-i din cauza salvelor asurzitoare, i s-a părut că aude cum adversarul său iese din cameră și l-a urmărit cu câteva gloanțe, dar nu a auzit sunetul bine cunoscut al proiectilului care trece prin piele și os și țipătul de durere aferent.

Mai rău, iranianul se îndrepta acum spre Tess.

Reilly a găsit cablurile și și-a găsit orbecăind drumul înainte, mișcându-se frenetic acum, cu o mână pe fire și cu cealaltă strângând pistolul, cu urechile ciulite pentru a fi sigur că iranianul nu se oprise pentru a pregăti o ambuscadă.

S-a oprit la gura unui alt tunel.

– Nu aș ieși afară în locul tău, a strigat el în întuneric, sperând să repereze poziția oponentului său și să-l împiedice s-o găsească pe Tess. Jandarmii trebuie să fi împânzit canionul până acum și nu te vor lăsa să ieși de aici viu. A așteptat un răspuns, apoi a adăugat: Dacă vrei să trăiești, cea mai bună șansă a ta este să ieși de aici cu mine. Lucrurile pe care le știi ar putea fi foarte valoroase pentru noi.

Nimic.

S-a furișat prin tunel, printr-o altă cavernă, apoi pe scări spre un alt pasaj.

– Vrei să mori, tâmpitule? Asta e?

Tot nimic. Iranianul nu era un începător. Dar, Reilly știa deja asta.

Și-a continuat drumul, printr-o serie de scări spiralate și traversând o altă cameră, și se pregătea să urce prin ceea ce părea un tunel îngust când a auzit-o.

– Aici, a șoptit Tess, din dreapta lui.

Ea a întins mâna și l-a tras spre ea.

– A trecut pe lângă tine?

– Da, a răspuns ea. Când îl strigai. S-a oprit să te asculte, dar nu m-a văzut.

– Ai idee unde suntem?

– Nu. Dar am urcat un pic. Presupun că suntem la vreo două niveluri sub pământ.

– Nu are niciun rost să încercăm să-l prindem aici. E prea periculos, a spus el. Trebuie să ieșim.

– Trebuie să scoatem cureaua asta de pe mine mai întâi, i-a răspuns ea. Nu are semnal aici. Nu pot urca la suprafață, nu cât încă o port.

Reilly și-a simțit stomacul strângându-se.

– Cum e prinsă?

– E un lacăt. La spate. I-a luat mâna și a ghidat-o într-acolo.

Reilly l-a simțit. Părea greu și solid. A tras un pic de el pentru a-l testa, mai mult din frustrare decât din cauză că spera să cedeze.

– O poți răsuci astfel încât lacătul să fie pe o parte?

– Sigur, nu e atât de strânsă. De ce?

– Pot să încerc să trag în el, dar am nevoie de lumină.

Tess a expirat greoi.

– Ești sigur?

– Dacă stai chiar lângă colț, în deschizătura tunelului, pot să îndrept lovitura departe de tine și spre tunel. Chiar dacă ricoșează de pe metal, nu te va răni.

– Ești sigur? a repetat ea. Nu părea să fie convinsă.

– Vreau să o scot de pe tine, a insistat Reilly. Ai încredere în mine. Dar o să am nevoie să aprinzi lanterna. Doar o secundă. O aprinzi și o stingi,

atât. În regulă?

Nu o auzise niciodată să fie speriată. Nu o ştia ca fiind fricoasă.

Dar acum era îngrozită.

A ajutat-o să se aşeze cum trebuie lângă marginea deschizăturii spre următorul tunel. Ea şi-a împins bazinul în afară şi şi-a strâns mâinile la spate. Reilly a aşezat lacătul astfel încât să iasă de după colţul intrării. A ridicat ţeava pistolului lipind-o de lacăt, împingându-l şi mai departe de Tess.

– Eşti gata? a întrebat-o el.

– Ai mai făcut asta vreodată?

– Nu tocmai.

Ea a ridicat din umeri.

– Nu e tocmai răspunsul la care speram.

– La trei. Unu. Doi.

Ea a aprins lumina la trei şi Reilly a apăsat pe trăgaci. Lacătul a explodat cu o pocnitură puternică şi o ploaie de scântei – şi imediat, câteva gloanţe au lovit tuful din jurul lor.

– Înapoi, a ţipat Reilly, trăgând-o pe Tess departe de deschizătura tunelului în timp ce şrapnele de piatră zburau sălbatic în jurul lor.

Apoi l-a auzit – pocnitura moartă a încărcătorului armei, alunecând înapoi după ce scuipase ultimele proiectile.

– Nu mai are muniţie, a strigat Reilly în timp ce smulgea cureaua de pe Tess şi o arunca într-un colţ îndepărtat, apoi a apucat lanterna şi a fugit după el. Haide!

A îndreptat fasciculul în faţă şi l-a zărit pe iranian aplecându-se la ieşirea din tunel şi traversând o altă cameră cavernoasă.

A fugit după el, picioarele zburându-i acum, apropiindu-se de prada sa, având gustul capturii iminente.

Zahed scrâşnea din dinţi în timp ce alerga prin oraşul-fagure.

O blestema pe femeia americană – o blestema pentru că îl atrăsese acolo jos, pentru că îi luase rucsacul şi îl lăsase fără muniţie.

Era timpul să-şi evalueze pierderile şi să iasă naibii de acolo, presupunând că va putea. Nu ştia ce îl aştepta afară. Ştia că povestea cu întăririle lui Reilly trebuia să fi fost o cacealma, dar nu putea să fie sigur de asta. Chiar dacă în canion nu erau prea mulţi turişti, cineva trebuie să le fi auzit disputa armată de mai devreme. Era posibil să fi chemat poliţia. Zona putea deveni rapid un teritoriu ostil, şi nu ar fi fost uşor să iasă de acolo din cauza numărului limitat de intrări şi de ieşiri din canion.

Trebuia să iasă mai întâi.

A străbătut în fugă o cameră comună uriaşă şi a ţâşnit printr-un pasaj sinuos, lumina intermitentă urmărindu-l continuu. Îl ajuta, reflectându-se de pereţi, scoţând la iveală pasaje, acordându-i mici sclipiri de claritate, dar atât timp cât era acolo, el era căprioara din faţa farurilor. Trebuia să iasă din raza ei. Se mişca sălbatic, cât de repede putea, şi nu ştia încotro se îndrepta. Nici nu prea conta acum. Tot ce putea face era să urmeze cablurile, sperând că îl vor conduce înapoi spre intrare.

Îl putea auzi pe Reilly ţinând pasul cu el, nu prea mult în urmă. Trebuia să scape de el. A zărit o scară îngustă şi a urcat treptele câte două. Acestea duceau atât în stânga, cât şi în dreapta. A ales partea dreaptă şi s-a cocoşat să treacă prin pasaj, mişcându-se mai în linişte acum, sperând să-l inducă în eroare pe urmăritorul său şi să mai câştige timp.

Trebuia să facă ceva. Să-l încetinească cumva.

Şi apoi a văzut-o.

La gura tunelului îngust. O margine rotunjită, ieşind din peretele lateral. O zărise când intrase.

Era o trapă de tipul pietrelor de moară. O piatră circulară, de o tonă, cu diametrul de aproximativ un metru şi jumătate. Era menită să ţină invadatorii la distanţă şi putea fi rostogolită pe poziţie foarte uşor prin scoaterea piedicilor de lemn care o ţineau.

– Stai pe loc, nenorocitule.

Zahed s-a întors.

Reilly era acolo, la celălalt capăt al tunelului. Americanul ţinea şi lanterna, şi pistolul îndreptate către el, iar fasciculul luminos îl făcea să

strângă din ochi.

A zărit-o pe Tess în spatele agentului. Ochii lui căutau cureaua, dar nu părea să mai fie la locul ei, iar din privirea ei sfidătoare a înțeles că nu o mai purta.

– Trebuia să te fi omorât la Roma, i-a strigat Zahed lui Reilly, încercând să câștige timp.

– Prea târziu acum, cap pătrat. Lasă pistolul jos.

Ochii lui Zahed au țâșnit spre baza pietrei de moară și înapoi. Piedicile de lemn folosite în trecut de săteni dispăruseră probabil de mult. În schimb, o bucată ruginită dintr-o țeavă de fier, o completare mult mai recentă, ieșea din peretele lateral și ținea piatra pe loc. Părea o soluție rudimentară care fusese aplicată cu decenii în urmă, înainte ca toate acele canioane să fie condamnate și evacuate. Foarte puțini turiști vizitau Cappadocia atunci, astfel că siguranța nu fusese o grijă capitală a autoproclamaților custozi locali ai orașelor subterane.

Ceea ce nu avea nicio importanță pentru el.

– Nu pot să ies de aici cu tine, știi asta, a țipat el în timp ce arunca priviri rapide către țeava de fier, procesându-și opțiunile, evaluându-și șansele.

– E alegerea ta, prietene. Ieși cu mine sau într-un sac de plastic negru, a răcnit Reilly. Pentru mine e totuna.

– Dacă mă gândesc mai bine, știi ce? S-a oprit pentru o secundă, apoi a strigat: Du-te dracului, bucurându-se o clipă de privirea surprinsă de pe fața agentului – și s-a mișcat ca fulgerul. A țâșnit spre dreapta, cu marginea pietrei de moară pe post de scut, și și-a mutat pistolul în mâna dreaptă pentru a-l putea folosi pe post de ciocan.

Și l-a izbit de baza țevii de fier.

Unghiul a fost perfect.

Țeava s-a mișcat, sfărâmând roca moale în care era înfiptă. O a doua lovitură a desprins-o și mai mult.

Tess a strigat ceva, în timp ce Reilly fugea deja spre el, trăgând.

A treia lovitură a fost de ajuns, slăbind țeava – chiar când un glonț tras de pistolul lui Reilly i-a atins mâna expusă.

Reilly a văzut cum iranianul se apleacă într-o parte și își ridică pistolul ca pe un ciocan.

Nu înțelegea ce intenționa să facă – dar știa că nu e bine. Nu putea trage direct spre el, nu cât timp piatra aceea mare îi bloca vederea. Tot ce putea zări era mâna lui, ținând strâns arma goală.

– Piatra de moară, a țipat Tess. E o ieșire.

Reilly s-a năpustit prin tunel de parcă fusese aruncat dintr-un tun, trăgând în timp ce se mișca. A auzit cum mâna dreaptă a lui Zahed izbea în ceva, fiecare lovitură reverberând până la el, cu inima bătându-i în piept puternic. A văzut sângele țâșnind din mâna stângă a adversarului său și l-a auzit mugind de durere. Era la doar câțiva metri de el când discul uriaș de piatră s-a rostogolit dintr-odată din perete. Pământul de sub picioarele sale s-a cutremurat când piatra de moară s-a lovit de peretele opus chiar când ajungea acolo, cu degetele întinzându-i-se instinctiv să o oprească înainte de a le retrage, realizând inutilitatea gestului.

Tunelul era blocat. Complet, absolut blocat.

Reilly a încercat să împingă piatra de moară înapoi, dar aceasta părea înțepenită. Era proiectată să se rostogolească pe poziție pe o pantă, și era prea grea ca să fie dată înapoi de un singur om. Reilly a înjurat cu voce tare și a pipăit-o disperat. Avea o mică deschizătură în centru, de aproximativ zece centimetri pătrați. S-a holbat prin ea, cu un sentiment de nod în gât. Nu putea vedea nimic în partea cealaltă. Totul era învăluit de întuneric.

Apoi l-a auzit. Gemând, înjurând, agonizând din cauza rănii. Ceea ce era plăcut de auzit. Iranianul părea să aibă dureri mari.

După câteva secunde, vocea bărbatului rănit a răbufnit din spatele pietrei.

– Te simți confortabil acolo, Reilly?

Americanul a ridicat țeava pistolului său spre gaură și a răspuns.

– Cum ți-e mâna, onanistule? Sper că nu am făcut o gaură prea mare în viața ta amoroasă, apoi a băgat țeava în gaură și a tras patru gloanțe. Le-a

auzit lovindu-se de pereți, apoi sunetul s-a stins, și l-a auzit din nou pe iranian.

– Nu-ți mai irosi gloanțele și încearcă să găsești o cale de ieșire de acolo. Vocea îi era puternică, dar nu suficient de puternică pentru a masca agonia bărbatului care suferea evident. Nu va fi ușor. Mă gândesc că e chiar imposibil. Dar încearcă. Pentru mine. Fă imposibilul posibil. Și dacă reușești, ține minte. Asta nu s-a terminat. Undeva, cumva, o să te găsesc. Oriunde ai fi. O să te caut, pe tine și pe Tess... și apoi o să terminăm treaba cum ar trebui, ai înțeles?

Reilly și-a înfipt din nou pistolul în gaură și și-a golit cartușul febril, strigând de frustrare, sperând că unul dintre gloanțe va nimeri în carne și os. Iar când ecourile detunăturilor s-au stins, tot ce a mai rămas au fost bâiguielile furioase și pașii care se îndepărtau ai iranianului. Treptat, nu a mai rămas decât o liniște copleșitoare.

46

– Dar cârtiţe? Nu sunt cârtiţe aici jos, nu-i aşa?

– Cârtiţe?

– Ştii tu, a continuat Tess să turuie. Îi era greu să tacă în întunericul apăsător. Cârtiţe. Sau alte creaturi scârboase cu dinţi mari şi gheare. A tăcut o clipă, apoi a adăugat: Dar lilieci? Crezi că sunt lilieci pe aici? Nu suntem departe de Transilvania. Poate au lilieci-vampiri pe aici. Ce zici?

– Tess, ascultă-mă, a spus Reilly calm. Dacă îţi pierzi cumpătul, va trebui să te împuşc. Realizezi chestia asta, nu?

Tess a râs. Era un râs copios, venit mai mult din frică şi nervozitate decât din faptul că i se păruse cu adevărat amuzant. Realitatea situaţiei lor – blocaţi acolo dedesubt, într-un labirint subteran condamnat, la câteva niveluri sub pământ – o copleşea. De obicei ea era mândră să se considere o persoană care nu se panichează prea uşor. Trecuse prin câteva situaţii îngrozitoare, se descurcase şi reuşise să scape. Adrenalina intra, de obicei, în acţiune şi funcţiona pe post de catalizator pentru instinctul ei de supravieţuire.

Acum se confrunta cu o situaţie complet diferită.

Acum părea să fie un sfârşit lent, agonizant şi frustrant. De parcă ar fi fost naufragiaţi în spaţiu fără sfârşitul relativ rapid determinat de lipsa de oxigen.

Era destul cât să înnebunească un om.

Ea pierduse noţiunea timpului pe care-l petrecuseră acolo jos.

Ore, desigur. Câte anume, totuşi, nu putea să spună.

Au încercat să mute piatra de moară la loc, dar era imposibil. Fusese proiectată să fie rostogolită dinăuntru, dar le lipseau pârghiile de lemn pentru a o face. Apoi au căutat peste tot o altă cale de ieșire, urmând păienjenișul de cabluri în toate direcțiile. Folosiseră lanterna cu economie, dar la un moment dat a rămas fără baterii. Apoi au recurs la lumina slabă dată de Blackberry-ul lui Reilly, dar și acesta a murit curând.

Tess știa că asemenea construcții subterane erau uriașe. Estimările privind numărul de persoane care se puteau adăposti în interiorul citadelelor mai mari descoperite variau în limite mari, fiind cuprinse între câteva mii și chiar douăzeci de mii. Ceea ce însemna un spațiu enorm de acoperit. O sumedenie de tunele. Și o sumedenie de fundături.

Știa că nu urmau să plece nicăieri prea curând.

– Și dacă rămânem blocați aici pentru totdeauna?

Reilly a ținut-o strâns, cu brațul trecut după umerii ei.

– În niciun caz.

– Da, bine, dar dacă? a insistat ea, trăgându-l și mai aproape. Serios acum. Ce se va întâmpla cu noi? Vom muri de foame? Sau ne va doborî setea? Ne pierdem cumpătul și o luăm razna? Spune-mi. Trebuie să fi făcut ceva antrenamente pentru asemenea situații.

– Nu chiar, i-a răspuns Reilly. Nu e tocmai genul de lucruri prin care se așteaptă să treci la biroul central din New York.

Întunericul era deplin acum, atât de profund încât era orbitor. Nu era nici cea mai mică sclipire de lumină. Tess nu-l putea vedea deloc pe Reilly, nici măcar fantoma vreunei reflexii venind din ochii lui. Putea doar să-l audă respirând, să-i simtă pieptul urcând și coborând și degetele cum se strâng în jurul ei. Mintea ei a început să rătăcească spre un trecut recent, încolăcită în întuneric cu Reilly, nu prea departe de locul în care se aflau acum.

– Mai ții minte prima noapte? l-a întrebat ea. În cort, înainte să ajungem la lac?

A simțit cum fața lui s-a lărgit într-un zâmbet.

– Da.

– A fost drăguț.

– A fost grozav.

– Mai mult decât grozav. S-a gândit la respectivul moment, retrăindu-l. Îi trezea în interior o căldură care o consola. Întotdeauna am vrut să retrăiesc acel prim sărut, i-a spus ea. Nimic nu se compară cu el, nu-i așa?

– Hai să testăm teoria aia. I-a luat fața în mâini, a tras-o mai aproape și a sărutat-o îndelung și apăsat, un sărut disperat, înfometat, care spunea mai multe decât ar fi putut fi spus vreodată în cuvinte.

– S-ar putea să mă înșel, a zis ea visătoare, într-un final. Sau poate e ceva cu aerul ăsta turcesc. Ce zici?

– Aerul ăsta? Aici înăuntru? Nu e tocmai pe gustul meu, dar, nu mă lăsa pe mine să-ți stric petrecerea.

Gândurile negre și-au făcut din nou loc.

– Nu vreau să mor aici, Sean.

– Nu vei muri aici, i-a spus el. Vom reuși să ieșim cumva.

– Promiți?

– Absolut, la naiba.

A zâmbit – apoi totul i s-a derulat în fața ochilor. Tot ceea ce suferise în ultimele zile, cum ajunseseră acolo. O sumedenie de gânduri disparate, intrând și ieșindu-i din cap.

– Tipul, și-a amintit ea, teroristul. Mi-a spus ceva. Câteva lucruri pe care mi-a zis că trebuie să le cercetez. Spunea că e important.

– Ce anume?

– M-a întrebat dacă am auzit vreodată de Operațiunea Ajax.

Tess nu putea să vadă reacția lui Reilly în întuneric, dar nu avea nevoie. Pauza lui, respirația lui i-au spus tot ce avea nevoie să audă. El știa despre ce era vorba.

– Care era celălalt lucru? a întrebat-o Reilly cu vocea domolită.

– Spunea că trebuie să aflu ce s-a întâmplat în dimineața zilei de 3 iulie 1988.

Reilly s-a oprit din nou, inspirând și expirând profund de data aceasta.

– Ce? l-a întrebat Tess.

– Aș spune că tipul nostru ne zice că e iranian, a răspuns Reilly după o clipă. Și că are niște probleme serioase cu managementul furiei.

– Spune-mi ceva ce nu știu deja.

Lui Reilly i-a scăpat un chicotit.

– Operațiunea Ajax este numele de cod al unui eșec vechi al nostru. Unul major. În Iran, în anii ’50.

Tess s-a cutremurat.

– Au.

Reilly a încuviințat.

– Da. Nu e tocmai cea mai bună ipostază a noastră.

– Ce s-a întâmplat?

– În perioada Primului Război Mondial, britanicii controlau producţia de petrol a Iranului, i-a spus el. Pe vremea când erau un imperiu. Și spoliau efectiv ţara. Încasau toate profiturile din petrol şi le aruncau firimituri localnicilor. Poporul iranian – pe bună dreptate – s-a enervat peste măsură din cauza situației, dar guvernul britanic nu dădea doi bani pe asta și tot refuza să renegocieze înțelegerea. Au continuat așa vreo treizeci, patruzeci de ani, până când iranienii l-au ales pe un tip pe nume Mohammad Mosaddegh prim-ministru. Vorbim despre primul guvern ales democratic al Iranului aici. Mosaddegh a câștigat detașat și a inițiat imediat procesul de recuperare a producției de petrol a țării și de a o naționaliza, una dintre promisiunile făcute compatrioților.

– Pun pariu că britanicii au fost încântaţi de asta, a remarcat Tess.

– Bineînțeles. Mosaddegh trebuia să dispară. Și ghici cine s-a oferit să-i ajute să-l răstoarne?

Tess a făcut o grimasă.

– CIA?

– Bineînțeles. Au făcut pregătiri speciale pentru asta, și au reușit. Au mituit și au șantajat facțiuni din guvernul iranian, din presă, din armată și din cler. L-au denigrat pe tip, și pe toți cei apropiați lui, apoi au plătit bande de tâlhari să mărșăluiască pe străzi cerând arestarea lui. Bietul nenorocit,

care era, de fapt, un patriot altruist, și-a petrecut restul vieții în închisoare. Ministrul lui de externe a terminat-o în fața plutonului de execuție.

Tess a oftat.

– Și l-am pus pe șah în locul lui.

– Da. Prietenosul nostru dictator-marionetă pe care puteam conta ca să ne vândă petrol ieftin și să cumpere armele noastre, vapoare întregi de arme. Tipul nostru își conduce țara cu o mână de fier în următorii douăzeci și cinci de ani, cu ajutorul unei poliții secrete ai cărei membri noi i-am antrenat și care făcem KGB-ul să pară mici copii. Și asta s-a petrecut până în 1979 când ayatollahul Khomeini a canalizat furia iranienilor pentru a-i convinge să se răzvrătească și să-l expulzeze pe șah din țară.

– Și ne-am ales cu o revoluție a Islamului, care ne urăște.

– Cu pasiune, a adăugat Reilly.

Fața lui Tess s-a crispat de frustrare, când o idee a înflorit în mintea ei.

– Mosaddegh nu a fost un lider religios, nu-i așa?

– Nu. Nicidecum. Era un diplomat de carieră, un om modern, sofisticat. Tipul avea un doctorat în drept de la nu știu ce universitate elvețiană. Mullahii care conduc țara astăzi nu-l amintesc niciodată când vine vorba despre lovitura de stat, de exemplu la aniversarea acesteia. Era mult prea secular pentru gusturile lor. S-a oprit, apoi a continuat: Nu exista o republică islamică pe atunci. *Noi am făcut-o să apară.* Înainte să-l fentăm pe tipul ăla, Iranul era democrație.

– O democrație care nu ne convenea.

– Nu e prima oară când se întâmplă și nu va fi nici ultima. E vorba doar despre petrol ieftin... Totuși... Imaginează-ți cât de diferită ar fi lumea acum dacă nu am fi făcut atât de multe atunci, s-a lamentat el.

Ea a procesat informația câteva clipe, apoi a spus.

– Nu sunt sigură că vreau să întreb de 3 iulie.

– Încă un moment epic pentru Unchiul Sam, a mârâit Reilly.

– Spune-mi.

Chiar și în caverna scufundată în întuneric, Tess a simțit cum fața lui Reilly s-a întunecat.

– Iran Air, zborul șase-cinci-cinci, i-a spus el. Decolează din Iran pentru o călătorie de jumătate de oră peste golful Dubaiului. Două sute nouăzeci de pasageri plus echipajul, inclusiv șaizeci și șase de copii.

Tess a simțit înțepătura terorii.

– Cel pe care noi l-am doborât.

– Da.

– De ce? Cum s-a întâmplat?

– E complicat. Transponderul, adică dispozitivul de identificare al avionului funcționa și transmitea codul corect. Pilotul era pe ruta aprobată și era în contact cu controlorul de trafic și vorbea în engleză. Un zbor obișnuit, totul ca la carte. Dar dintr-o grămadă de motive, ai noștri au crezut că era un F-14 care îi ataca și au trimis câteva rachete.

– Știau că e un zbor civil?

– Nu. Nu până nu a fost prea târziu. Nava avea o listă cu toate zborurile locale civile, dar au încurcat fusul orar. Nava funcționa după ora Bahreinului, pe când lista de zboruri arăta ora locală iraniană, care e cu treizeci de minute în urmă.

– Cred că glumești.

– Nu. Și nu e prima oară când se întâmplă. Îți aduci aminte de Cuba și de invazia din Golful Porcilor? Unul dintre principalele motive ale eșecului operațiunii a fost o încurcătură de fus orar. Bombardierii care veneau din Nicaragua trebuiau să primească susținere aeriană de la avioanele noastre de luptă care coborau dintr-o aeronavă de transport. Bombardierii erau sub controlul CIA și foloseau ora zonei centrale. Avioanele de luptă erau dirijate de Pentagon, care era pe ora Coastei de Est. Nu s-au întâlnit niciodată, și toți bombardierii au fost doborâți.

– Iisuse.

Reilly a ridicat din umeri.

– Erori banale, dar unele care nu ar trebui să fie făcute. În cazul avionului iranian a fost vorba de mai multe asemenea greșeli. Navele noastre au sisteme care atribuie coduri potențialelor ținte. Dintr-un motiv sau altul, codul pe care îl primise avionul de pasageri s-a schimbat după ce

a fost înregistrat, şi apoi a fost dat altei aeronave, o altă eroare. Astfel că operatorul de la radar îl vede într-un loc, priveşte în altă parte şi când se uită din nou, vede că e altundeva pe ecran, pare că s-a mişcat incredibil de repede, şi s-a panicat crezând că e un avion de luptă. Pe lângă asta, săgeţile care arată dacă un avion urcă sau coboară sunt foarte greu de interpretat. Operatorul de radar de pe navă s-a speriat şi a crezut că vine în picaj, intenţionând să-i atace. Aşa că a dat alarma şi căpitanul a ordonat lansarea rachetelor. Se pare că tipul era unul dintre aceia uşor iritabili cărora le place să înceapă conflicte. Întâi tragi şi apoi pui întrebări. Comandantul uneia din fregatele care îi însoţea în ziua aia l-a caracterizat ca fiind prea agresiv. Dar a fost un eşec total, unul tragic. Atât nava noastră, cât şi avionul de pasageri se aflau în apele şi în spaţiul aerian al Iranului. Mulţi oameni au murit. Mulţi copii. Merita să ne cerem scuze.

– Scuze pe care nu le-au primit niciodată.

– Niciun cuvânt. Nu ne-am recunoscut niciodată greşeala. Le-am completat rudelor victimelor câteva cecuri, dar nu ne-am asumat niciodată responsabilitatea şi nu ne-am cerut scuze. Şi mai rău, tipii de pe nava aceea au primit medalii. Medalii. Pentru conduită excepţională. Ce zici de asta? Nu este ca o palmă peste ochi? Bush Senior, care era vicepreşedinte pe atunci în administraţia Reagan, chiar a spus: „Nu îmi voi cere niciodată scuze în numele Statelor Unite ale Americii. Niciodată. Nu-mi pasă care sunt faptele.”

– Cuvintele nobile, măsurate, ale unui adevărat om de stat, a spus Tess cu ironie.

– Şi ne întrebăm de ce ţicniţi ca actualul lor preşedinte sunt atât de încântaţi când muşcă din noi şi ne numeşte „Marele Satan”, a adăugat Reilly. Deşi s-au răzbunat până la urmă.

– Când?

– Avionul Pan Am care a fost aruncat în aer deasupra localităţii Lockerbie, i-a spus Reilly.

– Credeam că în spatele acelui atac au fost libienii. Nu şi-au judecat doi agenţi pentru asta, şi unul dintre ei moare de cancer acum sau aşa ceva?

– Nu moare. Și poți uita ce-ai citit. Iranienii au fost în spatele incidentului.

Tess a tăcut o secundă.

– Deci chiar vă dau lecții de istorie la Quantico sau ce? a întrebat ea într-un final.

Reilly a râs sec.

– Câteva. Dar nu e vorba despre asta. Nu e o idee prea bună să-ți pui pe masă toate rufele murdare pentru agenți impresionabili în timpul antrenamentului primar, nu-i așa? Nici pe departe cea mai bună motivație.

– Atunci ce?

– Haide. Acordă-mi puțină încredere. Iranul e un punct sensibil acum. Prioritatea numărul unu. Și trebuie să știu povestea din spate, în special când iranienii încearcă să pună mâna pe arme nucleare.

Tess a încuviințat, reflectând la cele aflate.

– Cum te simți? l-a întrebat ea după câteva secunde. Știind că oamenii răi pe care îi urmăriți ar putea fi rezultatul faptelor noastre?

Reilly a ridicat din umeri.

– Istoria înseamnă un șir lung de țări care s-au distrus reciproc. Suntem la fel de vinovați ca oricare alții, și lupta continuă. Așa că mare parte din ceea ce fac are de-a face cu gestionarea situațiilor de criză generate de greșelile stupide ale altora – de obicei geniile care ne conduc politica externă. Dar asta nu schimbă faptul că nenorociții asemenea prietenului nostru iranian trebuie scoși din peisaj. Trebuie să fac asta, și nu am nicio problemă în a o face. Adică, sigur că tipul are răni profunde, poate că noi suntem cei care au declanșat ceea ce l-a transformat într-un nenorocit... dar asta nu schimbă ceea ce este el acum sau ceea ce a făcut.

Tess s-a încruntat, adâncită în gânduri.

– Crezi că și-a pierdut familia în avionul acela?

– Se pare că da. S-a întâmplat în 1988. Asta înseamnă acum douăzeci și doi de ani. Să spunem că are cam treizeci și cinci de ani acum. Asta îl plasează la începutul adolescenței la momentul respectiv. Nu e o vârstă prea bună să-ți pierzi părinții, dacă asta s-a întâmplat. Asta generează multă ură.

– O, Doamne, da.

Și l-a imaginat pe iranian, ca băiat, căruia i se spune că frații i-au fost uciși. Mintea i-a zburat la Kim și, pentru o clipă, și-a imaginat-o în aceeași situație. Apoi i-a venit o idee în cap care a scos-o din acel peisaj sinistru.

– Voi trebuie să aveți lista pasagerilor din avionul doborât? Și probabil și numele victimelor?

– Există o listă. Cea pe care au folosit-o ca să despăgubească rudele supraviețuitorilor. Dar să aflăm care dintre ei a lăsat în urmă un fiu, într-o țară cu care nu avem relații diplomatice, nu va fi ușor.

– Și chiar și dacă am afla nu ne putem da seama cine este.

– Probabil că nu.

– Nu pari foarte optimist.

Reilly a ridicat din nou din umeri, amintindu-și la ce se gândea în mașină, când Ertugrul îi luase de la aeroport.

– După operațiunea Ajax, de fiecare dată când ne-am confruntat unu-la-unu cu iranienii... am pierdut. Ambasada din Teheran. Elicopterele din deșert. Ostaticii din Beirut. Iran-Contra. Insurgenții din Irak. Chiar și nenorocita de Cupă de Fotbal, în 1998. Am pierdut de fiecare dată.

– Nu și de data asta, totuși, a replicat ea, încercând să creadă ce spunea.

– Așa e, la naiba, a zis el, strângând-o mai aproape de el.

Ea s-a cuibărit la pieptul lui, ascultându-i respirația, și ceva înăuntrul ei s-a mișcat. O furie, o hotărâre, o foame. S-a îndreptat și s-a întors să-l privească, apoi a înaintat și și-a lipit gura de a lui, ridicându-și piciorul ca să stea peste el.

– Hei, a mormăit el.

– Taci, a răspuns ea.

– Ce faci?

– Ce crezi?

Degetele lucrau pentru a-i desface cureaua.

– Ar trebui să ne conservăm energia, a reușit el să îngaime între sărutările ei însetate.

– Atunci nu mai vorbi. Trăgea acum de pantalonii ei.

– Tess, a început el să spună, dar ea l-a întrerupt, strângându-i fața în mâini.

– Dacă o să murim aici, i-a șoptit ea la ureche, contopindu-se cu el în timp ce simțea gustul sărat al unei lacrimi singuratice care i-a curs pe obraz și i-a picurat pe buze, vreau să mor știind că ai un zâmbet mare pe față. Chiar dacă eu nu îl pot vedea.

47

Reilly a fost primul care a tresărit.

Liniştea din jurul lui era ireală, şi i-a luat un moment să-şi dea seama unde era. A simţit-o pe Tess, adormită lângă el pe pământul dur, i-a auzit respiraţia uşoară şi calmă. Nu ştia cât timp trecuse de când adormiseră unul în braţele celuilalt şi nu avea niciun indiciu despre ce moment al zilei ar putea fi.

S-a ridicat, încet, rotindu-şi capul pentru a-l elibera de amorţeala gâtului, conştient că orice mişcare făcea – sunetul hainelor care se ating, cea mai mică zgârietură cu pantoful pe pământul dur – era amplificat mult peste normal. Făcea această cameră de izolare naturală în care se afla să pară şi mai neliniştitoare. S-a frecat la ochi, apoi a privit în jur, mai mult din instinct decât din necesitate, din cauza întunericului infernal din jurul său – şi atunci a remarcat ceva. Ceva ce nu observase la început.

Era o sclipire ciudată în aer, un fel de fosforescenţă, plutind pe pereţii cavernei. Era abia vizibilă, slabă şi fantomatică. La început, nu a fost sigur că era ceva real sau dacă era doar vreun fel de reacţie a retinelor care fuseseră private complet de lumină. A încercat să clipească şi să-şi alunge oboseala, apoi s-a concentrat din nou pe perete.

Era acolo.

O sclipire spectrală de lumină, filtrându-se înăuntru.

De afară.

Speranţa a prins viaţă în el. S-a ridicat şi, cu braţele întinse ca să nu se lovească de eventualele obstacole, a traversat încet caverna. Sclipirea nu era

suficient de puternică să-i lumineze calea, dar se simţea ceva mai confortabil mişcându-se în jur cu ea acolo decât fără ea. Părea să vină dintr-un tunel care ieşea din cavernă, unul pe care el şi Tess, credeau ei, îl inspectaseră. S-a aplecat şi a înaintat prin pasaj, răsfirându-şi degetele ca să poată simţi pereţii din jurul său.

Acestea au găsit o spărtură în peretele tunelului. Era la nivelul taliei, o gaură rotundă cu diametrul de circa un metru. Lumina părea să lunece înăuntru pe acolo. Reilly şi-a trecut mâinile pe lângă ea, lăsându-şi simţul tactil să exploreze. Marginea era de aproximativ jumătate de metru în adâncime. După ea era vid. Un vid care cobora – şi se ridica.

Un puţ.

Reilly s-a aplecat înăuntru să vadă mai bine. Lumina – lumina zilei – se strecura în mod sigur de sus. Dar mai era ceva. Zgomote de jos. Murmurul subtil al apei. Nu un şuvoi. Mai mult o şerpuire liniştită.

A ieşit din gaură, s-a aşezat pe vine, pipăind pe jos. A găsit o bucată de rocă de mărimea unei prune şi a luat-o în mână. S-a aplecat înapoi în deschizătură, şi-a întins braţul şi i-a dat drumul pietrei. După aproape două secunde, şi fără să se lovească de vreo cotitură a puţului a căzut în apă cu un clinchet curat al cărui ecou a urcat până la el.

Ştia că găsise o fântână care culmina într-un fel de gură de aerisire. A ghicit că soarele era probabil într-un unghi în care razele sale intrau în puţ cu destulă putere încât să-şi găsească drumul până în tunel, dar asta însemna că lumina nu va mai fi acolo pentru mult timp. A început să-şi imagineze cum ar putea fi aşezată fântâna. În timpul cercetării lor nu prea fructuoase cu o noapte în urmă, Tess îi povestise despre sistemele de ventilaţie şi de colectare a apei foarte elaborate ale oraşelor subterane, construite astfel încât să le permită sătenilor refugiaţi să stea acolo perioade mai lungi de timp, la adăpost de forţele invadatoare. Puţurile de ventilaţie se extindeau până la marginea de jos a complexului şi erau atât de înguste încât un adult abia putea să se târască prin ele. Aveau porţi şi ţepe încorporate ca să descurajeze musafirii nepoftiţi. Construcţia presupunea şi ca ei să aibă o rezervă sigură de apă potabilă, una care nu putea fi întreruptă sau otrăvită

din exterior. Sătenii săpaseră fântâni care permiteau accesul la izvoarele subterane şi ciopliseră alte puţuri pentru colectarea apei de ploaie de la suprafaţă. Ambele sisteme trebuiau să fie bine ascunse ca să oprească inamicii de deasupra, astfel ca aceştia să nu poată să se târască prin ele sau să le otrăvească.

Reilly s-a gândit câteva clipe. Se îndoia că putea ieşi la suprafaţă printr-un puţ de aerisire. Pe de altă parte, Tess îi spusese că cele câteva fântâni din aşezările subterane erau de obicei legate între ele printr-un sistem de canale. Dat fiind că era mijlocul verii, s-a gândit că ar putea fi o şansă ca nivelul apelor de acolo să fie acceptabil. Ceea ce însemna că poate, doar poate, se putea folosi de fântână să ajungă într-o altă parte a complexului – una care să nu fie izolată de lumea din afară.

A trezit-o pe Tess şi i-a arătat ce găsise. Lucirea începuse să pălească, fără îndoială din cauza mişcării soarelui. Trebuiau să acţioneze repede.

– Merg eu înainte, a spus Reilly. Ciuleşte urechile, poate auzi vreun ajutor venind dinspre tunele.

Mâna ei s-a întins şi l-a prins de braţ, oprindu-l.

– Nu te duce. E apă acolo jos. Dacă nu te mai poţi întoarce sus?

– Nu avem de ales, a spus el. A afişat un zâmbet chinuit, deşi era abia vizibil. E vară. Nivelurile nu pot fi atât de ridicate.

– Te-aş crede, dacă nu ar fi vorba şi de zăpada care se topeşte, prostuţule.

– N-o să păţesc nimic, a asigurat-o el cu un chicotit.

Ea s-a încruntat.

– Codexurile, a spus ea. Dacă e apă... ar putea să se deterioreze. Iremediabil.

– Atunci lasă-le aici.

– S-ar putea să nu le mai găsim niciodată.

Reilly şi-a întins mâna acoperindu-i obrazul.

– Ce e mai important? Viaţa ta sau cărţile alea?

Ea nu a răspuns, dar el a simţit-o încuviinţând vag. Apoi tonul ei a devenit din nou serios.

– Dacă nu-ți găsești drumul înapoi sus?

Reilly aproape că putea vedea sclipirea din ochii ei. Ultimul comentariu era mai greu de contracarat. Avea dreptate. Apoi și-a adus aminte de ceva, și a întrezărit o posibilă soluție pe peretele din spatele ei.

– Cablurile electrice. Ajută-mă să le smulg de pe perete.

Au orbecăit prin pasaje și caverne smulgând cât de multe cabluri puteau. Au reușit să strângă câteva sute de metri și au legat bucățile între ele ca să obțină un fir continuu.

Reilly a luat un capăt și l-a legat de dispozitivele de iluminat din perete. A tras de el, cu putere. Acesta nu s-a mișcat. Dispozitivul în sine părea suficient de solid încât să-i susțină greutatea, iar cablul era rezistent. Veriga slabă era roca moale în care era ancorat dispozitivul. Nu avea de unde să știe dacă va ține sau dacă se va sfărâma. În orice caz, a dat drumul cablului în fântână, apoi Tess i-a întins unealta cu târnăcop și lopată din rucsacul iranianului.

– Ai pistolul. Folosește-l dacă va fi nevoie, i-a spus el.

Tess a încuviințat, încă vizibil incomodată de ideea plecării lui. L-a sărutat apăsat, apoi el a coborât în gaură.

– O să mă întorc, i-a spus.

– Ai face bine să-ți respecți promisiunea, a răspuns Tess, ținându-l strâns de mână câteva secunde, înainte ca în sfârșit să-i dea drumul.

Coborârea, după cum obișnuia să zică instructorul lui Reilly de la Quantico, îți forma caracterul. Forma, dar lent. Și-a croit drum în jos, avansând cu mișcări mici, presând cu picioarele întinse pereții tunelului, încordându-și mușchii pentru a se fixa pe poziție.

Drumul înapoi sus, dacă avea să fie unul, nu urma să fie prea plăcut.

Tunelul nu se lățea, ceea ce i-a permis să ajungă până jos, până când a simțit apa cu piciorul, estimând o coborâre de aproximativ treizeci de metri. A rămas acolo o clipă și și-a tras sufletul, ezitând. Nu avea de unde să știe cât de adânc era canalul. Dacă își dădea drumul să cadă, și dacă apa era prea adâncă să stea în picioare, risca să fie dus de curent și să se înece, dacă în canal nu era și aer deasupra.

Nu prea avea de ales.

A apucat de cablu și, încet, s-a desprins de perete și s-a lăsat în apă. Cablul ținea. A respirat ușurat și, pe rând, cu fiecare mână, s-a lăsat în apă. Izvorul era, în mod surprinzător, rece ca gheața. Surprinzător din cauza căldurii înăbușitoare de afară. Comentariul lui Tess despre zăpada care se topea l-a făcut să zâmbească. A continuat să coboare până apa i-a ajuns la subsuori, apoi picioarele lui au simțit ceva și a dat de pământ solid.

– Am ajuns jos, a strigat el în sus. Pot să stau în picioare în ea.

– Vezi ceva? l-a întrebat Tess.

A privit în josul curentului. Sclipirea palidă de pe suprafața apei se pierdea în întuneric. S-a întors în partea opusă. Era la fel de întuneric.

Inima i s-a strâns.

– Nu, a țipat el, încercând să-și mențină vocea echilibrată.

Tess a tăcut.

– Ce vrei să faci? a întrebat ea într-un final.

El s-a îndepărtat de puț, și a făcut câțiva pași contra curentului, ținându-se strâns cu mâinile de cablu. Era aer între suprafața apei și tavanul canalului. Dacă își îndoia genunchii și mergea ghemuit, putea să se deplaseze împotriva curentului – pentru o perioadă cel puțin. Nu putea vedea cât de departe se continua astfel. A încercat același lucru și în josul curentului. Tavanul era mai scund acolo, și după nici cinci pași, dispărea sub apă.

A strigat în sus spre ea.

– Mă duc să văd dacă mai e vreun puț care iese de aici. În susul curentului se pare că pot să merg.

Tess a tăcut din nou. După o clipă, a zis:

– Noroc, tigrule.

– Te iubesc, i-a strigat el.

– Aproape că mi se pare că a meritat să mă bag în toată încurcătura asta, doar să te aud cum îmi spui așa ceva, a râs ea.

El a tras de cablu și i-a legat capătul în jurul taliei, apoi a început să meargă contra curentului.

Fundul canalului era neted și alunecos, tuful moale, netezit de apă de secole. Trebuia să se miște încet și cu foarte multă grijă și, deși curentul nu era prea puternic, trebuia totuși luat în considerare. Dificultatea consta în faptul că trebuia să-și tot folosească brațele pentru a pipăi tavanul canalului în căutarea altui puț. Fu cât pe ce să-și piardă echilibrul de câteva ori din cauza poziției neobișnuite, dar nu peste mult timp gestul a devenit redundant atunci când tavanul a coborât sub nivelul apei.

Punga de aer dispăruse.

Reilly a rămas acolo timp de o secundă, înghețat, extenuat, cu degetele de la mâini și de la picioare pulsând de durere din cauza efortului constant. S-a holbat în întuneric, gândindu-se ce ar fi însemnat dacă trebuia să-și croiască drum înapoi la Tess fără să fi găsit o cale de ieșire. A înjurat în sinea lui, dorindu-și să-și urle furia și să lovească cu pumnii în pereții ăia nenorociți, dar s-a abținut și a luat aer adânc în piept și a încercat să se calmeze.

A refuzat să se dea bătut.

Trebuia să fie o cale de ieșire.

Nu putea să o dezamăgească pe Tess. Nici nu-l putea lăsa pe iranian să câștige.

Trebuia să meargă înainte.

Și-a umplut plămânii cu aer și a expirat de două ori, apoi a mai luat o gură de aer, și-a ținut respirația și s-a ghemuit sub apă. Apa îi răcea ochii în timp ce se chinuia să privească în față, apoi a țâșnit înainte și a început să înoate împotriva curentului. S-a chinuit să câștige teren, cu brațele și picioarele împingând furios apa, smucindu-și un braț în sus, deasupra capului, făcându-l să lunece pe lângă tavanul canalului, sperând că va găsi o deschizătură care să-i ofere o pungă de aer. Când și-a simțit plămânii gata să explodeze, s-a întors, numărând mișcările pe care le făcea, și a țâșnit la suprafață inspirând lacom aerul din tunel.

Stătea acolo, așteptând să-și regleze respirația, analizând situația. I se păruse că tavanul se ridica puțin în momentul în care trebuise să renunțe și să se întoarcă. Problema consta în faptul că era un pas fără întoarcere dacă

se aventura prin tunel, și trebuia să știe care era acela. La un moment dat, trebuia să se hotărască dacă să continue sau nu – știind că dacă ar fi ales prima variantă, ar fi rămas fără oxigen până să ajungă înapoi la punga de aer. S-a hotărât să vadă cât putea rezista sub apă. A inspirat adânc, apoi s-a scufundat, stând pe loc, dar imaginându-și că înoată, și a numărat câte rotiri de brațe putea face până să trebuiască să iasă la suprafață.

A reușit să facă șaisprezece. Ar fi fost și mai puține dacă ar fi înotat cu adevărat și dacă ar fi trebuit să împingă apa, astfel că le-a redus la paisprezece. Ceea ce însemna că după șapte bătăi sub apă – sau poate opt, sau nouă, dar fiind faptul că drumul de întoarcere ar fi fost mai rapid pentru că s-ar lăsa dus de curent – ar fi trebuit să se hotărască dacă să continue și, posibil, să se înece, sau să se întoarcă. I se păruse că făcuse cam cinci sau șase bătăi în încercarea precedentă, și abia reușise să se întoarcă, deci presupunerea lui părea să fie corectă.

S-a deplasat din nou împotriva curentului și a ajuns până la punctul în care apa atingea tavanul canalului. Cu genunchii depărtați și îndoiți, s-a ghemuit și și-a dat capul pe spate, rotindu-l, astfel că acum atingea tavanul cu fruntea. S-a oprit pentru un moment scurt de odihnă, permițându-le mușchilor să se detensioneze, apoi a luat trei guri de aer, a ținut-o în piept pe a treia și s-a scufundat.

De data aceasta, a încercat să se miște mai repede, lovind cu putere din picioare, cu mâinile dedesubt și fără să caute o pungă de aer pe care știa că nu îl va găsi încă. În timp ce se lupta cu apa curgătoare, în bezna deplină, a numărat fiecare bătaie în minte.

Pulsul i s-a accelerat în timp ce făcea a șasea bătaie.

Apoi pe cea de-a șaptea.

Apoi pe a opta.

Mâna lui s-a ridicat, dar era încă sub apă. Încă nu era aer deasupra lui.

Trebuia să se hotărască. Chiar atunci și acolo. Trebuia să se hotărască dacă să meargă înainte sau să se întoarcă. I se păruse că simțise că tavanul se ridica ultima oară, dar acum nu mai era atât de sigur. Prea multe variabile îi întunecau mintea.

Nouă.
Zece.
A continuat.

48

Plămânii îi luau foc.

Poate aerul curat nu era decât la cinci sau șase bătăi de el. Poate putea să ajungă până acolo – dacă se liniștea. Dar conștientizarea faptului că se putea îneca oricând și a celui că mai avea atât de puțin timp la dispoziție înrăutățea situația. Îi inunda corpul cu adrenalină și îi accelera pulsul într-atât încât plămânii îi erau gata să explodeze.

Pentru o fracțiune de secundă, Reilly și-a imaginat cum ar fi să se înece, dar a alungat repede gândul și s-a străduit mai tare, mișcându-se și mai repede acum. Mâna încă îi luneca pe suprafața netedă a tunelului, căutându-și cu disperare salvarea. Pentru o clipă, i se păruse că tavanul se ridică, imperceptibil, dar destul cât să-i dea speranță, destul cât să îl facă să se lupte și mai tare cu apa – apoi ceva l-a tras înapoi.

Cablul legat în jurul taliei. Ajunsese la capăt.

Mâinile i se mișcau frenetic, luptându-se cu nodul, trăgând și smucind sălbatic până când s-a eliberat din strânsoare. L-a dat deoparte și a luat-o de la capăt, dar realitatea situației a început să-l inunde, făcându-l să înțeleagă că trebuia să moară acum, că voința lui pierdea lupta cu plămânii care trebuiau să inhaleze ceva, orice, inclusiv apă înghețată.

A simțit un val de sânge în creier, o panică ce zvâcnea în fiecare celulă a corpului său și-i sufoca sufletul, și, deși nu era pregătit să renunțe, deși nu voia în niciun caz să moară, nevoia de a respira a fost prea puternică să o poată învinge – și în acel moment de pură teroare, în acea clipă în care viața lui părea că va fi măturată de un șuvoi de zăpadă topită, ceva a ajuns până la

el, un semnal, venind din vârful degetelor sale, alungând spaima cu o sclipire de speranţă.

Răcoare.

Răcoarea aerului care trecea peste pielea lui udă.

Degetele îi ieşiseră la aer.

Constatarea i-a trimis un fior prin corp şi l-a impulsionat să meargă şi mai repede înainte. Şi-a proptit picioarele de fundul canalului şi a făcut câţiva paşi, pipăind tavanul cu fervoare, apa lovindu-se de mâna lui şi tachinându-i simţurile, cu faţa întoarsă în sus holbându-se cu disperare în bezna de deasupra lui – apoi s-a ridicat. Nu mai putea rezista nicio secundă. A ţâşnit la suprafaţă, cu obrazul întors pe o parte sperând că nu se va lovi de roca dură.

A găsit aer. Spaţiul nu era mai mare de câţiva centimetri, dar era de ajuns. A inhalat cu disperare, lăsând aerul să-i şuiere în plămâni, tuşind şi scuipând apa care picura înăuntru, ameţit de oxigen şi de fericire.

Nu s-a mişcat aproape un minut. A aşteptat ca pulsul să i se domolească, şi-a lăsat plămânii să se îmbete cu aer, a lăsat tensiunea să i se scurgă din muşchi. Când a simţit că s-a liniştit, a mai făcut câţiva paşi împotriva curentului, verificând în acelaşi timp tavanul. Se ridica din nou, încet dar sigur. Şi, la distanţă, ca o felicitare pentru un test sadic, o aură circulară de lumină îl chema de pe tavanul canalului, la aproximativ treizeci sau patruzeci de metri mai sus.

Să se strecoare în puţul acela a fost partea cea mai grea a încercării.

Reilly a folosit târnăcopul ca să se ridice sprjinindu-se în el, mişcarea fiind îngreunată de hainele ude. Primele tentative au eşuat când tuful moale în care înfigea târnăcopul s-a sfărâmat sub greutatea lui şi l-a aruncat înapoi în apă, dar a reuşit în sfârşit să se agaţe de o bucată mai solidă şi să se ridice în puţul vertical.

Ca o molie atrasă de lumină, a urcat şi a ajuns într-un pasaj similar cu cel în care o lăsase pe Tess. A găsit cablurile de pe perete şi le-a urmat întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă până când a găsit nişte trepte care duceau în sus.

În sus.

Și-a croit drum înapoi spre gura puțului și a smuls cablurile de pe peretele de lângă ea ca să-și marcheze călătoria de întoarcere, apoi le-a urmat printr-o serie de încăperi și de pasaje care păreau interminabile, zdrobind dispozitivele de iluminat de câte ori le întâlnea pentru a-și găsi drumul înapoi spre puț. Apoi a apărut, mai întâi ca un indiciu al prezenței proprii, apoi crescând rapid, dezvăluind privirii împrejurimile: lumina soarelui, puternică, glorioasă și ademenitoare.

A ieșit la suprafață într-un canion pe care nu-l cunoștea. Nu era nimeni în jur, doar un peisaj sterp și dezolant. Era similar cu cel care îi condusese în orașul subteran – mai multe formațiuni stâncoase care păreau niște incisivi uriași, cu susul în jos, mai multe dealuri ca frișca – dar era un alt canion, de asta era sigur. Și-a folosit târnăcopul să scobească un „X” mare lângă intrarea în locuința de piatră din care ieșise, apoi, asigurându-se că își întipărea în minte fiecare mișcare pe care o făcea și folosindu-se de târnăcop pentru a lăsa semne la fiecare cotitură, s-a împleticit înainte, căutând ajutor.

Un măgar singuratic, legat de un par înfipt în pământ, i-a întrerupt rătăcirea. Apoi scrâșnetul unei voci care îndurase efectele a zeci de ani de nicotină i-a sporit confuzia.

– *Merhaba, oradaki.*

S-a oprit și a scrutat împrejurimile. Nu era nimeni.

– *Işte burada. Buradayım,* a strigat vocea.

A urmat-o în sus și a văzut un bătrân stând pur și simplu acolo, în mijlocul pustietății, cocoțat pe un scaun șubred de lemn, într-o capelă mică ce fusese scobită în peretele stâncos. Bărbatul îi făcea cu mâna, un gest lent și plăpând. Pe măsuța de lângă el erau înșirate câteva cutii de suc, în timp ce un ibric de tablă stătea pregătit pe suportul unei mici lămpi cu gaz.

Bărbatul i-a aruncat un zâmbet aproape fără dinți.

– *Içmek için birşey ister misiniz, efendi?* a întrebat el, arătând spre cutiile de pe masă.

Reilly a scuturat din cap și l-a privit curios o clipă, asigurându-se că bărbatul era într-adevăr acolo și nu un produs al minții sale obosite, apoi s-a grăbit spre el.

Au mai trecut încă trei ore până când a reușit să ajungă înapoi la Tess. Adusese ajutoare, fiul bătrânului și cei doi nepoți ai săi, împreună cu un colac de funie și câteva lanterne.

Nu fusese în stare să le explice unde o lăsase, nu că ar fi știut el însuși. Cea mai sigură cale să ajungă la ea era să meargă pe urme lăsate de el. Cu ajutorul localnicilor, a fost o călătorie mai ușoară decât cea pe care o făcuse singur. Partea scufundată a canalului era singurul obstacol real pe care îl aveau de înfruntat; o găleată, ținută cu susul în jos ca un clopot de scafandru, era singura soluție, dar nu le-a reușit. Reilly luase cu el și singurul lucru pe care știa că Tess se va bucura să-l vadă mai mult decât pe el: o pungă de plastic, una care era destul de mare ca să poată fi închisă etanș, pentru a nu deteriora codexul și documentul lui Hosius.

Rânjetul de pe fața ei în momentul în care a văzut-o i-a confirmat supoziția.

Asta era vestea bună.

Vestea proastă au primit imediat ce au ajuns la intrarea în citadela subterană, cea pe care o folosiseră ei.

Abdülkerim era în continuare mort. Și iranianul dispăruse, din cât se părea.

49

Nu a durat mult până când canionul a fost împânzit de polițiști.

Jandarmeria era în stare de alertă, iar telefonul dat de bătrân polițistului său local i-a adus în grabă. Nu puteau face prea multe. Filtrele instalate pe șosea nu-l scoseseră la iveală pe iranian. Cavaleria ajunsese prea târziu.

Succesiunea de vești proaste – confirmări, de fapt – a continuat. Ertugrul nu supraviețuise rănii de la cap. Keskin, căpitanul unității Özel Tim, era, de asemenea, mort, împreună cu majoritatea oamenilor săi. Trupele care mișunau prin canion erau vizibil înfuriate de baia de sânge de pe munte și își doreau cu disperare să se răzbune, deși asta părea o imposibilitate. Tot ce puteau face era să transporte corpul lui Abdülkerim și să sigileze cele câteva intrări ale așezării subterane în timp ce așteptau sosirea genistului care să dezamorseze detonatorul prins de cureaua-capcană pe care Tess o purtase – asta dacă aveau să o găsească vreodată.

O înștiințare urgentă a fost trimisă polițiștilor locali pentru a contacta toți doctorii și toate unitățile medicale din regiune. Din ceea ce văzuse Reilly, rana iranianului nu părea superficială. Nu era sigur unde îl lovise glonțul, dar știa destul despre împușcături ca să fie sigur că o asemenea rană la mână nu era ușor de tratat. Fără o dezinfectare adecvată, stabilizarea fracturii și antibiotice, probabilitatea ca iranianul să-și păstreze toate cele cinci degete și să-și mai poată folosi mâna era foarte mică. Ar fi avut nevoie de un centru bun de chirurgie și de un chirurg priceput ca să evite un handicap ireversibil.

Un lucru pe care autoritățile turce nu urmau să îl facă era să analizeze codexurile pe care le găsise Tess. Ea nu le vorbise despre cum le găsise în biserica săpată în piatră. A insistat să țină acel mic fragment al chinului lor secret în timpul raportului, și Reilly fusese de acord cu ea.

Odată încheiate formalitățile, au fost conduși la un hotel din apropiere, în așteptarea altor instrucțiuni. Stabilimentul, un labirint de cincisprezece camere ridicat pe o stâncă la marginea unui pârâu, fusese construit peste rămășițele unei mănăstiri. Grajdurile și dormitoarele fuseseră transformate în camere de oaspeți, iar nișele din pasaje fuseseră acoperite cu geamuri și folosite pentru a expune curiozitățile arheologice din trecutul mănăstirii. Reilly și Tess au primit o cameră care fusese cândva o capelă. Lumina palidă de la fereastra mică, solitară, pătrundea prin spațiul întunecat cu o sclipire ireală, care scotea în evidență urmele frescelor vechi de o mie de ani care-i împodobeau pereții scobiți. Tess se opusese inițial ideii de a petrece mai mult timp în împrejurimile care aduceau cu o peșteră, dar purtarea amabilă a proprietarului hotelului și mirosul tocăniței de miel, fasole și roșii a soției acestuia i-au alungat neliniștea.

Întărit de o rezervă constantă de cafea turcească dulce și tare, Reilly a petrecut aproape o oră în biroul proprietarului, vorbind la telefon cu Jansson, Aparo și alți câțiva agenți îngrămădiți într-o sală de conferințe acasă, în sediul biroului din Federal Plaza din Manhattan.

Veștile nu erau bune, dar Reilly nu se așteptase la prea multe din partea lor. Asta era cu mult în afara locului lor de joacă. Dacă aveau să-l găsească pe iranian, asta avea să se întâmple datorită eforturilor autorităților turce și nu ale FBI-ului. Nu aveau nicio informație care să fie relevantă pentru Reilly cu privire la atacul de la Vatican sau asupra celui de la Patriarhia din Istanbul, și nu avea niciun rost să cheme un alt avion teleghidat, nu până când nu aveau să aibă un indiciu despre zona în care se afla Zahed.

Aveau o informație nouă, totuși. Un corp fusese recuperat în Italia, în apropierea unei stațiuni de vară, la munte. A fost identificat ca fiind cel al unui administrator de la un mic aeroport aflat la circa o oră și jumătate est de Roma. Cadavrul bărbatului nu semăna cu nimic din ceea ce autoritățile

văzuseră până atunci. Cuvintele traumatism fizic extrem nu descriau nici pe departe adevărul. Toate oasele îi fuseseră sfărâmate. Au ajuns la concluzia că bărbatul trebuie să fi căzut de la o înălțime mare, ori dintr-un elicopter, ori dintr-un avion. Căzuse, sau fusese aruncat, mai degrabă. Și, dată fiind proximitatea aeroportului față de Roma, au considerat incidentul ca având o posibilă legătură cu atacul terorist de la Vatican. Lucru care, gândea Reilly, se potrivea la fix.

I-a informat despre ceea ce iranianul îi spusese lui Tess despre Operațiunea Ajax și despre avionul de pasageri. Nu a fost surprins când a trebuit să le explice despre ce era vorba majorității agenților care participau la teleconferință. Jansson l-a asigurat că vor cerceta orice informație pe care o aveau referitor la lista de pasageri a avionului prăbușit.

– Ar trebui să te întorci acum, a concluzionat Jansson. Se pare că tipul nostru s-a dat la fund. Cine știe când va acționa din nou. Între timp nu ți-a mai rămas mare lucru de făcut acolo. Lasă Interpolul și pe turci să se descurce și să-și facă treaba.

– Sigur, a mormăit Reilly.

Era prea obosit să se certe și, deși ura să renunțe la vânătoare, știa că Jansson avea probabil dreptate. Dacă nu apărea nimic nou, nu avea niciun motiv să mai stea.

– Întoarce-te la Istanbul, i-a spus vicepreședintele biroului din New York. O să apelăm la ambasadă ca să vă asigure un mijloc de transport.

– Aveți grijă să o puneți la socoteală și pe Tess, a spus Reilly.

– În regulă. Ne vedem când te întorci. Avem câteva lucruri de discutat, a adăugat Jansson oarecum crispat înainte de a încheia apelul.

Lui Reilly nu i-a plăcut cum a sunat asta. În mod evident, Jansson nu avea să treacă cu vederea aventura sa pe cont propriu. Urma să primească un perdaf pe cinste, asta era sigur.

S-a întors în cameră și a găsit-o pe Tess ieșind din baie, după duș, înfășurată într-un prosop alb pufos. Un zâmbet radios i-a luminat fața când l-a văzut, același zâmbet care-i atingea sufletul și reușea întotdeauna să-l aprindă ca o torță. În ciuda a tot ceea ce se învârtea în capul lui, o dorea mai

mult decât oricând și îi venea să o cuprindă în brațe și să petreacă cu ea câteva zile în pat. A tras-o lângă el și a sărutat-o apăsat, bucurându-se de atingerea catifelată a umerilor ei, dar nu a mers mai departe. Era prea multă agitație în mintea lui.

Tess trebuie să o fi simțit.

– Care-i treaba?

Reilly a luat o cutie de coca-cola din frigider și s-a așezat pe pat.

– Nu mare lucru. Tipul nostru a dispărut. Cam asta e.

Tess și-a umflat obrajii și a expirat încet. Și atunci ce facem acum?

– Mergem acasă.

Fața ei s-a întunecat.

– Când?

– Aștept vești. O să trimită un avion care să ne ducă înapoi la Istanbul.

Tess a încuviințat. Apoi a lăsat prosopul să cadă și, în loc să i se alăture în pat, s-a întins după haine.

– Unde te duci?

Tess a luat în mână scrisoarea lui Hosius și a ridicat-o.

– Vreau să știu ce e aici înainte să plecăm.

Reilly i-a aruncat o privire intensă.

– Haide, Tess.

– Relaxează-te, mă duc doar să văd dacă au vreun calculator pe care îl pot folosi. Poate și un copiator. Aș avea nevoie de ajutor să o traduc.

Reilly a studiat-o o clipă, apoi a scuturat din cap.

– Ce-i cu tine și cu cărțile astea? A oftat exasperat. Ți-am vorbit vreodată despre prietenul meu Cotton Malone?

– Nu.

El s-a lăsat pe pernă.

– Un agent grozav. Unul dintre cei mai buni. Cu câțiva ani în urmă, s-a hotărât că avusese parte de destule aventuri cât să-i ajungă o viață. Căuta pace și liniște. Așa că a demisionat, s-a mutat în Copenhaga și și-a deschis un anticariat.

Tess i-a aruncat o privire care însemna că știa spre ce se îndreaptă discuția.

– Și...?

– Zilele în care era un agent guvernamental? Mult mai liniștite.

Tess a rânjit.

– Sunt convinsă. Ar trebui să-l cunosc cândva. Se pare că ar putea avea câteva povești interesante, începând cu cea care i-a dat numele. Până atunci, a spus ea în timp ce ridica documentul și ieșea din cameră, eu am o traducere de făcut.

Reilly a ridicat din umeri și a alunecat în pat.

– Fă-ți de cap, i-a spus el în timp ce se ghemuia între perne, hotărând că mintea și corpul său aveau nevoie de o pauză.

– Sean, trezește-te.

El a sărit auzindu-i vocea, deși ochii îl usturau în semn de protest. Nu realizase că ațipise.

– Cât e ceasul? a întrebat el ameţit.

– Nu contează. Vocea ei era punctată de entuziasm în timp ce a sărit în patul de lângă al lui și-a ridicat foile antice la nivelul feței lui. Le-am tradus. Hosius le-a scris cu mâna lui. În anul 325. În Niceea. La sfârșitul conciliului. Ochii ei dansau în toate părțile, urmărind fiecare reacție de pe fața morocănoasă a lui Reilly. A scris-o el însuși, Sean. Chiar după marea întâlnire.

Mintea lui Reilly era încă în procesul de trezire.

– Așa, și...

Entuziasmul ei i-a acoperit cuvintele.

– Cred că știu ce ducea Conrad în cuferele acelea.

50

NICEEA, PROVINCIA ROMANĂ BITINIA, A.D. 325

Palatul imperial era tăcut.

Marele şi îndelungatul consiliu se încheiase. Săptămâni şi luni de dezbateri aprinse se încheiaseră în sfârşit printr-un compromis. Toţi cei prezenţi semnaseră prevederile convenite şi se întorceau acum la diocezele lor, spre est şi spre vest, pe tot cuprinsul imperiului.

Constantin era mulţumit.

Strălucitor în veşmintele lui imperiale purpurii, împodobit cu o abundenţă ameţitoare de aur şi bijuterii – aceleaşi pe care le purtase şi în prima zi a dezbaterilor, când se adresase clericilor adunaţi acolo, perfect conştient de veneraţia pe care costumul sclipitor le-o inspira –, a privit pe fereastră la oraşul adormit şi a zâmbit.

– Sunt mulţumit, Hosius, i-a spus oaspetelui său. Am realizat multe aici. Şi nu aş fi putut să o fac fără tine.

Hosius, episcopul de Cordoba, a încuviinţat amabil din scaunul său de lângă şemineul mare, clocotitor. Blând şi conciliant prin natura sa, preotul era în a şaptea decadă a vieţii sale. Fuseseră câteva luni grele pentru el, care-i afectaseră atât mintea, cât şi trupul. Asemenea tuturor celor care deţineau funcţii importante în ierarhia bisericească, suferise în timpul persecuţiilor organizate de împăraţii romani. Pielea lui ridată încă mai purta semnele acelor chinuri. Apoi totul s-a schimbat odată cu Constantin. Generalul în ascensiune îmbrăţişase credinţa creştină şi, după ce şi-a consolidat puterea pe tron, a ordonat încetarea reprimării religioase.

Reputaţia lui Hosius obţinuse pentru acesta o invitaţie la curtea imperială, şi, până la urmă, devenise principalul teolog şi consilier spiritual al lui Constantin.

Trecuse mult timp de atunci.

– Aceste dispute, a spus Constantin. Arius, Atanasius, Sabellius şi toţi ceilalţi, ei şi certurile lor meschine... Era Hristos divin sau era o fiinţă creată? Sunt Fiul şi Tatăl din aceeaşi substanţă sau nu? A fost Iisus fiul lui Dumnezeu sau nu? A scuturat din cap, înfuriat de rapoartele – nu le văzuse cu ochii proprii – despre mozaicuri din biserici ariene în care Iisus Hristos era înfăţişat ca un bătrân cu păr alb. Ştii care este adevărata problemă? Bărbaţii aceştia au prea mult timp liber, a spus el, tonul său exprimând o furie reprimată. Ei nu-şi dau seama că, pe lângă faptul că nu există răspunsuri, întrebările pe care ei le tot pun sunt periculoase. De aceea trebuiau opriţi înainte să distrugă totul.

Constantin înţelegea puterea.

Făcuse deja ceea ce niciun împărat înaintea lui nu făcuse: unificase imperiul. Înaintea ascensiunii sale, Imperiul Roman fusese divizat în partea estică şi vestică, fiecare stăpânite de propriul împărat. Trădările şi războaiele teritoriale erau la ordinea zilei. Constantin a schimbat toate acestea. A preluat puterea prin manevre politice iscusite şi o serie de campanii militare geniale, învingându-i pe cei doi împăraţi şi proclamându-se unicul împărat al Estului şi al Vestului în anul 324.

Dar oamenii erau încă divizaţi.

Pe lângă est şi vest, avea multe schisme religioase majore de mediat: păgâni împotriva creştinilor şi, chiar mai dificil, creştini împotriva creştinilor. Căci existau numeroase interpretări ale moştenirii religioase a predicatorului numit Iisus Hristos, şi disputele dintre diferitele grupuri de convertiţi luau turnuri violente. Acuzaţii de erezie erau aruncate în stânga şi în dreapta. Torturile erau din ce în ce mai cumplite. O victimă – Toma, episcopul din Marash – era un caz de-a dreptul înfiorător. I se scoseseră ochii şi i se tăiaseră nasul şi buzele. I-au fost scoşi dinţii, şi mâinile şi picioarele i-au fost tăiate. Fusese ţinut prizonier de torţionarii săi creştini în

Armenia timp de peste douăzeci de ani, fiind mutilat o dată în plus la fiecare aniversare a captivității sale.

Toate acestea trebuiau să înceteze.

De aceea îi convocase Constantin pe toți episcopii și înalții demnitari ai Bisericii de pe tot cuprinsul imperiului în oraș, pentru a participa la primul conciliu general al Bisericii. Peste trei sute de prelați, însoțiți de mulți preoți, diaconi și prezbiteri, dăduseră curs mesajului lipsit de echivoc din epistolele lui. Doar episcopul Romei, papa Silvestru I, nu a participat, trimițându-i pe doi dintre cei mai înalți legați ai săi să-l reprezinte. Pe Constantin nu l-a deranjat absența lui. Împăratul avea deja destui contestatari, dată fiind prezența episcopilor mai autoritari din Răsărit. A fost bucuros să prezideze discuțiile el însuși, să-și rotească marele sceptru pentru a-i face să se așeze la un loc, să ia parte la dezbateri, să participe la disputele privind cine sau ce era cu adevărat Iisus Hristos și ce a făcut el, să se adâncească în discuțiile despre cum vor împărți în jurisdicții peste bogata lui moștenire și să-i facă să cadă de acord.

Asupra a tot.

Constantin era de mult conștient de popularitatea de neoprit a credinței creștine. Mama sa era o creștină dedicată. Cu douăzeci de ani în urmă, fusese martor la Marea Persecuție a lui Dioclețian, când împăratul ordonase ca toate bisericile din imperiu să fie distruse, să fie deposedate de comorile lor, să fie arse scrierile lor, acționând după sfatul oracolului lui Apollo – și l-a văzut eșuând. Remarcase atracția mesajului plin de speranță al creștinismului, și extinderea sa continuă pe tot cuprinsul imperiului. Știa că dacă se va înfățișa drept marele apărător al credinței, în loc să-și imite predecesorii și să devină persecutorul ei, și-ar fi câștigat o mulțime de supuși. Mai mult, ținuturile îndepărtate pe care le cucerise erau locuite de diverse triburi de barbari, de la alemani la picți și vizigoți. Trebuia să găsească o cale să-i unească pe toți.

O religie, comună pentru toți, ar fi reușit să facă asta.

Creștinismul, știa, era acea religie.

Și, după cum descoperise, nici măcar el nu era imun la ea.

S-a gândit la Bătălia de la podul Milvius, care avusese loc cu mai mult de un deceniu în urmă, unde armata sa o învinsese pe cea a cumnatului său, împăratul Maxentius. Văzuse ceva înaintea marii confruntări. Pe cer. Era sigur de asta. Un semn. Semnul *Chi-Rho*, o monogramă construită din două litere greceşti suprapuse – primele litere ale cuvântului *Hristos*. În noaptea aceea visase victoria şi un bărbat – era oare Hristos însuşi? – spunându-i să meargă şi să cucerească în numele acelui semn. Ajunsese să picteze hristograma pe stindardele trupelor sale, şi fusese binecuvântat cu o victorie surprinzătoare care i-a adus o jumătate din imperiul pe care şi-l dorea.

Şi semnul a continuat să-i aducă victorii.

Constantin înţelegea puterea, dar înţelegea, de asemenea, şi puterea mitului. Era adânc înrădăcinat în religie, dezvoltându-se în jurul gânditorilor păgâni şi creştini din Nicomedia, în Imperiul de Est. Ca toţi confraţii săi, căuta sfatul oracolelor şi credea în răsplata pentru pietatea religioasă. După acea bătălie fatidică, şi în timpul campaniilor sale, Constantin a pretins că o mână divină l-a ajutat să obţină victoria. Şi, inspirat de scripturile antice, a ajuns să se considere un mesia – un rege-războinic, unsul lui Dumnezeu, desemnat să conducă poporul pe care-l unise spre o epocă de aur a prosperităţii şi păcii.

Într-adevăr, *In hoc signo vinces*, gândea el. „În numele acestui semn, învinge.” Dar puterea mesajului nu era utilă doar pentru învingerea duşmanilor, ci şi pentru cucerirea inimilor şi a minţilor oamenilor. Şi pentru asta, era o lovitură de maestru.

– Trebuie să apărăm această credinţă, Hosius, i-a spus el episcopului. Trebuie să o protejăm şi să înăbuşim orice schimbări înainte ca acestea să se poată dezvolta. Pentru că această credinţă este cu adevărat de inspiraţie divină. A păşit în jurul camerei, cu faţa străluminată, gesticulând cuprins de entuziasm. Îi primeşte pe toţi, şi e uşor de aderat la ea. Convertiţii nu trebuie să-şi schimbe complet vieţile pentru a fi o parte din ea. Nu trebuie să devină celibatari sau să se întrebe ce pot şi ce nu pot mânca sau să-şi taie bucăţi din bărbăţie ca să fie primiţi. Şi organizarea... ierarhia din cler, biserici, disciplina – toate sunt foarte eficiente în a atrage credincioşi şi a-i

păstra. Dar cel mai important – inspirația ei divină este conținută în mesajul ei. I-a zâmbit oaspetelui său, un zâmbet în care se ghicea o mare satisfacție. Binele și răul, Raiul și Iadul, paradisul etern și damnarea eternă? Răsplata din viața de apoi care să le dea speranță celor care nu au nimic pe lumea aceasta și să-i oprească să se răscoale? Păcatul și nevoia de a înfrâna tentațiile, toate acestea administrate de bărbați cu autoritate divină și introduse în conștiința unui copil încă din ziua în care se naște? A chicotit. E atât de genial concepută și brutal de eficientă, încât nu putea fi creată decât prin intervenție divină. Vreau să spun, imaginează-ți... oamenii aceștia de afară, acești creștini... predecedorii mei și rivalii mei i-au urmărit și i-au omorât la fel cum l-au omorât pe Hristos cu trei sute de ani în urmă. Au fost persecutați, umiliți, întemnițați și scuipați, lăsați să putrezească în carcere pentru că nu voiau să venereze zeii noștri păgâni și să îndeplinească sacrificiile cerute de ei. Au fost învinuiți pentru toate, începând de la foamete până la inundații, femeile lor au fost violate și proprietățile le-au fost confiscate... și totuși se țin cu dinții de credința lor. Luptă în continuare. S-a oprit o clipă, minunându-se de conceptul pe care tocmai îl descria. Asta e puterea. Adevărata putere. Și trebuie să o protejăm dacă vrem să ne folosim de întregul ei potențial.

Episcopul spaniol și-a dres glasul.

– Ați realizat multe, Maiestatea Voastră. Ați oprit persecuțiile împotriva lor. Le-ați făcut numeroase donații și le-ați acordat scutiri de taxe și le-ați dat șansa să facă parte din clasa conducătoare, să prospere și să-și răspândească mesajul.

– Da, a fost de acord împăratul, și credința va transforma acest imperiu în cel mai mare imperiu din istoria omenirii. De aceea nu pot lăsa un asemenea mesaj – o astfel de viziune – să fie compromisă. Revoluționarul blând de acum trei sute de ani este cel care-mi dă putere, el este instrumentul care mi-a permis să unific imperiul și să-mi conduc poporul cu un mandat de la Dumnezeu însuși. Și nu pot lăsa nimic să amenințe acest lucru. Ar fi prea puțin înțelept – și periculos pentru noi toți.

La fel cum partea pragmatică a conducătorului din el era preocupată de dispute, partea superstiţioasă a lui Constantin era la fel de îngrijorată. Îi era frică de faptul că schismele din cadrul Bisericii sunt opera diavolului, şi că o Biserică divizată l-ar putea jigni pe Dumnezeu şi ar putea să-i stârnească mânia. Constantin trebuia să zădărnicească ambiţiile diavolului. Se vedea pe sine ca un succesor al primilor evanghelişti, un bărbat a cărui misiune divină era să protejeze creştinismul şi să răspândească cuvântul lui Dumnezeu în cele mai îndepărtate colţuri ale imperiului şi chiar dincolo de ele.

Un al treisprezecelea apostol.

Trebuia să oprească luptele interne.

De aceea îi invitase pe toţi episcopii din imperiu să vină la Niceea şi le spusese, în termeni clari, că nu vor pleca din palatul imperial până când nu aveau să-şi rezolve disputele şi nu aveau să cadă de acord asupra poveştii pe care o vor predica de la înălţimea amvonului.

O poveste.

O dogmă.

Fără divergenţe.

După multe săptămâni de dezbateri aprinse, au ajuns într-un final la un consens. Au căzut de acord.

Aveau povestea.

Hosius a rămas tăcut câteva clipe, privindu-l pe împărat.

– Mai e o ultimă problemă de discutat, Maiestate, a spus el ezitând.

Constantin s-a întors spre el, curios.

– Da?

– Textele, a continuat Hosius. Ce aţi dori să se facă în privinţa lor?

Împăratul s-a încruntat. Textele... operele infernale care fuseseră cauza multor discordii. Scrieri antice, evanghelii şi reflecţii de la începuturile credinţei, care puneau o grămadă de întrebări.

Întrebări care nu erau bine-venite.

– Ne-am hotărât asupra unei singure ortodoxii, a zis el. Am căzut de acord asupra a ceea ce adevărul evanghelic trebuie să fie de acum încolo.

Nu văd nicio nevoie să continuăm să întunecăm problema.

– Ce vreți să spuneți, Maiestate?

Constantin s-a gândit la asta o clipă, un fior de îndoială coborându-i pe șira spinării.

– Arde-le, i-a cerut sfătuitorului său de încredere. Arde-le pe toate.

Hosius s-a gândit la cuvintele împăratului în timp ce-și privea cei doi acoliți încărcând căruța în grajdul slab luminat.

Înțelegea decizia lui Constantin, era chiar de acord cu ea în multe feluri. Era lucrul cel mai înțelept de făcut. Textele erau, într-adevăr, periculoase.

Hosius cunoștea foarte bine dezbaterile care mușcau din inima credinței. Cunoștea zelul cu care diversele mișcări creștine își disputau punctele de vedere. Doar în ultimul an, împăratul îl trimisese în Antiohia de două ori să medieze asemenea dispute teologice. Și nu fuseseră niște călătorii plăcute.

Dar avea și el propriile îndoieli.

Da, credința trebuia unificată sub o singură viziune. Da, o credință unificată ar fi adus o eră de pace și prosperitate nemaiîntâlnită.

Dar cu ce costuri?

Hosius știa că, odată ce Constantin termina cu asta, creștinismul ar fi semănat mai mult cu credințele păgâne pe care le întrecea, în mod special cu mithraismul și cultul lui Sol Invictus, al Soarelui neînvins, decât cu propriile origini iudaice. Din necesitate. Majoritatea supușilor împăratului erau păgâni. Pentru a-i câștiga, trebuia să-i îndrume cu blândețe spre o nouă religie. Nu-i putea forța să renunțe la toate vechile ritualuri și credințe, unele pentru care erau pregătiți să moară. Chiar împăratul însuși, știa Hosius, încă mai avea îndoieli și, în adâncul său, nu dorea să riște să-i nemulțumească pe vechii zei.

Episcopul putea, de asemenea, să vadă și un alt pericol în ceea ce se întâmpla. Era conștient că Biserica îi dăduse binecuvântarea lui Constantin să-l înlocuiască pe Iisus Hristos ca mesia. Împăratul era acum trimisul lui Dumnezeu și nu Hristos. Era regele-războinic cu susținere divină, bărbatul

care va câștiga cu sabia ceea ce Iisus nu reușise prin intermediul cuvântului. Era exact opusul mântuitorului blând, iubitor de pace, și totuși avea susținerea preoților, diaconilor și episcopilor de pe tot cuprinsul imperiului.

Ceea ce era de-a dreptul periculos.

Dar, dacă Biserica urma să supraviețuiască, avea nevoie de un campion.

Constantin îmbrățișase credința, oprise persecuțiile și făcuse din creștinism religia imperiului unificat. Va aduce o nouă epocă de aur. Și, ca parte din acel plan, transforma vechea cetate a Bizanțului în noua capitală a imperiului, a doua Romă. O capitală care avea drumuri foarte bune, palate magnifice și construcții sublime. Clădiri precum noua bibliotecă imperială, unde o mică armată de caligrafi și bibliotecari se chinuiau să transcrie texte antice de pe papirusurile fragile pe pergamentul mult mai rezistent și să țină flacăra cunoașterii aprinsă.

Și biblioteca avea să mai țină ceva în viață.

Ceva ce Hosius simțea nevoia să păstreze.

A privit cum acoliții au pus al treilea cufăr pe patul căruței și le-au acoperit cu o pânză groasă. S-a crispat de nerăbdare. Urmau să plece în curând, protejați de câteva gărzi, sub acoperământul nopții.

Spera ca trădarea sa să nu fie descoperită niciodată. Chiar dacă ar fi fost, era gata să moară pentru a o proteja.

Nu le putea arde.

Chiar dacă amenințau ortodoxia. Chiar dacă stârneau întrebări periculoase.

Trebuiau păstrate. Trebuiau apărate.

Erau sacre.

Și dacă nu acum, în timpul vieții sale sau al multor alte vieți ale urmașilor săi, va veni totuși o vreme când acestea vor fi citite și studiate fără nicio oprelişte. O vreme în care vor întregi cunoașterea omului despre trecutul său.

Va avea grijă de asta.

51

– Deci Hosius decide că aceste scrieri nu trebuie distruse şi le ascunde într-un loc sigur. Dar cum au ajuns în posesia templierilor?

– Nu ştiu, a răspuns Tess, cu mintea parcurgând diferite trasee în acelaşi timp. Dar cumva, primii templieri care au ajuns la mănăstire, cei conduşi de Everard...

– Cei pe care călugării i-au otrăvit, a intervenit Reilly.

– Da, cumva au intrat în posesia lor. O lumină s-a aprins undeva în labirint şi a atras-o către ea. Asta se întâmpla în 1203. Chiar înaintea jefuirii Constantinopolului, i-a spus ea lui Reilly, cu ochii aprinşi de noua conexiune pe care o stabilise. Şi dacă acolo au fost ţinute tot timpul, la Constantinopol? Dacă cel ce trebuia să le protejeze şi-a dat seama că trebuia să le scoată din ascunzătoare şi să le mute într-un loc sigur înainte ca oraşul să fie împânzit de cruciaţi?

– Cruciaţii – cu alte cuvinte, armata papei.

Tess a simţit un fior.

– Armata papei asediase oraşul. Tocmai prădaseră Zara, un oraş catolic. Locuitorii Constantinopolului trebuiau să se aştepte la o soartă şi mai rea, dat fiind faptul că oraşul era capitala creştinătăţii ortodoxe. Patriarhii ortodocşi şi papii petrecuseră ultimele câteva sute de ani insultându-se şi excomunicându-se reciproc. Nu era nevoie de un prezicător ca să-şi dea seama ce le-ar fi făcut cruciaţii, odată ce treceau de zidurile oraşului. Indiferent dacă papa ştia sau nu că documentele erau acolo, erau în pericol.

– Așa că îi roagă pe templieri să le ducă undeva în siguranță? De ce pe ei?

Tess s-a gândit la linia temporală. O altă lampă s-a aprins, orbitor de luminoasă și irezistibilă.

– Și dacă templierii au fost implicați în asta de la început?

– Ce vrei să spui?

– Cu trei ani în urmă, la Vatican, când l-ai întâlnit prima oară pe Brugnone, acesta ți-a spus că templierii găsiseră jurnalul lui Iisus la Ierusalim. A confirmat ceea ce intuise Vance – că se folosiseră de el ca să-l șantajeze pe papă și astfel deveniseră atât de bogați și de puternici într-un timp atât de scurt. Ei bine... de unde venea de fapt acel jurnal?

– Nu l-au găsit îngropat undeva în ruinele primului Templu al lui Solomon din Ierusalim? Credeam că legenda spune că și-au petrecut primii câțiva ani acolo săpând, și când l-au găsit le-a permis să șantajeze Vaticanul pentru a-i susține și atunci toate donațiile în bani și pământuri au început să curgă.

– Asta am presupus întotdeauna. Dar dacă ne înșelăm?

S-a gândit la originea templierilor care făcea parte din folclorul cunoscut – nouă cavaleri de pe tot cuprinsul Europei care și-au făcut apariția la Ierusalim într-o zi în 1118, parcă de niciunde, și i-au spus regelui că voiau să-i protejeze pe pelerinii creștinii care veneau în număr tot mai mare să vadă nou-cuceritul oraș sfânt. Suveranul le-a dat terenuri întinse pe care să le folosească drept bază, acolo unde se aflase primul Templu al lui Solomon – de unde Cavalerii Templului, sau templieri –, terenuri pe care, se pare, nu le-au părăsit vreme de nouă ani, timp în care se spune că au săpat, căutând ceva care, atunci când l-au găsit, le-a adus bogăția și puterea. Ceva ce Tess credea că descoperise împreună cu Reilly cu trei ani în urmă.

– Oare primii templieri l-au găsit într-adevăr după ce au săpat printre ruinele acelea? a întrebat ea. Sau era doar povestea de acoperire? Dacă jurnalul făcea parte din tezaurul de la Niceea de la bun început?

– Așa că l-au mințit pe papă ca să facă povestea să pară mai interesantă? Mai misterioasă, mai mitică?

– Parțial, a speculat Tess. În felul acesta ar fi păstrat și restul comorii în siguranță. Nu aveau niciun motiv să-i alerteze pe papă și pe acoliții săi cu privire la faptul că existau toate aceste evanghelii și scrieri. De ce să riște totul?

– Dar asta ar însemna că templierii care au fondat ordinul știau de existența comorii de la bun început, a observat Reilly.

– Ceea ce ne face să ne întrebăm, a adăugat Tess entuziasmată, cine erau ei de fapt și de ce au ales să acționeze și să-l șantajeze pe papă atunci când au făcut-o? Îi era greu să țină pasul cu toate implicațiile care apăreau odată cu fiecare nouă conexiune pe care o făcea. Tot ceea ce credea că știa despre originea templierilor – cine erau cu adevărat, de unde veneau, de ce au apărut tocmai atunci, ce doreau de fapt să obțină – era acum pus sub semnul întrebării.

– Când au apărut pentru prima oară pe hartă?

– În 1118. O perioadă destul de agitată, a gândit ea cu voce tare, iar mintea îi luase foc. Era pentru prima oară când papa, liderul Bisericii Catolice și reprezentantul lui Iisus pe pământ, nu mai propovăduia mesajul Lui de iubire și pace. În loc de asta, le cerea credincioșilor să meargă să ucidă în numele lui Hristos, spunându-le că toate păcatele le vor fi iertate și că Raiul va fi al lor dacă aveau să-i măcelărească pe păgâni în numele Crucii. În acel moment, armata lui sacră câștiga. Cuceriseră Ierusalimul, iar musulmanii se retrăgeau în dezordine. Papa era liderul singurei superputeri din zonă, iar lumea era la picioarele lui.

Reilly s-a gândit puțin la cuvintele ei.

– Poate cineva, undeva, a hotărât să creeze o contraputere, a sugerat el. O forță care putea pune în discuție supremația Romei și poate să-i încetinească expansiunea înainte ca totul să degenereze?

Tess a încuviințat, cu ochii pierduți în depărtare.

– Poate că tot ceea ce credeam că știm despre templieri este greșit.

Au rămas tăcuți, lăsând loc ideilor să se dezvolte. Apoi expresia lui Tess și-a pierdut strălucirea inspirată și a părut să se scufunde.

– Pot să înțeleg de ce prietenul nostru iranian a vrut să pună mâna pe comoara lui Hosius. Trebuie să o găsim, Sean. Dacă e acolo undeva, trebuie să o găsim noi primii. Nu putem lăsa niște nenorociți din Teheran să o arunce într-o lume nepregătită.

– Chiar crezi că încă mai poate genera controverse? a întrebat el. În lumea de astăzi? Când oamenii au devenit atât de cinici?

– Nu și în legătură cu asta. Nu în legătură cu Biblia. Sunt două miliarde de creștini în lume, Sean, și mulți dintre ei consideră Biblia ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. *Întocmai cuvintele Lui.* Ei cred că cele douăzeci și șapte de texte care alcătuiesc Noul Testament ne-au fost date de însuși Dumnezeu, ca să ne ajute să ducem vieți mai curate și să obținem mântuirea veșnică. Nu realizează că nimic nu poate fi mai departe de adevăr și că ceea ce numim Biblie a fost de fapt compilat la câteva sute de ani după răstignirea lui Iisus. Dar noi știm altceva. Știm sigur că creștinismul timpuriu a fost foarte divers în credințe și în scrieri. Era compus din comunități împrăștiate cu interpretări competitive despre ceea ce a fost, a predicat și a făcut Iisus, comunități care-și bazau credința pe idei foarte diferite. Și nu după mult timp, au început să se certe în legătură cu cine avea dreptate. În final, unul dintre aceste grupuri a câștigat adunând mai mulți adepți decât celelalte. Și câștigătorii au hotărât care dintre scrierile timpurii erau cele pe care convertiții trebuiau să le respecte, le-au schimbat ca să se potrivească poveștii asupra căreia conveniseră, și i-au etichetat pe toți ceilalți ca blasfemiatori și eretici și i-au distrus. Și-au îngropat competitorii, odată cu credințele și practicile lor, și au rescris istoria întregii lupte. Ei au hotărât ceea ce va fi considerat veritabil, scriptură sacră, și ce nu. Și au făcut o treabă foarte bună. Nu a mai rămas aproape nimic din textele pe care nu le agreau. Singurul motiv pentru care știm că au existat este că sunt menționate ocazional de primii scriitori ai Bisericii, și cele câteva exemplare ale acestor versiuni competitive au fost descoperite din întâmplare, precum evangheliile gnostice găsite la Nag Hammadi în anii ’40.

– Până acum, a spus Reilly.

– Absolut. Și imaginează-ți o clipă ce s-ar fi întâmplat dacă celelalte grupuri de creștini ar fi câștigat lupta. Am fi avut acum o religie cu totul diferită, una care nu ar fi avut prea multe în comun cu ceea ce numim noi astăzi creștinism. Și asta *dacă* ar fi rezistat până în prezent. Pentru că așa ceva era posibil, chiar probabil, dacă creștinismul nu lua forma pe care a luat-o, povestea primitoare, supranaturală, a morții și învierii și mântuirea eternă, care a preluat elemente din toate religiile practicate în imperiu într-un pachet nou care se potrivea tuturor – mithraism, Sol Invictus, o imaculată concepție, învierea trei zile mai târziu, ziua soarelui și duminica, 25 decembrie – și care i-a permis să se dezvolte într-un mod organizat și să devină religia oficială a Imperiului Roman... Constantin poate că nu ar fi îmbrățișat-o. Poate că nu ar fi fost în stare să-și convingă supușii păgâni să o accepte, și lumea noastră ar fi fost foarte diferită astăzi. Fără creștinismul ca piatră de temelie, civilizația occidentală s-ar fi dezvoltat în moduri pe care noi nici nu ni le putem imagina. *Și totul se reduce la textele sacre pe care părinții fondatori le-au ales ca bază pentru biserica lor.* Pentru că asta este de fapt esența fiecărei religii, nu? Scriptură. Texte sacre. O poveste, un basm, o istorie mitică pe care cineva a scris-o cu al dracului de mult timp în urmă.

– Dar acele grupuri creștine timpurii care erau în competiție erau foarte, foarte diferite. Și evangheliile lor, scriptura lor, prezintă o desfășurare de evenimente foarte diferită și un set de credințe foarte diferite de cele din Noul Testament. Unele îl descriau pe Iisus ca un predicator asemenea lui Buddha și ale cărui secrete aveau să fie revelate câtorva inițiați aleși pe sprânceană. Alții îl consideră un lider revoluționar care urma să elibereze săracii de sub opresiunea romană prin forță. Unii spuneau că Iisus era un ghid inspirat de divinitate pe drumul spre iluminarea spirituală, care propovăduind tot felul de lucruri New Age precum, *Ai văzut Duhul, ai devenit Duh. Ai văzut Hristosul, ai devenit Hristos. Ai văzut Tatăl, vei deveni Tată.* Au păreri radical diferite cu privire la întreaga dezbatere uman-divin despre Iisus și despre cum putem obține mântuirea – deși de obicei aceasta se reduce la înțelegerea cuvintelor lui Hristos și la descoperirea

adevărului despre sinele nostru divin fără să avem nevoie de preoți sau biserici ori de ritualuri canibalistice ciudate ca mâncatul trupului lui Hristos și băutul sângelui Lui. Și fanii evangheliilor non-canonice îți vor spune că acestea le preced pe cele patru care sunt în Biblie. Vor susține – și sunt multe dovezi în sprijinul afirmațiilor lor – că cele patru evanghelii canonice au fost mult modificate și adaptate pentru a susține construcția unei biserici organizate în numele Lui și pentru a justifica ierarhia de episcopi, preoți și diaconi și pentru a le da putere asupra adepților lor ca moștenitori legitimi ai apostolilor – și asta e partea cheie – singurii furnizori ai mântuirii eterne. Ceea ce au și obținut. Exclusivitate. Amintește-ți că, înaintea creștinismului, oamenii din Imperiul Roman venerau tot felul de zeități. Nimeni nu avea nicio problemă cu asta. Era o foarte mare toleranță și respect, și conceptul de erezie și credința în „dumnezeul corect” – ortodoxia – nu exista. Nu era niciun păcat de care trebuia să ne salvăm. Doar în creștinism găsim ideea că credința unui om contează, chiar foarte mult, pentru că viața lui eternă depindea dintr-odată de asta.

Puriștii și apărătorii inveterați ai Bibliei îți vor spune, pe de altă parte, că orice nu se conformează celor patru evanghelii canonice are o origine dubioasă. Vor spune că trebuie să fi fost scrise *după* cele patru evanghelii care sunt în Biblie, și îți vor spune că autorii fuseseră „corupți” de influențe gnostice. Îi etichetează drept „eretici”. Știi ce înseamnă cuvântul? *Alegere*. La propriu. Asta e rădăcina lui etimologică. Înseamnă doar cineva care alege să creadă în altceva. Ei au decis care scrieri erau sacre și care erau „eretice”.

Chestia este că, în momentul de față, nu știm sigur care dintre aceste două părți are dreptate. Nu știm care dintre scrieri sunt cele „corupte”. Totul e teorie și conjectură – pentru că ne-au parvenit atât de puține. Nu știm sigur când au fost scrise evangheliile după Matei, Marcu, Luca și Ioan, și nici în ce ordine. Nu știm. Nu știm sigur cine le-a scris, dar știm că nu a fost niciunul dintre ei – în primul rând nu sunt scrise la persoana întâi, și știm că au fost scrise cu mult după ce aceștia muriseră. Dar ni se spune că sunt adevărate, ni se spune că sunt cele care relatează povestea adevărată a lui

Iisus și a predicilor sale și că orice se abate de la ele este fals. Dar nu există nicio dovadă în acest sens. Și există al naibii de mult material care să o pună sub semnul întrebării. Cei mai buni cărturari biblici din lume au găsit referințe la multe alte scrieri, alte evanghelii care nu au fost niciodată găsite, dar care le-ar putea contrazice pe cele din Biblie – aproape cincizeci, la ultima numărătoare. Asta înseamnă cincizeci de alte evanghelii pe care n-am avut niciodată șansa să le citim, și astea sunt doar cele despre care știm. Și totuși luăm de bună cartea care ni s-a dat, și aceea este cartea care conduce aproape fiecare aspect al vieții noastre. Este cartea din care se citează în Senat când se hotărăsc dacă să meargă sau nu la război sau dacă o femeie poate face avort sau nu. Este cartea în care oamenii cred că sunt cuvintele lui Dumenezeu. La propriu. Fără să aibă nici cel mai mic indiciu despre originile ei sau cum a fost de fapt alcătuită.

– Și comoara aceasta ar putea schimba totul, a observat Reilly.

Tess a încuviințat.

– Glumești? Nu vorbim despre fragmente de mărimea timbrelor ca Manuscrisele de la Marea Moartă sau chiar câteva codexuri disparate asemenea celor descoperite la Nag Hammadi. Vorbim despre o întreagă bibliotecă ce conține evanghelii și scrieri creștine timpurii aici, Sean. Datate, documentate, întregi, autentice, o imagine adevărată a diferitelor abordări ale vieții lui Iisus și ale cuvintelor Sale. Ne-ar putea revoluționa înțelegerea despre om și mit – de fapt sunt sigură că asta ar face. Pentru că nu mă îndoiesc nicio secundă că vorbele lui Iisus erau foarte diferite de cele care ni s-au spus după Conciliul de la Niceea. Cum altfel putea mesajul Său de altruism și de lipsa oricărei posesiuni, un mesaj care era menit să-i ridice pe cei săraci și oprimați, să se transforme într-o religie atât de puternică și bogată precum cea de la Roma fără să fie modificat pentru a se potrivi noii agende?

– Religia împăratului, a spus Reilly, aducându-și aminte de scrisoarea lui Hosius.

– Exact. Gândește-te la ce s-a întâmplat de fapt la Conciliul de la Niceea. Un împărat – nu un papă – i-a adunat pe cei mai influenți preoți și

episcopi din imperiu, i-a închis într-o cameră şi le-a spus să-şi rezolve neînţelegerile şi să creeze o doctrină care să devină versiunea oficială, acceptată, a creştinismului. Un împărat, nu un papă. Un rege-războinic, un conducător, un *mesia*, de fapt, dacă vrei să folosim adevăratul sens al cuvântului – un om care tocmai îşi învinsese adversarii şi preluase controlul asupra unei ţări divizate şi care avea nevoie de ceva extrem de puternic pentru a unifica toate părţile atât de diferite ale imperiului său. Avem o şansă să descoperim textele care nu au supravieţuit curăţirii, celelalte versiuni a ceea de Iisus a spus şi a făcut – cele despre care Constantin şi părinţii fondatori ai Bisericii au considerat că nu trebuie să aflăm.

Ochii ei l-au ţintuit. Trebuie să o găsim, a insistat ea. E o cheie incredibilă, de importanţă primordială pentru istoria noastră, dar care poate avea şi efecte devastatoare. Trebuie să o găsim şi să ne asigurăm că este tratată aşa cum trebuie. Aceste scrieri ar putea răspunde la multe întrebări pentru cei care pot suporta adevărul, dar ar putea stârni o criză a naibii de mare în rândul celor care nu pot, dar care sunt mult mai numeroşi. Acum câţiva ani, un rând, un singur rând din nişte fragmente considerate o versiune mai veche a Evangheliei lui Marcu, a fost suficient ca să stârnească o furtună de controverse pentru că se insinua că Iisus petrecuse o noapte întreagă predicând „secretele împărăţiei sale” unui alt bărbat care purta doar un „veşmânt de pânză”, cu toate conotaţiile aferente. Imaginează-ţi ce ar putea face atât de multe evanghelii alternative.

Reilly a studiat-o gânditor, sorbindu-i cuvintele, şi chiar înainte ca ea să termine, ştia că nu se putea întoarce acasă. Nu încă. Nu înainte să fi făcut tot ceea ce-i stătea în puteri pentru a găsi cuferele. Ajunse în mâinile cui nu trebuia, erau o potenţială armă – o armă de disperare în masă, având în vedere faptul că o treime din locuitorii planetei sunt creştini, şi că mulţi dintre ei consideră că fiecare cuvânt din Biblie este sacru şi infailibil. Problema era că nu intenţiona să implice FBI-ul şi, prin asociere, Vaticanul. Lucrurile nu ieşiseră atât de bine dintr-o asemenea perspectivă ultima dată. Şi în mod sigur nu voia să-i implice nici pe turci. Artefactele istorice, şi în

special cele religioase, ar fi fost confiscate înainte ca ei să aibă măcar șansa să le privească.

Nu, dacă el și Tess urmau să facă asta, trebuiau să o facă pe cont propriu. Departe de priviri indiscrete. Foarte departe. În subteran.

– Sunt de acord cu tine, a acceptat el într-un final. Dar cum? Ce altceva mai putem face? V-ați lovit de un obstacol, nu-i așa? Ai spus că se răcise urma.

Tess se ridicase acum, plimbându-se prin cameră, agitată și entuziasmată.

– Așa e, dar... ne scapă ceva. Conrad trebuie să ne fi lăsat un indiciu, chiar și după moarte. Trebuie. O înțelegere i-a sclipit în ochi. Trebuie să fie în biserica aceea, unde e înmormântat.

– Abia ai fost acolo. Ai spus să nu mai era nimic altceva îngropat cu el.

– Trebuie să mai fie ceva, a insistat ea. Ceva ce ne-a scăpat. Trebuie să ne întoarcem acolo.

52

Tess şi-a ascuns neliniştea în timp ce-l privea pe Reilly cum intră pe abureală, pentru a trece de cei doi soldaţi ai Jandarmeriei care erau postaţi în faţa hotelului.

Le-a spus că şi-a pierdut BlackBerry-ul undeva în canion în timpul împuşcăturilor, şi a inistat fără drept de apel că trebuia neapărat să se întoarcă acolo şi să-l recupereze pentru că acesta conţinea material FBI confidenţial. La primul refuz a ridicat tonul şi a făcut în aşa fel încât să pară un adevărat incident diplomatic în desfăşurare: asta în cazul în care nu-şi va putea recupera aparatul cât mai repede posibil, fiindcă zona va fi împânzită de trupe americane care vor securiza totul.

Cacealmaua a funcţionat. Douăzeci de minute mai târziu microbuzul hotelului îi lăsa în luminişul de la gura canionului. Un Humvee al Jandarmeriei staţiona încă acolo. Singura maşină care mai era în parcare era Cherokee-ul prăfuit al bizantinistului mort, o amintire sinistră a urmei însângerate care-şi cerea stăpânul.

În curând, treceau pe lângă casa conică de piatră unde bărbatul fusese împuşcat. Stropii de sânge se îmbibaseră în roca moale şi poroasă de lângă uşă, părând o rămăşiţă a unui trecut îndepărtat. Nu erau poliţişti care să închidă zona cu cordoane, nu erau investigatori care să cerceteze fiecare ridicătură în tuf. Nu era nevoie de nimic din toate astea. Totul era destul de bine muşamalizat, iar dacă iranianul avea să fie prins, acesta nu avea să ajungă în faţa unui complet de judecată.

Când a trecut pe acolo, Tess și-a dat seama că tremura și că nu putea să scape de imaginea feței lui Abdülkerim cuprinsă de agonie când l-au atins gloanțele. Abia îl întâlnise pe bărbat, abia ajunsese să-l cunoască. A realizat că nu știa nimic despre el, dacă era sau nu căsătorit ori dacă avea copii. Și acum era mort. Toate la doar câteva ore de când îl cunoscuse.

Au urcat până la biserică. Folosind lanternele împrumutate de la hotel, Tess i-a arătat lui Reilly pictura murală de pe jumătatea de arc a absidei înainte să-l conducă jos, în criptă. Încă tremura când au intrat în camera mortuară, care era exact așa cum o lăsaseră. Faptul că era acolo o făcea să retrăiască scena. Era ca și cum s-ar fi privit pe sine într-o dioramă holografică 3-D, o reluare care avea să o bântuie, cu fața îngrijorată a lui Abdülkerim în prim-plan.

Reilly trebuie să fi simțit asta.

– Ești bine? a întrebat-o el.

Ea a alungat imaginile tulburătoare și a încuviințat, apoi i-a arătat mormântul deschis al lui Conrad. Bucățile rupte din oala de gătit erau alături. Nimic nu fusese mișcat.

Reilly a privit în jurul camerei.

– Ce e cu celelalte morminte?

Tess a măturat cu fasciculul luminos însemnele de pe pereți.

– Demnitari ai bisericii și binefăcători.

– Ar putea ascunde și altceva.

– Poate, i-a răspuns ea, pe un ton sceptic. E imposibil să ne dăm seama dacă nu-i deshumăm pe toți. Chestia este că, dacă tezaurul lui Hosius ar fi îngropat aici, cred că ar fi lăsat ceva în urmă, un indiciu. Altfel, ar fi fost pierdut pentru totdeauna. Dar sunt doar nume, și niciunul dintre ele nu pare nepotrivit în context.

– În regulă, deci sunt fresca și cripta asta. Altceva?

Tess a scuturat din cap.

– Ne-am uitat prin toată biserica înainte să plecăm. Atât e tot.

În timp ce zicea asta, și-a adus aminte ceva – ceva care îi venise în minte când naviga pe internet traducând scrisoarea lui Hosius, la hotel. S-a

întors la ceea ce îi spusese.

– Fresca.

Aproape în transă, l-a condus înapoi sus, în absidă. A studiat fresca din nou, îndreptând lumina către literele greceşti de deasupra picturii.

– Doar că e ciudat, a spus ea, aproape şoptit, să existe versuri dintr-un poem sufi, aici într-o biserică.

– Sufismul fiind...?

– E o formă mistică de islamism, i-a explicat ea. Foarte popular în Turcia. Era, cel puţin, înainte să fie interzis în anii douăzeci.

– Stai puţin, o zicală musulmană într-o biserică?

– Nu tocmai musulmană. Sufismul e diferit. E atât de diferit, încât musulmanii fanatici ca prietenii noştri saudiţi şi talibanii îi consideră pe adepţii acestuia eretici periculoşi şi i-au marginalizat. Îi sperie de-a dreptul pentru că sufismul are un mesaj pacifist, tolerant şi liberal – şi nu e vorba de venerație. E o experiență personală, e vorba de găsirea căii proprii către Dumnezeu şi încercarea de a atinge extazul spiritual. Rumi, misticul care a scris acest poem, a fost unul dintre părinţii fondatori ai curentului. El susţinea că sufismul se adresează oamenilor de toate religiile şi că muzica, poezia şi dansul erau căi de a deschide porţile paradisului şi de a ajunge la Dumnezeu – un Dumnezeu care nu este cel al pedepsei sau al răzbunării, ci Dumnezeul iubirii.

– Pare ceva deosebit, a rânjit Reilly.

– Este. De aceea Rumi e foarte popular acasă. Extrem de popular. Chiar am citit undeva că Sarah Jessica Parker face aerobic pe versiunea rock’n’roll a acestor poeme. Runi a fost transformat într-un guru New Age, ceea ce nu e tocmai corect având în vedere intensitatea şi profunzimea scrierilor sale, dar e de înţeles pentru că a scris chestii de genul, „Religia mea este să trăiesc prin dragoste”, ceea ce, trebuie să recunoşti, e destul de radical pentru un predicator musulman din secolul al XIII-lea.

– Pot să înţeleg de ce saudiţii nu vor să-i răspândească mesajul.

– E trist, într-adevăr. Tragic. E un mesaj care ar putea face foarte mult bine acolo, acum.

Reilly s-a uitat din nou la pictură.

– În regulă, dar eretic sau nu, tot avem un vers dintr-o poezie musulmană pe peretele unei biserici vechi de o mie de ani. Ceea ce, cum ai zis și tu, e ciudat. Ce spune, apropo?

– Abdülkerim ne-a citit-o. A luminat scrisul grecesc de deasupra picturii de pe perete și a tradus-o cu voce tare, amintindu-și cuvintele bizantinistului. *Și în ceea ce privește durerea, ca o mână pierdută în luptă, luați trupul drept veșmântul pe care îl purtați. Faptele milostive și eroice ale unui bărbat și ale unei femei par nobile postăvarului, unde dervișii se desfată în briza ușoară a spiritului.*

Reilly a ridicat din umeri.

– „O mână pierdută în luptă.” Cred că asta căutai. Nu pot fi prea multe poeme care să conțină un asemenea vers.

– Sigur, dar Rumi a murit în 1273. Trebuie să-l fi scris cu mult înainte de incidentul în care Conrad și-a pierdut mâna.

Reilly s-a gândit un pic la versuri.

– Ce înseamnă, de fapt?

– Nu sunt sigură. Am și restul poemului aici, l-am găsit pe internet. A scos câteva pagini tipărite la imprimantă din rucsacul ei și a găsit pagina corectă.

– Uite. Poemul se numește „Briză ușoară”. Spune așa: *Și în ceea ce privește durerea, ca o mână pierdută în luptă, luați trupul drept veșmântul pe care îl purtați. Faptele grijulii, eroice, ale bărbaților și femeilor par trudă și zădărnicie dervișilor care se desfată în briza ușoară a spiritului...* S-a oprit. Fața i s-a crispat de confuzie. Stai o clipă. Asta e diferit de ce e pe perete.

– Mai citește o dată.

Tess s-a concentrat pe literele grecești, comparându-le cu ce avea pe paginile imprimate.

– Pictura spune că faptele eroice sunt „nobile”, nu „trudă și zădărnicie”. Și scrie faptele „unui bărbat și ale unei femei”, nu ale „bărbaților și femeilor” la plural. Și restul e foarte diferit. A făcut o pauză

de o clipă, concentrându-se pe propozițiile paralele. Cine a scris inscripția aia acolo sus încerca să ne transmită ceva. Respirația i s-a accelerat. Poate ne spune unde sunt cuferele.

– Rezultatul „faptelor grijulii, eroice” ale lui Conrad? a întrebat Reilly.

– Nu doar ale lui Conrad. E vorba despre faptele „unui bărbat și ale unei femei”. Oare ar putea să se refere la Conrad și la o femeie? S-a încruntat, adâncită în gânduri.

– Era și o femeie cu el? Și dacă era, cine era?

– Stai puțin, templierii nu erau călugări? Adică jurăminte de castitate și toate alea?

– Te referi la celibat, și da, erau celibatari. Femeile nu erau admise în lumea lor.

– Și făceau asta în mod voluntar? În vremea aia?

L-a ignorat și s-a gândit câteva clipe, apoi a scos un pix din rucsac și a mâzgălit versiunea de deasupra picturii pe o foaie de hârtie, lângă varianta imprimată a originalului.

Le-a comparat din nou.

– În regulă. Să presupunem că modificarile au fost făcute dintr-un motiv anume. Să ne conducă undeva. Deci cel care a scris asta a schimbat faptele din „trudă și zădărnicie” în „nobile”. Dacă se referă la descoperirea comorii ascunse de la Niceea și la păstrarea ei în siguranță?

– Continuă.

Un val de realizare a inundat-o. Era o senzație pe care o iubea, sentimentul că era pe un subiect și știa răspunsul.

– Faptele nu sunt trudnice și zadarnice, sunt nobile. Pentru „postăvar”. „Unde” dervișii se desfată în briza ușoară a spiritului.

– Sunt ochi și urechi, Yoda, a spus Reilly.

– Și dacă ne spune cine îi urmărea?

– „Postăvarul”?

– Un postăvar unde trăiesc dervișii.

– Ceea ce înseamnă...

– În Konya, desigur.

Reilly a ridicat din umeri.

– Știam și eu asta.

– Taci din gură. Tu nici măcar nu știi ce e ăla un derviș.

Expresia lui s-a transformat într-una prefăcut inocentă.

– Nu e ceva de care sunt mândru.

– Un derviș e un membru al frăției sufi, neanderthalule – un ordin sufi. Adepții lui Rumi sunt cei mai cunoscuți dintre ei. Sunt numiți „dervișii rotitori” datorită ritualului lor de rugăciune, când se rotesc ca un titirez, lucru pe care îl fac pentru a accede într-o stare asemănătoare cu transa, care le permite să se concentreze pe divinitatea dinăuntrul lor.

– Divinitatea dinăuntrul lor, a observat Reilly, pe un ton serios acum. Sună cam gnostic, nu-i așa?

Tess a ridicat o sprânceană.

– Așa este. I-a aruncat o privire impresionată și a spus: Poate nu ești chiar un neanderthal până la urmă, apoi a zăbovit un pic asupra ideii. Mesajul spiritual era într-adevăr similar. A pus acest gând deoparte pentru moment și a continuat: Rumi și frăția lui își aveau baza în Konya. E îngropat acolo, iar mormântul lui e un muzeu mare acum. Mintea ei era deja cu doi pași înaintea gurii. Konya, trebuie să fie Konya.

– Conrad a murit aici. Konya e – cât de departe e de aici?

Tess a încercat să-și aducă aminte ce zisese Abdülkerim.

– La câteva sute de kilometri vest de aici.

– Nu era o distanță tocmai scurtă de parcurs în vremurile acelea. Cum au ajuns acolo? Cine le-a dus acolo?

– Poate aceeași persoană care a scris asta, a spus ea făcând semn către inscripția grecească de pe perete. Mintea ei sărea în continuare înainte căutând răspunsuri.

– Dar Konya era un teritoriu sufit atunci. Încă mai este. Dacă tezaurul lui Hosius a fost dus acolo, oricine a făcut-o trebuie să fi fost apropiat de sufiți – sau sufi el însuși.

– El sau ea, a corectat-o Reilly. Amintește-ți, un bărbat și o femeie. Ar putea fi sufită femeia noastră?

– Bineînțeles. Bărbații și femeile sunt considerați egali în sufism, și mulți sfinți sufi au fost ghidați de femei. S-a gândit câteva clipe, apoi a continuat: Trebuie să mergem acolo. Trebuie să mergem la Konya.

Reilly i-a aruncat o privire întrebătoare.

– Haide, doar nu crezi cu adevărat că...

– Modificările au fost făcute dintr-un motiv anume, Sean. Și chiar cred că e o șansă bună să ne spună că tezaurul lui Hosius a fost predat pentru păstrare în siguranță vreunui postăvar din Konya, a insistat ea. Acolo vom începe.

– Cum?

– Profesiile se moștenesc de obicei din generație în generație în partea asta a lumii. Trebuie să găsim un postăvar al cărui strămoș a locuit într-una din colibele lui Rumi.

Reilly părea departe de a fi convins.

– Chiar crezi că o să găsești o familie de postăvari ai cărei strămoși au trăit acum șapte sute de ani?

– Știu că măcar o să încerc, l-a provocat ea. Ai o idee mai bună?

53

KONYA, TURCIA

Câteva stele timpurii conduceau soarele la asfinţit în timp ce taxiul i-a lăsat pe Reilly şi pe Tess în inima uneia dintre aşezările cele mai vechi de pe planetă.

Fiecare piatră din oraş era îmbibată de istorie. Legenda spune că a fost primul oraş care a ieşit la suprafaţă după marele potop, iar dovezile arheologice arătau că au fost oameni care au trăit acolo fără încetare de când triburile neolitice s-au stabilit în zonă cu mai mult de zece mii de ani în urmă. Se spune că Sfântul Paul a predicat acolo de trei ori începând cu anul 53, aşezând oraşul pe o traiectorie stelară care a ajuns la apogeu când acesta a devenit capitala sultanatului selgiucizilor în secolul al XIII-lea – în aceeaşi perioadă în care a fost casa lui Rumi şi a frăţiilor de dervişi. Oraşul intrase într-un declin precipitat după zilele de glorie sub conducerea sultanilor, dar era încă locul în care se găsea a doua cea mai vizitată regiune din Turcia, cu peste două milioane de turişti care-i inundau străzile pentru a-i aduce un omagiu marelui mistic. Mausoleul lui, Yesil Turbe – „Mormântul Verde” – era epicentrul spiritual al credinţei sufi.

Era, de asemenea, locul din care Tess se hotărâse să înceapă căutarea.

Ştia că nu va fi uşor. Sufismul era încă interzis în Turcia. Nu erau colibe prin care să-şi bage nasul, nici bătrânei pe care să-i întrebe. Cel puţin, nu pe faţă. Adunările spirituale sufi se ţineau într-o intimitate strictă, departe de curioşi. Ameninţarea pedepselor cu închisoarea plana încă asupra celor care nu respectau legea.

Sufismul fusese scos în afara legii în 1925, cu puțin după ce părintele Turciei moderne, Kemal Atatürk, și-a fondat republica pe ruinele Imperiului Otoman condus de religie. Dorindu-și cu ardoare să demonstreze cât de modernă și de occidentală va fi noua lui țară, s-a străduit să se asigure că statul va fi secular și a ridicat un zid impermeabil între religie și guvernare. Sufiții, ale căror colibe de adunare aveau o influență puternică la cele mai înalte niveluri ale societății și guvernului otoman, trebuiau să dispară. Toate au fost închise, iar majoritatea, transformate în moschei. Ritualurile publice, care erau considerate de Atatürk și de guvernul său ca fiind prea înapoiate și un balast în calea ascensiunii către lumea modernă, vestică, pe care ei o visau, au fost interzise, la fel ca orice altă învățătură despre tradiție. De fapt, singura manifestare vizibilă a sufismului din țară rămasă până astăzi sunt dansurile folclorice ale *sema*, ceremonia de rugăciune prin rotire a adepților lui Rumi care, în mod ironic, devenise acum una dintre principalele embleme turistice ale Turciei. Și asta numai după ce fuseseră readmise în silă în anii cincizeci, datorită soției unui diplomat american aflat în vizită, care voia să le vadă. Astfel că această credință mărinimoasă a fost interzisă atât de regimurile fundamentaliste precum cele din Arabia Saudită și Afghanistan, pentru că era eretic de liberală, cât și de către turcii progresiști din motivul opus.

După marea de bărbi austere și turbane, era evident că Konya era un loc foarte conservator și pios. În contrast, occidentalii în haine de vară, comode, erau foarte numeroși, grupurile interacționând pașnic. Tess și Reilly s-au alăturat șuvoiului de pelerini, zeci de femei și bărbați, tineri și bătrâni, din toate colțurile lumii, îndreptându-se spre altar. Se ridica semeț chiar în fața lor, imposibil de trecut cu vederea, cu turnul său ascuțit acoperit de plăci emailate albastre. Clădirea mare medievală, gri, fusese *tekke*-ul lui Rumi, casa în care acesta și adepții săi trăiau și meditau. Locuința fusese transformată acum într-un muzeu construit în jurul mormântului său și al celor ale tatălui său și ale altor sfinți sufi.

Au urmat procesiunea prin portalul mare, arcuit, până în inima mausoleului. Diorame cu manechine în decoruri tradiționale sufi umpleau

majoritatea camerelor, copii fără viaţă ale unor practici acum în afara legii, o amintire sinistră a unei tradiţii nu atât de distante care fuseseră oprită în drumul ei.

Tess a găsit un ghişeu cu pliante în diferite limbi şi a luat unul în engleză, răsfoindu-l în timp ce se plimbau prin faţa diferitelor exponate. Ceva din el a făcut-o să încuviinţeze pentru sine, gest pe care Reilly l-a surprins.

– Ce e? a întrebat-o el.

– Scrierile lui Rumi. Ascultă asta. *L-am căutat pe Dumnezeu printre creştini şi pe cruce şi acolo nu L-am găsit. Am mers în templele lui antice de idolatrie; nici măcar o urmă de El. Am intrat în peştera lui Hira de pe munte şi am mers foarte departe, dar pe Dumnezeu nu L-am găsit. Apoi mi-am îndreptat căutarea spre Kaaba, staţiunea celor bătrâni şi tineri; Dumnezeu nu era acolo. Într-un final, am privit în propria inimă şi acolo L-am văzut; nu era nicăieri în altă parte.*

– Ce tip curajos, a comentat Reilly. Mă mir că nu i-au tăiat capul.

– Sultanul selgiucid chiar l-a invitat să locuiască aici. Nu avea nicio problemă cu ideile lui Rumi, la fel cum nu avea nicio problemă cu creştinii din Cappadocia.

– Îmi plac selgiucizii aceştia.

Tess a încuviinţat, cu mintea zburând peste peisajele imaginare ale lumilor alternative.

– Ştii, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât observ mai mult că există motiv comun între ceea ce credeau selgiucizii şi ceea ce cred eu că urmăreau templierii. Toţi vedeau religia ca pe ceva care ar trebui să ne aducă împreună, nu o forţă care să ne dividă.

– Cel puţin tipii ăştia nu au fost arşi pe rug.

Tess a ridicat din umeri.

– Ei nu aveau un rege care tânjea după aurul din cuferele lor.

Au trecut printr-o intrare care conducea într-o sală grandioasă unde Mawlana Jelaluddin Rumi, *mevlana* însuşi, maestrul, era îngropat. Spaţiul cavernos din jurul lor le tăia respiraţia, pereţii erau adevărate capodopere de

inscripții caligrafice aurite, tavanurile erau caleidoscoape amețitoare de arabescuri. În centru era mormântul. Supradimensionat și statuar, acoperit de o pânză aurie imensă, brodată, și având deasupra un turban enorm.

Au rămas în spate și au privit cum pelerinii cu ochii înlăcrimați își atingeau fruntea de o treaptă de argint de la baza mormântului, înainte de a o săruta. Alții stăteau pe margine, citind cuvintele poetului pentru sine sau împărtășindu-le în grupuri mici, cu fețele aprinse de binecuvântare. Un susur puternic înăbușea spațiul, iar atmosfera din altar era blândă și reverentă, mai degrabă proprie unor fani care vizitau mormântul unui mare poet, decât una legată de un pelerinaj religios zelos. Lucru de care îi fusese teamă lui Tess. Nu era nimic acolo care părea să-i poată ajuta să localizeze familia de postăvari, presupunând că ea existase vreodată. Trebuia să pună unele întrebări, dar nu avea cui să le adreseze.

Au părăsit altarul și au rătăcit pe un bulevard larg care ducea adânc în inima vechiului oraș. Magazinele, cafenelele și restaurantele mișunau de localnici și turiști, în timp ce copiii se jucau neîngrădiți pe colinele înverzite. Orașul emana un sentiment de seninătate care le lipsea dureros lui Tess și lui Reilly.

– Poate putem găsi primăria, a spus Tess, cu pasul încet și gânditor, cu mâinile încrucișate de frustrare. Într-un loc în care există o evidență de stare civilă.

– Poate e o secțiune a postăvarilor în Pagini Aurii? a replicat Reilly.

Tess nu avea chef de glume.

– Ce? Vorbesc serios. I-a aruncat un rânjet empatic, apoi a spus: Problema este că avem o mică barieră de limbă aici.

– Singurii dervișI din preajmă par să fie cei care sunt implicați în marile spectacole pentru turiști. Ei au de-a face cu străini. Ar trebui să găsim pe cineva care să ne înțeleagă acolo. Poate îl putem convinge pe unul dintre ei să ne prezinte unuia dintre bătrânii sufi. Reilly a arătat cu degetul mai jos, pe drum. Hai să-i întrebăm pe ei.

Tess s-a întors. Pe o firmă scria „Iconium Tours”, și mai jos, cu litere mai mici, „agenție de turism”.

– Pot aranja să vedeţi un *sema* în seara aceasta, le-a spus patronul agenţiei, un spirit gregar de aproximativ cincizeci de ani, pe nume Levant, cu un entuziasm contagios. E un spectacol minunat, o să vă placă la nebunie. Vă place poezia lui Rumi, da?

– Foarte mult. Tess a zâmbit stânjenită. Dar va fi o adevărată ceremonie de rugăciune sau mai degrabă – a ezitat ea – un spectacol pentru turişti?

Levant i-a aruncat o privire curioasă. Părea puţin ofensat.

– Orice *sema* e o ceremonie de rugăciune adevărată. Dervişii care se rotesc acolo iau ceea ce fac foarte în serios.

Tess a afişat un zâmbet dezarmant.

– Desigur, nu asta am vrut să spun. A respirat adânc, căutându-şi cuvintele. Doar că, vedeţi, eu sunt arheolog şi încerc să înţeleg semnificaţia unei descoperiri. O carte veche. Care vorbeşte despre un postăvar, cu câteva secole în urmă. S-a oprit, scoţând grăbită o bucată mototolită de hârtie din buzunar. Un *kazzaz*, sau un *bezzaz*, sau un *derzi*, sau un *çukacı*, a spus ea, încurcându-se în diferiţii termeni pentru un negustor de stofă pe care îi aflase de la şoferul de taxi.

Nu era sigură cum să-l pronunţe pe ultimul şi i-a arătat agentului ceea ce şoferul scrisese pentru ea – cu litere pe care le putea citi, având în vedere că încă una dintre reformele lui Atatürk constase în renunţarea la alfabetul arab şi adaptarea alfabetului latin pentru scrisul în turcă.

– Un postăvar care era derviş aici, în Konya. Probabil unul în vârstă, unul dintre bătrâni, ceva de genul acesta. Ştiu că e destul de complicat să vorbesc despre asta, dar... nu ştiţi cumva pe cineva care să cunoască mai multe despre asta, un expert local în istoria dervişilor?

Levant s-a tras puţin înapoi, de parcă ar fi intrat într-un teritoriu mai protectiv.

– Nu mă aflu aici în niciun fel de misiune oficială, a adăugat Tess pentru a-l linişti. Asta e doar o misiune personală. Vreau doar să înţeleg ceva despre o carte antică pe care am descoperit-o, atâta tot.

Agentul de turism şi-a masat gura şi bărbia, apoi şi-a trecut mâna peste faţă şi peste chelia înfloritoare. A privit către Reilly, studiindu-l şi pe el.

Reilly nu a spus nimic, stând acolo și încercând să pară cât de inocent și inofensiv putea. Ochii bărbatului chel s-au întors la Tess, apoi s-a aplecat, iar expresia i-a devenit brusc conspirativă.

– Vă pot duce la un *dhikr* privat în această seară, le-a spus el, referindu-se la o ceremonie sufi de comemorare. E o afacere foarte intimă, înțelegeți. Informală. Doar niște prieteni care se întâlnesc să... sărbătorească viața. I-a susținut privirea ei, așteptând să vadă dacă i-a înțeles aluzia.

Tess a încuviințat.

– Și credeți că va fi cineva acolo care să mă poată ajuta?

Levant a ridicat din umeri, în semn de, *Poate*. Dar acest „poate” al lui era în mod sigur înclinat spre un răspuns pozitiv.

Tess a zâmbit.

– Când?

Bătrânul nu le-a fost de mare ajutor.

Ceremonia de rugăciune în sine a fost fermecătoare. S-a ținut în sufrageria grandioasă a unei case vechi. Dervișii, vreo zece bărbați și femei, s-au pierdut în transele lor și s-au rotit la nesfârșit, cu brațele desfăcute, cu mâinile drepte deschise cu palmele în sus pentru a primi binecuvântările Cerului, iar mâinile stângi îndreptate în jos pentru a le canaliza spre pământ, mișcându-se pe muzica blândă, amețitoare, a flautului de trestie – *ney*-ul iubit de Rumi, suflul divin care dă viață la orice – și a unei tobe. Stând așezat, un bătrân, maestrul lor, i-a acompaniat rostind numele lui Dumnezeu în mod repetat, parte a ceremoniei care era strict interzisă. Dar nimeni nu a năvălit în casă și nimeni nu a fost arestat. Timpurile, se pare, se schimbaseră.

Dar bătrânul nu le-a fost de mare ajutor – de fapt, nu i-a ajutat deloc. Cu nepotul său alături pe post de interpret, i-a spus lui Tess că nu cunoștea niciun postăvar sau negustor de stofă care să fi fost un derviș remarcabil, și nici nu știa de vreunul care să fie acum. Tess și Reilly le-au mulțumit gazdelor lor pentru ospitalitate și au rătăcit în căutarea hotelului la care agentul de turism le făcuse rezervări.

– Nu trebuia să mă las dusă de val, a mormăit Tess, simţindu-se epuizată şi dezamăgită. Erau multe case de adunare, chiar şi atunci, în Konya. Şansa să dăm de cea care ne interesează... nu era tocmai mare, nu-i aşa? A oftat. Ar putea să dureze ceva.

– Nu putem să mai stăm aici, a spus Reilly. Îmi cer să mă întorc la New York. Şi niciunul dintre noi n-are nici măcar un schimb de haine sau o periuţă de dinţi. Serios. Asta e o nebunie. Nici măcar nu ştim dacă e aici.

– Eu nu mă dau bătută. Abia am ajuns. Trebuie să merg la mai multe dintre ceremoniile acestea, să vorbesc cu mai mulţi bătrâni. A privit către Reilly. Trebuie să fac asta, Sean. Suntem aproape. Simt asta. Şi nu pot să renunţ. Trebuie să merg până la capăt. Tu du-te. Eu mai rămân.

Reilly a scuturat din cap.

– E prea periculos. Nenorocitul acela încă e pe undeva pe acolo. Nu te las singură aici.

Comentariul i-a înăsprit expresia lui Tess. Neliniştea lui Reilly nu era nefondată.

– Ai dreptate, ştiu, a spus ea, încuviinţând încet pentru sine, neştiind ce să facă.

Reilly şi-a trecut braţul după umerii ei.

– Haide. Hai să găsim hotelul acela. Sunt extenuat.

Au ajuns în districtul bazarurilor, unde au primit indicaţii, înainte de a trece printr-o piaţă construită din galerii, de mărimea unui hangar. În ciuda orei târzii, era încă animată. Tot felul de mirosuri îi asaltau din grămezile colorate de fructe şi legume, găleţi întregi de suc de roşii *dolmates salçasi*, şi saci uriaşi de sfeclă de zahăr şi condimente de toate culorile, întreaga tapiserie suculentă condusă de bătrâni cu pălării colorate, bătrâne cu capul acoperit de eşarfe multicolore, şi băieţi *çay* vânzând ceai dulce, siropos. Au făcut o oprire pentru doner kebab şi băuturi mentolate din iaurt. Nu mâncaseră aproape nimic toată ziua.

– Nu mai poţi rămâne câteva zile? l-a rugat Tess, ideea de a se întoarce acasă şi de a-şi abandona căutarea atârnând la fel de greu în stomacul ei ca aceea de a rămâne singură.

– Mă îndoiesc. A aruncat învelitoarea de hârtie a sendvişului într-un tomberon care dădea pe dinafară, şi a terminat restul băuturii. Încă mai am multe de explicat după cele întâmplate la Roma.

– Roma, a ridicat Tess din umeri, pe un ton distant. Părea să se fi întâmplat într-o altă viaţă.

– Ei nici măcar nu ştiu că noi suntem aici. Trebuie să sun să întreb când urmează să ne ia, şi dacă pot să ne ia de aici. În plus, vreau să mă întorc. Nu pot face prea multe de aici. Trebuie să mă întorc la biroul meu pentru a pune cap la cap toate informaţiile şi să mă asigur că au fost emise toate mesajele de avertizare şi nu o să-l pierdem data viitoare când va apărea. Şi-a pus mâinile pe umerii lui Tess şi a tras-o mai aproape. Uite ce e, asta nu înseamnă că trebuie să renunţi la căutarea ta. Avem o persoană de contact aici, agentul acela de turism. Îl poţi suna de la New York. Lasă-l pe el să facă munca de teren. Oricum poate să o facă mai bine. Îl putem plăti pentru asta, pare un tip descurcăreţ. Şi dacă găseşte ceva, ne întoarcem.

Tess nu i-a răspuns. Expresia ei devenise dintr-odată curioasă, în timp ce se uita la ceva din spatele lui. Reilly a privit-o pentru o clipă, apoi s-a întors şi a văzut spre ce privea ea. Era un magazin de covoare. Un bărbat grăsun şi chel făcea publicitate într-o reclamă-sendviş pe trotuar. Părea că se pregăteau să închidă.

– Vrei să faci cumpărături? a întrebat-o Reilly. Cu toate cele ce se întâmplă acum?

Tess i-a aruncat o privire plină de reproş şi i-a arătat firma de deasupra magazinului: Kismet, Covoare şi Carpete şi dedesubt, „Magazin de meşteşugărie tradiţională”.

Reilly nu înţelegea.

Tess a arătat din nou spre firmă şi a făcut o grimasă care însemna „Mai uită-te o dată”.

El a privit din nou. Apoi a văzut-o.

Cu litere mai mici, la baza firmei. Lângă numărul de telefon al magazinului. Un nume. Numele proprietarului, probabil. Hakan Kazzazoglu.

Kazzaz-oglu.

Reilly a recunoscut prima parte a cuvântului, dar nu se potrivea cu ceea ce se aştepta el să vadă. Nu era nicio stofă pe nicăieri.

– E un magazin de covoare, a observat el, pe un ton confuz. Şi ce e cu „oglu”?

– E un sufix foarte comun în numele de familie turceşti, a răspuns Tess. Înseamnă „fiii lui”, sau „descendenţii lui”.

Ea se îndrepta deja spre magazin.

54

Din câte a dedus Tess, vânzătorul de covoare era într-adevăr descendentul unei familii de postăvari. În disperarea ei, fusese mai sinceră cu el decât cu maestrul sufi, spunându-i că descoperise nişte vechi manuscrise biblice şi încerca să afle mai multe despre proveniența lor. După ce ezitase un pic, băgase chiar şi mâna în rucsac scoțând unul dintre ele să i-l arate. Din păcate, nu i-a fost mai de ajutor decât bătrânul.

Nu era vorba despre faptul că era evaziv sau dificil în vreun fel. Bărbatul părea să nu știe sincer despre ce vorbea Tess, deşi fusese foarte deschis despre istoria familiei sale şi recunoscând că era un sufi practicant.

Asta nu a descurajat-o pe Tess. Era sigură că descoperiseră ceva. Nu era neapărat un postăvar şi magazinul lui lucrul pe care îl căutau. Era un nume. Un nume de familie care putea fi asociat cu orice profesie sau orice fel de magazin. Şi în sensul acela, vânzătorul de covoare le fusese de ajutor. I-a dat o listă cu alți Kazzazoglu de care știa şi locurile în care se aflau afacerile acestora. Erau doisprezece, de la vânzători de covoare până la olari şi chiar un dentist. A mai scris, de asemenea, şi alte nume care ar putea fi derivate din alte moduri de a spune „postăvar” în turcă, folosind aceleaşi cuvinte pe care Tess le primise de la şoferul de taxi.

Tess i-a mulțumit bărbatului şi l-a lăsat să-şi închidă magazinul.

Părea revigorată.

– Nu putem să plecăm, i-a spus lui Reilly, arătându-i lista. Hai, te rog. Încă o zi. Mai trage de timp pentru o zi. Zi-le că ai o pistă despre iranian. Sunt sigură că găseşti tu ceva.

Și-a alungat oboseala de pe față și a privit-o. În fața entuziasmului ei contagios era greu de rezistat chiar și în timpurile cele mai bune. Gândindu-se la cele întâmplate în ultimele zile, nu avea nicio șansă în fața ei.

– Ești rea, a spus el.

– Cea mai rea, a zâmbit ea, și l-a condus înapoi la hotel.

Reilly i-a povestit lui Aparo ceea ce voiau să facă și a fabricat o istorie vagă pe care partenerul său să i-o spună șefului. A doua zi, el și Tess au plecat de la hotel dis-de-dimineață și și-au petrecut timpul investigând magazinele pe care negustătorul de covoare le trecuse pe listă.

Oamenii pe care i-au cunoscut erau copleșitor de binevoitori și ospitalieri. După fiecare set de întrebări, Tess se simțea din ce în ce mai liniștită și nu mai avea probleme în a le arăta cele două codexuri. Dar până la urmă totul s-a dovedit fără rost. Nimeni nu știa nimic despre o comoară compusă din cărți antice, și dacă știau, nu recunoșteau asta și o ascundeau foarte bine.

Ea și Reilly au încheiat ziua cu ultimul nume de pe listă. Era un magazin de ceramică și obiecte din lut, cu o varietate uimitoare de plăci de gresie multicolore, cu desene complicate, farfurii și vaze în vitrină, al cărui proprietar era un bărbat de aproximativ patruzeci de ani, durduliu și foarte de treabă, cu niște gene de un negru intens, care ar fi fost modelul perfect de mărime mai mare pentru Maybelline, dacă firma ar fi dorit vreodată să facă reclamă la rimel pentru bărbați. Au vorbit deschis vreo zece minute, ajutați de faptul că nu mai era nimeni în magazin, în afară de fiica adolescentă a proprietarului, care moștenise genele tatălui său, dar nu și fizicul, fiind o alegere mai bună pentru Maybelline, și o femeie bătrână, împuținată, pe care omul le-a prezentat-o ca fiind mama lui, și ea la fel de nedumerită de întrebările lui Tess ca și ceilalți.

În ciuda neputinței lor de a o ajuta pe Tess, cărțile rare treziseră interesul proprietarului și al mamei sale, la fel cum se întâmplase și în cazul celorlalți. Bătrâna s-a apropiat de ei târșâindu-și picioarele, întrebându-i cu blândețe dacă poate să privească mai îndeaproape codexul. Tess i l-a dat.

Femeia l-a deschis încet, privind spre interiorul paginii și întorcând alte câteva.

– E frumoasă, a spus bătrâna în timp ce-l răsfoia. Cât de veche crezi că este?

– De vreo două mii de ani, a răspuns Tess.

Ochii femeii s-au deschis larg de uimire. A încuviințat încet pentru sine, apoi a închis codexul și a bătut încet pe coperta deteriorată.

– Trebuie să valoreze o grămadă de bani, nu-i așa?

– Presupun că da, a răspuns Tess. Nu m-am gândit la asta.

Lucru care a părut să o surprindă pe femeie.

– Nu asta urmăriți? Nu sperați să o vindeți?

– Nu, chiar deloc.

– Atunci ce?

– Nu sunt sigură, a spus Tess, gândind cu voce tare. Această evanghelie – și altele care ar mai putea exista – e o parte din istoria noastră. Trebuie studiate, traduse, datate. Și apoi, orice s-ar găsi în ele trebuie împărtășit oricui e interesat să afle mai multe despre ceea ce s-a întâmplat pe Pământul Sfânt atunci.

– Poți totuși să faci asta dacă o vinzi unui muzeu, a insistat femeia, cu ochii strălucitori.

Tess a zâmbit.

– Bineînțeles că aș putea. Dar nu asta vreau. Niciodată nu acesta a fost motivul. Și astfel de cărți... Expresia ei s-a întunecat în timp ce a întins mâna și a luat codexul înapoi din mâinile femeii. Mulți oameni au fost răniți în încercarea de a le descoperi. Cel puțin pot să mă asigur că suferința și durerea lor nu au fost în zadar. Cărțile acestea sunt moștenirea lor, la fel de mult ca a oricui altcuiva.

Femeia și-a înclinat capul cu un fel de părere de rău.

– Regret că nu te-am putut ajuta mai mult, i-a spus ea.

Tess a încuviințat și a băgat cartea veche din nou în rucsac.

– E în regulă, a răspuns ea. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Neavând nimic altceva de discutat, tot ce le mai rămânea de făcut, ei și lui Reilly, era să părăsească în mod cât mai politicos magazinul odată ce conversația s-a îndreptat către ceramica fină pe care o producea familia și prețurile mai mult decât avantajoase.

Au lăsat cele trei generații de Kazzazoglu să-și închidă magazinul și au ieșit în liniștea nopții. Hotelul nu era prea departe, la o plimbare de zece minute de magazin. Era o construcție simplă, de mărime medie. Modern, cu trei etaje, genul de hotel asociat de obicei unui aeroport secundar. Foarte funcțional, mai puțin șarmant. Dar Reilly și Tess nu erau tocmai în luna de miere. Camera lor, de la ultimul etaj, care dădea spre strada principală, era echipată cu un duș decent și un pat curat, și ăsta era tot șarmul de care aveau nevoie acum. Fusese o zi lungă, ultima dintr-un șir de zile lungi și nopți și mai lungi.

Tess se simțea deprimată. Știa că intrase în criză de timp. Urmau să se întoarcă acasă a doua zi cu mâinile goale. Nu puteau schimba asta. S-au sărutat și s-au îmbrățișat în tăcere pentru câteva clipe în coconul camerei lor neluminate, apoi Reilly și-a scos telefonul și l-a sunat pe Aparo. Tess a traversat camera până la geam și a privit afară, cufundată în gânduri. Orașul se liniștise și strada de sub ea era pustie. O lampă singuratică stătea pe post de santinelă de o parte a intrării în hotel, scăldând trotuarul crăpat în lumina ei de un galben bolnăvicios. Numai trei pisici vagaboande care căutau resturi sub mașinile parcate și-au semnalat prezența.

Urmărindu-le absentă cu privirea, s-a gândit la ultima oară când văzuse vreuna, în apropierea Patriarhiei de la Istanbul, chiar după ce i se spusese că erau respectate în Turcia ca fiind aducătoare de noroc. Amintirea a făcut-o să se cutremure. Nu fuseseră foarte norocoși. A privit peste bolta de copaci și acoperișuri și, pentru o clipă, s-a imaginat acolo, singură, rătăcind prin oraș, fără Reilly alături de ea. Gândul o neliniștea. Iranianul era încă undeva acolo. Undeva acolo și nervos. Nu, Reilly avea dreptate. Nu putea rămâne. Nu era un lucru rațional pe care să-l facă, și chiar în momentul acela, cu o fiică și o mamă care o așteptau acasă, cel mai indicat era să plece, desigur.

S-a întors să i se alăture lui Reilly și privirea i s-a îndreptat în jos, pisicile fiind tot acolo. Au trecut pe lângă o vitrină înainte de a dispărea pe o alee întunecoasă – pe lângă o siluetă singuratică care stătea în capătul ei.

O siluetă singuratică ce privea în sus spre Tess.

Tess s-a crispat. Era ceva familiar la acea siluetă. Ochii ei s-au concentrat pe ea, cu retinele chinuindu-se să clarifice imaginea care se reflecta în ele.

Era o adolescentă.

Dar nu o adolescentă oarecare.

Fata de la magazinul de ceramică.

Ea nu s-a mișcat. Stătea doar acolo, în umbră, privind hotelul. Și, în ciuda întunericului, Tess putea distinge albul ochilor ei, mici scântei gemene de lumină în peisajul nocturn dezolant.

Ochii lor s-au întâlnit. Tess a simțit o smucitură în ceafă. Șocul a părut să se transmită și fetei, care s-a întors brusc și a fugit pe alee.

Tess a țâșnit spre ușă, țipând către Reilly.

– E fata de la magazin, e afară și ne urmărește.

A zburat pe scări și afară pe ușile hotelului și a alergat pe alee, cu Reilly urmând-o îndeaproape. Nu era nici urmă de fată. Tess a continuat să meargă până când a ajuns la intersecția cu o stradă îngustă. S-a uitat în stânga și în dreapta. Strada părea fără viață.

– Unde naiba s-a dus? Nu putea ajunge prea departe într-un timp atât de scurt, a spus ea.

– Ești sigură că ea era?

– Sigură. Se uita țintă la mine, Sean. Trebuie să ne fi urmărit până aici. De ce ar face asta? Apoi și-a adus aminte ceva. La dracu’. Evangheliile. Sunt la mine în rucsac.

A dat să se întoarcă la hotel, dar Reilly a oprit-o cu o mână și i-a arătat rucsacul agățat de umărul lui.

– Liniștește-te. E aici.

Rucsacul era tot ce aduseseră cu ei în Konya. Pe lângă cele două codexuri, în el se afla și pistolul lui Reilly.

Tess a respirat adânc liniștindu-se.

– Crezi că asta vor? Crezi că ne urmărea încercând să pună mâna pe ele?

– Nu știu. Poate. Reilly a privit în jur. A arătat spre dreapta. Magazinul lor e în direcția aceea. Poate într-acolo s-a îndreptat.

Tess s-a gândit la asta o secundă apoi a încuviințat.

– E logic. Hai să mergem acolo.

– De ce?

– Vreau să știu ce naiba căuta aici.

55

Să găsească magazinul a fost mai uşor de zis decât de făcut.

Străzile şi aleile înguste ale vechiului district erau un labirint derutant, în special noaptea, cu foarte puţine becuri stradale prin jur. Când l-au găsit în sfârşit era întunecat şi închis.

Tess s-a dus până la uşă şi a început să bată cu palma în jaluzelele de aluminiu.

– Hei, a strigat ea. Deschide. Ştiu că eşti acolo.

Reilly a intervenit şi a oprit-o.

– O să trezeşti tot cartierul.

– Nu-mi pasă, a ţipat ea. Poate vecinii lor ar vrea să ştie despre ce fel de escrocherii fac. A lovit din nou jaluzelele, ţipând. Deschide uşa. Nu plec.

Reilly voia să intervină din nou când o lumină s-a aprins în spatele jaluzelelor de lemn de la o fereastră de deasupra magazinului. Câteva secunde mai târziu, aceasta s-a deschis cu un scârţâit, şi capul vânzătorului s-a iţit afară.

– Ce căutaţi aici? Ce vreţi?

– Vreau să vorbesc cu fiica dumneavoastră, i-a răspuns Tess.

– Fiica mea? Omul era în mod evident consternat. Acum? De ce?

– Spuneţi-i, vă rog că sunt aici, a insistat Tess. O să ştie ea de ce.

– Uite, nu ştiu ce crezi că faci...

O voce venind dinspre o alee îngustă care trecea pe lângă magazin l-a întrerupt.

– *Yatağına dön.*

Bătrâna a ieşit din umbră, adresându-se fiului său ferm şi făcându-i semn cu ambele mâini să intre înapoi în casă.

– *Yatağına dön*, a repetat ea. *Bunu halledebiliriz*. A privit cum el a încuviinţat, apoi, fără tragere de inimă, a închis jaluzelele şi a dispărut în spatele lor.

Femeia s-a întors spre Tess şi a privit-o doar, fără să zică nimic, deşi tensiunea de pe faţa ei era evidentă, chiar şi în lumina slabă a becului stradal singuratic din capătul drumului. Când s-a dat la o parte, adolescenta era acolo, în spatele ei.

– Ce căuta ea în faţa hotelului nostru? a întrebat Tess, cu întregul corp tremurând de anticipare.

– Vorbeşte mai încet, a şuierat femeia. O să trezeşti pe toată lumea. A murmurat câteva cuvinte grăbite în turcă, şi fata s-a făcut nevăzută.

– Hei, a ţipat Tess, făcând un pas înainte. Unde se duce?

– Fata nu a făcut nimic rău, a ripostat femeia. Ar trebui să plecaţi.

– Să plec? Nu plec nicăieri. Vreau să ştiu de ce ne-a urmărit până la hotel. Sau poate o să ne ducem la poliţie ca să raportăm incidentul şi să vedem dacă vrea să le spună lor.

Asta a făcut-o pe bătrână să tresară.

– Nu. Fără poliţie.

Tess şi-a deschis braţele întrebător şi i-a aruncat o privire care însemna „ei, şi-atunci?”.

Femeia s-a încruntat, chinuită vizibil de ceva.

– Te rog, pleacă.

Ceva în felul în care a spus-o a aprins o scânteie în mintea lui Tess. Fusese atât de protectivă faţă de codex încât omisese o altă posibilitate.

Tonul ei s-a înmuiat şi s-a apropiat de bătrână.

– Ştiţi ceva despre aceste cărţi?

– Nu, bineînţeles că nu.

Răspunsul ei grăbit a fost departe de a fi convingător.

– Vă rog, a insistat Tess. Dacă ştiţi... trebuie să vă spun că şi alţii le caută. Asasini. Au ucis mulţi oameni încercând să le găsească. Şi exact cum

v-am găsit noi, v-ar putea găsi și ei. Dacă știți ceva despre ele, ar trebui să ne spuneți. Nu sunteți în siguranță acum.

Femeia a studiat-o pe Tess, cu gura crispată într-o linie subțire, cu sprâncenele încruntate, cu mâinile tremurându-i vizibil în ciuda vremii blânde, cu ochii care-i trădau nesiguranța.

– Vă spun adevărul, a adăugat Tess. Vă rog, trebuie să aveți încredere în mine.

Secundele se prelungeau interminabil, apoi un verdict a părut să se detașeze cu o majoritate vagă, pe urmă femeia a zis în silă s-o urmeze, înainte de a se întoarce și a o apuca din nou pe aleea laterală.

Magazinul era o structură de piatră mică, detașată, cu două etaje – magazinul în sine și apartamentul de deasupra. Tess și Reilly au urmat-o pe bătrână, trecând pe lângă un rând de scări de sine stătător care conducea până la camerele de locuit ale negustorului și s-au oprit în fața unei uși mari de stejar în spatele clădirii. După ce a trebăluit cu niște chei, femeia a descuiat lacătul și i-a condus înăuntru.

Au mers după ea printr-un hol mic până într-o cameră mai mare, unde femeia a aprins o lampă cu picior. Stăteau într-o sufragerie care avea un set de uși franțuzești ce dădeau într-un fel de curte interioară. Era, de asemenea, încărcată de amintiri dintr-o viață lungă, plină. Rafturi ticsite se chinuiau sub greutatea cărților, a fotografiilor înrămate și a vazelor. O canapea și două fotolii erau așezate în jurul unei măsuțe de cafea joase, abia vizibile de sub camuflajul de carpete și perne brodate care le acopereau, în timp ce pereții erau înțesați de mici picturi și poze vechi de familie alb-negru.

– Fac niște cafea, a mormăit femeia. Știu că o să am nevoie.

A ieșit tiptil din cameră. Câteva clipe mai târziu, sunetele unui ibric și ale unui robinet au fost urmate de cel al unui chibrit care se aprindea și de zumzăitul blând al unui aragaz. Tess s-a apropiat să se uite mai bine la pozele alb-negru. A recunoscut versiuni mai tinere ale gazdei lor ezitante alături de diverși oameni, mărturii ale unei alte ere. După vreo zece fotografii înrămate, s-a oprit în fața uneia, la vederea căreia s-a simțit parcă

strânsă de gât. Arăta o fată mai tânără stând lângă un bărbat mai în vârstă, într-o postură mândră tată-fiică. În spatele lor era o maşinărie ciudată de lemn dintr-o eră uitată, un fel de război de ţesut semiautomat.

Un război folosit pentru producerea stofei.

O maşinărie folosită de un postăvar.

– Sunt mama mea şi tatăl ei, a spus bătrâna întorcându-se din bucătărie cu o tavă mică, aşezându-se pe canapea. A fost afacerea familiei noastre de când lumea.

Tess a tresărit.

– Ce s-a întâmplat?

– Bunicul meu a dat faliment. Şi-a cheltuit toţi banii pe un război modern care trebuia să vină din Anglia, dar mijlocitorul care l-a cumpărat i-a luat banii şi a dispărut. A turnat cafeaua fierbinte în ceşti mici şi le-a făcut semn lui Tess şi lui Reilly să i se alăture. A murit de inimă rea imediat după aceea. Bunica mea trebuia să facă ceva să trăiască. Ştia cum să modeleze lutul, asta era afacerea tatălui ei. Şi asta, şi-a rotit ea mâinile împrejur, e rezultatul.

– Vindeţi nişte lucruri foarte frumoase, a remarcat Tess zâmbind în timp ce se aşeza pe canapea lângă bătrână.

Reilly li s-a alăturat, afundându-se în fotoliu şi punând rucsacul la picioarele sale.

Bătrâna a tratat comentariul lui Tess cu un gest vag.

– Ne mândrim cu ceea ce facem, orice ar fi. Altfel nu merită făcut. A luat o gură din cafea, a hotărât că e prea fierbinte şi a pus-o din nou jos. A rămas tăcută o clipă, apoi a lăsat să-i scape un oftat prelung şi a privit-o pe Tess.

– Deci, spuneţi-mi... cine sunteţi, exact? Şi cum aţi ajuns aici, în acest colţ uitat de lume, cu aceste cărţi vechi pe care le duceţi cu voi?

Tess a privit spre Reilly, nesigură de ceea ce ar trebui să spună. Acum o clipă, era indignată la gândul că femeia încercase să-i fure codexul. Şi totuşi, iată-i acolo aşezaţi confortabil în sufrageria femeii, bând cafea şi purtând o discuţie foarte politicoasă.

Reilly i-a făcut semn să continue, având aceleaşi sentimente ca şi ea.

I-a spus. Totul. Toată povestea, de la apariţia lui Sharafi în Iordania până la împuşcăturile din oraşul subteran, deşi a ocolit părţile mai sângeroase, nedorind să-şi şocheze gazda. Pe tot parcursul poveştii, femeia a ascultat cu atenţie, surpriza şi frica jucând pe faţa ei, cu ochii studiind faţa lui Tess şi aruncând o privire către Reilly din când în când, cerând clarificări doar o dată sau de două ori. La sfârşit, mâinile îi tremurau. Odată ce Tess a terminat, ea a rămas tăcută pentru un moment prelung, digerând povestea în linişte, oscilând vizibil între nehotărâre şi îngrijorare.

Tess a ezitat să o întrerupă. După ce i-a acordat suficient timp să analizeze totul, a întrebat:

– De ce ne-a urmărit nepoata dumneavoastră până la hotel? Dumneavoastră aţi rugat-o, nu-i aşa?

Bătrâna părea să nu o fi auzit. Se holba în continuare în ceaşca de cafea, pierdută în gânduri, parcă întorcându-se în ghearele unui chin temporar. După o altă deliberare prelungă, cuvintele ei au venit încet, cu blândeţe.

– Nu au ştiut ce să facă atunci cu ele, i-a spus lui Tess şi aproape că nici nu o putea privi. Nici noi nu am ştiut ce să facem cu ele. A închis ochii plini de remuşcări, apoi s-a întors să se uite la Tess. Arăta de parcă trecuse de o limită de unde nu se mai putea întoarce.

Tess a privit-o fix o secundă, să se asigure că auzise bine, apoi un şuvoi de fericire i-a pornit din inimă şi a inundat-o.

– Le aveţi? Aveţi celelalte cărţi? Era acum pe marginea canapelei, cu corpul tremurând de anticipare.

Bătrâna a studiat-o, apoi a încuviinţat încet.

– Câte?

– Multe. Era surprinzător de liniştită, de parcă tocmai dăduse confirmarea pentru un comentariu trivial. Femeia, Maysoon. Ea le-a adus aici, să fie în siguranţă. După ce Conrad a murit.

Lui Tess nu-i venea să-şi creadă urechilor. Faţa parcă îi luase foc. Ochii i-au sărit spre Reilly şi acesta i-a întâmpinat cu un zâmbet larg. S-a întors

din nou către bătrână.

– Deci Conrad avea o femeie cu el?

– S-au întâlnit în Constantinopol, unde locuiau amândoi.

– Era o sufi? a întrebat Reilly.

– Da.

– Și ce li s-a întâmplat? a intervenit Tess. Conrad a murit la Zelve, nu-i așa?

56

CAPPADOCIA, MAI 1310

Sătenii le-au făcut o primire caldă, tentantă.

Conrad și Maysoon au găsit mica așezare într-un canion îngust, ascuns de lumea din afară, o îngrămădire de conuri de piatră în jurul unei biserici care fusese scobită în peretele de stâncă. Sosirea lor era un eveniment neobișnuit. Sătenii nu primeau prea mulți vizitatori și și-au făcut griji la început. Totuși, aduceau cu ei vești din lumea de afară și un sentiment angrenant, arareori văzut în comunitatea aceea izolată, care locuia în canion, și oamenii s-au liniștit curând. Preotul care avea grijă de biserica de piatră a ajuns până la urmă să le dea binecuvântarea, în ciuda neliniștii evidente la vederea unui cavaler al Crucii călătorind cu o tovarășă păgână. Faptul că templierul luptase să elibereze Pământul Sfânt și își pierduse mâna făcând asta l-a determinat să treacă peste prejudecăți. Maysoon l-a cucerit și ea, când, spre surprinderea lui, a citat versuri din Scriptură pe care le învățase pe când era doar un copil, studiind toleranța sub îndrumarea maestrului sufi.

Moașa locală care făcea și pe doctorul l-a ajutat pe Conrad să pună în atele și să bandajeze încheietura lui Maysoon, și li s-a oferit mâncare și băutură. Până la căderea nopții, cei doi erau îngrămădiți împreună lângă o fereastră sus, în conul scobit al cărui singur ocupant murise de curând, privind cerul de deasupra marginii canionului care le-a arătat toată gama de rozuri și movuri imaginabile, înainte de a se adânci într-o beznă uniformă.

Conrad nu a spus prea multe toată seara, la fel ca în ultima jumătate de oră. Fiecare gură de aer pe care o expira era inundată de disperare.

Maysoon s-a îndepărtat și i-a studiat fața.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea.

Nu i-a răspuns și nici nu a privit-o la început, părând adâncit în melancolia sa.

– Asta. Ce fac. Nu are niciun rost, i-a răspuns el după câteva clipe.

– De ce spui asta?

– Nu are niciun rost. Hector, Miguel... ei s-au dus. Dumnezeu știe ce mă așteaptă în Cipru. A oftat din greu. Nu pot face asta singur.

– Nu ești singur.

El a privit-o, și fața i s-a luminat puțin.

– Ai fost nemaipomenită. Dar nu are niciun rost. Nici măcar împreună nu putem face asta. Am fost un prost crezând că aș putea vreodată să schimb ceva.

Ea s-a apropiat.

– Nu, n-ai fost. Ai avut dreptate să mergi în căutarea ei, ai avut dreptate când ai găsit acele cărți și le-ai recuperat. Dar dacă nu poți obține ceea ce ți-ai propus să faci... asta nu înseamnă că nu poți schimba lumea.

– Ce vrei să spui?

– Voiai să folosești aceste scrieri, această înțelepciune, la fel cum au fost folosite în ultimele două sute de ani. Voiai să-l șantajezi pe papă ca să-l convingi să-i elibereze pe prietenii tăi și să reinstituie ordinul vostru. Un scop nobil, desigur. Trebuia să încerci să înfăptuiești asta. Dar dacă reușeai... înțelepciunea din aceste cărți ar fi rămas ascunsă de ochii lumii pentru totdeauna.

Fața lui Conrad s-a crispat de confuzie.

– Papii ar da orice ca ele să rămână secrete. E ceea ce ne-a permis să ne întărim puterea și poziția în așteptarea momentului propice în care să putem împărtăși conținutul restului lumii.

– Ar fi fost vreodată momentul potrivit? Sau e tot timpul momentul potrivit?

Ea a scuturat din cap. Oamenii au ţinut aceste texte ascunse o mie de ani. Tu şi templierii de dinaintea ta le-aţi folosit ca armă secole de-a lungul, şi, dacă Hector şi Miguel ar mai fi în viaţă, aţi fi încercat în continuare să le utilizaţi la fel. Poate că a venit timpul să le întrebuinţaţi într-un mod diferit. Poate e timpul să priveşti lucrurile altfel. Poate e momentul să te gândeşti cum să scoţi aceste texte la lumină în loc să le ascunzi.

– Aşa ceva e imposibil, a ripostat Conrad. Cel puţin acum când papa e atât de puternic. Uită-te ce s-a întâmplat cu catarii. Vaticanul are inchizitori peste tot. Nimic eretic nu se poate face auzit.

– Tot timpul există o cale. Uită-te la Rumi. Predicile lui erau numai despre dragoste şi despre cum să privim înăuntrul nostru pentru iluminarea spirituală. Cuvintele lui ar fi fost considerate blasfemiatoare de către orice cleric conservator, dar au câştigat inima sultanului însuşi, care l-a invitat să locuiască şi să predice în capitala lui şi a devenit protectorul lui.

– Eu nu sunt un predicator.

Ea a zâmbit.

– Nu, dar poate e timpul să gândeşti ca unul. Ea s-a apropiat şi mai mult şi l-a sărutat înainte de a-şi da jos tunica. Dar nu chiar în orice sens al cuvântului.

Au petrecut următoarele zile lucrând câmpurile de grâu cu sătenii ziua şi dezbătându-şi opţiunile noaptea. Cum să transporte textele era încă principala problemă. Nu aveau decât un singur cal pe numele lor, şi – nu că ar fi avut cum să o plătească – era o singură căruţă descoperită în toată aşezarea, una fără de care sătenii nu se puteau descurca.

Conrad nu vedea nicio ieşire din situaţia lor, şi cu fiecare zi care trecea, furia şi frustrarea lui creşteau. Gândul că fraţii săi putrezeau în temniţele franceze şi neputinţa lui de a-i ajuta îl rodea pe dinăuntru. Cu o săptămână în urmă crezuse că putea schimba ceva. Dar îi dăduse toate planurile peste cap ambuscada din canion.

Apoi, în dimineaţa celei de-a noua zi, lucrurile s-au schimbat din nou când şase perechi de copite şi o voce familiară s-au auzit prin sat.

– Maysoon, striga bărbatul. Conrad. Arătați-vă dacă nu vreți ca fiecare bărbat, femeie și copil din acest sat să moară.

Conrad s-a grăbit la fereastră, urmat de Maysoon. Au privit afară și i-au văzut pe Qassem și pe cele două ajutoare care supraviețuiseră tropăind încet pe aleea centrală dintre casele conice. Fratele ei era însoțit de o femeie, care călărea pe calul lui. Ținea un pumnal la gâtul ei. Au recunoscut-o de pe câmpuri. Era sora moașei care se îngrijise de încheietura lui Maysoon.

– De unde au știut că noi suntem? a întrebat Maysoon.

– Femeia, a spus Conrad, arătând spre ostatică. Ne știe numele.

– Dar cum ne-au găsit?

– Lăcomie și răzbunare, a răspuns el. Nu există alte motivații mai bune.

– Ce o să facem?

Conrad i-a privit pe cei trei bărbați, aceiași care îi omorâseră prietenii, bărbații care îi zădărniciseră planurile și pecetluiseră soarta fraților săi.

Bărbați care trebuiau să plătească pentru asta.

– O să terminăm odată cu asta, a răspuns el. Apoi s-a aplecat pe fereastră și a strigat: Dă-i drumul femeii. O să ies.

Qassem a privit în sus, l-a văzut pe Conrad și nu a spus nimic. A aruncat femeia la pământ și a continuat să se uite la el.

Conrad și-a zărit proteza, zăngănind într-o parte a șeii turcului. Asta l-a înfuriat și mai tare. S-a retras de la fereastră și s-a îndreptat spre nișa din perete de unde și-a luat iataganul.

– Nu te duci singur, i-a spus Maysoon, găsindu-și arbaleta, dar, în timp ce o apuca, încheietura i-a cedat sub greutate. Ea s-a crispat de durere, iar arma a căzut pe jos cu zgomot.

– Nu, a mârâit el. Nu cu încheietura în starea aia. Vreau să stai aici. Asta e lupta mea.

– Vreau să te ajut, a insistat ea.

– Ai făcut mai mult decât de-ajuns, mai mult decât aș fi avut vreodată dreptul să-ți cer, a spus el cu ochii aprinși de hotărâre. Trebuie să fac asta singur.

Din tonul lui se înțelegea că nu era dispus să cedeze.

Ea respirat adânc și a încuviințat neputincioasă.

Conrad a ridicat arbaleta, a așezat-o în nișă și a luat pumnalul ei.

– Ajută-mă cu asta, a spus el lipind lama de antebrațul său stâng. Leagă-l de brațul meu.

– Conrad...

– Fă-o, te rog.

Ea a găsit niște legături de piele și le-a folosit pentru a atașa mânerul pumnalului de ciotul brațului lui stâng.

– Mai strâns, i-a cerut el.

Ea a strâns legăturile ca un garou. Lama era acum o prelungire a mâinii sale.

El a apucat iataganul cu dreapta. Și-a simțit venele umflându-se de furie. A privit-o. S-a apropiat, și a sărutat-o lung, fierbinte.

Apoi a ieșit la lumina zilei.

– Unde e târfa de soră-mea? a lătrat Qassem.

– Înăuntru, i-a răspuns Conrad, mergând într-o parte, ieșind pe teren mai deschis. Dar va trebui să treceți de mine întâi.

Ochii lui Qassem au devenit două linii înguste și turcul a zâmbit.

– Chiar asta intenționam.

Turcul le-a făcut semn oamenilor săi. Cei doi călăreți și-au scos iataganele, și-au grăbit caii și au atacat.

Conrad i-a privit cum se năpusteau spre el, unul lângă celălalt, și s-a așezat într-o poziție defensivă joasă, cu genunchii flexați, cu umerii strânși și lama sabiei sale în față. Instincte vechi au revenit la viață și au încetinit timpul, revelându-i fiecare mișcare a adversarilor săi, acordându-i răgaz să le citească și să-și planifice loviturile cu o precizie ucigătoare. A zărit un punct vulnerabil în poziția călărețului din stânga sa, care era dreptaci, și s-a hotărât să-l răpună pe acesta primul. Când călăreții erau la doar zece metri de el, s-a năpustit spre ei, țâșnind în unghi, mergând în linie dreaptă către bărbatul din stânga lui. Mișcarea i-a speriat pe adversari, care au trebuit să tragă sălbatic de frâiele cailor pentru a-și adapta alergarea. Conrad a cronometrat mișcarea perfect și a ajuns lângă călăreț dinspre stânga lui

înainte ca tovarășul său să-și poată schimba direcția suficient de repede. Ținta lui se chinuia, de asemenea, să-și stăpânească bidiviul, deschizându-se în fața sabiei lui Conrad care l-a lovit la mijloc și l-a tăiat pe o parte. Turcul s-a smucit în lateral și a căzut de pe cal. Chiar când atingea pământul, Conrad era deasupra lui, ucigându-l cu o lovitură de pumnal în inimă.

Al doilea călăreț și-a rotit calul și, înfuriat de contraatacul lui Conrad, s-a năpustit din nou. Cavalerul nu s-a mișcat. Și-a menținut poziția, acordând minții sale răgazul necesar pentru a găsi o deschidere în goana nebună a bărbatului, încordându-și mușchii pentru următorul asalt.

A văzut punctul slab și a acționat, sărind într-o parte, așezând corpul turcului mort între el și călăreț pentru a-și deruta oponentul. Turcul a făcut aceeași greșeală ca și tovarășul său permițându-i lui Conrad să ajungă pe partea greșită a sabiei sale, acordându-i cavalerului avantajul de a ataca flancul vulnerabil. Conrad a lăsat sabia să atace, rotind-o cu o forță feroce și deschizând o rană largă în coapsa bărbatului, tăind-o aproape cu totul. Călărețul a tras de frâie din instinct, șocat de priveliștea mușchiului expus și a cărnii sângerânde. Conrad nu i-a lăsat niciun moment de respiro. S-a năpustit spre el înainte ca adversarul său să știe măcar că era acolo, lovindu-l din dreapta, deschizându-i spatele înainte de a-l împinge jos din șa și de a-l ucide cu încă o lovitură.

Atunci fulgerul i-a străpuns umărul.

S-a izbit în el din spate cu un impact violent, tăcut.

Conrad s-a împleticit câțiva pași înainte sub inerția loviturii, apoi s-a întors greoi pe picioare.

Qassem descălecase. Stătea lângă calul său, holbându-se la Conrad, cu arbaleta în mână. A aruncat-o la pământ, și-a scos iataganul și s-a îndreptat cu pași mari spre templier, cu sprânceana înnodată într-o încruntătură infernală.

Conrad știa că situația era critică. Îl lovise în umărul drept. Mâna lui bună. Singura lui mână bună. Cea de care avea nevoie ca să mânuiască

sabia. Săgeata era înfiptă adânc în omoplat, eliberând o cascadă de durere la cea mai mică mișcare a brațului său drept.

O cascadă pe care trebuia să o ignore dacă urma să se apere.

Qassem nu s-a poticnit, cu ochii fixați pe Conrad, cu sabia în jos. Apoi plimbarea sa s-a transformat în alergare, apoi în sprint, și cu un urlet sonor și-a ridicat sabia și, dintr-un salt, a lovit cu putere în direcția templierului.

Conrad s-a dat într-o parte, scoțându-și corpul din raza de atac și blocând lovitura cu propria sabie. Lamele s-au ciocnit cu putere una de alta, impactul reverberând în brațul lui Conrad și inundându-l cu o durere atroce. A simțit cum i se înmoaie genunchii, dar nu le putea permite să-l lase acum, nu putea să lase durerea să-l răpună. Qassem s-a întors și a atacat din nou, rotindu-și sabia într-un cerc complet înainte de a o lovi din nou de sabia lui Conrad.

A treia lovitură a aruncat iataganul din mâna lui Conrad, degetele-i fiind incapabile să ignore agonia din umăr.

Qassem a rămas pe loc, respirând precipitat, și a zâmbit. Ochii i-au căzut pe pumnalul legat de antebrațul lui Conrad și zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet batjocoritor.

– Nu știu dacă să te omor sau doar să-ți tai cealaltă mână – poate și picioarele – și să te las să trăiești ca un vierme ciung, patetic, a râs el. Poate ar trebui să vă fac asta amândurora.

Picioarele lui Conrad s-au înmuiat. Respira greu și a simțit gust de sânge în gură. Inima lui a avut un spasm odată cu această conștientizare. Săgeata nu i se înfipsese doar în umăr, ci îi străpunsese și plămânul.

Știa cum avea să se termine asta.

O văzuse doar de atâtea ori.

A privit în sus spre Qassem și a văzut reflectarea conștientizării sale în ochii turcului. Bărbatul i-a susținut privirea o clipă, apoi și-a ridicat iataganul ca un călău și l-a ținut acolo.

– Ce naiba! Mai bine o fac acum înainte să-mi răpești plăcerea...

Și fața i-a înghețat într-o expresie crispată când ceva s-a lovit înăbușit de el din spate și a ieșit prin pieptul lui.

Un fulger.

S-a uitat în jos la vârful de săgeată care ieșea din coastele sale și picura de sânge, și surpriza i-a inundat fața. S-a întors încet, iar Conrad i-a urmărit privirea.

Maysoon stătea în picioare în lumină, lângă calul său.

Cu o arbaletă în mână.

Cu durerea schimonosindu-i fața.

Femeia de pe câmp, cea pe care turcul o luase ostatică, era acolo, lângă ea. Avea un mănunchi de săgeți în mână.

Qassem a dat să se îndrepte spre ele, dar Conrad nu avea de când să-i dea o asemenea șansă. A împins tare în picioare și s-a ridicat, folosindu-se de inerția corpului său pentru a se împinge în turc și pentru a-i înfige pumnalul adânc în spate, rotindu-l înăuntru pentru a se asigura că trecea prin cât mai multe organe și artere posibile.

Cei doi bărbați au căzut la pământ într-o grămadă însângerată și colbuită.

Turcul s-a zbătut și a gâlgâit câteva secunde, cu ochii mari fixați pe Conrad într-o furie tăcută, înainte să mai tremure o dată și să înțepenească.

Cavalerul și-a lăsat capul să cadă pe spate, pe pământul tare și uscat. S-a holbat spre cer, apoi Maysoon era chiar lângă el, ținându-i capul, trecându-și degetele prin părul lui, cu lacrimile curgându-i pe față.

– Să nu mă lași, a suspinat ea.

– Niciodată, a răspuns el, deși știa că mințea. Sângele îi înflorea în colțul gurii lui și respirația îi era din ce în ce mai greoaie. Aerul pe care se chinuia să-l inspire ieșea înainte să aibă vreo șansă să-și facă treaba.

– Păstreaz-o în siguranță, a murmurat el. Găsește o cale. Păstreaz-o în siguranță. Și poate, într-o bună zi, cineva va putea să facă ceea ce noi nu am reușit.

– O să am grijă. Promit... o să am eu grijă.

Cu o viteză înfricoșătoare, buzele i-au devenit vinete și pielea i-a fost cuprinsă de o paloare ca de amurg. Gura îi părea mai grea și creierul îi era înfometat de oxigen, iar cuvintele i-au devenit împotmolite.

Apoi a murit.

57

– L-au îngropat acolo, în biserică. Apoi ea a venit la Konya şi s-a stabilit aici, a continuat bătrâna. S-a alăturat unui *tekke*. Şi timp de câteva luni după aceea, s-a întors în peşteră de multe ori, singură, luând un cal în plus cu ea, şi a luat textele, pe rând, câte o mică încărcătură. Le-a ţinut ascunse şi nu a spus nimănui despre ele. Şi apoi, la ani după aceea, a cunoscut pe cineva.

– Un postăvar, a presupus Tess. Era uimită, sorbind fiecare cuvinţel ieşit din gura femeii.

– Da. Făcea şi el parte din aceeaşi casă de adunare. Avea încredere în el. Şi i-a împărtăşit secretul ei.

Până la urmă s-au căsătorit. Au început o viaţă nouă, aici, în Konya. Faţa i s-a înmuiat într-un zâmbet amar. Ei sunt strămoşii mei.

– Deci fresca, versurile din poem... asta s-a întâmplat după? a întrebat Tess.

Femeia a încuviinţat.

– Da. Ea s-a întors şi le-a adăugat mult mai târziu. În biserica unde a fost îngropat Conrad, după cum aţi văzut.

– De unde ştiţi toate acestea? a întrebat-o Reilly.

Femeia s-a ridicat în picioare şi a traversat camera până la un birou vechi. A scotocit în el şi a recuperat o cheie micuţă, pe care a folosit-o pentru a deschide unul dintre sertare. A scos un document împăturit şi l-a adus pentru a i-l arăta lui Tess.

Erau câteva pagini scrise de mână, vechi și îngălbenite. Tess nu le putea citi, căci erau acoperite de un scris arab strâns, alfabetul folosit în Turcia înainte de 1928.

– Aici e toată povestea, a spus bătrâna. E tot ce i-a spus Conrad lui Maysoon. A fost moștenit din generație în generație. De aproape șapte sute de ani.

– Și în tot acest timp textele au rămas ascunse, a spus Tess.

– Maysoon îi promisese lui Conrad să le păstreze în siguranță și să încerce să le împartă cu restul lumii. Dar ea nu avea posibilitatea să facă asta. Nu atunci. Estul și Vestul erau divizate violent. În acest teritoriu, selgiucizii erau în declin și otomanii și hoardele lor de „războinici ai credinței” preluau controlul. Începuseră să clădească un imperiu islamic, și ultimul lucru pe care Maysoon și-l dorea era ca aceste scrieri să fie folosise drept armă pentru a discredita credința creștină.

Tess l-a privit pe Rilley. Prinsese și el sensul cuvintelor femeii și Tess a încuviințat discret, cunoscător, gest care i-a strâns stomacul.

Bătrâna i-a observat și a zâmbit pe jumătate cu melancolie, apoi gura i s-a strâmbat de disperare.

– Nici ea nu știa la cine să apeleze în Vest. Templierii nu mai erau, desigur. Și Biserica era extrem de puternică atunci. Nimeni, nici măcar un rege, n-ar fi îndrăznit să apere ceva ce i-ar fi amenințat puterea.

– Așa că le-au ținut ascunse... aici?

– Da, a spus femeia. La adăpost, în așteptarea momentului potrivit.

Gâtul lui Tess s-a încordat ca un pai sugrumat. Trebuia să întrebe din nou.

– *Aici*... aici?

Femeia a încuviințat.

Tess a înghițit o minge de golf invizibilă.

– Putem să le vedem?

Femeia nu a răspuns la început. Apoi s-a ridicat de pe canapea și s-a dus la birou, de unde a luat niște chei. S-a întors să-i privească și le-a cerut s-o urmeze.

I-a condus prin sufragerie, apoi printr-un hol îngust și întunecat care avea bucătăria pe o parte și părea să dea într-un dormitor în capătul îndepărtat. Avea un tavan mai jos decât camera de zi și era tivit cu uși de dulap într-o parte. Un kilim atârna de o șină de alamă pe peretele opus. Bătrâna a deschis un dulap și a scos o lanternă, apoi s-a apropiat de carpetă și a dat-o deoparte. Tăiată în perete, în spatele acesteia, de-abia vizibilă în beznă era o scară îngustă, sinuoasă, nu mai lată decât umerii unui om.

Bătrâna a intrat în nișă și a coborât, pășind pe fiecare dintre treptele înalte cu grijă, ținându-se de peretele curbat, cu lumina lanternei ei jucând pe suprafața rugoasă. Tess și Reilly au urmat-o. Scările s-au răsucit de două ori înainte de a se termina într-un tunel, îngust și aspru. Le dădea același sentiment ca orașul subteran în care fuseseră blocați și Tess se întreba dacă avea vreo legătură cu el.

Bătrâna i-a condus pe lângă o serie de uși vechi de lemn care tiveau o parte a tunelului, pe o lungime de aproape treizeci de metri, până a ajuns la ultima, una care era îndreptată spre capătul tunelului. A deschis-o, a intrat și i-a poftit și pe ei.

Erau acum într-o cameră mică. Mai mult o cămară, de fapt. Nu avea geamuri și avea tavanul jos, ca și încăperile din orașul subteran, și avea o temperatură plăcută în ciuda căldurii de deasupra, și niciun pic de umiditate.

Tess a privit în jur, și fiecare moleculă de aer din plămânii ei a ieșit brusc.

Toți pereții micii camere, în afară de cel cu ușa, erau acoperiți de rafturi.

Rafturile, la rândul lor, erau ticsite de cărți. Cărți vechi. Mici, legate în piele, sigur niște codexuri antice. Cele mai vechi cărți de pe planetă: evanghelii vechi de două mii de ani, din timpurile de început ale Bisericii.

Zeci de cărți.

Lui Tess nu-i venea să creadă.

Gura ei a reușit să întrebe:

– Pot? în timp ce făcea semn spre una dintre ele.

Femeia a făcut un gest resemnat.

Tess a întins mâna și a luat una dintre cărți. Semăna cu cele două codexuri pe care le găsise în mormântul lui Conrad. Același fel de legătură de piele, aceeași copertă împăturită, aceeași legătură înfășurată în jurul ei. Părea să fie într-o condiție la fel de bună. Ea a ezitat, apoi a desfăcut coperta, a deschis cartea și a privit înăuntru. Avea un scris similar, în greaca koine.

Tess a tradus pagina de titlu cu voce tare: „Evanghelia Evei."

Nici nu auzise de așa ceva. Bătrâna a privit-o cu un ușor amuzament, apoi a spus:

– Și pe mine m-a făcut curioasă. Dar nu e Eva la care te gândești.

Tess i-a aruncat o privire întrebătoare.

– Știți ce este în aceste cărți? Le-ați citit?

– Nu în întregime. Am învățat singură limba coptă și un pic de greacă veche și am reușit să înțeleg câte ceva.

Tess își punea cu disperare o anumită întrebare.

– Dacă vă întreb de un text anume, veți ști dacă e aici sau nu?

Femeia a ridicat din umeri.

– Probabil.

Tess a tras aer în piept emoționată.

– Cu câțiva ani în urmă, am ținut în mâini ceva ce am crezut că era jurnalul lui Iisus. Propriile lui scrieri. Jurnalul lui.

Ochii femeii s-au lărgit.

– L-ai văzut?

– Da, dar nu am putut să-mi dau seama dacă era adevărat sau un fals. Și n-am avut niciodată șansa să-l supun unor teste de laborator ca să aflu. Știți ceva despre el? Știți dacă era adevărat?

Femeia a zâmbit, apoi a scuturat din cap.

– Nu era. Era un fals.

Hotărârea din răspunsul ei a uimit-o pe Tess.

– De unde știți?

– Scrisoarea lui Maysoon. Conrad i-a spus despre el. Și-a făcut ordine în gânduri, apoi a adăugat: Au reușit să-l creeze doar pentru că aveau toate

acestea la dispoziție, a spus ea arătând spre rafturile pline de texte antice.

– Staţi puţin, vreţi să ziceţi că templierii ştiau de existenţa acestei comori?

– Să știe de ea? Nu ar fi existat fără ea. Așa a început totul. Cu păzitorii originali ai comorii, oamenii care au păstrat-o în siguranţă ascunsă în biblioteca imperială de la Constantinopol. Totul făcea parte din planul lor.

– Vreţi să spuneţi că templierii au apărut ca ordin la Constantinopol?

Bătrâna a încuviinţat.

– Păzitorii au păstrat în siguranţă comoara de la Niceea secole la rândul, de când Hosius a salvat-o de la ardere şi a scos-o din Constantinopol. Păzitorii au vegheat-o, aşteptând momentul propice pentru a o face publică şi pentru a-i dezvălui conţinutul restului lumii. Dar momentul acela se pare că nu a venit niciodată... şi la sfârşitul primului mileniu, lumea a luat o gravă întorsătură. Papa scăpase de sub control. Şi când a venit cu ideea unei cruciade sfinte şi le-a ordonat creştinilor să meargă la război şi să omoare în numele lui Hristos, şi-au dat seama că era pierdut cu totul. Mesajul lui Iisus fusese complet modificat. Dar cruciaţii câştigau bătăliile, consolidând puterea papei. Având controlul asupra Pământului Sfânt şi cu toţi monarhii Europei pupându-i picioarele, suveranul pontif ar fi avut puterea supremă asupra aproape întregii lumi cunoscute. Păzitorii erau oripilaţi de ceea ce se întâmpla şi au simţit că trebuiau să facă ceva. Trebuiau să găsească o modalitate de a-l opri. Şi au venit cu o idee radicală. S-au hotărât să creeze o contraforţă. O organizaţie militară care să poată înfrunta supremaţia Romei şi să-i ţină influenţa sub control. Aveau toate astea la dispoziție, a spus ea, gesticulând către colecţia uimitoare de scrieri din jurul ei. Ameninţarea de a le face publice a fost probabil de ajuns de a-l speria pe papă pentru a le da ceea ce-şi doreau, dar şi-au dat seama că aveau nevoie de mai mult. Trebuiau să fie siguri. Mai aveau nevoie de o carte. Un text cu un impact puternic care să înspăimânte Roma, determinând-o să bată în retragere. Aşa că s-au hotărât să creeze ultima evanghelie.

– Jurnalul personal al lui Iisus, a spus Tess.

– Exact, a încuviinţat bătrâna.

Tess s-a uitat la Reilly, şi momentul acela fatidic de acum câţiva ani le-a revenit în memorie. Ei doi, stând pe stânca aceea. Privind foile veline cum cad şi sunt înghiţite de marea învolburată. Răspunsul pe care nu îl primiseră niciodată – până acum.

– Aveau toate acestea ca bază să-şi creeze capodopera, să o facă aşa cum trebuie, a continuat bătrâna. Asta ar fi făcut descoperirea de necontestat. Până la urmă toate aceste cărţi erau reale. Era logic ca jurnalul personal al lui Iisus să facă parte din colecţie. Astfel că, odată ce a fost terminat, au acţionat. I-au căutat şi pe alţii care le împărtăşeau preocuparea. Cavaleri, bărbaţi învăţaţi şi luminaţi de pe tot cuprinsul Europei, pe care îi cunoscuseră de-a lungul anilor la bibliotecă. Nouă dintre ei.

– Primii nouă templieri. Hugues de Payens şi oamenii lui, a spus Tess.

Bătrâna a încuviinţat din nou.

– Cavalerii s-au dus la Ierusalim, unde l-au abordat pe rege. I-au spus că intenţionau să protejeze pelerinii care veneau în oraşul sfânt, şi l-au convins să le dea ruinele vechiului Templu ca bază. După ani de aşa-zise săpături, ei au trimis un mesaj la Roma, spunând că au găsit ceva. Ceva... neliniştitor. Papa şi-a trimis emisarii. Cavalerii le-au arătat unele dintre evangheliile pe care le vedeţi aici, acum. Apoi le-au arătat marele premiu. Oamenii papei s-au îngrozit. S-au întors la Roma şi au confirmat descoperirea. Suveranul pontif le-a dat templierilor tot ce şi-au dorit în schimbul tăcerii lor.

Capul lui Tess se învârtea. Erau multe de înghiţit.

– Şi după toate acestea, templierii au trimis evangheliile înapoi aici – sau mai degrabă, înapoi la Constantinopol?

– Fuseseră în siguranţă acolo pentru multe secole. Pământul Sfânt era un teatru de război. Păzitorii trebuiau să se asigure că evangheliile aveau să fie protejate.

– Dar nu şi jurnalul lui Iisus?

– Nu, a spus bătrâna. Acela a rămas cu ei, la Acra. Era sursa puterii lor. Doreau să-l ţină aproape, sub protecţia lor. Ceea ce a fost o greşeală. Dar,

amintiți-vă, era totuși un fals. Din punctul de vedere al Păzitorilor, valoarea lui era strategică, nu istorică.

Tess completa puzzle-ul din mintea sa.

– Atunci, în 1203, armata papei e la porțile Constantinopolului. Paznicii sunt îngrijorați că și-ar putea pierde comoara. Trimit un semnal S.O.S.

– Da. Templierii au trimis câțiva oameni să o scoată de acolo în siguranță. Dar aceștia o pierd, până când Conrad și Maysoon reușesc să o recupereze... o sută de ani mai târziu.

– Dar atunci era deja prea târziu ca să mai facă ceva cu ea. Pământul Sfânt era din nou în mâinile musulmanilor, jurnalul fals al lui Iisus s-a pierdut, și Ordinul Templierilor fusese desființat de regele Franței, cu ajutorul marionetei sale, papa. Tess s-a încruntat, amintindu-și nefericita istorie a ultimilor supraviețuitori ai Templului Șoimului pe care ea și Reilly o descoperiseră cu trei ani în urmă. Imaginează-ți... dacă ar fi reușit Conrad să pună mâna pe ele doar cu câțiva ani mai devreme... ar fi putut schimba totul.

Bătrâna a scuturat din cap.

– Nu era nicio șansă să se întâmple asta. Conrad a auzit de asta doar pentru că locuia în Constantinopol. Și singurul motiv pentru care se afla acolo era că templierii erau hăituiți pe tot cuprinsul Europei.

Tess a încuviințat. Mașinațiunile crude ale sorții măsluiseră zarurile împotriva lui de la bun început.

– Păzitorii aceștia, a întrebat Tess. Ce s-a întâmplat cu ei? A încercat Maysoon să-i găsească?

– Bineînțeles, a spus femeia. Dar nu era nici urmă de ei. Probabil au fost uciși în timpul asediului orașului, poate chiar de către agenții papei care căutau comoara.

– Astfel că Maysoon și urmașii ei – familia dumneavoastră – au devenit noii Păzitori, a observat Tess.

Bătrâna a încuviințat.

– Haideți, a spus. Să mergem din nou sus. O să mai fac un ibric de cafea.

Au mers în șir indian înapoi prin pasaj și sus spre bucătărie și au rămas acolo în picioare în timp ce femeia a umplut din nou ibricul, a aprins unul dintre ochiurile de la aragaz și a pus ibricul deasupra. O liniște de plumb se lăsase în cameră. După un moment prelung, Tess a rupt tăcerea.

– Și acum ce facem?

Femeia și-a cântărit cuvintele, apoi a privit către Tess și a spus:

– Nu știu. S-a oprit pentru o clipă, apoi a întrebat: Aceşti ucigaşi. Încă mai sunt acolo afară?

Tess a încuviințat.

– Atunci trebuie mutată, nu-i așa? a spus bătrâna. Nu poate rămâne aici. A oftat adânc.

Puteţi să o duceţi undeva în siguranţă?

Tess se gândise la câteva abordări blânde ca să încerce să propună același lucru, dar oferta bătrânei a luat-o complet prin surprindere.

– Desigur.

Umerii femeii se lăsaseră puțin din cauza greutății deciziei ei.

– Nu prea am de ales, nu-i așa? Și poate că nu e un lucru rău. Trebuie să înțelegeți. Asta... Și-a îndreptat mâinile într-un gest larg, spre pământul de sub picioarele ei și comoara pe care acesta o ascundea. E mult mai mare decât noi. Întotdeauna a fost. E o povară care a fost transmisă din generație în generație... A scuturat din cap cu mâhnire. Nu am cerut asta. Nu am avut de ales în privinţa asta, la fel cum nici strămoşii mei nu au avut de ales. Dar am făcut ceea ce se aștepta de la mine, cum au făcut mulţi alţii înaintea mea. Și, fără îndoială, dacă și când va veni ziua, fiul meu va face la fel. Dar până când? Ce putem face cu ea de aici? Suntem oameni simpli, domnișoară Chaykin. Trăim vieți simple. Și asta... merită o atenție serioasă. Tipul de atenție pe care cineva ca tine i-l poate acorda. Mi-ai face mie și urmașilor mei o favoare. Ne-ai elibera de această povară enormă – în special acum, când îmi spuneți că există oameni dispuși să omoare pentru

ea. Și-a pus mâinile pe brațele lui Tess. Trebuie mutată în siguranță. Trebuie să o luați de aici și să faceți ce credeți că e mai bine cu ea. Veți face asta?

– Ar fi un privilegiu.

– Și nu vă faceți griji, a adăugat Reilly. Eu mă voi asigura că sunteți protejați până când toate acestea se vor termina.

Bătrâna s-a simțit ușurată, apoi s-a încruntat din nou.

– Ce veți face cu ea?

– Trebuie să fie fotografiată și catalogată, a spus Tess. Apoi tradusă. Apoi va trebui să ne dăm seama cui să-i vorbim despre ea și cum să facem asta fără să stârnim prea multă zarvă.

Bătrâna nu părea convinsă.

– Manuscrisele de la Marea Moartă sunt contestate și acum. Evangheliile de la Nag Hammadi abia sunt cunoscute... Ce vă face să credeți că textele de aici vor fi primite diferit?

– Trebuie să încercăm. Aceste scrieri... sunt o parte a evoluției noastre, ca civilizație. Ne vor ajuta să câștigăm maturitate și iluminare. Dar asta trebuie făcut încet, cu grijă. Trebuie să fie programată cum trebuie. Și nu toți vor fi convinși, poate nici interesați. Cei care vor să creadă, cei care au nevoie să creadă... nimic din toate acestea nu va conta pentru ei. Nu va schimba lucrurile pentru ei. Vor crede întotdeauna, orice-ar fi. Asta înseamnă cuvântul „credință” pentru ei. Păstrarea unei credințe solide, nestrămutate indiferent de orice dovadă care spune altceva. Dar pentru cei care sunt mai deschiși la minte și care ar dori să hotărască singuri... merită să aibă la îndemână toate informațiile necesare pentru a-i ajuta să ia o astfel de hotărâre. Le-o datorăm.

Bătrâna a încuviințat, părând oarecum mai împăcată cu decizia ei de moment – apoi un scârțâit dinspre sufragerie i-a atras atenția și a făcut-o să se încrunte. Reilly și Tess s-au crispat. Reilly le-a făcut semn să tacă din gură.

S-a furișat până la ușa bucătăriei și a ascultat. Nu a auzit nimic. A mai stat încă o clipă, ca să fie sigur. Tot nimic. Le-a făcut din nou semn femeilor

să rămână pe loc și să tacă, iar cealaltă mână a întins-o instinctiv după pistol – apoi și-a dat seama că nu era la el. Era în rucsac, în sufragerie.

A privit în jur și a văzut un cuțit mare de bucătărie pe scurgătorul de lângă chiuvetă. L-a luat, apoi s-a furișat spre ușă și a stins lumina, scufundând mica încăpere în întuneric, cu excepția luminii albastre-portocalii a aragazului.

Bătrâna a inspirat adânc.

Tess s-a crispat și mai mult.

A privit cum contururile umbrite ale siluetei lui Reilly ies pe ușă și dispar. Și-a ținut respirația, așteptând, ascultând cu euforia ultimei jumătăți de oră acum dispărută. Pentru câteva secunde prelungi nu a auzit nimic decât păcănitul frenetic din propriile urechi – apoi a distins un zgomot ascuțit urmat de un mormăit de durere, clămpănitul a ceva metalic, o bufnitură sonoră, ca o masă grea prăbușindu-se la pământ.

O masă grea de carne.

Sunetul abrupt a făcut-o să înghețe. Apoi a auzit-o. Vocea pe care sperase să nu o mai audă niciodată, vocea pe care plănuise să și-o scoată din memorie. Tonalitatea aceea atât de enervantă.

– Ieșiți, doamnelor, a spus iranianul înainte de a apărea în ușa bucătăriei și de a aprinde lumina. A zâmbit și le-a făcut semn nonșalant cu pistolul să părăsească încăperea. Veniți lângă noi. Petrecerea abia a început.

58

Vederea lui Reilly era înceţoşată şi capul îi era inundat de durere în timp ce se zvârcolea.

Lovitura fusese dură şi venise pe neaşteptate, patul unei puşti îi izbise maxilarul şi-i înmuiase picioarele, făcându-l să cadă înainte ca măcar să poată vedea cine l-a atacat.

Îi putea vedea acum. Bărbaţi pe care nu-i cunoştea, trei, înarmaţi şi eficienţi care lunecau pe lângă el. Apoi l-a văzut pe cel pe care îl cunoştea. Iranianul le conducea pe Tess şi pe bătrână în sufragerie, sub ameninţarea pistolului. Unghiul de vedere al lui Reilly, jos şi oblic dat fiind că era încă jos şi avea capul întors într-o parte, făcea privelişte să pară şi mai înfiorătoare.

– Stai jos, a spus iranianul în timp ce o împingea pe Tess cu amortizorul făcând-o să se aşeze pe canapea.

Cele două femei s-au aşezat împreună pe marginea pernelor, una lângă alta. Apoi iranianul a scuipat câteva ordine către oamenii săi într-o limbă pe care Reilly nu o înţelegea şi le-a făcut semn să plece. Cei trei bărbaţi s-au grăbit să iasă din cameră, probabil să scotocească prin restul casei.

Reilly a surprins privirea lui Tess. A clipit şi a dat discret din cap, încercând să o liniştească. Teama din ochii ei a rămas la fel de intensă, dar a reuşit să-i răspundă în acelaşi fel. Reilly a aruncat apoi o privire scurtă în restul camerei, din unghiul lui îngust. A zărit rucsacul lui Tess. Cel cu pistolul înăuntru. Era încă acolo unde îl lăsase, rezemat de partea laterală a fotoliului, lângă canapea. La circa trei metri distanţă de el. O distanţă

nesemnificativă de străbătut într-un sprint, dar una uriașă dată fiind poziția lui actuală.

Reilly a tras aer adânc în piept și a încercat să-și înlăture ameţeala din cap. A privit către iranian. Acesta, parcă simțindu-l, s-a uitat în jos spre el. Nu arăta grozav. Fața îi era mai pământie decât își amintea Reilly și avea broboane de sudoare pe frunte. Mai ușor de observat, totuși, era furia din privirea sa pătrunzătoare. Lui Reilly i se părea că bărbatul abia își putea reține ura care clocotea înăuntrul lui. Americanul s-a hotărât să rămână tăcut. Situația era prea precară, poziția lui prea slabă ca să rişte să-l provoace. S-a hotărât să-și acorde un răgaz și să joace cartea supușeniei, așa că a întrerupt contactul vizual și și-a coborât privirea.

A fost surprins să vadă că rana de la mâna stângă a iranianului părea să fi fost bine îngrijită. Bandajul era curat și bine aplicat, deși erau și câteva picături de sânge. Reilly a făcut o scurtă analiză mentală a ceea ce se întâmpla și cu cine avea de-a face, ajungând la concluzia că oamenii iranianului erau probabil din PKK – militanți kurzi separatişti pe care Iranul îi finanțase și îi înarmase ani la rândul. Aveau fără îndoială doctori specializați în tratarea rănilor de război. Puteau de asemenea să călătorească nestingheriți prin toată țara – fiind turci – și să dea o mână de ajutor prietenesc unora ca teroristul iranian aflat la ananghie.

Ceea ce nu erau veşti deloc bune.

Reilly nu știa câți oameni cooptase iranianul. Îi văzuse pe trei dintre ei. Trebuiau să fie mai mulți afară.

Nu era grozav deloc.

– Deci, care-i treaba? a întrebat iranianul, desfăcându-și brațele teatral și privind în jurul încăperii. Acum urcați în camera voastră pregătiți pentru o noapte plăcută, acum alergați pe străzile lăturalnice ale orașului ca nişte găini fără cap. Oare ce anume a declanșat această întâlnire nocturnă urgentă?

Un strigăt s-a auzit din adâncul casei. Iranianul s-a întors, a rostit câteva cuvinte, apoi s-a întors spre Tess și a zâmbit. Câteva clipe mai târziu, unul dintre oamenii săi a apărut în ușă. Avea un AK-47 atârnat pe umăr și

aducea câteva dintre cărţile vechi. Iranianul le-a luat şi le-a studiat preţ de o clipă, apoi a privit-o pe Tess.

– Mai multe evanghelii? I-a susţinut privirea câteva secunde, apoi i-a pus o întrebare tovarăşului său. Răspunsul bărbatului a părut să-l impresioneze cu adevărat pe iranian. O cameră întreagă plină cu ele? i-a spus lui Tess. Rânjetul i-a crescut. Mi se pare că perseverenţa ta a dat roade.

Tess nu a răspuns.

Iranianul a ridicat din umeri, a turuit câteva instrucţiuni către bărbatul care-i adusese cărţile, a mai aruncat o privire către Reilly şi a ieşit din cameră. Bărbatul şi-a ridicat Kalaşnikovul, ţinându-l ferm în poziţia de tragere, plimbându-l încet de la Reilly la cele două femei şi înapoi, păzindu-i fără să clipească.

Instinctele lui Reilly s-au reactivat. Ştia că asta ar putea să fie ultima lui şansă de a face ceva.

Un singur bărbat care-i păzea.

Un pistol într-un rucsac.

O şansă.

A aşteptat până când privirea paznicului s-a întors de la el şi a acţionat, împingându-se înainte în mâini şi în genunchi, spre rucsac.

Mişcarea a fost neîndemânatică.

Bărbatul a văzut-o. A intrat în panică şi a ţipat la Reilly în timp ce se năpustea la el să-l intercepteze. Reilly a văzut cizmele individului alergând spre el şi a auzit-o pe Tess ţipând în timp ce el se întindea după rucsac, dar nu a putut ajunge la el suficient de repede – paznicul l-a oprit cu un şut violent în stânga sa, în dreptul mijlocului. Rinichii lui Reilly au explodat în timp ce zbura pe spate din cauza impactului şi se rostogolea gemând de durere. Bărbatul a ţinut pasul cu el, mergând spre el cu genunchii flexaţi într-o poziţie tensionată în timp ce scuipa un şuvoi de avertizări şi blesteme, cu ţeava armei rotindu-se de la Reilly la cele două femei.

Americanul s-a oprit la piciorul mesei de lângă fotoliu. Stătea ghemuit, gemând de durere, gâfâind. A privit în sus şi cu colţul ochiului a zărit paznicul aplecându-se peste el. Bărbatul avea ochii unui nebun şi tremura şi

se afla la mai puțin de doi pași de el. Reilly și-a tras sufletul în timp ce mâna i s-a strecurat sub masă. Știa că avea o singură șansă să reușească, iar eșecul era o idee prea înfiorătoare ca să se poată gândi la ea.

Degetele lui au pipăit plăcile de gresie și au găsit cuțitul de bucătărie scăpat, cel pe care-l zărise când se târa pe jos.

Degetele s-au strâns în jurul mânerului.

Vocea iranianului a răsunat întrebătoare din adâncul casei.

Paznicul și-a îndreptat atenția către ușă să-i răspundă.

Și atunci Reilly a atacat.

S-a răsucit cu o agilitate fantastică, ridicând mâna și înfigând cuțitul în cizma bărbatului. Lama a trecut prin pielea cizmei și a individului și prin os cu un sunet grețos, o combinație între rupere și aspirație, și omul a urlat de durere, durere care, știa Reilly, avea să îl distragă pentru o secundă, poate două – oricum, suficient cât să se arunce pe el.

A sărit în picioare și a apucat arma cu mâna stângă în timp ce-i aplica o lovitură feroce de cot în față. Osul și mușchiul s-au sfărâmat în timp ce nasul bărbatului a explodat într-un gheizer de sânge și mitraliera a scuipat trei rafale consecutive de focuri care au mușcat din covorul vechi și s-au înfipt în podea. Reilly a împins mai tare, asigurându-se că țeava mitralierei nu era ațintită spre cele două femei în timp ce s-a răsucit, împingând celălalt cot în pieptul bărbatului și așezându-se cu spatele la el, folosindu-se de inerție și încercând să tragă arma din mâinile lui chiar când un alt însoțitor al iranianului s-a năpustit prin ușă.

Paznicul rănit nu ceda. Se ținea de pistol cu tenacitate, cu degetele strânse în jurul ei. Reilly l-a văzut pe celălalt terorist scoțând arma și a făcut două lucruri într-o succesiune rapidă. Și-a dat capul pe spate, lovind în fața deja rănită a paznicului, și l-a răsucit cu forța astfel că acum era față în față cu cel din ușă, ridicându-i și mitraliera între timp. Țeava armei AK-47 s-a aliniat cu al doilea bărbat cu o fracțiune de secundă înaintea celeia care era îndreptată spre ei, și Reilly a strâns degetele paznicului pe trăgaci. O altă triplă consecutivă a fost eliberată și individul din ușă s-a împleticit înapoi, cu pete întunecate și roșii înflorindu-i pe piept și pe umăr.

Reilly le-a văzut pe Tess şi pe bătrână ghemuite pe canapea, Tess cu braţul în jurul femeii. Ochii lui s-au întâlnit cu ai ei.

– Ieşi afară, i-a strigat el în timp ce se lupta cu paznicul, care încă nu dăduse drumul armei sale.

– Ieşiţi afară, pe acolo, a răcnit el, făcând semn cu capul către uşile de sticlă gemene care dădeau în grădină.

Tess nu s-a mişcat la început – apoi a auzit tropăiturile puternice şi ţipetele care veneau de pe holul care ducea la bucătărie.

– Du-te, a lătrat Reilly din nou în timp ce se chinuia cu strânsoarea ca de menghină a paznicului. Mişcă-te!

Le-a văzut pe Tess şi pe bătrână fugind spre uşile franţuzeşti, chiar când un al treilea bărbat a intrat de pe hol. Iranianul era chiar în spatele lui. Amândoi aveau armele ridicate.

Teroristul s-a întors şi le-a văzut pe Tess şi pe bătrână chiar când ajungeau la uşile spre grădină şi se chinuiau să le deschidă. Reilly l-a auzit ţipând ceva şi l-a văzut întorcându-şi arma în direcţia lor. Cu o smucitură sălbatică, Reilly a smuls mitraliera din strânsoarea paznicului şi a aruncat-o înspre terorist. Arma a zburat prin cameră, rotindu-se pe orizontală ca un bumerang, trecând de canapea şi izbindu-se în pieptul individului şi deviind gloanţele pe care mitraliera acestuia le scuipa.

Reilly era acum la un nivel maxim de surescitare. Nu avea nicio secundă de pierdut ca să le dea celor două femei răgazul să scape. Nu mai gândea şi nici nu se mai mişca conştient. Instinctele formate în anii de antrenament şi muncă de teren preluaseră controlul şi le ordonau muşchilor lui să se mişte. A simţit cum se răsuceşte parcă printr-o volbură invizibilă, şi a simţit pumnul strângându-se şi a privit cum se înfige în obrazul bărbatului cu care se lupta, apoi deja urmărea mitraliera care zbura prin cameră şi pe adversarul său cum se prăbuşeşte la pământ. A văzut cum picioarele sale fac doi paşi mari, sar peste canapea şi se năpustesc spre teroristul de la uşă, împingându-i şi pe el, şi pe iranian şi izbindu-i de cadrul de lemn.

A auzit cum iranianul a ţipat de durere în timp ce mâna lui bandajată s-a lovit de pământ, şi i-au reuşit câteva lovituri bune în teroristul căzut,

rănindu-l grav până când genunchiul iranianului a ieşit din încurcătura de membre şi l-a lovit în vintre pe Reilly. Tot aerul a ieşit din el. S-a împleticit înapoi şi capul i s-a dus pe spate, lovindu-se de podea. Prin ochi înceţoşaţi, le-a zărit vag pe Tess şi pe bătrână. Reuşiseră în final să deschidă uşile franţuzeşti şi se grăbeau afară – dar iranianul îşi recuperase arma şi acum se ridica în picioare.

Reilly trebuia să le dea femeilor încă un răgaz.

S-a aplecat înainte şi l-a interceptat pe iranian, prinzând mitraliera bărbatului strâns cu ambele mâini şi împingându-se în ea pentru a-l izbi de perete. Iranianul a mormăit la contactul cu zidul. Reilly avea avantajul celor două mâini libere şi a tras arma AK-47 din strânsoarea iranianului, rotind mitraliera în sus în timp ce făcea asta şi izbind falca adversarului său cu patul armei. Un şuvoi de sânge a ţâşnit din gura iranianului şi a stropit peretele din spatele acestuia în timp ce mâna lui lovită se ridica să pareze o altă lovitură.

A fost ca o cârpă roşie pentru Reilly.

A întors patul mitralierei spre el, folosindu-l ca pe un berbec pentru a ţintui mâna iranianului de perete.

Teroristului i-a scăpat un urlet sălbatic în timp ce patul de metal al armei a făcut praf şi pulbere oasele şi a rupt tendoanele de la mână. Durerea atroce i-a făcut genunchii să cedeze şi a căzut ca o păpuşă pe podea, cu ochii strâns închişi. Reilly îşi simţea venele zvâcnind de sete de sânge. A ridicat arma din nou, poziţionând-o astfel încât să-l izbească pe iranian în cap de data asta, ştiind că lovitura ar sfărâma ţeasta bărbatului şi, mai mult ca sigur, i-ar lua viaţa chiar atunci şi acolo... dar înainte să o poată aplica, ceva dur l-a lovit din spate, izbindu-l la ceafă şi tăindu-i energia din braţe.

Unul dintre ceilalţi terorişti era din nou în picioare.

Pe când Reilly cădea la pământ, a văzut că se afla, de fapt, mai rău decât atât. Doi dintre ei se ridicaseră iar, bărbatul a cărui faţă o distrusese şi cel care apăruse cu iranianul.

Restul a fost o ceaţă de pumni, coate şi şuturi, abătându-se asupra lui din toate părţile. Cu fiecare lovitură simţea cum îl lăsau puterile, simţea

cum sângele din tăieturi îi întuneca vederea şi-l sugruma, simţea aerul chinuindu-se să-şi croiască drum până în plămânii lui, simţea cum mâinile şi degetele îi amorţeau din cauza lipsei circulaţiei. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost chipul iranianului, privindu-l feroce şi batjocoritor – apoi un ultim şut în faţă i-a stins lumina şi l-a aruncat într-un somn fără dureri.

59

RODOS, GRECIA

– *Endaxi*, turnul. Decolare liberă, pista doi cinci, veţi executa. Se cere menţinerea trei mii de metri la alfa să vă uitaţi bine la frumoasa voastră insulă, Niner Mike Alpha.

– Trei mii de metri la alfa se aprobă. Bucuraţi-vă de privelişte.

Steyl a zâmbit şi a turat motoarele.

– Recepţionat. *Efkharisto poli*.

A direcţionat cu grijă avionul Cessna Conquest pe pistă, decolând pe cerul începutului de dimineaţă.

Era plăcut să fie în aer din nou. Începuse să devină agitat, stând în aeroportul internaţional Diagoras al Rhodosului, cu rezervorul plin şi gata de acţiune, în imposibilitatea de a se îndepărta prea mult de avion în timp ce aştepta semnalul lui Zahed. Adormise tun când apelul a venit în sfârşit, târziu în noapte. Apoi s-a culcat la loc pentru câteva ore înainte să decoleze în zori.

Zbura spre sud-vest, îndreptându-se spre o altă insulă – una mult mai mică, de data aceasta, insula Kassos, destinaţia lui oficială. Era în direcţia opusă faţă de locul în care trebuia de fapt să ajungă, dar era cea mai potrivită păcăleală, deoarece aeroportul micuţ de acolo nu avea turn de control, iar procedurile trebuiau urmate întocmai dacă nu dorea să trezească suspiciunile nimănui. Ceea ce bineînţeles că nu ar fi vrut. Să găsească chichiţe în proceduri, oricât de riguroase, era a doua natură a lui Steyl. Ştia ce făcea mai bine decât oricine altcineva din branşă.

A atins altitudinea specificată în mai puţin de un minut şi a luat din nou legătura cu turnul, primind instrucţiuni să treacă pe frecvenţa controlorului de apropiere. S-a conformat, a primit aprobarea să rămână la trei mii de metri tot drumul până la Kassos, şi i s-a spus să comute din nou, de data aceasta către Informaţii Atena pentru tot restul călătoriei sale. Ceea ce a şi făcut. Dar a mai făcut şi altceva. Şi-a închis transponderul. Fără el codul, altitudinea şi înmatricularea avionului nu apăreau pe radarul turnului. Ar fi arătat doar un punct anonim.

S-a ţinut de şaradă şi a rămas pe direcţia anunţată pentru încă un minut în timp ce cobora lin la o altitudine de două sute de metri. A contactat din nou turnul, dar nu a primit niciun răspuns. Ceea ce l-a făcut să zâmbească. Nu-l puteau auzi. Nu aveau contact radio – ceea ce însemna de asemenea că ieşise din acoperirea radarului.

Putea acum să meargă unde dorea, liniştit.

S-a aplecat pe stânga pentru a se îndrepta spre sud şi a trecut de vârful sud-vestic al Rhodosului. A păstrat această direcţie pentru încă zece kilometri pe deasupra apei, apoi a tras avionul violent în direcţia nord-est spre adevărata lui destinaţie: o zonă izolată la mai puţin de patru sute cincizeci de kilometri distanţă, în inima Turciei.

Vizibilitatea era foarte mică. Un vânticel slab şi o presiune atmosferică ridicată generaseră o ceaţă albă care se instalase deasupra apei. Steyl nu mai putea vedea Rhodosul din cauza ei, ceea ce era bine. Însemna că nimeni nu-l putea vedea de pe ţărm. Singurul risc era să fie reperat de un vas. Aşa că şi-a deschis radarul de vreme, pentru a vedea toate ambarcaţiunile din jurul său. Ar fi avut destul timp să ocolească orice ar putea apărea şi să-şi continue călătoria clandestină.

La altitudine joasă, trebuia să ajungă acolo cu puţin peste o oră. Nu plănuia să petreacă mai mult de câteva minute la sol, deci drumul dus-întors i-ar fi luat cam două ore şi jumătate, în total. Ceea ce era în regulă pentru o călătorie turistică la altitudine mică spre o insulă mică unde nu există turn de control. Nu i-ar fi fost nimănui dor de el.

Și-a verificat ceasul, apoi a scos telefonul cu satelit și l-a sunat pe Zahed. L-a pus la curent, apoi s-a așezat comod și a admirat priveliștea în timp ce motoarele turbo gemene ale Conquestului trăgeau spre coasta turcă. Dacă totul mergea bine, el anticipa să se despartă de iranian la sfârșitul zilei. Apoi s-ar fi întors la vila lui din Malta, unde ar fi zăcut pe punte cu o bere rece în mână, gândindu-se cum să cheltuiască banii câștigați atât de ușor.

Zahed aștepta pe malul lacului sărat și privea soarele cum se rupea din colțul îndepărtat al suprafeței plate, virgine a apei.

La mijlocul dimineții, ar fi arătat ca o întindere infinită de alb sub un dom de un albastru radiant. Chiar acum, soarele abia ivit o scălda într-o lumină ca de bronz, puternică. Semăna cu o foaie de metal tocită care se întindea de sub picioarele lui până la orizont. *Un alt peisaj nebunesc*, a gândit el. Văzuse mai multe în ultimele câteva zile decât crezuse să fie posibil. Întreaga regiune blestemată părea să fie tăiată și lipită de pe o altă planetă. Se bucura la gândul că va părăsi Turcia curând. Înapoi în locuri confortabile, cunoscute, pământești. Acasă. Unde urma să fie sărbătorit pentru că reușise imposibilul.

Pentru că ar fi adus cu el premiul.

Aerul de dimineață era încă răcoros și îmbibat de sare. Îi mai atenua amețeala, dar nu-i ajuta și gâtul, pe care-l simțea la fel de uscat ca pământurile care se întindeau în fața lui. Și tremura. Pierduse mult sânge și, în ciuda analgezicelor, încă avea dureri mari. Tremurăturile se înrăutățeau. Avea nevoie de îngrijiri medicale, și asta cât mai curând. Știa că mâna era grav rănită. Știa că era posibil să n-o mai poată folosi niciodată, poate chiar s-o piardă. Oricum ar fi fost, trebuia să aștepte. Trebuia să plece de acolo, repede. Americanca reușise să scape. Trebuie să-i fi alertat pe turci. Mâna era un preț mare de plătit, dar era totuși mic în comparație cu libertatea lui și, mai mult ca sigur, viața.

Telefonul lui a piuit. A băgat mâna după el și s-a întors cu fața în direcția opusă concentrându-se la orizont. Nu a durat mult până să vadă micul punct apropiindu-se la joasă altitudine și rapid, cu soarele abia ivit

sclipindu-i în parbriz. I-a confirmat lui Steyl că totul era în regulă, apoi a încuviinţat către oamenii săi şi a făcut un pas înapoi pentru a putea privi mai bine. Motoarele celor două SUV-uri care erau parcate la o distanţă de o sută de metri unul în spatele celuilalt s-au trezit la viaţă. Apoi luminile lor s-au aprins, două seturi distincte de raze roșii și galbene pe un fundal de culoarea cuprului.

Zahed a privit cum avionul se aliniază pe axa făcută de cele două SUV-uri și a studiat pista încropită dintre ele. Părea perfectă. Uscată și solidă, plată ca un teren de fotbal, fără nicio ridicătură cât vedeai cu ochii. Numele lacului, *Tuz Gölü,* însemna pur și simplu „lacul sărat”. Ceea ce și era. Era o întindere superficială de apă sărată de opt sute de kilometri pătraţi care se usca și se transforma într-un pat gargantuan de sare în fiecare vară. Două treimi din sarea care ajungea pe mesele turcilor de pe tot cuprinsul ţării venea de acolo, dar minele și fabricile de prelucrare care făceau totul posibil erau mai la nord sau pe partea cealaltă a lacului. Zona pe care Steyl o alesese era, așa cum prevăzuse pilotul, pustie. Era, de asemenea, la mai puţin de o oră de mers cu maşina de Konya. Alte pene de păun pentru casca pilotului. Și încă o confirmare pentru Zahed că alesese bine.

După câteva clipe, zumzăitul avionului a spart tăcerea. Abia audibil la început, s-a transformat apoi într-un răget înnebunitor în timp ce aeronava cobora deasupra celor două maşini parcate, cu separatoarele de inerţie pornite ca să îndepărteze praful de sare de motoare. Partea de dedesubt aproape că a atins capota maşinii din faţă înainte de a ateriza perfect. Zahed deja se mișca, urcându-se în jeep pe când Steyl oprea motoarele și frâna cu putere în faţă.

Cele două SUV-uri au accelerat puternic și au urmărit avionul. La mai puţin de șapte sute de metri mai încolo, erau parcate alături de el.

Transferul nu a durat mult. Cu motoarele avionului bătând în continuare aerul, codexurile au fost încărcate primele, unele peste altele, în spatele ultimelor două scaune. Apoi a venit rândul încărcăturii umane.

Reilly.

A fost cărat până la avion și aruncat în compartimentul din spatele cabinei.

Încă inconștient. Dar viu.

Exact așa cum își dorea iranianul.

La mai puțin de patru minute după ce aterizase, avionul Cessna decolase din nou. O oră și unsprezece minute mai târziu, era la sol la Diagoras. Nu a petrecut mai mult de douăzeci de minute pe asfalt. Agentul care trebuia să se ocupe de ei și care a venit până la avion era același cu care Steyl lucrase când aterizase prima oară în Rhodos. El nu avea nevoie să verifice din nou aeronava. Zahed a urmărit desfășurarea formalităților, ascuns în spatele cabinei, lângă Reilly cel inert. Steyl a înregistrat planul de zbor și a semnat toate formularele, a primit aprobarea și a decolat din nou.

Spațiul aerian iranian era la mai puțin de trei ore distanță.

60

Stând în spatele Humvee-ului Jandarmeriei, Tess se simţea distrusă.

După ceea ce părea să fi fost un şir interminabil de orori, găsise în sfârşit ceva de care să se bucure. O rază de lumină îşi croise cumva drum prin voalul negru care o sufocase din acea zi fatidică din Iordania, dar la fel de repede precum apăruse, acum dispăruse din nou. Toată bucuria, liniştea şi entuziasmul – şterse în câteva minute şi înlocuite la fel de repede cu şi mai multă durere şi tristeţe.

Ura neputinţa, sentimentul înfrângerii, faptul că încă o dată ea şi Reilly fuseseră învinşi. Mai mult decât orice, îşi dorea să afle ce se întâmplase cu el şi nu se putea abţine să nu-şi imagineze ce-i mai rău. Iranianul avea acum ceea ce-şi dorise. Nu mai avea niciun motiv să rămână în zonă. De asemenea, nu avea niciun motiv să se abţină de la orice avea plănuit pentru Reilly.

Gândul i-a făcut stomacul să se strângă.

Poliţia locală apăruse la puţin timp după schimbul de focuri, alertată de împuşcături. Jandarmeria venise imediat după aceea. Iranianul şi acoliţii lui luaseră cadavrul tovarăşului lor, dar rămăseseră destule probe ale atacului sângeros din casa bătrânei, toate acestea făcându-l pe agentul jandarmeriei şi mai nervos. Tess stătea acolo pasivă în timp ce el o muştruluia pentru că plecase din hotelul din Zelve fără autorizaţie, şi ea făcuse pe proasta zicând că urmărise doar pista lui Reilly. S-a străduit, de asemenea, să nu o implice pe bătrână în toate astea şi s-a asigurat că femeia a înţeles şi că nu avea să pomenească de evangheliile pe care le urmărea iranianul sau de comorile pe

care le păstra în cripta subterană. Părea să funcţioneze. O duceau pe ea şi pe bătrână la secţia locală de poliţie pentru siguranţa lor, şi, desigur, pentru mai multe întrebări. Nu fusese o minciună prea confortabilă, având în vedere că ştia că poliţiştii locali erau singura ei şansă, dar nu credea că nişte dezvăluiri suplimentare i-ar fi ajutat cu ceva. Tot ce putea face acum era să aştepte – şi să spere. Poate reuşeau să închidă graniţele înainte ca iranianul să iasă. Poate aveau noroc şi-l opreau cu vreun blocaj rutier. Poate-l prindeau pe vreun aeroport local.

S-a frecat la ochi şi a încercat să-şi alunge grijile masându-şi tâmplele. Gândurile nu-i aduceau prea multă consolare, nu când nu făceau decât să readucă la viaţă imagini oribile ale unei confruntări sângeroase care se terminase cu un dezastru pentru bărbatul pe care îl iubea.

– Îmi pare rău, a spus bătrâna, iar cuvintele ei blânde au scos-o pe Tess din mlaştina disperării.

– Pentru ce?

– Dacă nu-mi trimiteam nepoata... Dacă rămâneam ascunsă... nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Tess a ridicat din umeri. Desigur, cuvintele ei erau adevărate. Ea şi Reilly ar fi fost în drum spre New York acum. Dar ştia şi că viaţa nu funcţionează aşa. Consecinţele neintenţionate sunt parte din ea, şi nu avea niciun rost să se scalde în regrete.

– Nu s-a terminat încă, i-a spus Tess, încercând să-şi creadă propriile cuvinte.

Bătrâna s-a luminat la faţă.

– Crezi...?

– Întotdeauna există o şansă. Şi Sean de obicei se pricepe să le repereze.

Bătrâna a zâmbit.

– Sper că ai dreptate.

Tess a reuşit să-i răspundă cu o jumătate de zâmbet şi a încercat să blocheze toate scenariile înfiorătoare, care, ştia şi ea, nu erau doar posibile, ci şi probabile.

61

Reilly s-a trezit cu un impuls, tresărind şi luând o gură de aer. Un miros acru îi înţepa nările, un miros extrem de greţos care-i amintea de duhoarea cadavrelor. Ochii i s-au deschis larg, şi vederea i s-a focalizat trecând prin ceaţa ca de smoală din capul său.

Iranianul era chiar acolo, aproape de el, la doar câţiva centimetri de faţa lui. Mâna îi plutea sub nasul lui Reilly, ţinând micuţa fiolă pe loc mult mai mult decât era necesar. Bărbatul transpira şi clipea cu o energie nervoasă, şi părea să fie vizibil amuzat de chinul pe care-l producea. Apoi a luat fiola cu amoniac şi s-a retras, dându-i posibilitatea de a-şi vedea mai bine temnicerul.

– Ai revenit, i-a spus iranianul. Bine. Chiar nu voiam să pierzi asta.

Reilly nu ştia despre ce vorbea. Era o distanţă uriaşă între cuvintele care ieşeau din gura iranianului şi înţelegerea lor. Nu sunau promiţător. Gândurile i-au zburat la Tess şi a privit în jur, îngrijorat că o va vedea şi pe ea lângă el. Dar nu părea să fie acolo.

– Nu, ea nu e aici, i-a spus iranianul, de parcă-i citise gândurile. Nu am avut timp să mergem să o căutăm. Dar sunt sigur că o să mă mai întâlnesc cu ea cândva. Mi-ar plăcea asta.

Reilly simţea cum îi fierbe sângele, dar nu a lăsat să se vadă asta. Nu avea niciun rost să-i dea iranianului satisfacţia de a-l vedea neliniştit. În schimb, a rânjit şi a încercat să spună ceva, dar a simţit cum îi crapă buzele. Şi le-a umezit cu limba, apoi a zis:

– Ştii, nu e o idee rea. Nu are niciun prieten homosexual.

Mâna iranianului a zburat şi l-a plesnit pe Reilly peste obraz.

Americanul şi-a ţinut capul într-o parte pentru o clipă pentru a lăsa durerea să se aşeze, apoi l-a privit pe iranian şi i-a reuşit încă un zâmbet strâmb.

– Greşeala mea. Cred că nu ai ieşit încă în lume, nu-i aşa? Nicio grijă. Va rămâne secretul nostru.

Iranianul a ridicat mâna ca să-l lovească din nou, dar a renunţat şi i-a zâmbit.

– Poate reuşeşte ea să mă convertească. Ce zici?

Reilly îşi simţea capul greu şi s-a hotărât că nu avea niciun rost să-l întărâte şi mai mult. S-a concentrat să analizeze ceea ce îl înconjura şi a văzut că era într-un avion mic, unul cu o cabină în care nu se putea sta în picioare. Un avion utilitar, judecând după zgomotul motorului.

Unul care era în zbor.

Acel ultim detaliu l-a realizat peste o clipă şi tensiunea a început să-i crească. Nu îl ajuta în starea sa, care era şi aşa destul de proastă. Capul îi zvâcnea cu ceea ce semăna cu o mahmureală de nivelul poloniului. Respiraţia îi era grea şi dureroasă. Sângele se închegase în interiorul nărilor sale, împiedicând aerul să ajungă la plămâni, care-l dureau şi ei din cauza loviturilor primite în torace. Putea simţi, de asemenea, gustul odios al unui amestec de mucozităţi şi sânge din gât. Senzaţia a fost curând înlocuită de durerea care era telegrafiată din fiecare colţ al corpului său acum că neuronii săi se treziseră din nou la viaţă. Pleoapele îi erau grele, şi unul din ochi, realiza acum, era pe jumătate închis, fără îndoială de la umflătură. Şi buzele le simţea umflate şi avea tăieturi uscate în diverse locuri. Ştia că trebuie să aibă coaste rupte şi probabil pierduse şi un dinte sau doi. Ciudat, dar nu mai avea pantofii şi ciorapii.

Era întins pe un fel de banchetă moale chiar în spatele cabinei, o banchetă în formă de L care începea de după uşa de lemn care separa compartimentul de restul cabinei. A încercat să se mişte şi a realizat că mâinile şi picioarele îi erau legate. Mâinile îi erau la spate, deci nu putea să vadă ce le ţinea strânse, iar gleznele îi erau imobilizate cu o sfoară albă.

Toate patru încheieturile îl dureau de la efort, și putea să vadă umflăturile și vânătăile în locurile unde sfoara îi mușca din carne. Un gând ciudat i-a venit în minte, faptul că se putea să fi fost ruptă din perdelele bătrânei. Nu era foarte groasă, dar era rezistentă și suficient de lungă încât să i se înfășoare în jurul gleznelor de câteva ori.

Nu credea că o să scape din ele prea curând.

A privit pe fereastra mică și ovală spre cabina din fața lui. Nu putea vedea niciun nor. Nu era nimic acolo decât un cer albastru nesfârșit, senin și nepătat. A încercat să-și dea seama în ce direcție zburau. Soarele părea să pătrundă în cabină din fața avionului, puțin spre dreapta și la un unghi de aproximativ patruzeci și cinci de grade. Avea intensitatea puternică a unui soare de dimineață. Părea să indice că se îndreptau spre est. Est, de undeva din centrul Turciei.

Și-a imaginat harta. Nimic bun nu era la est, cel puțin nu pentru el. Siria. Irak. Iran. Nu tocmai cele mai prietenoase locuri pentru un agent FBI american.

Tensiunea i-a crescut și mai mult.

A privit spre iranian.

– Ne îndreptăm spre est.

Teroristul nu i-a răspuns.

– Ce, ți-a expirat viza? l-a întrebat Reilly.

Iranianul a zâmbit vag.

– Mi-a lipsit mâncarea.

Reilly s-a uitat la mâna bărbatului. Nu arăta grozav. Bandajul era desfăcut și murdar, și era pătat cu sânge.

Reilly a dat din cap în direcția ei.

– S-ar putea să ai nevoie de ajutor ca să-ți tai friptura.

Zâmbetul iranianului a dispărut. S-a încruntat în tăcere pentru o clipă, apoi mâna lui dreaptă a zburat din nou și l-a lovit pe Reilly. A tras aer adânc în piept și a spus:

– Să nu-ți uiți gândul. Vei avea nevoie de el la coborâre.

Un potop de imagini neplăcute au inundat mintea lui Reilly. Imagini ale ostaticilor ţinuţi ani la rândul în celule mizerabile în inima teritoriului ostil, legaţi în lanţuri de pereţi, bătuţi şi abuzaţi şi uitaţi până când vreo boală groaznică îi elibera în sfârşit de chinul lor. Voia să spună ceva când şi-a adus aminte de un lucru şi tensiunea lui s-a apropiat şi mai mult de zona roşie.

Raportul. Cel pe care îl primise la Istanbul.

Cel despre italianul cu oasele sfărâmate. Cel despre care credeau că fusese aruncat dintr-un elicopter sau dintr-un avion.

Cât încă era în viaţă.

Şi-a alungat frica şi a mârâit la expresia îngâmfată a iranianului.

– Nici măcar nu-ţi ştiu nenorocitul ăla de nume.

Iranianul s-a gândit o clipă, apoi a părut să se hotărască şi i-a spus:

– E Zahed. Mansoor Zahed.

– Bine de ştiut. N-ai vrea să fii îngropat într-un mormânt anonim. Asta nu e în regulă, nu-i aşa?

Zahed a afişat un zâmbet subţire.

– După cum spuneam. Să ţii minte şi gândul acesta. Vei avea destul timp să-l savurezi.

Iranianul l-a privit pe Reilly curios.

Deşi credea că se hotărâse ce să facă în privinţa lui, era totuşi indecis. Ambele opţiuni erau la fel de atractive.

Încă îl mai putea duce pe Reilly înapoi în Iran. Să-l încuie în vreo gaură de iad izolată dintr-una din închisorile ţării. Să se distreze cu el ani buni de-acum încolo. Agentul ar fi fost o sursă nepreţuită de informaţii. L-ar fi făcut să cedeze, fără îndoială. Apoi acesta ar fi spus tot ce ştia despre FBI şi despre procedurile şi protocoalele Securităţii Naţionale. Pe lângă faptul că recuperase comoara de la Niceea, îl capturase pe coordonatorul Unităţii pe Probleme de Terorism Internaţional al FBI – fără să lase o dâră de firimituri în urmă –, şi asta era o realizare spectaculoasă a lui Zahed.

Totul părea minunat – până când realitatea şi-a croit drum din nou. Zahed era un pragmatic şi ştia cum o să se desfăşoare totul de fapt. Ştia că

probabil ar fi ajuns să piardă controlul asupra sorții lui Reilly. Chiar dacă Zahed încerca să nu-şi facă simțită prezența, agentul american era un premiu atât de consistent încât s-ar fi dus vorba. Ar fi stârnit un interes foarte mare. Alții aveau să se implice. Alții care ar putea avea alte idei cu privire la cum să se folosească mai bine de o asemenea comoară. La un moment dat, poate s-ar hotărî chiar să-l utilizeze pe Reilly ca monedă de schimb pentru ceva ce-și doreau cu ardoare. Când şi dacă aceasta s-ar fi întâmplat, Reilly ar fi fost eliberat. Și atunci, Zahed știa, bărbatul i-ar fi făcut viața un calvar, chiar şi de la câteva mii de kilometri depărtare.

O asemenea posibilitate a anulat a doua opțiune.

Nu, a gândit el din nou. Luase hotărârea bună. Nu-l putea duce pe Reilly în Iran cu el. În plus, alegerea pe care o făcuse i-ar fi adus o plăcere enormă. Ar fi fost un moment pe care nu l-ar fi uitat niciodată, și pe care l-ar fi savurat pentru tot restul zilelor. Era doar păcat că nu va putea vedea corpul contorsionat al lui Reilly după ce acesta avea să se lovească de suprafața apei, care, pentru cineva călătorind la viteza aceea, ar fi fost la fel de dură ca o placă de ciment. Agentul ar fi murit înainte să simtă gustul apei sărate.

Zahed s-a bucurat să lase scenariul să se deruleze puțin în mintea lui, apoi a luat o pereche de căști de pe perete și a apăsat pe două butoane.

Steyl, în carlingă, a răspuns imediat.

– S-a trezit?

– Da. Unde suntem?

– Tocmai am intrat în spațiul aerian cipriot. Suntem cam la jumătate de oră de țărm.

– Să-i dăm drumul, a spus Zahed.

– În regulă, a răspuns Steyl.

Zahed a închis și a zâmbit către Reilly.

– O să-mi placă foarte, foarte mult asta.

Apoi l-a lovit din nou.

62

– Niner Mike Alpha, avem o problemă. Nu putem menţine presiunea în cabină. Cer coborâre la nivelul de zbor unu doi zero.

Controlorul de zbor a răspuns repede.

– Niner Mike Alpha, declari o urgenţă?

Steyl şi-a menţinut tonul plat.

– Negativ, nu în momentul acesta, Mike Alpha. Suspectăm o uşă neîncuiată. Trebuie să depresurizăm, să o încuiem şi să represurizăm. S-a mai întâmplat.

– Recepţionat, Mike Alpha. Coborâţi când doriţi. Nu e trafic sub voi. Baza spaţiului aerian controlat la două mii şase sute de metri. Noroc.

Steyl a mulţumit turnului, apoi a ajustat manşa pilotului automat mai sus, făcând botul avionului să se aplece puţin, şi a redus puterea motoarelor, încetinind. Asta a făcut avionul să creadă că aterizează, apoi s-a declanşat alarma trenului de aterizare doar ca să-i amintească pilotului să-l lase în jos. Steyl a anticipat piuitul zgomotos şi prelung care a răsunat scurt în cabină, apoi a apăsat pe butonul de lângă genunchiul său drept să-l oprească.

Cu botul aplecat în jos cu cincisprezece grade, Conquestul a început o coborâre abruptă de la altitudinea de croazieră de opt mii de metri până la patru mii de metri. Era altitudinea maximă de cabină pe care Steyl o putea cere de la sistemele avionului, deoarece cabina era deja presurizată. În consecinţă, Steyl a întors butonul de control al presiunii în sensul acelor de ceasornic la poziţia maximă, reuşind să convingă compresoarele să ridice altitudinea cabinei de la setarea de croazieră de la opt mii de metri la una

mai puțin confortabilă, echivalentul cu mai puțin oxigen de al celor patru mii de metri. La o rată de schimb de două sute de metri pe secundă, ar fi durat opt minute pentru ca presiunea să ajungă acolo. Apoi, odată ce presiunea din interior și cea din exterior aveau să fie echilibrate, Zahed ar fi putut să deschidă ușa cabinei. Iranianul îi spusese lui Steyl că dorea ca Reilly să aibă parte de o căzătură cât mai lungă posibil, și, deși Steyl știa că putea să deschidă ușa cu câteva mii de metri mai sus, patru mii de metri erau un pariu mai sigur. De la înălțimea aceea, căzătura lui Reilly ar fi durat puțin peste un minut. Steyl știa că, în ceea ce-l privea pe Zahed, cu cât era mai lungă, cu atât era mai bine, dar un minut era de ajuns. Tot ar fi părut o eternitate oricui, în special când acea persoană era conștientă de ceea ce-o aștepta la capătul ei.

Reilly a auzit motoarele încetinind, a simțit cum cabina a țâșnit înainte și cum avionul a început să plonjeze, și a știut ce se va întâmpla.

Un spasm de frică l-a cutremurat, dar, în loc să-l paralizeze, i-a impulsionat mintea și a intrat în modul de supraviețuire. Nu putea face prea multe, din cauza felului în care era legat, dar trebuia să încerce ceva.

A privit în jur. Vederea îi era obstrucționată de paravanul din dreapta. Nu putea zări decât spatele cabinei. A văzut un maldăr de cutii de carton așezate în spatele iranianului, și a zărit legătura de piele a unui codex ieșind din cutia de sus. Starea de spirit i s-a întunecat când și-a adus aminte că Zahed și oamenii lui intraseră acum în posesia comorii de la Niceea. Și-a luat privirea de la cutii și a analizat restul spațiului. A zărit un sertar cu semnul unei cruci verzi pe el, sub unul dintre scaunele din spate. Trusa de prim ajutor. Și-a imaginat că o să găsească o foarfecă acolo cu care putea să-și taie legăturile. Era un mic obstacol în calea către trusă, în persoana iranianului care îl urmărea ca un șoim și a surprins privirea lui Reilly.

Zahed nu a spus nimic. A ridicat mâna lui bună și a făcut un mic semn cu degetul arătător în timp ce-i arunca o căutătură mustrătoare.

Ochii lui Reilly au rămas ațintiți la iranian, și i-a reușit un zâmbet ambiguu, relaxat. Ceea ce a făcut ca expresia lui Zahed să se crispeze.

Reilly a lăsat să-i scape un mic chicotit. Poate nu a fost cine știe ce, dar chiar atunci și acolo, să-l neliniștească pe iranian, oricât de puțin, îl făcea să se simtă bine.

La aproape șase minute după ce și-a început coborârea, Conquestul s-a stabilizat la patru mii de metri. Steyl a citit înregistrarea pentru altitudinea cabinei. Încă mai lucra ca să-și atingă ținta.

Era timpul să-l așeze pe Reilly pe poziție.

A ieșit din scaunul său și i s-a alăturat lui Zahed în spatele cabinei.

– Care capăt îl vrei? l-a întrebat pe iranian.

– Ia-l de picioare.

Steyl a încuviințat.

L-a apucat strâns de picioare pe Reilly și și-a aruncat o mână peste gleznele lui pentru a-l ține în loc, apoi a păşit în spate, cocoşat în deschiderea joasă a cabinei, și l-a tras de pe bancă pe podeaua acoperită cu covor.

Apoi a început să-l tragă spre ușa cabinei.

63

Reilly s-a lovit de covor cu un sunet înăbuşit şi a înnebunit.

Dădea din picioare şi se zbătea furios să se elibereze din strânsoarea sud-africanului, răsucindu-şi corpul la stânga şi la dreapta în timp ce alterna genunchii îndoiţi cu şuturi bruşte, deşi avea ambele glezne strâns legate. Orice răsucire şi orice şut trimitea un val de durere prin tot corpul, dar a ignorat-o şi a continuat să se lupte. Atunci, de undeva din spatele lui, iranianul a venit spre el. Folosindu-se de mâna bună, l-a strâns pe Reilly de gât. Americanul era acum imobilizat la ambele extremităţi şi trebuia să se lupte şi mai tare. Era ţinut ca într-o menghină, dar după câteva răsuciri maniacale şi aplecări, a reuşit să scape din strânsoarea sud-africanului. Folosindu-se de palme ca să se echilibreze, a sărit pe bărbat cu lovituri repetate de picioare, ţinându-l la distanţă în timp ce dădea din cap în spate, încercând să-l rănească pe Zahed.

– Iisuse, am crezut că o să-l sedezi pe nenorocit, a răcnit sud-africanul încercând să menţină controlul asupra picioarelor lui Reilly.

– Nu, a spus iranianul, chinuindu-se să ţină gâtul lui Reilly pe podea cu cotul, îl vreau perfect treaz. Vreau să simtă fiecare clipă din asta cu mintea lucidă.

Asta n-a făcut decât să-l grăbească mai tare pe Reilly în timp ce-şi rotea picioarele sălbatic, ţintind faţa sud-africanului. Poziţia lui era prea ciudată ca să aibă prea multă putere în şuturi, iar bărbatul le tot para înainte ca acestea să ajungă la destinaţie. Apoi Reilly s-a hotărât să-şi dubleze eforturile în direcţia iranianului.

Zahed era cel mai slab dintre cei doi. O lovitură decentă în locul potrivit ar fi putut schimba jocul.

Dar trebuia să lovească el primul.

Și-a smucit capul furios dintr-o parte într-alta, ca un marlin zbătându-se pe un fir greu, încercând să scuture strânsoarea iranianului, lărgind zona de atac de care Zahed trebuia să se ferească – apoi a simțit că bărbatul era la o distanță propice și s-a izbit înapoi, arcuindu-și capul pe spate pe cât de feroce și de brusc a putut. Spatele craniului său s-a întâlnit cu o anume parte a feței iranianului. Nu-și putea da seama unde-l lovise, dar a fost destul de tare încât să audă stropii și să îl simtă pe Zahed cum se înmoaie. Reilly s-a mișcat rapid și și-a scos capul de după cotul bărbatului. Iranianul a încercat să recupereze, dar capul lui Reilly deja lunecase parțial prin cotul îndoit al bărbatului.

A muşcat din el ca un câine turbat.

Zahed a blestemat de durere și și-a aruncat mâna în sus, dar Reilly nu i-a dat drumul, înfigându-și dinții mai tare în antebrațul adversarului său. Pentru că se concentrase pe iranian, l-a pierdut din vedere pe celălalt care s-a mișcat și a reușit să-și petreacă brațele în jurul gleznelor lui Reilly, punându-l la respect din nou. Apoi Zahed și-a eliberat cotul i l-a coborât la baza urechii lui Reilly, scuturându-i capul și reușind să-l strângă iarăși de gât.

Reilly a continuat să se răsucească și să se zbată, dar îl prinseseră bine în timp ce treceau chinuindu-se pe lângă grămada de texte antice și prin spațiul îngust dintre cele două scaune care erau cu fața spre spatele avionului. Podeaua din cabină era mult prea îngustă ca el să încapă pe ea. L-au răsucit astfel încât acum zăcea pe diagonală, cu picioarele lângă scaunul din față dreapta, cu capul la doar câțiva centimetri de ușa cabinei.

– O să-l poți ține? a întrebat sud-africanul.

– Fă doar ce ai de făcut, a spus Zahed, gâfâind în timp ce călărea spatele lui Reilly, apăsând cu greutatea sa mâinile americanului mult în spate, și cu antebrațul – cel bun – la baza gâtului, abia permițându-i să respire. L-am prins.

Steyl a continuat să țină încă o clipă, asigurându-se că Zahed îl prinsese bine pe Reilly, apoi s-a retras de pe el, încet, gata pentru o nouă frenezie a agentului FBI.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

– O să anunț prin radio și o să încetinesc, i-a spus el lui Zahed. Lasă-mă o clipă.

– Du-te.

Steyl s-a întors în scaunul său.

A informat turnul de control din Nicosia că era la nivelul de zbor unu doi zero și a cerut permisiunea să încetinească până la o sută de noduri. Cererea lui a fost aprobată prompt. Cu puterea motoarelor deja redusă, avionul începuse să încetinească. Steyl a mărit înclinația elicelor pentru a schimba unghiul lamelor. Acestea au ajuns la aproape o mie nouă sute de rotații pe minut, iar zgomotul din cabină s-a transformat dintr-un zumzet jos într-un geamăt ascuțit.

Steyl a privit cum viteza de navigație a scăzut încet la nivelul-țintă.

A ajuns la o sută.

Erau pregătiți.

– Deschide ușa, i-a strigat el lui Zahed. O să vin și eu când va fi complet deschisă.

Trebuia să rămână în scaun până când cele două uși erau complet deschise, să fie sigur că se putea ocupa de complicațiile neașteptate care puteau surveni în timpul unei manevre atât de neortodoxe.

S-a întors și l-a privit pe Zahed, care încă îl călărea pe Reilly, a ridicat mâna și a întors mânerul pentru a descuia partea de sus a ușii.

Iranianul a împins-o în afară.

Vântul a prins-o imediat și a dat-o în lături.

Un șuvoi de aer rece a inundat cabina cu un șuierat asurzitor.

Apoi a început nebunia.

64

Reilly a simţit secundele ticăind înăuntrul său de parcă înghiţise o bombă cu ceas. Faţa îi era lipită de carpeta de nailon, ţinându-i ochiul drept închis şi făcându-l să respire cu greutate.

Nu se putea mişca. Iranianul îl blocase ferm pe poziţie. Dar cel puţin bărbatul era singur acum. Dacă Reilly urma să facă ceva, trebuia să o facă înainte să se întoarcă pilotul. Legat cum era, ar fi fost neputincios în faţa celor doi.

Ceea ce însemna că trebuia să acţioneze cât mai repede.

Apoi l-a auzit pe pilot dându-i încuviinţarea lui Zahed, şi l-a simţit pe iranian ridicându-se uşor de pe el, apoi a auzit lacătul trapei deschizându-se.

Ştia că mâna bună a iranianului era ocupată cu deschiderea uşii. Ştia că bărbatul nu-şi putea folosi cealaltă mână pentru a riposta la mişcarea lui Reilly.

S-a hotărât că era acum ori niciodată.

Şi-a concentrat puterea unde era nevoie de ea cel mai mult.

A auzit cum uşa s-a deschis furtunos, a simţit cum aerul a şuierat înăuntru, a simţit cum aerul rece îi semnala urgenţa situaţiei.

A renunţat la cuvântul niciodată şi a votat pentru acum.

A început să se zbată, răsucindu-se pe o parte, pe umărul stâng, şi ridicându-se de la pământ cu atâta forţă cât a putut să adune întorcându-se cu spatele la cabină şi la iranian. În acelaşi timp, şi-a împreunat degetele şi şi-a dat cotul în spate cât de mult a putut, apoi şi-a flexat genunchii şi a lansat o lovitură furioasă cu picioarele în spate. Cotul şi picioarele s-au

întâlnit cu carne și os și au generat gemete de durere neidentificabile, dar nu părea să se fi schimbat. Reilly știa că nu îl va răni cu adevărat pe iranian cu asemenea mișcări. Trebuia doar să-l destabilizeze și să-l dea jos de pe el pentru câteva secunde.

Ceea ce a și reușit.

Iranianul și-a pierdut echilibrul și a căzut de pe el nu mai mult de câteva secunde prețioase, suficient însă cât să-i permită lui Reilly să-și încheie mișcarea.

Cu aerul înghețat șfichiuindu-l ca o tornadă, Reilly a continua să se răsucească până când a ajuns să stea pe spate, apoi a făcut două lucruri într-o succesiune rapidă. Și-a tras picioarele la piept și le-a dat drumul cu o lovitură care l-a nimerit pe iranian drept în piept și l-a împins înapoi trântindu-l de acoperiș. Apoi Reilly s-a legănat în spate și și-a adus genunchii în poziție fetală și și-a arcuit spatele pentru a scurta distanța dintre umeri și șolduri pentru a le permite mâinilor sale să lunece de sub el printr-o mișcare fluidă.

Erau în continuare legate. Dar cel puțin nu mai erau la spate.

Zahed s-a îndreptat chiar când Reilly se ridica în picioare. Iranianul era în fața ușii pe jumătate deschise și a pășit în lateral, îndepărtându-se de ea spre mijlocul cabinei. S-au rotit o clipă sub deschizătura de un metru și jumătate, cocoșați sub acoperișul scund al cabinei, privindu-se unul pe celălalt, anticipându-și următoarele mișcări. Apoi Reilly a surprins o tresărire vagă în ochii iranianului și a știut că va fi atacat.

S-a întors cât de repede a putut, având în vedere că gleznele sale erau încă legate, și a sărit spre sud-african prin spațiul îngust dintre cele două scaune îndreptate spre spate, cu brațele întinse. Nu se putea folosi de ele pentru a aplica o lovitură decentă, nu cu ele legate și cu pașii lui nesiguri. În schimb, l-a apucat pe pilot de gât și l-a tras pur și simplu spre el, în timp ce și-a aplecat puțin fruntea cu o secundă înainte ca aceasta să se lovească de baza nasului sud-africanului. A fost cea mai sălbatică lovitură de cap pe care Reilly o aplicase vreodată, iar ruptura provocată s-a auzit în ciuda vântului dezlănțuit care șuiera prin cabină. Sud-africanul s-a împleticit înapoi prin

spațiul strâmt dintre cele două scaune, s-a lovit de marginile lor ca o minge de pinball, înainte de a-și sparge capul în panoul de lemn care separa carlinga de cabină, și de a se prăbuși prin deschizătura îngustă.

Reilly știa că Zahed urma să sară pe el, dar tot nu a reușit să se întoarcă la timp ca să pareze lovitura. Iranianul își scosese pistolul și l-a îndreptat asupra lui Reilly cu o lovitură feroce a mâinii drepte, prinzându-l la marginea maxilarului. Nu a fost o lovitură curată, dar tot a provocat daune serioase, trimițând un val de durere peste fața lui Reilly și întunecându-i vederea pentru o clipă.

Reilly a zburat într-o parte, în dreapta lui, în direcția loviturii, izbindu-se în scaunul din dreapta, cel care era lipit de scaunul pilotului. Și-a întors capul la timp pentru a-l vedea pe Zahed pregătind o nouă lovitură, cu brațul ridicat, și metalul ca de antracit sclipind sub luminile cabinei, și i-a reușit o aplecare disperată de pe scaun la timp ca să se lovească de Zahed și să-l trimită înapoi câțiva pași. Reilly a sărit înapoi pe scaun, cu capul învârtindu-i-se, cu picioarele moi, durerea inundându-i fiecare centimetru al corpului. În amețeala lui, l-a văzut pe Zahed cum își revine și vine spre el din nou, l-a văzut cum își ridică pistolul ca un ciocan și a simțit cum îl lasă puterile și brațele sale refuzau să se mai ridice pentru a para o nouă lovitură. Și-a rotit ochii din instinct, căutând o armă, ceva, orice i-ar fi putut folosi pentru a opri atacul. Singurul lucru de care i s-a agățat privirea a fost o cutie de un galben fluorescent cu două mânere negre. Avea aproximativ jumătate de metru în lungime, treizeci de centimetri în înălțime și cincisprezece centimetri lățime, stând inofensiv sub scaunul din dreapta lui, sclipind către Reilly.

S-a întins și a apucat-o. Era grea – douăsprezece, poate cincisprezece kilograme. Care păreau cincizeci în starea în care se afla Reilly.

Nu avea timp să se gândească. Nici măcar nu știa ce face. Se mișca din instinct, sistemul său limfatic conducând spectacolul în timp ce conștiența o lua de la capăt. A smucit pur și simplu cutia și a rotit-o spre Zahed, lovindu-l în piept și trimițându-l în zbor înapoi spre scaunul din stânga orientat spre în față, cel care era chiar în spatele ușii cabinei pe jumătate deschise. Reilly

şi-a pierdut strânsoarea de pe unul dintre mânere la sfârşitul loviturii, iar închizătoarea cu arici a casetei s-a deschis sub inerţia greutăţii sale, înăuntru fiind un alt pachețel de un galben fosforescent, de data aceasta cu mânere de o formă diferită.

Un fulger de înțelegere l-a străbătut pe Reilly.

Era barca de salvare a avionului. Pusă la îndemână şi vizibilă în caz de urgenţă.

Ceea ce, după părerea lui, se potrivea al naibii de bine cu momentul de faţă.

L-a văzut pe Zahed ridicându-se din scaun şi s-a întins după mânerele pachetului. Degetele lui Rilley s-au strâns în jurul lor, şi a tras, tare, şi s-a ferit, spre partea opusă a cabinei, departe de iranian şi de uşa deschisă.

Pluta de salvare a început să se umfle brusc, desfăşurându-se cu un şuierat puternic, violent, şi întinzându-se cu o viteză înfiorătoare. Dat fiind că avea doi metri lăţime, diametrul de un metru şi jumătate al cabinei a oprit-o înainte de a se umfla complet în sus, în jos sau în lateral. Singurul loc în care se putea duce era de-a lungul axei cabinei, strivită într-un inel oval. Spaţiul îngust o făcea să se extindă mult mai violent decât ar fi făcut-o în circumstanţe normale neconstrictive. După patru secunde, era deja destul de mare pentru a juca rolul unei bariere între Reilly şi Zahed. După opt secunde era umflată complet, cu partea de dedesubt cu faţa spre Reilly, iar partea de deasupra spre iranian, cu marginea conducătoare ieşind prin peretele despărţitor din spatele scaunelor din primul rând. În timp ce se înghesuia în carlingă, mugetul motoarelor a crescut observabil, transformându-se într-un ţipăt ascuţit. Avionul a accelerat considerabil, cu lamele motoarelor învârtindu-se acum şi mai repede. Nu doar atât, dar cabina s-a aplecat şi ea înainte cu vreo zece grade. Barca de salvare împinsese înainte manetele de control şi pe cele de direcţie şi manşa de control a pilotului automat, toate aflate în centrul consolei din carlingă.

Avionul era în cădere.

Reilly şi-a tras sufletul şi s-a sprijinit de scaunul cel mai apropiat. A auzit cum vântul a rupt uşa panoului din balamale şi a privit-o cum se

desprinde de avion. Cu ochii măriți de spaimă, a privit în stânga și în dreapta, căutându-și direcția în timp ce încerca să-și calmeze mintea, luptându-se cu frica primordială generată de șuvoiul de chimicale cu care glanda pineală îi inunda creierul în timp ce încerca să restabilească vreun fel de control rațional.

Împușcăturile au întrerupt procesul.

Pe partea cealaltă a bărcii de salvare, Zahed trăgea furios, încercând evident să dezumfle pluta sau să îl omoare pe Reilly.

Sau amândouă.

Gloanțele mușcau din pielea de nailon a plutei, și Reilly nu avea unde să se ascundă.

S-a ghemuit și s-a mișcat înainte în timp ce câteva obiecte au căzut pe podeaua cabinei și s-au rostogolit în față, conținutul bărcii de salvare care căzuse în timp ce aceasta se contorsiona în spațiul îngust.

Ochii lui Reilly dansau peste cascada de obiecte, cântărindu-le valoarea.

A văzut o vâslă gonflabilă. O oglindă de mare. Un recipient cu toarte pentru a scoate apa. O linie de salvare. Lămpi de semnalizare.

Și un cuțit.

Nu unul mare. Nu un cuțit de luptă din oțel-carbon care ar putea să eviscereze un crocodil. Doar un cuțit de siguranță cu un mâner portocaliu plutitor, și o lamă de șapte centimetri care părea destul de inofensivă.

Stătea doar acolo, odihnindu-se la baza scaunului.

Strigându-l.

Amăgindu-l cu speranță.

S-a aplecat și l-a înșfăcat. Cinci secunde mai târziu mâinile și picioarele lui erau libere. O glonț a mușcat din scaunul din spatele lui, înfigându-se în pielea dură, apoi un altul i-a zgâriat umărul și s-a înfipt în tavan. Barca de salvare era compusă din compartimente separate și, în ciuda găurilor din ea, era în continuare complet umflată, dar nu ar mai fi durat mult până când ar fi început să se lase și i-ar fi dat lui Zahed posibilitatea de a ieși din spatele ei.

Reilly trebuia să îl doboare înainte să se întâmple asta.

Trebuia să se mişte repede. Avionul continua să coboare.

S-a ghemuit şi a ţâşnit spre spatele cabinei, departe de locul în care aterizau gloanţele. S-a oprit la marginea plutei, a luat o gură de aer să se stabilizeze, şi a sărit trăgând marginea bărcii deoparte cu dreapta în timp ce se apleca înainte, ţinând cuţitul în mâna stângă.

L-a luat prin surprindere pe Zahed şi l-a tăiat la încheietura dreaptă.

Pistolul iranianului i-a căzut din mână şi un şuvoi de sânge i-a ţâşnit din artere. Stătea pur şi simplu acolo, ţintuit în loc, holbându-se la Reilly stupefiat, încă lipit de uşa cabinei, împins de acoperământul plutei.

Ochii lui Reilly s-au fixat asupra lui. I-ar fi plăcut să savureze priveliştea mai mult, dar nu-şi permitea aşa ceva. Avionul cădea în continuare, uşor şi neîntrerupt, fără să se aplece în stânga sau în dreapta, îndreptându-se pur şi simplu în jos spre mare într-o linie dreaptă, cu pilotul automat evident încă activat.

Reilly s-a încruntat la iranian.

S-a aplecat peste bărbat şi a deschis partea de jos a uşii cabinei.

A consemnat în memorie fiecare pixel al expresiei livide, cu ochi bulbucaţi, a lui Mansoor Zahed.

– Presupun că nu vei mai avea nevoie de mormântul acela până la urmă, i-a strigat el şi l-a împins afară cu o lovitură de călcâi în vintre.

65

Iranianul a căzut departe de ochii agentului fără să scoată un sunet.

Reilly stătea în şuvoiul îngheţat şi privea marea crescândă prin uşa deschisă. Pentru o clipă s-a gândit dacă, dintre ei doi, iranianul nu fusese cel norocos. Apoi şi-a îndreptat atenţia către tamponul uriaş de nailon care îi bloca drumul către panoul de control al avionului, a ocolit până unde era blocat în uşa carlingii, şi a început să-l lovească cu lama.

A sfâşiat, a tras, a cojit, a rupt nailonul galben ca un psihopat scăpat de sub control.

Nu mai simţea durerea.

Antrenamentul îşi vedea acum beneficiile, ajustând şi optimizându-i funcţiile corporale pentru singura sarcină pe care trebuiau să o îndeplinească la momentul actual: supravieţuirea. Totul se îndrepta spre sfârşit. Glandele sale îi inundaseră corpul cu adrenalină, mărind abilitatea creierului de a procesa informaţia şi făcându-l mai receptiv la bariera de impulsuri senzoriale. Endorfinele circulau prin el pentru a atenua durerea astfel încât să nu-l distragă. Creierul lui a eliberat un torent de dopamină, făcându-i inima să o ia la goană şi tensiunea să-i crească. Pasajele bronhiale erau dilatate, permiţând ca mai mult oxigen să intre în plămâni şi să-i mişte sângele mai repede. Ficatul lui a secretat un val de glucoză pentru a-i spori energia. Chiar şi pupilele i se măriseră, pentru o vedere mai bună.

O maşinărie sincronizată, dedicată propriei supravieţuiri.

A rupt destul din barca de salvare încât să poată să ajungă în carlingă. Pagini din agenda lui Steyl zburau peste tot, rupte de uraganul care se

dezlănțuise în cabină. A dat câteva dintre ele la o parte în timp ce păşea peste corpul pilotului căzut şi s-a aşezat în scaunul lui.

Şi-a ascuns cuțitul sub curea, şi-a strâns centurile rapid şi a privit afară. Suprafața mării părea ameţitor de aproape şi se apropia din ce în ce mai mult. Mai rău, avionul vibra, iar viteza îi era periculos de mare.

Ochii lui Reilly au scrutat panoul de control. Nu pilotase niciodată un avion, dar fusese în destule carlingi ale aeronavelor mici în timpul activităţii sale ca să ştie în mare ce făceau butoanele şi ce arătau cadranele principale. A văzut unul care îi spunea că avionul cădea cu aproape cinci sute de metri pe minut. Diferite alte cadrane aveau acele de mult în plaja roşie. Unul dintre ele, indicatorul de viteză, avea un ac care se împingea spre punctul de stop, în afara scalei de măsurare şi cu mult după punctul roşu cu alb de „viteză maximă de operare”. Ştia că trebuia să încetinească avionul, dar înainte să se întindă după manetele gemene, a auzit un trosnet mecanic pe deasupra gemetelor ascuţite ale motoarelor. Venea din dreapta sa. A aruncat o privire pe geamul lateral la timp să vadă ţeava de eşapament a motorului din lateral cum scoate o dâră de fum negru şi flăcări.

În câteva secunde, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu celălalt motor.

Puterea maximă la altitudine mică depăşea limitele proiectării motoarelor şi fumul a început să curgă în cabină prin gurile de aerisire din tavan. Câteva lumini de avertizare s-au aprins deasupra panoului de instrumente. Reilly s-a aplecat să arunce o privire mai atentă. Cea mai proeminentă pereche dintre ele era marcată cu *Foc-Aerisire Închide Uşa*. Inima îi bătea cu putere şi a ridicat flapsurile de siguranţă de deasupra lor, apăsând butoanele pătrate care închideau curentul de aer de la motoare şi care au evacuat fumul din cabină. Chiar atunci alte două butoane s-au aprins. Amândouă erau marcate cu *Motor Armat Forţat*. Nu era sigur nici ce erau acestea, dar a presupus că erau de asemenea legate de foc şi a apăsat pe ele. Butoanele trebuie să fi declanşat extinctoarele, iar focul şi fumul negru care ieşeau din motoare s-au oprit. Dar apoi la fel au făcut şi motoarele. S-au oprit, stopând şi zgomotul, şi încetinind coborârea avionului. În câteva secunde, elicele au încetat să se mai învârtă. Reilly a văzut că se aliniaseră,

cu lamele înclinate acum paralel cu fluxul de aer şi perpendiculare pe aripi. La un semnal, două luminiţe verzi de autoaliniere din categoria celor de avertizare au început să clipească.

Reuşise să stingă incendiul, dar făcând asta oprise şi motoarele. Conquestul se năpustea acum către mare. În mod descurajator, o făcea într-o manieră controlată, pilotul automat menţinându-l pe o traiectorie liniară.

O traiectorie de la care Reilly trebuia să devieze.

Şi-a strâns mâinile pe manşă şi a tras-o către el. A simţit cum botul avionului se ridică uşor, dar era prea greu să tragă de el ca să menţină unghiul, şi în secunda în care şi-a relaxat strânsoarea, chiar şi puţin, botul a coborât din nou în poziţia de plonjare, grăbindu-se către mormântul acvatic. Ducea o luptă pe care avea să o piardă. Ceva îi bloca eforturile şi ţinea avionul lipit cu încăpăţânare de traiectoria sa.

Apoi l-a zărit. Un comutaror mic, roşu, pe manşa pilotului pe care scria *A / P Deconectare.*

Deconectarea pilotului automat.

Nu avea nimic de pierdut. Dacă pilotul automat conducea avionul, acesta era inamicul. Şi trebuia eliminat.

A apăsat pe comutator şi a auzit ceva care suna deconcertant ca o sonerie zgomotoasă. Manşa a devenit brusc mai maleabilă în mâinile sale. A tras de ea din nou, asigurându-se că ţinea aripile la nivel. De data aceasta, a remarcat o schimbare. Botul se ridica. Nu cu mult, dar destul încât să se observe. L-a impulsionat să încerce şi mai mult. A tras în continuare, cât de tare a putut. A văzut nivelul mării ridicându-se ameţitor să-l întâlnească şi a tras şi mai mult. Se simţea de parcă încerca să ridice avionul el însuşi, ceea ce, într-un fel, chiar făcea.

Cu fiecare smucitură hotărâtă, botul Conquestului se ridica câte puţin, şi în timp ce o făcea, viteza avionul a scăzut. Dar totuşi, dacă Reilly îşi relaxa strânsoarea oricât de puţin, pentru a se regrupa pentru o nouă smucitură, botul i se împotrivea şi cobora din nou. Era ca şi cum ar fi încercat să mulineze un marlin uriaş. Pe când putea vedea textura valurilor de pe suprafaţa mării, indicatorul i-a spus că mergea cu o viteză cu puţin

peste o sută de noduri. Apa se năpustea pe sub el acum, o bandă rulantă infinită bleumarin care zbura dedesubtul lui, ameţitor de aproape şi de primitoare şi totuşi fatală dacă aterizarea avea să meargă prost.

Reilly a încercat să-şi controleze respiraţia şi a ţinut avionul drept la un nivel aproximativ, evitând aplecările laterale şi coborându-l extrem de încet. Nu se grăbea să atingă apa. Cu excepţia unui vas care să interfereze pe traiectoria lui de zbor, deocamdată se simţea în siguranţă acolo unde era. Atâta vreme cât nu încerca să aterizeze, nu risca să se afunde în mare şi să fie făcut bucăţi.

Totuşi, trebuia să aterizeze la un moment dat. Şi trebuia să o facă înainte de a ajunge la ţărmul care-l aştepta acolo undeva.

S-a concentrat şi a continuat să împingă manşa pentru a ţine botul mai mult sau mai puţin la nivelul de planare. Apoi un claxon a început să urle – avertizarea de pierdere de viteză.

Trebuia să coboare acum.

A împins manşa înainte o fracţiune de milimetru. Avionul a coborât şi mai mult, câte treizeci de centimetri odată, încet, graţios. A atins vârfurile valurilor într-o ploaie de stropi, apoi şi suprafaţa apei. Marea era destul de liniştită şi, deşi fuzelajul sărea peste vârfurile albe, nu s-a aplecat şi nici nu s-a sfărâmat. Mecanismele de aliniere au menţinut coborârea lină până când greutatea apei i-a anulat brusc inerţia şi l-a oprit într-un nor de spumă albă.

Decelerarea a fost brutală, de la nouăzeci de noduri la zero în mai puţin de o secundă. Reilly s-a smucit înainte în hamul său, dar centura şi-a făcut datoria, împiedicându-l să se izbească de panoul de control sau de parbriz.

Apa a început să inunde repede cabina.

Reilly ştia că nu avea prea mult timp să iasă. Nu cu uşile avionului rupte. Şi-a smuls hamul, a sărit prin locul îngust dintre scaunele din faţă şi peste corpul inert al pilotului. Câţiva centimetri de apă acoperiseră deja podeaua cabinei, nivelul ei crescând continuu cu fiecare secundă. S-a uitat împrejur căutând o vestă de salvare. A găsit ceva mai bun, un săculeţ de un galben fosforescent, mai mic decât valiza bărcii de salvare. Pe el scria cu litere mari şi albastre, „Trusă de urgenţă”, lucru care suna foarte bine.

A apucat-o și a țâșnit spre ușa cabinei, apoi s-a oprit din drumul său și s-a uitat la lăzile îngrămădite unele peste altele între scaunele din spate și compartimentul în care fuseseră puse.

Textele.

Cele care supraviețuiseră de la începuturile creștinătății.

Moștenirea de două mii de ani pe care Tess o scosese la lumină.

Pieptul i s-a strâns la gândul de a le pierde, de a o dezamăgi pe Tess, după tot ce se întâmplase.

Trebuia să facă ceva.

Trebuia să încerce să le salveze.

A căutat printre lăzi, cercetând cabina pentru a găsi ceva ce le putea salva, ceva în care le putea pune și care să fie impermeabil. Orice. O pungă, o folie de plastic – o parte din barca de salvare. Era acolo, sfâșiată, cu bucăți mari de plastic galben fluturând în apă.

Trebuia să fie de-ajuns.

A apucat de o bucată și a tras-o spre el, căutând una suficient de mare. A găsit o secțiune care ar fi putut să meargă, parte a tubului circular al plutei. Și-a scos cuțitul și a tăiat prin ea o bucată care semăna cu o desagă, deschisă la un capăt și sigilată la celălalt.

Apa îi ajungea acum până la genunchi și se ridica rapid.

A tropăit până la lăzi, a deschis-o pe prima și a început să bage codexurile legate în piele în tubul de nailon, unul câte unul. Știa că nu se purta cu ele nici pe departe cu grija pe care o meritau, dar nu avea de ales. Știa că nu va putea să le salveze pe toate, dar chiar și să salveze câteva dintre ele însemna totuși ceva.

Apa i-a ajuns la coapse.

A continuat. A scos capacul de la cea de-a doua ladă, și a început să încarce cărți și din ea.

Apa îi ajungea acum la talie. Ceea ce însemna că a treia ladă fusese acoperită de apă.

Trebuia să plece. Trebuia să încerce să sigileze capătul tubului și să iasă de acolo. Dacă nu se mișca destul de repede putea rămâne blocat în cabină.

A înnodat capătul tubului cât de strâns a putut. Nu avea să fie impermeabil, știa asta. Dar nu putuse face mai mult. L-a apucat de gât și s-a luptat cu curentul de apă până la ușa cabinei.

Era ca și cum ar fi încercat să se cațere pe o țeavă de scurgere a apei de ploaie în timpul unui muson.

A tras aer adânc în piept, s-a scufundat, și s-a strecurat prin deschizătura îngustă, trăgând tubul de nailon cu o mână și trusa de urgență cu cealaltă.

A ieșit pe partea opusă a avionului parțial scufundat, și s-a urcat pe aripă. S-a grăbit spre motorul central și s-a așezat pe el, acesta fiind încă deasupra apei. A scotocit prin trusa de urgență și a scos o vestă de salvare, pe care și-a tras-o deasupra și a umflat-o, apoi a găsit un radiolocator pe care l-a prins la vestă și l-a activat.

A stat pe motor atât timp cât acesta a mai rămas la suprafață. Coada Conquestului s-a înclinat, scufundându-se peste mai puțin de un minut, lăsându-l să plutească deasupra siluetei albe a avionului care dispărea serenă în întunericul de dedesubtul lui.

S-a ținut de tubul de nailon, strângând gâtul acestuia cu ambele mâini cât de tare putea, luptându-se să țină apa afară. Dar știa că era inutil. Putea vedea cum apa pătrunde prin cutele din capătul acestuia. Nailonul nu fusese proiectat să fie maleabil, ci să fie rezistent, pentru a face față intemperiilor. În ciuda tuturor eforturilor sale, Reilly știa că ducea o luptă pe care urma să o piardă.

Cu fiecare minut care trecea, mai multă apă intra. Și cu cât intra mai multă, cu atât sacul devenea mai greu. După aproximativ o jumătate de oră, după ce își consumase și ultimul micron de energie pe care îl mai avea, Reilly nu se mai putea ține la suprafață cu tubul. Era pur și simplu prea greu. Știa, de asemenea, că nu avea niciun rost. Textele erau ude fleașcă de-acuma. Fuseseră, fără îndoială distruse, comoara de informații pierdută pentru totdeauna. Și dacă se mai ținea mult de ele, l-ar fi luat și pe el cu ele.

Cu un urlet prelung, cutremurător, le-a dat drumul.

Au plutit departe de el, apoi s-au scufundat, un tub de nailon galben de o valoarea inestimabilă, lăsându-l să plutească fără țintă, o pată singuratică de viață pe o mare neiertătoare.

66

Reilly a simţit cum îşi pierde cunoştinţa de câteva ori, dar apa rece care îl lovea peste creştet îl trezea de fiecare dată când corpul şi mintea sa doreau să intre în repaus.

Marea era blândă cu el, cu nimic mai mult decât un val domol care făcea sarcina de a rămâne treaz şi mai dificilă. Dar ştia că se va răci, şi se va înăspri la apropierea nopţii. Vesta l-ar fi ţinut la suprafaţă, dar nu l-ar fi ţinut în viaţă dacă apa devenea mai rece şi corpul său se hotăra să cedeze în faţa epuizării.

S-a gândit la Tess, s-a gândit că era cel mai probabil în siguranţă, ceea ce era bine, dar o dezamăgise pierzând comoara din Niceea, ceea ce ar fi fost o lovitură puternică. A încercat să se concentreze pe dezamăgire, folosindu-se de ea să rămână pe linia de plutire, gândindu-se că, dacă reuşea măcar să se menţină în viaţă, nu i-ar mai provoca şi alte pierderi şi ar putea să-i explice exact ce se întâmplase, ceea ce ar mai fi uşurat puţin din povara incertitudinii care ar fi ros-o tot restul vieţii.

După o vreme şi-a dat drumul pur şi simplu, lăsându-se în seama vestei de salvare şi a radiolocatorului. A plutit pur şi simplu deasupra apei adânci, epuizat, aşteptând o salvare care spera că va apărea la un moment dat.

La trei sute de kilometri est de locul în care se afla, controlorul de trafic care urmărea traiectoria Conquestului şi căruia Steyl îi ceruse prin radio permisiunea de a coborî a ştiut că ceva nu era în regulă când a văzut avionul căzând sub patru mii de metri şi accelerând.

După trei încercări de comunicare fără răspuns şi la mai puţin de un minut după ce a observat prima oară comportamentul ciudat al avionului, controlorul a activat planul de urgenţă SAR. Un elicopter de căutare-salvare Sea King HAR3 a Marinei Regale Britanice a decolat de la baza sa din Akrotiri, Cipru, chiar când avionul lui Reilly atingea apa.

Semnalul emis de radiolocatorul americanului, care-i arăta poziţia, a fost transmis pilotului care gonea spre ultima poziţie cunoscută a Conquestului. Şi la puţin peste o oră după ce Reilly ajunsese în apele Mediteranei, un scafandru cobora pe un ham pentru a-l ridica în siguranţă.

A fost dus cu elicopterul înapoi la Akrotiri, unde el şi rănile sale au fost îngrijite şi bandajate de personalul medical militar de la Spitalul Prinţesa Maria în zona bazei Sovereign.

Deşi avionul căzuse în ape internaţionale, erau o grămadă de întrebări la care Reilly trebuia să răspundă cu privire la cine era în el, ce s-a întâmplat şi de ce. Britanicii întrebau. Aproape imediat, oficialii ciprioţi de la Directoratul Civil de Aviaţiei şi de la Garda Naţională şi-au făcut şi ei apariţia şi au început să pună întrebări.

Pentru un timp, Reilly a fost pe cont propriu. A răspuns la întrebări, dar era obosit şi îl dureau toate, iar răbdarea i se împuţinase. A dat un telefon la New York, a reuşit să ia legătura cu Aparo şi l-a rugat să-l scoată de acolo, deşi ştia că o să dureze. Ambasada americană era la o oră de condus, în Nicosia, şi FBI-ul nu avea un agent acolo. Totuşi s-au dat telefoane şi pe la mijlocul zilei ataşatul pe probleme de apărare al ambasadei a apărut la faţa locului, a preluat controlul şi l-a luat pe Reilly pe sus. Mai important, a fost posibil să-l ajute pe Reilly cu întrebarea la care îşi dorea cu disperare să afle răspunsul chiar din momentul în care a fost urcat la bordul Sea Kingului.

Nu era o întrebare la care se putea răspunde uşor. Cu tot ceea ce se întâmplase, cu moartea lui Ertugrul, era o confuzie totală la consulatul din Istanbul şi era greu să pună degetul pe singura persoană potrivită să o găsească. A fost nevoie de multe telefoane, dar au reuşit în sfârşit să dea de ea la o secţie de poliţie din Konya.

Să-i audă vocea l-a ajutat mai mult să-şi aline rănile şi durerile decât analgezicele care i se dăduseră. Era în siguranţă şi era bine. Dar şi ea avea nevoie de ajutor.

Era şi ea prinsă într-o plasă birocratică similară. O grămadă de întrebări cu totul diferite trebuiau să primească răspuns, şi nu aveau de gând să o lase să plece până nu le obţineau.

– Ţine-te tare, i-a spus lui Tess. Vin să te iau.

Avionul a aterizat târziu în noapte, un cavaler alb impecabil purtând emblema corporaţiei aeriene a Gulfstream. Reilly îl privea cu o nerăbdare crescândă în timp ce acesta se apropia şi intra în hangarul privat, oprindu-şi motoarele. Apoi uşa cabinei s-a deschis şi secretarul de stat al Vaticanului, cardinalul Mauro Brugnone, a coborât.

Faţa lui ridată s-a crispat de surpriză şi empatie când a observat vânătăile şi tăieturile care acopereau chipul şi mâinile lui Reilly. Şi-a deschis larg braţele şi l-a îmbrăţişat pe agent înainte de a se retrage şi de a spune:

– Deci, s-a dus? A dispărut definitiv?

Înaltul prelat ştia deja că asta se întâmplase. Reilly îi spusese când îl sunase, dar nu-i spusese întreaga poveste.

– Mă tem că da.

– Povesteşte-mi, l-a rugat cardinalul, invitându-l pe Reilly la bord.

În timp ce pilotul se grăbea să completeze formalităţile necesare ca să poată decola din nou, Reilly îşi punea la curent gazda. La sfârşitul relatării, spatele cardinalului era arcuit în faţă, iar pielea de sub ochii lui atârna parcă mai tare după veştile proaste primite.

Au rămas tăcuţi câteva clipe, apoi pilotul a reapărut şi a confirmat că au primit permisiunea să decoleze în câteva minute. Brugnone nu a spus nimic. Doar a încuviinţat, frământat încă de ceea ce îi relatase Reilly.

– Poate le putem recupera, s-a oferit Reilly. Apa nu poate să aibă o adâncime prea mare acolo. Sunt sigur că pot fi găsite. Şi dacă le recuperăm, poate reuşim şi să descifrăm conţinutul. Laboratoarele de criminalistică pot face minuni în ziua de astăzi.

Brugnone l-a privit ridicând din umeri și s-a încruntat. Evident, nu credea ce spunea Reilly mai mult decât credea Reilly însuși.

– Asta e bine pentru dumneavoastră, nu? a întrebat Reilly. Vreau să spun, dacă s-au pierdut.

Fără întrebări. Fără revelații dăunătoare... fără dureri de cap.

Brugnone s-a încruntat, apoi a spus:

– Desigur, prefer ca orice ar fi fost în ele să nu iasă la iveală niciodată. Nu aș vrea ca nimeni să știe ce era în ele. Dar *eu* aș fi vrut să știu. Chiar foarte mult.

A susținut privirea lui Reilly pentru un moment prelung, apoi s-a întors și s-a holbat în întunericul de afară, asemenea unui om în doliu.

67

Au fost întâmpinaţi pe aeroportul mic, militar, de către Rich Burston, reprezentantul oficiului FBI din Ankara. Burston venise cu un elicopter militar din capitala Turciei. Fusese şeful lui Ertugrul şi, în timp ce conducea prin câmpiile plate, dezolante, în drumul lor spre oraş, Reilly i-a povestit cum murise agentul său.

Burston era agitat.

– Trebuie să intrăm şi să ieşim cât de repede putem, i-a spus lui Reilly. Nu vreau ca tipii ăştia să-şi dea seama cine eşti. Decât dacă vrei să-ţi petreci următoarele câteva zile răspunzându-le la întrebări.

Reilly înţelegea despre ce vorbea agentul. Avionul căzuse în ape internaţionale. Decolase spre o insulă grecească. Era totuşi o măsură în ceea ce puteau întreba ciprioţii.

Asta era diferit.

Reilly fusese implicat în mod direct în evenimentele care se soldaseră cu moartea câtorva soldaţi turci, inclusiv, ştia şi el, a unui ofiţer superior foarte respectat. Autorităţile turce ar fi vrut să ştie exact cum şi de ce s-a întâmplat asta.

– Aş prefera să le povestesc la telefon de la Federal Plaza, i-a spus Reilly.

– Da, nu te pot învinovăţi. Lăsaţi vorbitul în seama mea şi urmaţi-mă.

Reilly a spus că aşa va face, apoi s-a întors spre cardinal. Brugnone a dat doar din cap pentru a-şi arăta acordul.

Până la urmă, totul a decurs rezonabil de lin. Au reuşit să le scoată pe Tess şi pe bătrână din custodia poliţiei fără prea multă bătaie de cap. Ora târzie a ajutat, la fel şi faptul că jandarmii nu aveau superiori în Konya.

O patrulă a poliţiei locale a fost desemnată să o păzească pe bătrână şi magazinul timp de câteva zile, deşi Reilly nu credea că mai era în pericol, nu când Zahed era mort şi codexurile fuseseră pierdute. Dar era mai bine să fie precauţi, decât să le pară rău şi s-a bucurat să ştie că urma să fie protejată până când lucrurile aveau să intre în normalitate.

Sclipirea palidă a zorilor i-a întâmpinat în timp ce ieşeau din secţia de poliţie. Strada era pustie. Oraşul era încă adâncit în somnul lui de fiecare noapte, pe care doar zumzăitul aparatelor de aer condiţionat îl întrerupeau.

Tess ţinea mâna lui Reilly într-a ei în timp ce se îndreptau spre maşinile care îi aşteptau. Era epuizată, fizic şi psihic. Era, de asemenea, profund dezamăgită. În câteva cuvinte, şoptite într-un moment intim furat, Reilly le spusese ei şi bătrânei că manuscrisele se pierduseră, înghiţite de mare.

Vestea o devastase. Codexurile supravieţuiseră aproape două mii de ani de intrigi. Trecuseră prin cruciade, căderea unui imperiu expansionist şi vreo două războaie mondiale, dar nu rezistaseră sălbăticiei secolului XXI.

S-au oprit lângă maşina de poliţie, cea care urma să o ducă pe bătrână înapoi în apartamentul fiului său de deasupra magazinului. Tess a dat drumul mâinii lui Reilly şi a îmbrăţişat-o pe femeie.

Bătrâna a rămas lipită de ea un moment prelung, apoi s-a retras.

– O să te văd şi mâine? a întrebat-o ea strângându-i mâna.

Tess a ezitat, apoi s-a întors spre Reilly. Încă era ameţit de analgezice şi arăta groaznic. Ştia că el era nerăbdător să plece de acolo cât mai repede cu putinţă. Avionul lui Brugnone îi aştepta să-i scoată din ţară şi să-i ducă înapoi la Roma, de unde urmau să ia un zbor comercial către New York. Şi ea îşi dorea să ajungă acasă şi să încerce să-şi scoată din cap toată nebunia asta. Dar stând acolo şi privind în ochii blânzi ai femeii şi-a dat seama că nu poate să o lase aşa. Dorea să petreacă mai mult timp cu ea. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, trecuseră printr-o grămadă de întâmplări împreună

şi ea simţea că ar fi fost nepoliticos să iasă din viaţa ei chiar aşa, chiar dacă poate nu pentru totdeauna. Dar nu credea că avea de ales.

Expresia întunecată a lui Reilly i-a confirmat-o.

– Îmi pare rău, i-a spus el. Nu putem să mai rămânem. Ne aşteaptă un avion.

Chipul femeii s-a întunecat.

– Nici măcar pentru câteva ore dimineaţă? Speram că puteţi veni la micul dejun la fiul meu. Deasupra magazinului. A încercat să afişeze un zâmbet, dar a trecut cu greu peste melancolia care o apăsa.

Reilly l-a privit pe Burston. Bărbatul a dat uşor din cap, expresia sa arătând că-i părea sincer rău.

– Îmi pare rău, i-a spus Reilly bătrânei.

Ea a încuviinţat încet, resemnată. Unul dintre poliţişti a deschis uşa maşinii. A rămas pe loc o clipă, apoi s-a întors spre Tess şi a spus:

– Mă puteţi urma spre magazin? În drumul vostru spre aeroport?

Cuvintele ei au surprins-o pe Tess.

– Când, acum?

Bătrâna a strâns mâna lui Tess.

– Da. Aş vrea să-ţi dau ceva. Un suvenir. Să pleci cu o amintire mai frumoasă despre Konya decât cele pe care le ai până acum.

Tess a susţinut privirea femeii. Era ceva mai mult acolo, ceva nespus. Ceva la care femeia avea mare nevoie ca Tess să răspundă.

Încercând să nu-şi arate îndoiala şi îngrijorată brusc de prezenţa cardinalului, a privit întrebătoare către Reilly şi Burston.

Agentul a ridicat din umeri.

– Presupun că am putea. Atâta vreme cât e doar o oprire scurtă. Şi vreau să spun scurtă. Nu vă vreau aici niciun un minut mai mult decât trebuie.

Burston şi cardinalul au aşteptat în confortul aerului condiţionat din maşină în timp ce Tess şi Reilly i s-au alăturat femeii în faţa vitrinei.

L-a trezit pe fiul său şi l-a chemat să le deschidă uşa, apoi l-a uşuit şi l-a trimis înapoi la culcare înainte de a-i invita înăuntru.

Tess nu observase cu adevărat cât erau de frumoase obiectele din ceramică. Erau vaze, boluri şi farfurii de toate mărimile, cu forme elegante şi decorate cu minuţiozitate.

– Alegeţi orice vă place, vă rog, le-a spus femeia, mă întorc imediat.

Tess a privit-o cum se îndepărtează şi dispare coborând pe nişte scări care trebuie să fi dus în pivniţă.

A privit către Reilly. Părea înăsprit şi obosit, de parcă să fie acolo era ultimul lucru de care avea nevoie. Care, să fim corecţi, aşa şi era.

Ea spera că se va dovedi să fie altfel.

Voia să-i împărtăşească suspiciunile ei când femeia a reapărut. Două lucruri i-au semnalat imediat faptul că avea dreptate. Unul era modul în care bătrâna privea peste umerii lor prin vitrină, afară, să se asigure că nu-i vedea nimeni. Celălalt motiv era ceea ce ducea cu ea.

Era o cutie veche de pantofi.

Bătrâna a aruncat încă o privire afară, apoi i-a dat lui Tess cutia.

– Acestea sunt pentru tine.

Inima lui Tess a sărit peste câteva viteze, uitându-se la ea nedumerită. Dorea să pună întrebarea evidentă, dar cuvintele i s-au oprit în gât. A luat doar cutia şi a deschis-o.

Era plină de zeci de învelitori de plastic.

Tess a luat una dintre ele şi a ridicat-o. Avea aproximativ zece centimetri în lăţime şi era împăturită în ea însăşi ca o mânecă a unui portofel de tip acordeon în care oamenii îşi ţineau fotografiile de familie în era de dinaintea iPhone-ului.

A desfăcut-o.

Era compus din câteva zeci de buzunare, fiecare de aproximativ trei centimetri. În interiorul fiecăruia era o bandă de zece centimetri. Pe fiecare bandă erau negative de treizeci şi cinci milimetri.

Tess a ştiut ce erau înainte să le ridice în lumină. Deşi imaginea era întunecată şi răsturnată, putea vedea silueta distinctivă a unui obiect dreptunghiular pe un fundal neutru. Unele dintre ele arătau coperte şi legăturile de piele foarte clar. Imaginea din fiecare negativ era răsturnată,

deci obiectele din fotografii apăreau întunecate, iar fundalul luminat. În interiorul dreptunghiurilor întunecate erau rânduri de caractere mici, scrise parcă cu cerneală albă pe o foaie neagră.

Conținutul codexurilor.

Erau acolo. Multe, multe dintre ele.

– Tu ai făcut astea? a întrebat-o ea pe femeie.

– Soțul meu le-a făcut. Cu mulți ani în urmă, cu mult înainte să moară. Ne-am gândit că trebuie să le înregistrăm cumva în caz că erau distruse de un incendiu sau ceva. Erau atât de fragile, a trebuit să fim foarte grijulii, dar am reușit. Am poze ale tuturor acestor negative, dar sunt prea grele ca să le luați neobservați.

Degetele lui Tess s-au afundat și mai adânc în cutie.

– Sunt toate aici?

Femeia a încuviințat.

– Fiecare pagină a fiecărei cărți. Pe chipul ei a apărut o undă de resemnare. Știu că nu vor convinge pe nimeni. Oamenii pot spune foarte ușor că aceste poze sunt niște falsuri. Dar e tot ce pot face.

Tess s-a gândit la cuvintele ei o clipă, apoi a scuturat din cap.

– Nu contează. I-a adresat femeii un zâmbet cald, liniștitor. Aici nu e vorba de a convinge pe cineva de ceva. Cei care cred că fiecare cuvânt din Biblie a fost scris de însuși Dumnezeu nu pot fi convinși oricum. Știm asta. Chiar dacă ar fi văzut și examinat codexurile cu propriii ochi, tot nu s-ar fi schimbat nimic pentru ei. Dar pentru noi, cei care încercăm să ne înțelegem istoria și cum am ajuns să fim așa cum suntem... acestea sunt suficiente. Credeți-mă. Suficiente.

Femeia a părut mulțumită de cuvintele lui Tess și și-a arătat acordul dând din cap.

– Ai grijă cu ele.

– Oh, aveți încredere în mine, mă voi asigura că sunt în siguranță. A privit către Reilly, cu fața luminată și agitată și sclipind de o bucurie aproape copilărească. Vom avea grijă de asta, nu-i așa?

Reilly a studiat-o o clipă, un vag amuzament jucându-i pe fața plină de vânătăi şi cu o sprânceană ridicată.

– Presupun că acum ai finalul de care aveai nevoie.

– Poţi să pui pariu, a zâmbit ea. Haide. Hai să mergem acasă.

Mulțumiri

Mulțumirile mele tuturor prietenilor și colegilor – Bashar, Nic, Carlos, Ben, Jon, Brian, Claire, Susan, Eugenie, Jay, Raffaella și toți cei de la Dutton, NAL și Orion – fără de care eforturile mele nu ar fi fost altceva decât pixeli pe ecranul laptopului meu. Le mulțumesc de asemenea familiilor Burston, Joorise și Chalabi pentru că mi-au pus la dispoziție locuințele lor izolate (și barca), unde aceste eforturi au putut da roade fără prea multe distrageri.

Mulțumiri și mai mari, totuși, de data aceasta, sunt datorate prietenilor și familiei care ne-a ajutat în timpul acela mai-puțin-decât-memorabil. Sunteți mult prea mulți ca să vă menționez pe toți, dar știți cine sunteți și suntem foarte norocoși să vă avem în viețile noastre. Prietenia, ajutorul și sprijinul vostru au fost fenomenale, și dacă există cineva care merită mulțumiri pentru această carte, aceia sunteți voi.